

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATANI

*Merhaba
ve
Hoşça Kal*

ARASINDA

EMMA SCOTT

Her şey bir yatağın başında

Faith Benson, acil durumlarda koşacağınız değil, tam olarak iyi vakit geçirmek için aradığınız parti kızı arkadaşınız. Brunch'ta mimozaları ve Happy Hour'da martinileri seven o kız arkadaş. Ancak kaygısız yaşam tarzı, Seattle'ın en iyi reklam ajansındaki işini tehdit etmeye başlamıştır. Bunun üzerine patronunun ısrarıyla küçük bir seyahate çıkmaya karar verir. Faith, başını belaya sokan kötü alışkanlıklarından uzakta, Hawaii'nin ücra adası Kauai'ye gitmeye karar verir. Ancak ilk günden bileği burkulunca ahlaksızlığın vücut bulmuş hali olan bir adam tarafından kurtarılır.

Bu adam, Faith'in kalbinde varlığından bile haberdar olmadığı duyguları uyandıran muhteşem bir itfaiyecidir.

Asher Mockey, güzel turistlerle vakit geçirip sonra da onların küçük adasından ayrılışlarını izlemekten başka bir şey yapmaz. Hayatını çevresindeki herkesin güvenliğine ve bakımına adanmıştır. Kendisi hariç. Ta ki canlı, içsel güzelliğiyle hayatının karanlık köşelerine ışık tutan ve ona aslında ne kadar güvenli ama boş olduğunu gösteren şehirli kız, Faith Benson'la tanışana kadar.

Aralarındaki mesafeyi korumak için ellerinden geleni yapmalarına rağmen Faith ve Asher birbirlerine çok hızlı ve sert bir şekilde âşık olur ancak aralarında bir okyanus vardır. Her ikisi de hayatlarını Pasifik'in karşı yakalarında kurarken, birbirlerine olan hisleri gün geçtikçe daha derin ve inkâr edilemez bir hal alır.

Bir şeyler olmak zorundadır.

Asher yıkıcı bir haber aldığı anda, Faith ve Asher kalplerini tamamen birbirlerine emanet etmek ya da güvenli ama ayrı dünyalarına geri dönmek konusunda kesin bir karar vermek zorundadır. Çünkü ikisi **de merhaba ve hoşça kal arasında bir yerde yaşamaya daha fazla dayanamaz.**

Merhaba ve Hoşça Kal Arasında, aşk, kayıp ve hayatı tüm yönleriyle deneyimlemek hakkında çağdaş bir romantizm örneği.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

EMMA SCOTT

*Merhaba
ve
Hoşça Kal*
ARASINDA

Çeviri:
Zeynep Hilal Kahraman

Çalma Listesi

AÇILIŞ

I Am a River - Foo Fighters

Faith - George Michael

Soul of a Man - Beck

Bang! - AJR

Save Yourself - KALEO

You Learn - Alanis Morissette

Immortals - Fall Out Boy

Goodbye - Cage The Elephant

KAPANIŞ

Somewhere Over the Rainbow - Israel Kamakawiwo'ole (IZ)

I. KISIM

**“Vedalar sadece gözleriyle sevenler içindir.
Çünkü kalbi ve ruhuyla sevenler için
ayrılık diye bir şey yoktur.”**

- Rumi -

Düzenleme
Ny.ozlem

Giriş

Asher

North Bend, Pensilvanya, on dört yıl önce...

“Asher?”

Minik bir el kolumu itti.

“Asher, uyan.”

Gözlerimin içindeki acıyı kırpıştırarak açtığım anda hissettim.

“Morgan? Ne oldu?”

“İşemek için uyandım ve aniden kokusunu aldım.”

On bir yaşındaki kardeşim hava henüz aydınlanmadığı için soluk bir silüet gibi görünüyordu.

Gözlerimi ovuşturdum.

“Çiş kokusu mu aldın?”

“Duman.”

Şimdi tamamen uyanmıştım ve adrenalin damarlarımda hızla akarken kendimi oturmaya zorladım. Çift genişlikteki karavanda bulunan yatak odamız duman yüzünden pusluydu. Ayrıca kapının altından alevleri görebiliyordum.

Lanet olsun!

“Kıyafetlerini al!” diye bağırarak yataktan fırladım. “Ceketini ve ayakkabını... Hayır! Unut gitsin. Buraya gel.”

Pencereyi iterek açtım ve Morgan’ı dışarı doğru çekiştirdim.

“Asher...”

“Git!”

Aceleyle tırmanıp çalılıkların üstüne atladı.

“Tepe, Morgan!” diye bağırdım. Ardından hem ayakkabılarını hem de ceketini pencereden dışarı fırlattım. “Tepeye çık!”

Tepe, sitedeki yeni yapılan evlerin temellerinin kazıldığı toprak ve taş yığınının verdiğimiz isimdi. Okuldan sonra Morgan'la birlikte oraya tırmanır, Pine Hills Karavan Parkı'nı araziden atacak ve bizi evsiz bırakacak olan inşaat alanına bakardık.

Artık evsiziz.

"Peki, ya annem ve Dean'e ne olacak?"

"Siktir et onları."

"Asher..."

"Sana git dedim!"

İkimizin giysileri de dağınık olan odamızda, yığın halinde yerde duruyordu. Hepsini toplayıp pencereden dışarı attım. Geceleri kot pantolon ve atletle uyumaya başlamıştım çünkü annem uyuşturucu kullanmaya başladığından beri yüksek alarm halindeydim. Botlarımı bulduğum gibi onları da pencereden fırlattım. Normalde eviniz yanarken yanınıza hiçbir şey almamanız gerekirdi çünkü dışarı çıkmak en büyük önceliğiniz olmalıydı. Ancak şu anda en büyük önceliğim küçük kardeşimdi. Annem ve onun son, ezik erkek arkadaşı, kaşıkları, çakmakları, küçük poşetleri ve kollarından çıkan iğneleri değil.

"Bir daha asla," diye mırıldanırken hızlıca okul çantamı kap-tım ve içindekileri yere boşalttım. Öğle yemeği büyüklüğündeki bir *Fritos** poşeti, okul ödevlerimle birlikte yere döküldü. Üzerine kırmızı bir A+ yazılmış bir matematik testi ve Fransız Devrimi üzerine yazdığım bir kompozisyon. O da A- almıştı. Bunlar benim geleceğimdi ve şu anda hepsi alevler içindeydi.

Fritos'ları ve ufak tefek işlerden biriktirdiğim bir kutu dolusu parayı sırt çantama attım. Yaklaşık dört yüz dolarım vardı. Kutuyu bir çift *boxer*'a sarıp iç çamaşırı çekmeceme saklamıştım. Böylece annem ya da Dean paramı çalıp damarlarına enjekte edemeyecekti.

"Asher!"

Morgan hâlâ pencerenin altındaydı. Korkudan sesi titriyordu. Pijamalarını giydiği için olduğundan daha genç görünüyordu.

* *Fritos*, 1932 yılında *Charles Elmer Doolin* tarafından yaratılan ve 1961'den beri *Pepsi-Co*'nun *Frito-Lay* bölümü tarafından üretilen bir Amerikan mısır cipsi markasıdır. (ç.n.)

“Sana tepeye çıkmanı söylemiştim,” dedim öksürürken. Kapının etrafından sızan duman yüzünden tavan kararmaya başlamıştı. İçerideki hava, bir fırının içindeymiş gibi hissettiriyordu.

Telaşla başka neye ihtiyacımız olabileceğini düşünmeye çalıştım ama fazla bir şeyimiz yoktu. Hem zaten zamanımız da yoktu. Çantamı camdan dışarı attıktan sonra yanına atladım. Morgan ayakkabılarını giymişti ama hareket etmiyordu. Elimi dolduracak kadar giysi aldım, ardından çantamı omzuma takıp kardeşimin minik elini kavradım. Hızlıca Pine Hills Karavan Parkı’ndan çıktık, inşaat alanından geçtik ve tepeye tırmandık. Ayaklarımız kayarak sığ toprak yığınlarına battı. En azından burada yanacak bir şey yoktu.

Zirveye geldiğimizde çantamı atıp hemen ardından Morgan’ın kalkmasına yardım ettim. North Bend’in üzerinde gün aydınlandığı sırada yüzüstü yere uzandık.

“Peki, ya anneme ne olacak?”

Neredeyse susması için ona bağıracaktım. O kadın bizi umursamıyordu. Buna rağmen Dean’le birlikte karavanımız olan o cehennemden sendeleyerek çıktığını gördüğümde içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Birbirlerinin kollarını tutarken yere eğilmiş, öksürüyorlardı.

Onların olduğu tarafa doğru elimle işaret edip, “İşte orada,” dedim.

Morgan’ın gözleri yaşlarla doldu.

“Anne...”

“O gitti, Mo,” derken kalbimin üzerine beton dökülmüş gibi hissediyordum.

“O gitmedi. O-”

“Hapse girecek. İkisi de hapse girecek. Hem de uzun bir süre için. Şimdi olmasa bile bu tekrar yaşanacak. Belki bir dahaki sefere işlemek için bile uyanamayacaksın, anladın mı?” Elimi kardeşimin omzuna koydum. “Sahip olduğumuz tek şey biziz. Birbirimizden başka kimsemiz yok.”

Babam beş yıl önce gitmişti. O günden beri bu haldeydik. An-

nem bizi ayakta tutmak için iki işte birden çalıştığı sırada sırtını incittiği için doktor ona bir hap verdi. Sanırım *Oxy** gibi bir şeydi. İlaç onu öyle bağımlı bir hale getirmişti ki reçetesi bittikten çok sonra bile daha fazlasını istemeye devam etmişti. Ondan sonra kullandığı uyuşturucuların *ilaçtan* çok farklı olmadığı ortaya çıktığında, annemizi de kaybetmiştik.

Uzaktan siren sesleri duyulmaya başlamıştı. Diğer karavanların sakinleri evlerini korumak için hortumları sürükleyip, kovaları doldururken annemize ve Dean'e bağırıyorlardı.

"O gitti," dedim. "Tıpkı babam gibi."

"Babam gitti."

"Evet, o gitti. Ama annem de uyuşturucuya başladıktan sonra gitti. Tam olarak orada." Sarhoş bir insan gibi yere düşmüş olan keş annemize doğru çenemi salladım. "Tam orada ama aslında *değil*."

Morgan burnunu çekerek başını salladı. Akıllı bir çocuktu, ayrıca benden daha tatlıydı. Bu saçmalığı asla hak etmiyordu. Ona her gün öğle yemeği hazırlayan bir annesi, futbol maçlarını izleyen bir babası olmalıydı. Yaşadığı her şeyi telafi etmeye çalışan bir ağabeyi değil.

Fakat hayat, kişinin neyi hak ettiğini umursamazdı. Ya batardın ya da yüzerdin. Sadece bu kadardı. İşaretler veya kehanetlerle aram pek iyi değildi ama duvardaki bir yazıyı okuyabilirdim. Babam gittiğinden beri geçen yıllar bizi bu ana hazırlamıştı. Mutlu küçük kardeşimi, onu mahvedecek ve başka bir şeye dönüştürmek istemeye çalışacak her şeyden korumak benim görevim olmuştu.

Ben bambaşka bir şey olup onu güvende tutmak için her şeyi göze alacağım.

Kolunu dürtüp, "Hadi gel," dedim.

"Ne? Nereye?"

"Polisler bizi bulmadan buradan gitmeliyiz. Bizi ayırıp başka evlere götürecekler."

* *Oksikodon*, çok güçlü bir ağrı kesici olup genellikle ameliyat sonrasında verilir. Kırmızı reçeteyle satılan bu ilaç bağımlılık yapabilir. Ayrıca baş dönmesi gibi yan etkileri vardır. Böbrek taşı, sistit, bel ağrısı gibi durumlarda da kullanılır. (ç.n.)

Bana yuvarlak, koyu renkli gözleriyle baktı. Tıpkı benimkiler gibiydi ama o daha zayıf ve sıskaydı. Fakat ben bahçe ve inşaat işlerinden, birinin bana verebileceği tüm ufak tefek işlerden dolayı çoktan kilo almıştım. On altı yaşındaydım -haziran ayında on yedi olacaktım- ama bakkalda çalışan Alice ve hırdavatçıda çalışan Phil, bana yirmi yaşında gibi göründüğümü söylemişti.

“Bizi ayıracaklar mı?” diye sordu Morgan. Gözyaşları tekrar akmaya başlamıştı. “Ayırmalarını istemiyorum.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Önce beni öldürmeleri gerekir.

Morgan bakışlarını tekrardan eskiden evimiz olan yere doğru çevirdi. İtfaiyeciler neredeyse karavanımız kadar büyük bir kamyonla gelmişti. Hortumları evimizden geriye kalanları havaya uçururken polisler annemi ve erkek arkadaşını kaldırımın kenarına oturtmuştu. İkisi de paniklemiş gibi görünmüyordu. Hatta karar-mış ve kömürleşmiş yığının içinde *hâlâ* iki çocuk olabileceğinden endişe dahi duymuyorlardı. Bizim varlığımızı umursamayacak ya da hatırlamayacak kadar kafaları iyiydi.

“Gidelim,” dedim.

Morgan burnunu çektikten sonra eliyle sildi. Manzaraya son bir kez daha baktı. Ardından yarı yürüyüp yarı kayarak, tepenin diğer tarafına geçerken beni takip etti. Kuzeydeki Allentown yaklaşık yirmi mil uzaklıktaydı ve bahar sabahına yeni uyanmış bir bina kümesi gibi görünüyordu.

Hızlıca düşünerek, “Çok yakın,” diye mırıldandım. Yetkililerin peşimize takılmaması için eyaletten çıkmamız gerekiyordu. Bu zaten uzak bir ihtimaldi.

“Nereye gidiyoruz?” diyen Morgan’ın sesi küçük geliyordu. Sanki kaybolmuş gibiydi.

Kolumu minik omuzlarına doladım.

“Eve.”

“Orası neresi?”

“Nereye gidersek. Bir macera gibi olacak.”

Ama Morgan bu peri masalı saçmalığı için fazla zekiydi. Bu yüzden ağlamaya başladığında önünde eğildim.

“Hey, bana bak.”

Bakışlarını bana doğru çevirince içimden en şiddetli sevgi dalgaları yükseldi. Neredeyse bunun sevgi olduğunu bile anlayamayacaktım çünkü yaşadığımız şeylerin adaletsizliğine karşı içimde acı ve öfke birbirine karışmıştı.

“Seni koruyacağım,” diye söz verdim. Tüm varlığımı bu kelimelerin içine katmıştım. “Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Beni duydun mu?”

Başını onaylarcasına salladı.

“Yemin ederim. Tüm hayatım üzerine yemin ederim ki artık benimlesin. Tamam mı?”

Kollarını boynuma doladığında ona sıkıca sarıldım ama bu sadece bir dakika sürdü. İhtiyacım olmayan ya da istemediğim duyguları içimden dışarı çıkarıyordu. Onlar sadece yapmam gereken şeyin önüne geçecekti.

Dört yüz dolarım ve bir paket mısır cipsim vardı ama küçük kardeşime verdiğim sözü tutacaktım. Hayatımdaki en büyük öncelik Morgan’ı korumak ve alevler içinde yanan yıkıntıdan kurtularak ona bir hayat sunmaktı. Okula gittiğinden, başını sokacak bir evi olduğundan ve kimsenin onu benden alamayacağından emin olacaktım.

En sonunda hâlâ yanmaya devam eden karavana sırtımızı döndük ve oradan uzaklaştık.

1. Bölüm

Faith

Seattle, Washington, günümüz...

Bir yerden gelen uğultu sesini duyunca gözlerimi açmak gibi korkunç bir hata yaptım. Acı, yüzüme vuran güneş ışığıyla birlikte başıma doğru ilerledi. Manzaram beyaz çarşafarla dolu bir dağ yığınınaydı ve pürüzsüz kaslardan oluşan, bronzlaşmış bir ten vadisine açılıyordu.

Jake miydi? Yoksa Jack mı? Hatırlayamıyordum. Belki de ismini hiç öğrenmemiştim.

Vızıltı tekrar kulaklarıma ulaştığında gözlerimi kapadım ve sesin elimi yönlendirmesine izin verdim. Yastığımın altındaki telefonumu bulup tek gözümle bakmaya çalıştım.

Viv'den patlıcan ve su borusu emojileriyle süslenmiş bir mesaj gelmişti.

Eee??? O nasıldı?

Başım zonkluyordu ve son zamanlarda -yaklaşık sekiz yıldır- hiç su içmemişim gibi hissediyordum.

Ama tekila? İşte ondan çok içmiştim.

Bunun düşüncesi bile midemi bulandırdı. Yanımdaki erkeksi kütle aniden hareket etmeye başladı, ardından yeniden yerleşerek yüzünü bana doğru çevirdi. Yontulmuş gibi bir çenesi ve keskin elmacıkkemikleri vardı. Hızlıca çarşafın altından baktım. *Etkileyici* bir şekilde donatılmıştı. Adam tek gecelik bir ilişki için tüm kriterlerimi karşılıyordu. Yaşadığımız şeyleri pek hatırlayamıyordum ama Viv'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Mesajına cevap yazdım:

Tabii ki muhteşemdi. Tam dört kez boşaldım. Peki, ya sen?

Mesajıma cevap yazarken yuvarlanan noktalar ekranda belirdi ama ağırlaşan gözlerim telefonumun sağ üst köşesindeki saate takılmıştı. Panik bir anda içime işlerken nefesim kesildi. Dün gece tüm sarhoşluğuyla birdenbire zihnime doluştu. Vivienne beni perşembe gecesini Gracia'da içki içmeye ikna etmişti. Buna rağmen çok fazla eğlenmeyeceğime yemin etmiştim. *Nestle* çalışanları sabah dokuzda ajansa gelecekti ve bu hesabı alırsam ortaklığa terfi etmem neredeyse kesinleşecekti. Fakat bunun yerine, üç parçalı takım elbise giymiş iki Ken bebeğiyle tanışmıştık ve margaritalar Niagara gibi akmıştı.

Ondan sonrasını çok fazla hatırlamıyordum.

“Siktir, siktir, siktir!”

Viv'den bir mesaj daha geldi ancak ben yatak arkadaşımın Mısır pamuğu ve *maun* ağacından yapılmış battal boy yatağından dışarı fırlamakla meşguldüm. Jack ya da Jake kıpırdanıp doğrulduğunda, yerde toplanmış olan elbisemi çekiştiriyordum. Kirli sarı saçları, dün gece parmaklarımla çekiştirdiğimi hayal meyal hatırladığım sevimli bir dağınıklık halinde alnına dökülüyordu.

“Yangın nerede?” diye sordu rahat bir gülümsemeyle.

“Ah, merhaba...”

“Jack. Phillips.”

“Doğru, Jack. Ben... Faith,” diye kekeledim. Daha önce yattığım bir adama kendimi tanıtmanın verdiği utançla yüzüm kızarmıştı.

“Hatırlıyorum,” dedi Jack gülümseyerek. “Kahvaltı ister misin Faith?”

Güzel bir gülümsemesi vardı, aynı zamanda tam bir beyefendi. Keşke uykusu daha ağır olsaydı. Böylece temiz bir kaçış yapabilirdim.

Örtüleri üstünden atmaya çalışırken, “Hayır, hayır,” dedim. “Lütfen kalkma.” Bir yandan da topuklu ayakkabılarımı giymek için tek ayağımın üzerinde zıplıyordum. “Bir toplantıya geç kaldım. Hem de büyük bir toplantıya.”

“Kahve ister misin?”

“Yapamam. Çok geç kaldım.”

Marc Jacobs marka çantamı aramak için etrafta bir daire çizdim. Jack yastıklarına yaslanmıştı ve oldukça eğlenerek beni izliyordu.

“Sandalyenin üstünde,” dedi.

Aceleyle çantamı aldım.

“Teşekkür ederim. Her şey çok güzeldi. Harikaydı... Sanırım.”

“Oldukça harikaydı,” dedi Jack. “Seni arayabilir miyim?”

“Tabii.” Telefonumu çantama atıp, koluma asarak, “Dört gözle bekliyorum,” diye mırıldandım.

Kıkırdadı.

“Numarana ihtiyacım olacak.”

“Tamam. Yakında görüşürüz.”

Yatak odasından aceleyle çıktım. Beyefendi Jack -ya da adı her neyse- belli ki çok zengindi. Onun dairesi de neredeyse benimki kadar güzeldi ve gözbebeklerime saplanan pırıl pırıl bir Seattle sabahının muhteşem manzarasına sahipti. Ceketimi buldum ve ön kapıya doğru ilerledim.

Hareketlerim tanıdık bir şarkının dans ritimleri gibiydi. Jack’ın evi her hafta oynadığım bir oyunun setine benziyordu. Sadece birkaç detayı değiştirir, bazı dekorların yeriyle oynardım ama gerisi tamamen aynı kalırdı. Akşamdan kalmalık, işe yetişme telaşı ve aslında hiç utanç duymadığım bir utanç yürüyüşü.

Şimdiye dek.

Hiçbir şeyden pişmanlık duymayacağıma dair kendime söz vermiştim ama şu anda bu his rahatsız edici bir şekilde midemi bulandırıyor. Hayatı dolu dolu yaşamak ve tüm bu saçmalıklar...

Ancak hatırlayamadığınız bir hayat yaşamak sayılır mıydı?

Oldukça lüks bir asansör beni aşağı indirirken *Uber* çağırdım. Bu sırada Viv’den bir mesaj daha gelmişti.

Nereye gittin?

Hemen cevap yazdım:

Nestle toplantısı! Şimdiden çok geç kaldım!!!

Hassiktir!

Bunu yazdıktan sonra bir sürü gülme emoji gönderdi ve bir mesaj daha attı.

#BuTamOlarakFaith'likBirHareket

Normalde mesajlaşmalarımızda onunla birlikte gülerdim, ardından dün gece yaşadıklarımızı birbirimize anlatırdık. Belki de baş ağrısı beni huysuz birine çevirmişti ama *Uber* kaldırıma yanaşırken sinirli bir şekilde telefonumu çantama sıkıştırdım.

Queen Ann'in sosyetik kısmında bulunan bir binanın şık asansörüne binerek yaşadığım kata çıktığımda, akşamdan kalmalığının izin verdiği kadar hızlı koştum. Girişte paltomu çıkardım ve çantamla birlikte geniş dairemin zeminine bıraktım.

Benim dairem. Bu iki kelime kulağa çok güçlü geliyordu.

Bu şekilde hissetmemin bir sebebi vardı. İki yıl önce ilaç devi Marsh Pharma'nın milyarder vârisi Silas Marsh tarafından, bağınaz babasını yatıştırmak için nişanlısını oynamam karşılığında benim için satın alınmıştı. Şimdi kocası olan Max'le tanıştığında plan iptal edilmişti ama yine de lüks apartman dairesine sahip olmuştum. Hatta iyi yanından bakacak olursam... Silas, Viv'den sonraki en iyi arkadaşım olmuştu. Ve *en iyi arkadaşım* Queen Ann'de bir mahalle dolusu daire satın alabilecek maddi güce sahip olduğu için daireyi isterken hiçbir suçluluk hissetmemiştim. Fakat son zamanlarda, her geçen gün daha az benimmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Bu çok aptalca," diye fısıldadım. Başım ağrıyordu. "Bu olayın üstünden yıllar geçti. Neden şu anda rahatsız oluyorum?"

Tabii ki boş dairemin buna verecek bir cevabı yoktu. Ancak içimden bir ses, eğer hayatta daha ciddi olmaya başlarsam kendi evimi satın alabilecek param olabileceğini söylüyordu. O sinir bozucu küçük ses, zihnimde her geçen gün daha fazla yükseliyordu. Özellikle de başka bir yabancının yatağında uyanmak, onu normalden daha yüksek duymamı sağlamıştı.

Sarı saçlarımı toplayıp beyaz ipek bluzumun üstüne uçuk pembe *Burberry* takım elbisemi giydiğimde, yirmi dakikadan fazla

gecikmiştim. Baş ağrım hafifleme belirtisi dahi göstermiyordu, bu yüzden büyük boy *Chanel* güneş gözlüklerimi taktım ve başka bir *Uber* ağırdım.

Araba beni Coleman & Cross'ın önünde indirdi, on beş kadı yüksek bir binanın tamamına sahiplerdi. Hızlıca asansöre bindim, reklam ajansının olduğu kata ulaştığımda resepsiyona doğru ilerledim. Masanın arkasındaki Benny her zamanki şekilde gülümsedi ve saatini kontrol eder gibi yaptı.

“Saat daha on bile değil. Neden bu kadar erken geldiniz, Bayan Benson?”

“ok komiksin. Geldiler mi?”

“Konferans odasındalar.”

“Kahretsin. Ne zamandır oradalar?”

“Yaklaşık on beş dakika.”

“*Kahretsin!*”

Nestle alışanları erkenciydi. Bu da otuz beş dakika geç kaldığım anlamına geliyordu.

Her yerden vuran güneş ışıklarına karşı gözlüklerimi yeniden takarak ofise doğru koştum. İş arkadaşlarım açık konseptli kat planının etrafında takım elbiseleriyle dolanıyor, her yer kahve, pahalı kolonyalar ve parfüm kokuyordu. Köşedeki ofisime doğru bir adım attım.

Jess Davidson ben yaklaşırken masasından fırladı. Asistanımın -Tanrı ruhunu kutsasın- bir elinde *Starbucks*, diğerinde bir şişe Fiji suyu vardı. Kadın bir sirk göstericisi gibiydi: Randevularımla hokkabazlık yapıyor, kendini değişen programıma göre şekillendiriyor ve belirlenen saatlerde gelmediğimde patronlarımla öfkesinin alevlerini yutuyordu.

Üstelik bu sık sık oluyordu.

“Erken geldiler,” dedim ve hışımla ofisime girdim.

Jess dudağını ısırıp, “şey...” dedi.

“Peki, tamam. Geç kaldım.”

Tekrar.

“Carl onları oyalıyor.”

“Carl mı? Dudaklarını kıçlarından ayırmam gerekecek.”

Çantamı ve gözlüklerimi masama bıraktım, biraz su içip kahvemi yudumladıktan sonra ofisimden dışarı çıktım. Jess bana yetişmek için koşuşturdu.

Elimi uzattım.

“Sanat.”

Bana sanat bölümünden deri ciltli portfolyoyu uzattı, kolunun altına sıkıştırmıştı.

“İstediğim bu muydu?” diye sordum. “Hiç bakmadın mı?”

“Şey... Evet.”

“Harika.”

Konferans kapısının dışında, baş ağrımı hafifletmek için kendimi beş dakika mola almaya zorlayarak bir nefes daha aldım.

“Nasıl görünüyorum?”

“Mükemmel.”

“Sen bir meleksin. Bana şans dile.”

Cevap beklemeden, konferans odasının kapısını iterek açtım. Masanın geniş, cilalı ahşap yüzeyinde kahve ve hamur işi kalıntıları vardı. *Nestle*’den üç yönetici, kıdemsiz bir müşteri irtibat görevlisi olan Carl’ı öldürmeye hazır görünüyordu.

“Beyler,” diyerek içeri girdim. “Beklediğiniz için teşekkürler. Carl.”

Ona *şimdi gidebilirsin* bakışı attım. Küstahça bir bakışla karşılık verdi.

“Rica ederim,” diye mırıldanıp dışarı çıktı.

Nestle Corp’tan Bay Nevinson, Rolex’ine anlamlı bir şekilde vurarak, “Bugün iki potansiyel ajansla daha görüşmemiz var, Bayan Benson,” dedi. Bu adam karar vericiydi. Büyülemem gereken yılan.

“İlk beni gördüğün için ne kadar şanslısın, değil mi?” Ona parlak bir gülümseme gönderdim ve portföyü açtım. “Beyler, programınızı iptal etmek üzereyim.”

“Bayan Benson? Faith?”

Koluma hafif bir dokunuş, beni dün geceki ateşli yabancının bilyeli çekiçe alınma vurduğu bir rüyadan uyandırdı.

“Hmm?”

Sarsılarak uyandım, kafam karışmıştı. Jess önüme bir bardak su ve iki Advil koydu.

Masamın üzerinde, başımı kollarıma yaslamış uyuyordum. “Terrance seni görmek istiyor,” dedi.

“Ne için?”

“Söylemedi ama Nestle çalışanları anlaşmayı imzaladı.”

“Şimdiden mi?” Ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum. “Ne diyorum ben? Tabii ki öyle.”

Doğal olarak sahanın tozunu attırmıştım. Onlarla işim bittiğinde, huysuz Bay Nevinson gülüyor ve beni kulüpte tenis oynamaya davet ediyordu.

İlacı ağzıma atıp ardından bir yudum su içtim. Görüş alanımda bir *Kleenex* ile birlikte bir el aynası belirdi.

“Ruj,” dedi Jess.

“Sen bir azizesin,” diyerek çenemdeki soluk pembe lekeyi sil-dim. Buruşuk bluzumu düzelterip takım elbisemin ceketini tekrar giydim. “Nasıl görünüyorum?”

Jess gülümsedi.

“Coleman, Cross & Benson’ın kulağa hoş gelen bir ismi var.”

Haklıydı. Adımı antetli kâğıtta, binanın önünde ve ajansımın dokunduğu her şeyde görmek güzel olacaktı. Midem bulandı ve bunun nedeni akşamdan kalma olmamdı. Her şey çok kalıcıydı. Geri alamayacağınız türden bir hareket.

Nefes aldım ve takım elbisemin ceketini aşağıya çektim.

“Tamam, içeri giriyorum.”

İş arkadaşlarım beni ayakta alkışlamak için ayağa kaldıktıklarında, ofiste bir adım attım ve yeni rötuşlanmış köklerime kadar kı-zardım. *Nestle* hesabı milyonlar demekti ve hepsi bunu biliyordu.

Alçakgönüllülükle gülümsedim, gözlerimin arkasına vuran baş ağrısının tüm kanıtlarını gizledim ve en sevdiğim patronumun ka-

pısının önünde durdum. Diğer kapıda Cynthia Cross yazıyordu ve kapalıydı. Ajansın ikinci ortağı Manhattan'da ikinci bir ofisin kurulması için uğraşıyordu. Son zaferim anlaşmayı kesinleştirecekti.

Kapıyı çalıp içeri baktım.

"Müsait misin?"

"İçeri gel, Faith."

Terrance Coleman masasının arkasında volta atıyor, düşünceli düşünceli çenesini ovuşturuyordu. Gri Brioni takım elbisesi ve bordo kravatıyla Idris Elba'yı andırıyordu; keskin hatlı ve yakışıklıydı. Ama yüz ifadesi bana Roosevelt Lisesi'ndeki müdür yardımcımı anımsatıyordu; ciddi ve başımı her ne belaya soktuysam ondan sonra beni karşısında görünce hafifçe hayal kırıklığına uğramış halini. Tekrar.

"Her şey yolunda mı?"

Eliyle işaret etti.

"Otur. Konuşmamız gerek."

Muazzam cam ve krom masanın karşısındaki pelüş koltuğa çöktüm.

"Sorun ne, Terry? Neden birinin cenazesindeymiş gibi görünüyorsun? Özellikle de benim."

Terrance dudaklarını büzüp, "Cynthia ve ben, seni ortak yapmak istiyoruz," dedi.

Nefesimi tuttum. İstedğim her şey işte burada.

Öyle değil mi?

"Ama onun yerine seni kovmak zorunda kalabilirim."

Masasının önündeki sandalyenin arkalığını kavradım, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Vay canına, Terrance. Bu bir kızın üzerine yıkmak için oldukça iyi bir spektrum. Nevinson'ın imzaladığını duydum."

"Yaptı. Kuzeybatı Pasifik'in tamamında online, basılı ve denizaşırı pazarlama işlerini yürütmemiz için milyonlarca dolarlık, üç yıllık bir sözleşme. Yıllardır onları elde etmeye çalışıyorduk. Sayende onları yakaladık."

“Yani açıkça, kovulmalıyım.”

Terrance ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, altın alyansı Patek Phillippe saati gibi parlıyordu.

“Çok zekisin, Faith.”

“Teşekkür ederim.”

“Ama çok tuhafsın. Çekici ve eğlencelisin. Üstelik seninle çalışmaktan zevk alıyorum. Hepimiz hoşlanıyoruz. Ama sana güvenemeyiz.”

Gözlerimi kırptım. “Milyon dolarlık hesaplar konusunda bana güvenebilirsiniz,” dedim. “*Nestle* bu yıl üçüncü çalışmam ve daha nisan ayındayız.”

“Ve herkes gibi normal bir programa sahip olsaydın neler yapabileceğini hayal edebiliyor musun? Zamanında gelsen ya da üç saatlik öğle yemeği yemeyi ve müşteri toplantılarına geç gelmeyi bıraksan...” Öne doğru eğildi. “Sana ödediğimiz gibi tam zamanlı çalıştığını bir düşünsene.”

“Amerikan haftalık çalışma saatleri abartılıyor. Araştırma yapmışlar...”

“Bana Stan Nevinson’ı kırk dakika beklettiğini söylediler. Burası *Mad Men*’ değil, Faith. Sen Don Draper” değilsin. İsteddiğin gibi gelip gidemezsin.”

“Don Draper bütün büyük işleri aldı,” diye zayıfça itiraz ettim. “Benim işim bu, Terrance. Ben senin iş bitiricimim.”

Ama yüksek sesle söylediğimde, kelimeler acınası, üzgün mazetler gibi geliyordu. O sabah başka bir yabancının yatağında uyandığımda hissettiğim iğrenç duygu geçmemiş, beni ofisime kadar takip etmişti.

“Cynthia ve ben bu konuyu uzun uzun tartıştık,” diye devam etti Terrance. “Seni ortak yapmaktan daha çok istediğimiz bir şey yok. Ama şüpheli iş ahlakın göz önüne alındığında... Bu bizi zor durumda bırakıyor.”

**Mad Men*, 2007 yılında Marthaw Weiner tarafından yaratılan Amerikan televizyon drama dizisi. (ç.n)

***Donald Francis “Don” Draper*, *Mad Men* dizisinin ana karakteridir. Dizideki reklam şirketinin direktörlüğünü yapmaktadır. (ç.n.)

“Terry, ne diyorsun sen?”

“İzne ayrılacaksın. İki hafta. Müşterilerle Frank ilgilenecek.”

Arkasına yaslandı. İtirazlarıma karşı kendini hazırladığını görebiliyordum.

Ona satmaya hazır yüz tane nedenim olduğunu hayal ediyordum ama zihnim bomboştu. Bir dakika sonra, “Tamam,” dedim.

Terrance ağzını açamayacak kadar kibardı ama gözleri büyüdü.

“Tamam mı?”

“Ben tembel, şımarık ve güvenilmez biriyim.”

Özellikle de kendime.

Terrance masanın üzerindeki parmaklarını dikleştirerek, “Dinliyorum,” dedi.

Bir fikir oluşurken dalgınca başımı salladım. Reklam kampanyaları için kazanan bir fikrim olduğunda olduğu gibi her seferinde bir parça geliştirdi. Bütünü görene kadar her şey bir mozaikti. Hayatımın kaosunu düzene sokabilmek için zihinsel bir bahar temizliğine ihtiyacım vardı. Bir yere gitmeli ve değişiklik olsun diye hareketsiz oturmalıydım. Zihnimi susturmalı ve biraz denge bulmaya çalışmalıydım.

“İki haftamı ayırıp uzak bir yere gideceğim. Güzel ve ruhani bir yere.” Bu kelimeyi söylerken neredeyse öğürüyordum. “Kafamı toparlayacağım ve yeni bir insan olarak geri döneceğim.”

“Hevesin hoşuma gidiyor, Faith ama sorunlar coğrafyayla birlikte sihirli bir şekilde değişmiyor. Onları da yanında götürürsün.”

“Bu tam olarak doğru değil. Bağımlılar rehabilitasyona gider. İnsanlar amaçlarını yeniden bulmak için safariye çıkar, Hindistan’daki aşramlara gider ya da antik kalıntıların etrafında dolaşır. Zihinsel bir sıfırlama. Kulağa her zamanki saçmalıklarım gibi geldiğini biliyorum ama bu sabah uyandım ve keşke olmasaydım dedim.” Ellerime baktım. “Bu şekilde devam edemem.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Terrance. “Çünkü biz de yapamayız. Gitmeni hiç istemiyoruz ama şirketin bütünlüğü için en iyisini yapmak zorundayız, sadece kârlılığı için değil. Bu iki haftayı bir yatırım olarak düşün. Döndüğünde, bu şirketteki ge-

leceğin hakkında ciddi bir konuşma yapmaya hazır ol. Gerçekten ne istediğine karar ver.”

Azarlama, egomu incitip gururumu yaraladı ama adil olmak gerekirse ben de ona fazla seçenek bırakmamıştım.

Ayağa kalkıp ceketimi düzelttim.

“Anladım, patron. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“Nereye gidiyorum dedin?”

O gece Silas Marsh, 1.90’lık gövdesiyle yatağıma yayıldı. En iyi arkadaşım dirseğine yaslanmış, açık *Louis Vuitton* çantaya kıyafet tıktırmamı izliyordu.

“Hawaii,” dedim. “Özellikle Kauai. Çok araştırma yaptım ve bence mükemmel bir yer. Kauai en küçük ve en ücra ada ama bir milyon mil uzakta da değil.”

“Ama burası hâlâ Hawaii.” Kıkırdadı. “Daha çok çalışmak için çözümün tatile çıkmak mı? Tam senlik bir hareket.”

İpek iç çamaşırlarımı ve sutyenlerimi çantaya atarken, “Bu bir *tatil*,” dedim. “Bir çalışma tatili. Kendim üzerinde çalışıyorum. Bunu yapmam gerekiyor. İçkiden ve partilerden uzaklaşıp daha iyi olmalıyım.”

“Seattle’da daha iyi olamaz mısın?”

“Başımı belaya sokan aynı şeylerle çevriliyken olamam. Burada, benim için *aldığın* dairede yaşarken olamam.”

Silas kaşlarını kaldırıp şakacı bir tavırla, “Bu yeni bir şey,” dedi. “Daireyi isterken pek de rahatsız olmuşa benzemiyordun.”

“Artık beni rahatsız ediyor,” dedim ve hışımla banyoya girip oradaki malzemelerimi toplamaya başladım.

“Bütün bunlara ne sebep oldu?” diye sordu Silas.

“Patronum beni ortak yapmak istiyor,” dedim yatak odasına dönerken. “Ya da beni kovmak. Her iki yolu da seçebilirler.”

Silas’ın şaşkın kaşları yeniden çatıldı.

“Tebrikler mi demeliyim?”

“İsteyip istemediğimi bilmiyorum. İsteddiğimi sanıyordum ama şimdi o kadar da emin değilim. O da benim ne istediğimi bilme-

diğimi biliyor ve bu yüzden bunu çözmek için beni izne çıkmaya zorluyor.” Bir anda toparlanmaya ara verip ellerimi yanıma bıraktım. “Hayatımla ne yaptığımı bilmiyorum, Si.”

Arkadaşımla yakışıklı yüzü endişeyle doldu. “Hey, buraya gel.” Elini uzattı ve ben de onun yanına, yatağa oturdum. “Anlat bana.”

“Ortak olmak istemeliyim, değil mi? İşimde iyiyim. Harikayım aslında.”

“Öylesin.”

“Ama işimi sevip sevmediğimi ya da sadece bu işte iyi olduğum gerçeğini sevip sevmediğimi bilmiyorum.” Gözlerimi ona diktim. “Ben senin gibi değilim. Sen ilaç dünyasının kötülüklerine karşı savaşıyor ve onu daha iyi hale getirmeye çalışıyorsun. Peki, ben ne yapıyorum? Bir şeyler satıyorum. İnsanların bir şeyler istemesini sağlamakta çok iyiyim.”

“Yaptığın şeyde yanlış bir şey yok, Faith. Önemli olan bunu yapmak hakkında ne hissettiğin. Hoşuna gitmiyorsa bırakabilirsin.”

Başımı Silas’ın güçlü omzuna yasladım.

“Sanırım bu kadar fazla sorumluluk alma fikri beni çok korkutuyor. İnsanların bana güvenmesine alışık değilim.”

“Sana ihtiyacım olduğunda yanımdaydın,” dedi Silas. “Hem de çok.”

“Çünkü sen çok sevimlisin.”

“Sen de öylesin.”

“Değilim,” dedim. “Ama olmak istiyorum. Sen ve Max, birlikte o kadar güzelsiniz ki bu beni hasta ediyor.”

Silas çenesini ovuşturdu.

“Tanrım, sanırım bunu bir kere *Hallmark* kartında okumuştum.”

“Sahip olduğunuz şeyi istiyorum, Silas ama birinin içeri girmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyorum. Çünkü ya buna izin verirsem ve gördükleri hoşlarına gitmezse? Benim gitmiyor. En azından son zamanlarda değil.”

Nazıkçe, “Peki, Hawaii’ye gitmenin bunu değiştireceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bence tek başıma olmak ve o şeyi yapmak... Ne diyordunuz ona? Kendine iyice baktığın bir yer var mı?”

Silas sırtıp, “İç gözlem mi?” dedi.

“Doğru. Dikkat dağıtmadan iç gözlem. Orada bir Hindu tapınağı ve güzel şelaleler var. Yürüyüş yapıp meditasyon yapacağım.”

Gülüşünü öksürüğünde sakladı.

“Evet, *meditasyon*,” diye ısrar ettim. “Ah, bir de erkek yok. Tek gecelik ilişki yok. Anlamsız seks yok.”

Silas elinin tersini alnıma koydu.

“İyi hissediyor musun? Belki de birini aramalıyım.”

“Ha ha.” Elini geri ittim ve toplanmaya devam etmek için ayağa kalktım. “Ben ciddiyim. Bekâr kalacağım. Ve sadece Hawaii’de de değil. Bir süreliğine kendi kendimin arkadaşı olacağım.” Yüzümü buruşturdum. “Bunu gerçekten söyledim mi? Belki de inme geçiriyorumdur.”

Yatağımın üzerindeki telefonum bir mesajla çınladı. Silas yakın olduğu için telefonu eline alıp ilk o baktı. Yakışıklı yüzü hemen sertleşti.

“Viv bu gece dışarı çıkıp çıkmayacağını bilmek istiyor.”

“Kişisel gelişim için birinci adım.”

Telefonu elinden kapıp sessize aldım.

“Cevap vermeyecek misin?”

“Oraya varana kadar ona Hawaii’ye gideceğimi bile söylemeyeceğim.”

Silas’ın mavi gözleri karardı.

“Akıllıca bir hareket.”

“Bana karşı korumacı mı davranıyorsun?” diyerek alay ettim.

“Evet,” dedi. Sesinde alaydan iz yoktu.

“Ondan hoşlanmadığını biliyorum.”

“Doğru.”

“Ama o zararsız.”

“O zaman neden ona planını anlatmıyorsun?”

“Çünkü... Onu çok seviyorum ama *toplanmama yardım etmek* için içkiyle gelecek ve sonra beni gitmekten vazgeçirecek. Ya da kafayı bulup uçağımı kaçıracağım. Ya da benimle gelmek isteyecek.”

“Bu muhtemelen doğru. Ama sence de bir yetişkinin yapması gereken şey ona karşı dürüst olmak olmaz mı?”

“Bebek adımları,” diye şaka yaptım ama Silas gülümsemedi. “Bak, öz disipline sahip olduğuma dair geçmişimde zerre kadar bir kanıt yok ama bütün mesele de bu. Bunu yapmak istiyorum. Daha iyi olmak istiyorum. Kendim için, kariyerim için ve dışarıda beni bekleyen gelecekteki erkek için.”

Silas ayağa kalktı.

“O zaman seni yüzde yüz destekliyorum.”

“Öyle mi?”

Sarılmak için beni kendine çekti.

“Tabii ki destekliyorum. Sen harikasın, Faith. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin.”

“Teşekkür ederim, Si.”

Başımı göğsüne yasladım ve bana olan inancının içime işlemesine izin verdim. Buna ihtiyacım olacaktı.

2. Bölüm

Faith

Silas'tan aldığım moral konuşmasından bir buçuk gün sonra Kauai'nin yemyeşil ormanlarında, Ho'opi'i Şelalesi'nde yürüyordum. İki millik yürüyüş rotasının ortasında güzel bir şelale vardı ve güzel bir havuza dökülen daha büyük başka bir şelaleyle son buluyordu. Kauai'ye boşuna "Bahçe Adası" demediklerini hemen öğrenmiştim. Sürekli yağmur yağıyordu ve patika yakın zamandaki bir tufandan dolayı kaygandı.

Çamurdan nefret ederdim. Tabii pahalı bir kaplıcada cildime sürmesi için birine para vermediğim sürece. *Hayır, teşekkürler.* Şu anda bacaklarım dizlerime kadar çamurla kaplıydı ve ayak parmaklarımla arasına giren çamuru hissedebiliyordum. Sözde *her türlü araziye uygun* sandaletlerimin üreticilerine lanet ettim. Yoluculuğuma sakın ve keşif dolu bir başlangıç yapmak yerine, zamanımı kayaların ve ağaç köklerinin üzerinden kayıp, düşerek geçirmiştim. Ama düşen bir dalı bastona dönüştürdüm ve kahramanca direndim.

Sonunda, şelalelerin ikincisinden gelen su sesi ilerideki ormandan duyulabiliyordu.

"Sadece nefes al. Neredeyse geldik," dedim kendime. Sonra ayaklarım yeni doğmuş bir geyik gibi farklı yönlerde kayarken ani bir çığlık attım. Sert bir gümbürtüyle kıcımın üzerine düştüm, tasarımcı spor pantolonumun her tarafına çamur sıçradı. "Kahretsin!"

Tam pes etmek üzereydim ki alçaldığım yerdeki ağaçların arasından şelaleyi görebildim. Büyük bir kayaya dökülüyordu.

Diğer ziyaretçilerin yüzdüğü ya da güneşten sıırılsıklam olmuş kayaların üzerinde piknik yaptığı havuz. Şimdi pes etmek aptallık olurdu. Hâlâ iki millik bir dönüş yolculuğum olacaktı ve bunu gösterecek *selfi*lerim olmayacaktı.

Ayağa kalkıp patikadan aşağıya doğru dikkatlice ilerledim. Neredeyse varmışım. Önümde yalnızca bir engel daha vardı: Kayalık bir çıkıntıdan yere doğru kısa bir düşüş, daha sonra da şelale. Çıkıntıya oturdum ve kaydım.

Sadece üç metrelik bir düşüştü ama kayalar kaygandı ve *yürüyüş* sandaletlerim çamurla kaplanmıştı. Zıpladım ve sağ ayağım kayarak, hiçbir insan bileğinin eğilmemesi gereken bir şekilde yana doğru bükülünce bir çığlık attım.

Ayağımın etrafında alevlenen ve sonra bacağıma yayılan acıyla yere düştüm. Hafif şok ciğerlerimi daralttı ve birkaç acı dolu an boyunca zonklayan ağrının içinde oturup ağlamamaya çalıştım. Sonunda derin bir nefes aldım ve titreyen parmaklarımla hasarı değerlendirdim. Cırt cırtlı sandalet kayışları dışında çıplak olan ayak bileğim şimdiden bir golf topuna hamileymiş gibi görünüyordu. Derisi gerilmiş ve parlıyordu.

“Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır.”

“İyi misin?”

Rob Reiner’a benzeyen orta yaşlı bir baba, havuzdan bana doğru ilerledi. Arkasındaki iki küçük çocuk, şelalenin önünde birbirlerine su sıçratıyordu.

“Ben... Bilmiyorum,” dedim titreyen dudaklarımla arasından. “Acıyor.”

“Ben de öyle derdim. Ne yapabilirim?”

Bir yağmur ormanının ortasında, yerde yaralı yatmak içimde korkunç bir çaresizlik duygusunu tetikledi ve beni paniğe doğru sürükledi.

“Buradan çıkmam gerek. Kalkmama yardım eder misin?”

“Emin misin? Belki de dinlenmelisin.”

“Hayır, yerden kalkmam lazım.”

Adam ayağa kalkmama yardım etti ve neredeyse tekrar kayar-

ken bir çığlık attım. Rob Reiner beni yakaladı ve bir kez daha düşmekten kurtardı. Ben de ona haki şortunu çamurla kaplayarak karşılık verdim.

“Whoa, hey! Seni yakaladım.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözyaşlarımın geri çekilmesini diledim. Ayak bileğim zonkluyordu. Geldiğim yöne baktım ve titrek bir fısıltıyla, “İmkânsız,” diyerek nefes verdim.

“Bence oturmalısın,” dedi adam. “Burada biriyle mi birliktesin? Kimi arayabilirim?”

“Kimse yok, yalnızım. Tanrım, bu çok aptalcaydı.”

“İyi olacaksın.”

Rob Reiner 2.0 sandalye hizasındaki bir kayaya doğru zıplamama nazikçe yardım etti. Her hareket, bileğimde daha derin bir zonklama yaratıyordu. Taşın üzerine çöktüm ve özlemle Silas’ın yanımda olmasını diledim. Beni kurtarmak için özel jeterinden birine atlardı.

Ve yaklaşık altı saat içinde burada olurdu.

Titreyen ellerimle, çamura bulanmış sırt çantamdan telefonumu çıkardım. Servis yoktu.

Adam hafif beyazlamış sakalını ovuşturup, “Burada telefon çekmez,” dedi. “Daha yüksek bir yere tırmanıp acil servisi arayacağım.”

“Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin.” Telefonumu dürttüm. “Eminim birazdan çekmeye başlar.”

“Ben olsam buna güvenmezdim.” Bana nazikçe gülümsedi. “Hemen döneceğim.”

Adam oğullarını topladı ve üçü birlikte patıkaya tırmanıp, beni de hayattaki tercihlerimi düşünmeye bırakarak gözden kayboldular. Kaya sandalyeme kederle çöktüm. Panik giderek azalıyor, beni yorgun ve aptal hissettiriyordu.

Bu bir hataydı. Seattle’da kalmalıydım.

Ne kadar uzun süre beklediğimi bilmiyordum. Şimdi bir softball topu yutmuş gibi görünen ayak bileğim, ikinci bir kalp atışı gibi

çarpıyordu. Diğer yürüyüşçüler şelaleye gidip gelirken etrafımda dolandı. Bazıları benim yerime bileğime bakmak için durdu.

Yardımsever bir yorumcu, “Bu hiç eğlenceli görünmüyor,” dedi.

“Ah!” dedi bir diğeri.

Dilimin ucuna kadar gelen bir düzine ukala lafı geri yuttum ve yüzüme zorla zayıf bir gülümseme yerleştirip bu patikadan nasıl çıkacağımı merak etmeye başladım.

Sonsuzluk gibi gelen kısa bir sürenin ardından Rob Reiner 2.0 geri döndü. Kendini Mike olarak tanıttı ve acil yardım ekibinin yolda olduğunu söyledi.

Yenilmiş bir halde, “Teşekkür ederim, Mike,” dedim. Daha buraya geleli bir gün bile olmamıştı ama bir erkeğin yardımına ihtiyacım vardı ve *o da* beni bu saçma durumdan kurtarmak için bir sürü adam bulmaya gitmişti.

“Sorun değil, tatlım. Başka bir şey yapabilir miyim?”

“Bana bir martini hazırlar mısın? Sek, iki zeytinli.”

Kıkırdadı ve oğullarıyla birlikte suda oynamaya devam etti. Hepsinin şelaleye doyduğundan ama benim hatırım için buralar-
da takıldıklarından şüpheleniyordum.

Çünkü ben bir tren enkazıyım. Her zamanki gibi.

Yarım yüzyıl sonra arkasında parlak sarı renkte İTFAİYE yazan lacivert üniformalı beş adam, ordu botlarıyla bana doğru ilerledi. Yukarıdan bir helikopterin sesi duyuluyordu.

“Nasılsınız, hanımefendi?” diye sordu sert, derin bir ses.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.” Yukarı bakmak için saçlarımı yüzümden çektim. Gözlerim kocaman açıldı ve keyifli birkaç an için bileğimdeki acı unutuldu. “Şaka yapıyor olmalısın,” diye mırıldandım.

Bir seksenlik kas yığını vücuduyla, soğukkanlı bir yetkinlik kokan ve *yaşamak için hayat kurtardığını* ilan eden üniformasıyla paketlenmiş güzel bir canavar karşımda duruyordu.

İtfaiyeci sabırsızlıkla bana bakıyordu ama ben yüzünün mü-

kemmel geometrisini, yontulmuş düzlemlerini ve sert açılarını hayranlıkla izlemekle meşguldüm. Hem saçları hem de gözleri zengin, yumuşak bir kahverengiydi ama bakışları taş gibi sert ve soğuktu. Yakışıklı yüz hatları tuğladan bir duvara benziyordu; sert, güçlü ve hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermiyordu.

“Evet, merhaba. Bugünkü sorunlu çocuğunuz benim.”

“İsim?”

“Faith Benson.”

Çamur sıçramış bacaklarımın önünde çömelerek ayak bileğimi inceledi.

“Benim için ayak parmaklarını oynat.”

Dediğini -açıkcası emrettiğini- yaptım.

“Sen de mi doktorsun?”

“EMT.” İki parmağını ayağımın üstüne koyup nabzımı yokladı. “Bu ayakkabılar patika için uygun değil.”

“Acı verici bir şekilde farkındayım.”

“Yağmurdan sonra buraya hazırlıksız gelen her turist için kenara bir dolar koysaydım...” diye homurdandı.

Küçümsemesi beni gerçekliğime geri döndürdü ve acı da onunla birlikte geri geldi.

“Çok hoş bir başucu tavrınız var,” dedim. “Bu arada Hawaii’li gibi görünmüyorsun, o yüzden şu aptal turist muhabbetine bir son versen? Bu deli gibi acıtıyor.”

Yanıt olarak homurdandı ve itfaiyeci arkadaşlarına döndü. Bir an benimle ne yapacaklarını düşündüler. Biri omzuna takılı olan telsizle konuşuyordu. Helikopter tekrar görüş alanına girdi. Mavi gökyüzünde uçan kırmızı bir sivrisinek gibiydi.

İtfaiyecim, “Tamam, seni çıkarma zamanı,” dedi.

“Nasıl?”

Parmağıyla yukarıyı işaret etti.

Başımı salladım. “Hayır, hayır, hayır. Buna gerek yok.”

“Sizi bölgeden tahliye etmek zorundayız, hanımefendi.”

“Ben bir *hanımefendi* değilim ve bir helikopter mi? Bu biraz dramatik, sizce de öyle değil mi?”

* *Emergency Medical Technician*, acil tıp teknisyenliği veya ambulans teknisyenliği, bazı ülkelerde acil tıp hizmetleri veren sağlık çalışanlarını belirlemek için kullanılan terimlerden (ç.n.)

Tam da hayatımdan silmeye çalıştığım türden bir drama.

Silas bunun sonunu duymama asla izin vermeyecek.

“Güvenliğiniz ve daha fazla yaralanmayı önlemek için gerekli,” dedi kel kafalı ve günlerce sürecektir kasları olan ikinci, iri bir adam. Yeni arkadaşşıma döndü. “Ash, hazır mısınız?”

“Hazır, yüzbaşı.”

Dünyanın En Seksi İtfaiyecisi’nin adı Ash diye düşündüm.

Mantıklı. Muhtemelen külotları ateşe veriyordur.

Kes şunu.

“Adın Ash mı?”

“Asher. Sadece bizim çocuklar bana Ash der.”

“Peki, kızlar sana ne diyor?”

Sırttı, sert tavrında bir çatlak vardı.

“Hadi, gel. Seni buradan çıkaralım.”

Asher ve yüzbaşı beni kaldırmak için iki yanıma geçerken, “Bekle, bekle, bekle,” dedim. “Beni sırtınıza alıp çıkaramaz mısınız?”

Asher’in kasları çatıldı.

“İki mil boyunca mı? Kimin sırtında?”

Bakışlarım göğsüne yapışan üniforma gömleğinin üzerinden kaydı ve kollarındaki kasların üzerinde gezindi.

“Yetenekli görünüyorsun.”

Adam homurdandı ama sırtıtışı derinleşerek bir gülümsemeye dönüştü.

“Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de helikopteri kullanacağız.”

“Bir şelalenin üzerine helikopteri nasıl indireceksiniz?”

“İndirmeyeceğiz.”

Asher ve yüzbaşı kollarımı kaslı omuzlarına dolayıp, beni belimden tutarak kaldırdıklarında sözlerinin anlamını düşünecek zamanım olmadı. Dikkatlice sığ suya doğru ilerleyip havuzun tam ortasında beni oturtacakları bir çıkıntı bulduklarında küçük bir iniltiyi bastırdım.

Sağlık görevlileri telsizle konuşurken ben mahcup bir şekilde bekledim. Yürüyüşçüler yakınlarda dolaşıyor, benim ve helikop-

terden bir halatla yavaşça aşağı inen tabut şeklindeki metal sepetin fotoğraflarını çekiyorlardı. Turuncu üniformalı ve beyaz kasklı bir adam onunla birlikte aşağı indi.

“Beni *bunun* içine mi koyacaksın?”

“Merak etme,” dedi Asher, tekrar yanıma çömelerek. “Roy bu işin en iyisidir.”

Bakışlarım sepete, kablolar ve üzerimizde yüzlerce metre havada asılı duran küçük görünen helikoptere kaydı. Dönüp baktığımda Asher’in granit ifadesinin biraz yumuşadığını gördüm.

“Arayabileceğim biri var mı?” diye sordu.

“Günün sorusu,” dedim gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. “Hayır. Öyle bir şey yok.”

“Adada yalnız mısınız?”

“Evet, tamam mı?” diye çıktım. “Buraya kendi üzerimde çalışmaya geldim. Bu tam olarak bir takım sporu değil. Eğer bir grup kız arkadaşımı getirseydim tüm zamanımızı içerek ve alışveriş yaparak geçirirdik. Seattle’da yaptığım şey de tam olarak bu. Yeniden başlamaya ihtiyacım vardı.” Elimini ayak bileğime attım. “Seyahat programında bu yoktu. *Belli ki.*”

Asher’in yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi mi vardı yoksa anlayış mı? Şüpheliydi. Ona göre ben sadece aptal bir turistim. Buraya yalnız geldiğim için daha da aptal görünüyor olmalıydım.

Roy ve *kıyamet sepeti*, kayışlar ve tokalarla dolu bir karmaşa içinde getirildi.

Nabzım bir kademe daha yükseldi.

“Bunun içine bilerek uzanmamı mı istiyorsun?”

“Güvenli, yemin ederim,” dedi Asher.

“Eminim bunu tüm kızlara söylüyorsunuzdur.”

Çocuklar sepete girmeme yardım etti. Çamurlu sırt çantamı göğsüme bastırarak sırtüstü uzandım. Roy beyaz kaskının altında çeşitli tokaları ve kayışları sessizce takmakla meşguldü.

“Beni nereye götürüyorsun, Roy?”

Roy yorum yapmayı reddedince Asher, “Seni kuru zemine indirecekler,” dedi. “Bir ambulans seni Wilcox Hastanesi’ne götürmek için bekliyor. Adada nerede kalıyorsun?”

“Kapa’a’da.”

“O zaman tam da yerindesin.”

Bu benim işime gelirdi. Araba kullanamazdım. Yürüyemiyordum. Silas dışında, bunu atlatmama yardım etmesi için aramak istediğim kimse yoktu. Korkacak biri değildim ama o anda göz yaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum. Duygusal olmaya alerjim vardı ama buraya tam tersi bir nedenle gelmişken kendimi çok çaresiz hissediyordum.

Asher yüz ifademi okuyarak kaşlarını çattı.

“İyi misin?”

“Çok iyiyim,” demeyi başardım. Bu adamın önünde kendimi kaybetmemin imkânı yoktu. “Yüksekten korktuğumu söylemem bir şeyi değiştirir mi?”

“İyi olacaksın. Söz veriyorum.”

“Teşekkürler,” diyerek yukarıdaki helikoptere baktım. “Bu çılgınlık. Fotoğraf çekmek için zamanım var mı?”

“Ciddi misin?”

“Bu başıma bir daha ne zaman gelecek?”

“Gelecek hafta?”

“Çok tatlısın ama yine de başucu tavırların üzerinde çalışmalısın.” Telefonumu çıkarıp üzerimdeki helikopterin fotoğrafını çektim, daha sonra sağa çevirip Asher’in da fotoğrafını çektim. “Bu da evdekilere kötü ayakkabılı aptal turisti kurtaran kahramanı göstermek için.”

“O, Roy. Ben değilim. Sen de aptal değilsin. Olur böyle şeyler.”

Sert, erkeksi sesinde bir pişmanlık mı seziyordum? Düşünecek zamanım yoktu. Kalkış çok yakındı ve Asher’ı bir daha göremeyecektim.

O ve diğer adamlar geri çekilirken, “Kendine iyi bak, Faith,” dedi. “Ve bir dahaki sefere daha dikkatli ol.”

“Teşekkürler ama bir dahaki sefer yok. Bu yolculuk büyük harflerle bitti.”

Daha başlamadan bitti.

Roy dairesel bir kol hareketi yaptı ve helikopter yükselerek bizi

yerden kaldırdı. Sepetin parmaklıklarından, aval aval bakan bir grup turistin arasından oğullarıyla birlikte Mike'ı gördüm. Bana el salladı. Ben de el salladım.

Roy'la beni üzerimizdeki helikoptere bağlayan tek şey esintiyle kıvrılan ince bir ipti. Yeryüzü -güzel olduğu kadar- korkutucu bir mesafeden altımızda süzülüyordu.

Roy'a baktım, sepetin yan tarafına kordonlarla bağlıydı. "Bunu sık sık yapar mısın?"

Ya Roy sessiz bir tipti ya da kaskının içinden beni duyamıyordu ama konuşmuyordu. Gözlerimi sıkıca kapadım ve çilenin bitmesini bekledim. Üç dakika sonra bitmişti. Sepeti bir ilkokulun oyun alanına indirdik. Pazar günü olduğu için bahçe bomboştu.

"Demek öyle oldu," dedim gökyüzüne.

Söz verdikleri gibi bir ambulans beni bekliyordu. İki sağlık görevlisi daha -ikisi de Asher değildi- ellerinde sedyeyle dışarı fırladı.

"Ben iyiyim, çocuklar," diye itiraz ettim. "Hastane aşırıya kaçmak gibi görünüyor."

"Kırık olabilir. Röntgen çektiirmek daha iyi olur."

Bıkkınlıkla nefes verdim. Gidecek başka bir yerim yok gibiydi.

Dört saat boyunca Wilcox Hastanesi'nin acil servisinde, bir sedyenin üzerinde soğuktan titreyerek bekledim. Bana verdikleri ince battaniye tamamen dekoratifti ve ayak bileğimdeki buz torbası sanki yüz kilo ağırlığındaydı. Röntgende kırık olmadığı tespit edildi. Akana adında siyah saçlı, genç bir doktor bana haberleri verdi.

"Röntgende kırık kemik yok. Ultrason bağ yırtığı olmadığını gösteriyor," dedi. "MR olmadan yüzde yüz emin olamayız ama tecrübelerime göre kötü bir burkulmaya benziyor. Şanslısınız."

"Evet, şanslı. O benim," diyerek bir tutam saçımı gözümün önünden çektim. "Şimdi ne olacak?"

"Ayağınızı sabitlemek için bir bot, bir çift koltuk değneği ve eve götürmeniz için daha fazla buz torbası vereceğiz. Gelip sizi alması için arayabileceğimiz biri var mı?"

“Bir dolarım olsaydı...” Gözyaşlarımı durmaya zorladım. “Hayır. Burada tek başımayım.”

Doktor Akana kaşlarını çattı ve çamura bulanmış bacaklarıma doğru başını salladı.

“İsterseniz sizi temizlemeleri için hemşirelere haber verebilirim.”

“Ve bu kutup muhafazasında dört saat daha beklemek mi? Hayır, teşekkürler. Muhtemelen daha az şanslı birinin bu yatağa ihtiyacı vardır. Bir *Uber* çağıracağım.”

“Siz bilirsiniz.” Kolumu nazikçe okşadı. “Çıkış evraklarını getirmelerini söyleyeceğim.”

Doktor gittikten yaklaşık otuz dakika sonra bir hemşire gelip ayak bileğimi sardı ve inciğimin ortasına kadar gelen siyah bir bot giydirdi. Bazı kâğıtları imzaladım ve beni tekerlekli sandalyeyle hastanenin önüne götürdüler. Görevli, *Uber* gelene kadar benimle bekledi. Küçük beyaz bir Kia’dan genç bir adam atladı.

“Faith?”

“O benim.”

Kendimi tekerlekli sandalyeden kaldırdım ve görevli bana koltuk değneklerini uzattı. Yaklaşık otuz yılımın on ikisini yüksek topuklu ayakkabılarla geçirmiştım ve koltuk değneklerine hiç ihtiyacım olmamıştı. Sandalyeyi bırakıp, ilk sallantılı adımlarımı atarken kendimi uzay istasyonundan atılan bir astronot gibi hissettim.

Dramatik olma. Sadece daireye geri dön.

Sonra ne olacaktı? Kendimi temizlemek için banyoya nasıl manevra yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Uçağımı değiştirip buradan gidebilirdim ama bir şekilde havaalanına ulaştırmam gereken üç parça valizim vardı. Bavul hazırlama düşüncesi bile beni yoruyordu. Ya kiralık arabam? Onu nasıl iade edecektim? Araba kullanamazdım.

Daireye gidelim ve gerisini sonra düşünürüz.

Kia’ya doğru yavaşça üç adım attım. *Uber* şoförü çamurlu kıyafetlerime şüpheyle baktı.

“Arka koltuğum için koyabileceğimiz bir havlu var mı?”

“Ciddi misin?”

Bileğim ağır botun içinde zonklayıp ağrıyordu.

Şoför bana özür dileyen bir gülümseme gönderdi ve tekerlekli sandalyeyi geri götürmekte olan görevlinin peşinden koşarak beni kaldırımında bıraktı. Tek başıma.

Sonunda baraj yıkıldı ve gözyaşlarına boğuldum.

3. Bölüm

Asher

Vardiyamdan sonra Wilcox Hastanesi'ne gitmem için hiçbir neden yoktu. Hem de hiç. Elbette orada arkadaşlarım vardı; doktorlar, hemşireler ve düzenli olarak gördüğüm iş kolumdaki diğer insanlar. Ama o gece orada kimseyle bir planım yoktu ve normalde adanın tek hastanesinde takılmayı alışkanlık haline getirmemiş-tim. Kapa'a benim itfaiye istasyonum bile değildi; son dakikada bir arkadaşımın vardiyasını devralmıştım. Ho'opi'i Şelalesi'nde ya da Faith Benson ve onun berbat yürüyüş ayakkabılarının yakınında bile olmamalıydım.

O zaman neden cehennemden çıkmış yarasa gibi oraya gidi-yordum? Hem de hâlâ üniformalı olarak.

Nedenini biliyorsun.

Söylediği bir şey aklıma takıldı.

Hindu tapınağında bir *selfie* çektirmenin anakaradaki tüm sorunlarını çözeceğini düşünen turistlerden, kişisel gelişim şarku-sının ve dansının tüm varyasyonlarını yüzlerce kez duymuştum. Ama Morgan dört yıl önce beni, New York'u Hawaii'nin en kü-çük adasıyla takas etmeye ikna ettiğinde -aslında yalvarıp tehdit ettiğinde- aynen bu cümleyi kullanmıştı. Faith Benson'ın da bunu kullandığı gerçeği aklımdan çıkmıyordu.

"Bu sadece bir tesadüf," diye mırıldandım ve gaza daha sert bastım.

Hızlı sürmeyi severdim ve muhtemelen çok geç olmasına rağ-men daha da hızlandım. Faith saatler önce hastaneye yatırılmıştı ve muhtemelen çoktan gitmişti.

Ama cipimle acil durum kavşağına girdiğimde, bir çift koltuk değneğiyle desteklenmiş bir şekilde kaldırımında duruyordu. Sarı saçları titreyen omuzlarına dökülmüştü. Ağlıyordu ve gizemli bir nedenden dolayı bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Kaldırıma yanaşırken lastikler gıcırdadı ve küçük, beyaz bir Kia'nın arkasına park ettim. Cipten inip ona doğru yürüdüm.

"Hey! İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim!" diye bağırdı. Sonra gözyaşları ve kafa karışıklığı içinde bana baktı. "Ah! Sensin."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve yeşil gözleri yaşlarla parlarken rahatlamış gibi bir ifadeyle bana baktı. Sanki o beni gördüğüne ne kadar sevinmişse ben de onu kaybolmadan önce yakaladığıma o kadar sevinmiştim.

Sonra bakışlarını ayırdı ve aceleyle yanaklarını sildi.

"Ne yapıyorsun burada? Aptal turiste biraz daha laf sokmaya mı geldin?"

Bu, ihtiyacım olan tokattı. Benden hoşlanmıyordu ve benim de onu sevmek için bir nedenim yoktu.

Sadece onu eve götür ve hayatına devam et.

"Seni biri mi alacak?"

"O benim Uber'im." Çenesini Kia'ya doğru salladı. "Şoför havlu bulmaya çalışıyor. Çamurlu kıcımı koltuğunda istemiyor. Onu suçlayamam ama..." Faith'in altdudağı titredi ama kendini toparladı ve meydan okurcasına başını salladı. "Hayır. Boş ver. Ben gayet iyiyim."

Sırıttım.

"Tabii ki öylesin."

"Ve son görüşmemizden bu yana başucu tavırların hiç gelişmemiş," diye mırıldandı. Sonra öfkeyle çamurlu bacağına işaret etti. "Bu nasıl oldu? Buraya kişisel gelişim için geldim. Bu sana kişisel gelişim gibi mi görünüyor? Tüm seyahatim mahvoldu."

"Belki de mahvolmamıştır," dedim. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"İki hafta."

“O kadar da kötü değil.”

“Buraya dün geldim.”

“Ah.”

“Alışveriş çılgınlıklarının ve uzun hafta sonlarının nesi yanlış?” diye sordu otoparka doğru. “Geç uyanmanın, kokteyl partilerinin ve anlamsız seksin nesi bu kadar kötü?”

Bu son kelimelerin beni nasıl etkilediğini görmezlikten gelmeye çalışarak, “Çok değil,” diye mırıldandım. Omurgamdan aşağıya doğru bir şimşek çaktı.

“Bu aptalcaydı. Evde kalmalıyım.” Faith sakinleştirici bir nefes alıp bana ters ters baktı. “Asher, değil mi? Bir kez daha soruyorum. Neden buradasın?”

Cevap verecekken bir anlık acıyla yüzünü buruşturdu. Bileği bu haldeyken kaldırım kenarında durmamalıydı. Temizlenmesi, bacağına yüksek bir yere kaldırması ve bileğine biraz buz koyması gerekiyordu.

“Uber’ı unut,” dedim. “Seni ben götüreceğim.”

Yeşil gözleri parladı ve sonra inatla çenesini eğdi. “Yardıma ihtiyacım yok.”

Sinirli bir şekilde göz kırptım.

“Havlucu Çocuk’u mu beklemek istiyorsun?”

“Benden hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Sana bunu düşündüren ne?”

“Ah, hiçbir şey. Sadece tanıştığımız andan beri bana söylediğin her şey.”

“Belki de sana alışmaya başlamışımıdır.” Ona yarım bir gülümsemeyle baktım. “Bir midye gibi.”

Öfkeyle ofladı ve tam itiraz edecekti ki Uber şoförü koşarak yanımıza gelip beyaz bir havlu salladı.

“Aldım,” dedi sevinçle. “Hazır mısınız hanımefendi?”

Faith yüzünü buruşturdu. “Neden herkes bana hanımefendi diyor? Tanrı aşkına, ben yirmi dokuz yaşımdayım.” Bakışları benimle şoförün arasında tereddütlerle gezindi.

Yüz yüze gelebilmek için ona bir adım daha yaklaştım. Yemin eder gibi, “Seni eve sağ salım götüreceğim,” dedim. “Benim işim bu.”

Kaşlarını kaldırdı ama narin boğazındaki sert yutkunmayı kaçırmadım.

“Böyle cümleleri ayna karşısında pratik mi yapıyorsun?”

“Pratik yapmama gerek yok.”

Gözleri tekrar parladı ve dudakları aralandı ama bu sefer hızlı bir karşılık veremedi. Koltuk değneklerini elinden alıp *Uber* şoförüne doğru ittim. “Bunları taşı,” dedikten sonra kolumu Faith’in ince beline doladım. Onu sırtından ve dizlerinin altından tutarak, kolayca kaldırıp cipime taşıdım.

“Kahramanım,” dedi Faith.

Alaycı tavrını cesurca sürdürmeye çalışıyordu ama bana karşı eridiğini hissediyordum. Dikkatlice onu ön koltuğa oturttum, koltuk değneklerini arkaya yerleştirdim ve *Uber* şoförünü yoluna gönderdim.

“Nerede kalıyorsun?”

“Pono Kai konutları.” Faith arabayı vitesle takip kalkışımı izledi ve gaza bastığımda yüzünü buruşturdu. “GPS’ye ihtiyacın yok mu?”

“Dört yıldır burada yaşıyorum,” dedim. “Ve bu ada o kadar da büyük değil. Neden Poipu ya da Princeville’daki büyük tatil köylerinden birinde değilsin?”

“Çünkü orada kalsaydım *orada kalırdım*. Özellikle havuz bar-da. Kişisel gelişim yok, unuttun mu?”

Gözlerimi yoldan ayırmadan, “Haurlıyorum,” dedim.

“Ama artık bitti.” Faith iç çekti. Dramatik bir şekilde değil de sanki gerçekten istediği ya da ihtiyaç duyduğu bir şeyden vazgeçiyor gibiydi.

Ona her şeyin bitmek zorunda olmadığını söylemek istedim ama bu saçmalıktı. Bundan sonra her şey bir mücadele olacaktı çünkü ilk ve en zor günlerde ona yardım edecek kimsesi yoktu.

Morgan'ın sinir bozucu, beklenti dolu sırtışı gözümün önüne geldi ve hemen onu görmezlikten geldim.

“Zor bir gün geçirdim.” Faith esnedi ve başını cama yasladı. “Ben biraz kestireceğim, tabii senin mükemmel şoförlüğünle bu mümkünse.”

“O kadar kötü, ha?”

“Helikopter daha az travmatikti.”

Alaycı bir şekilde homurdandım ama aptal sırtışıma engel olmak zorunda kaldım. Hâlâ Faith Benson'ın ne halt olduğunu ve günümün geri kalanını ona katlanmak için neden feda ettiğimi merak ediyordum. Birkaç saat içinde Hanalei'de olmam gerekiyordu. Turistlerle bir geceden fazla ilişkiye girmemeyi kişisel kural haline getirmiştım. En fazla iki. Ama aklımda seks yoktu.

Bu lanet bir yalan.

Peki, tamam. Faith şaşırtıcı derecede güzel bir kadındı ve ben de sağlıklı bir erkektim. Ama o yaralıydı, yalnızdı ve yardıma ihtiyacı vardı, istismar edilmeye değil. Birçok şey olabilirdim ama *serseri* olmak bunlardan biri değildi.

Başını pencereye yaslamış, gözleri kapalı olan Faith'e bir bakış atım. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez yüzü rahatlamış, acı ve endişeden arınmıştı. Bunu onun için yapmış olmam hoşuma gitmişti. Ondan *hoşlanmıştım*. Tam bir baş belasıydı ama ateşini ve zekâsını seviyordum.

Kardeşimin bilmiş sırtışı geri döndü.

Bu hoşlanmak değil. Çok daha fazlası.

“Kapa çeneni,” diye mırıldandım.

“Hmm?” diyen Faith uyuklu bir şekilde karşılık verdi.

“Hiçbir şey.”

On dakika sonra Pono Kai otoparkına girdim. Apartman kompleksi bir tatil köyü değildi ancak bir çöplük de sayılmazdı. Apartmanların orta katıydı. Bunların çoğu muhtemelen kiralık evlerdi. Faith'i uyandırdım ve onu bir *koi* havuzunun yanından geçirerek daire kapısına götürdüm. Şifreyi tuşladı ve ben de kapıyı tekmeleyerek açtım.

“Of, bu çok itfaiyeci gibi hissettirdi,” dedi.

Bana gülümsüyordu. Bakışlarımı onun berrak yeşil gözlerinde tutmak ve dudaklarına düşürmemek için tüm kontrolümü harcadım. Ama gözlerinin içine bakmak da bir o kadar kötüydü. Uzun, koyu kirpiklerle çevrili bu gözler mizahla ve biraz da ateşle parlıyordu.

Bakışlarımı ayırdım.

“Nereye?”

“Kanepeye.”

Daire çok büyük değildi ama modern, duvarlarında *AirBnb* onaylı okyanus temalı ıvır zıvırlar vardı. Batmakta olan güneşin yumuşak turuncu ışığı büyük pencerelerden içeri süzülüyordu ve plaj, şu anda ona ne yararı olacaksa olsun verandasından kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Ayağım dayayabilmesi için sehpayı kanepeye yaklaştırdım.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Buza ihtiyacın var,” diyerek mutfaktaki krom ve mermer dondurucuya gittim.

“Sadece ayağımı sardılar.”

Buz küplerini bir buzdolabı poşetine koyarken, “Yeniden sarabilirim,” dedim. “Ayrıca temizlenmek istemiyor musun?”

Faith mükemmel bir şekilde kaşım kaldırıp, “Kahramanca beni yıkamayı mı teklif ediyorsun?” dedi.

Mutfak tokmağım bir torba buz küpünün üzerine sertçe indirip öksürdüm.

“Ben bir profesyonelim. Her gün insanların üzerinden kıyafetlerini kesiyorum.”

“Eminim öyledir,” diye mırıldandı.

Tanrım!

“Bir hemşire arkadaşımı arayacağım.”

“Çok tatlısın, Asher...?”

“Mackey.”

Gidip sehpanın üzerine oturdum. Faith’in ayak bileğindeki botu ve bandajları dikkatlice çıkardım. Baldırındaki hassas kası

tutarak şişmiş ayağının üzerine bir bulaşık havlusu ve onun üzerine de bir torba kırılmış buz koydum.

“Acıyor,” diye fısıldadı.

“Şimdiden daha iyi görünüyor.”

Bakışları umutla bana yöneldi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Bahse girerim hafta sonuna kadar yürüyor olacaksın.”

Başını iki yana sallayıp, “Bir hafta kalmayacağım,” dedi. “İşim bitti.”

“Şimdiden pes mi ediyorsun? Yeniden başlamak için burada olduğunu sanıyordum?”

“Bunu ben mi söyledim?”

Omuz silktim.

“Onun gibi bir şey.”

“Yapmak için geldiğim şey gerçekleşmiyor. Benim için Seattle’a dönmek en iyisi.” Yerinde kalması için buzu yavaşça yerleştirmemi izledi. “Nerelisin sen?”

“New York City.”

“Orada da itfaiyeci miydin?”

“Hayır.”

Kaşlarını kaldırdı, detay vermemi bekliyordu ama benim işim bana aitti ve öyle kalacaktı.

“Çok iyi bir konuşmacısın,” diye cevap verdi. “Pasifik’in ortasındaki küçük bir ada için şehrimi asla terk edemezdim. Kargaşa...” Sanki hayal edemiyormuş gibi başını salladı. “Kauai güzel ama her şeyden çok uzakta.”

“İşte tam da bu yüzden seviyorum.”

“Seni münzevi biri olarak düşünmemiştim.”

“Dünyanın en güzel yerlerinden birinde yaşamak için münzevi mi olmak gerekiyor?”

“Hayır ama senin vazgeçtiğin şeyden vazgeçmek... Bu bir gecede olmaz, değil mi?”

Bu kız zekiydi ve eğer izin verirsem kimsenin kurcalamasını istemediğim bir şeye dokunmaya çok yaklaşıacaktı.

“Bazen öyle oluyor.” Ayağa kalktım. “Su. Susuz kalmamalısın.”

“Ne kadar tatlısın.”

“Özellikle değil,” dedim lavabodan bir bardak su doldururken.

“Yangınlarla mücadele etmiyorsan New York’ta ne yapıyordun?”

Elimde bir bardak suyla dönüp, “Çok soru soruyorsun,” dedim.

“Sen gizemli bir insansın, Asher Mackey.”

Ve senden hoşlanmamayı zorlaştırıyorsun, Faith Benson.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordum. “Dur, tahmin edeyim. Kessin moda *bloggeri*. Hayır, sen bir *Instagram*... Ne diyorsunuz ona? *Influencer*.”

Bu tam olarak bir iltifat sayılmazdı ama Faith’in eli kalbine gitti. “Aman Tanrım!” dedi. “Teşekkür ederim! Ama hayır, ben reklam işindeyim.” Yüzümü buruşturduğumda gözlerini devirdi. “Yani ben hayat kurtarmıyorum.”

“Hayır, kapitalist makinenin dönmesini sağlıyor, insanlara ihtiyaçları olmayan, istemedikleri ya da karşılayamayacakları saçmalıklar satıyorsun.”

“Hey, Judgy McJudgerton,* bundan biraz daha fazlası var.”

“Ne gibi?”

“Ben hiçbir şey satmıyorum,” dedi. “Bir satış elemanı satış için oradadır. Benim işim önce birinin dikkatini çekmek. Onların arzularına hitap etmek. Onların *istemesini* sağlamak.”

Lanet olsun, işini iyi yapıyordu.

Faith içini çekti ve bakışlarını okyanusa çevirdi.

“Bu çok ironik. Bir reklam ajansında çalışıyorum ama çoğunlukla sadece kâğıt üzerinde. Çok fazla izin alıyorum çünkü yapabiliyorum. Çünkü maaşım ikramiye gibi bir şey. Çünkü benimle ilgilenmek isteyen adamlar buluyorum. Onlar benim eğlence hayatımı finanse ediyorlar ve ben de bundan sonuna kadar yararlanıyorum. Özür dilemeden. Bir adamla turnayı gözünden vurdum. Çılgın bir yolculuktu ama...”

* Yargılayıcı insanlar için kullanılan bir lakap. (ç.n.)

Faith karanlık bakışımı yakaladı ve meydan okurcasına çenesini eğdi.

“Biliyorum. Ben sığ bir servet avcısıyım, tamam mı? Ama bu yüzden buradayım. Silas -büyük ikramiye- ve ben artık çok iyi arkadaşız. Onun ya da bir başkasının parasını almaktan bıktım. Şimdi *tüm bunlar* olmadan kim olduğumu bulmaya çalışıyorum.” Elini Seattle’ın genel yönüne doğru salladı. “Ama ne yazık ki kendimi keşfetme yolculuğum burada sona erdi.”

Düşünceler zihnimde savaşıırken yüksek sesle hiçbir şey söylemedim. *Gitmesine izin vermek* en zoruydu. Ama bundan hiçbir şey çıkmayacaktı. Faith’in sakatlığı göz önüne alındığında seks bile olmayacaktı. Yine de biraz telaşla onunla kanepede oturup konuşmaktan mutlu olacağımı fark ettim.

Bu çok saçma. Aklını kaçırmadan önce git buradan.

Ayağa kalktım ve üniformamın arka cebinden telefonumu çıkardım.

“Temizlenmen gerek. Hemşire arkadaşım Paula’yı arayacağım.”

“Teşekkürler, Asher. Minnettarım.”

“Evet.”

Kapa’a’da yaşayan arkadaşım Paula Harold’ı aramak için dışarı çıktım. Neyse ki evdeydi ve yardım etmekten mutluluk duyuyordu.

“Ne yapıyorsun, Asher? Kişiselleştirilmiş turist bakım paketleri mi?” diye alay etti.

“Ha ha.”

Güldü.

“On beş dakika içinde orada olurum.”

Telefonu kapattım ve tekrar daireye girdim.

Faith’e, “Paula yolda,” dedim ve buzlukta saklamak üzere bir buz torbası daha hazırladım. İşim bittiğinde oturma odasında durdum. Kendimi garip ve aptal hissediyordum. Alışık olmadığım iki duyguydu. “Ben gidiyorum. Benim... Planlarım var.”

Kardeşimle ve karısıyla yemek yiyecektim ama sanki kulağa bir randevum varmış gibi gelmişti. Faith de öyle anladı.

Faith, tam olarak gözlerine ulaşmayan flörtöz bir gülümsemeyle, "Eğer mecbursan..." dedi.

"İyi olacak mısın?"

"Ben mi? Asla."

"Yani?"

"Ne demek istediğini biliyorum. İyi olacağım. Biraz yemek için bir şeyler sipariş edeceğim, erkenden uyuyacağım ve yarın eve dönüş için bir uçak ayarlayacağım."

Hayal kırıklığı içimi kemirdi ama başka ne yapabilirdi ki?

Ona yardım eden biri olmadan.

Bu düşünceyi kökünden kestim. Dört günlük iznimi bir turiste hemşirelik yaparak harcayacak değildim. O anda hissettiklerimden hiçbir şey çıkmazdı. Faith eninde sonunda gidecekti, tatilini kurtarmasına yardım etsem de etmesem de.

"Kışt," diyerek el salladı. "Başı deritte olan başka genç kızlar da onları kurtarmanı bekliyor. Ve sana tekrar ihtiyacım olursa numaran bende var."

"Sana numaramı vermedim."

"911?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Tam üstüne bastın, Asher Mackey."

Tanrım, bu kız beynimi pelteye çeviriyor.

Paula kafasını içeri soktu. "Biri seyyar sünger banyosu mu çağırdı?" diye sorduğunda Faith gülerek rahatladı.

Kadınlar tanışırken ben de kaçmayı başardım. Gitmeye niyetlenmişim ama cipime kadar gelip kaputa yaslandım ve telefonda gezinmeye başladım.

Paula kırk beş dakika sonra ortaya çıktı.

"Şu Faith çok komik. Ayağına yazık oldu. Önünde koca bir yolculuk vardı."

"Evet, olur böyle şeyler."

"Kesinlikle." Paula dört genç, erkek çocuk annesiydi. Bu yüzden de pek fazla saçmalık duymazdı. "Ama bileği o kadar da kötü değil. Birinci derece diyebilirim. Ona bir hafta ver, daha sonra bir şampiyon gibi topallaya topallaya yürüyecektir." Düşünceli bir

şekilde parmağını çenesine vurdu. “Keşke zor kısımlarda ona yardım edecek biri olsaydı.”

Kendi düşüncelerimin bana geri okunduğunu duyarak öksürdüm.

Paula benim şaşkın ifadem karşısında güldü ve *Camry*’sinin kilitlerini açarak, “Senin için hecelelememe gerek var mı Mackey?” diye sordu.

“Hoşça kal, Paula,” dedim ve cipimin kapısını açtım.

Gülümsemesi düştü. “Bekle!” dedi. “Gidiyor musun?”

“Onu yerleştirdin, değil mi?”

“Evet ama...”

“O zaman artık bana ihtiyacı yok.”

Ona bir gülümseme gönderip direksiyona geçtim. Pono Kai’dan uzaklaşıp apartman dairelerini arkamda bıraktığımda motor gürültülüydü.

İhtiyacım olan ya da *istediğim şey* de orada kalabilirdi.

4. Bölüm

Asher

“Aptal falan mısın sen?”

Morgan bana inanamayan gözlerle bakarken, Nalani gülümsemesini omzuna saklayarak yemek masasından kalktı ve beni yüzüme hayretle bakan kocasıyla -baş belası küçük kardeşimle- baş başa bıraktı.

Morgan hesap sorarcasına, “Güzel bir kadını sıkıntıdayken yalnız mı bıraktın?” dedi. “Bir sağlık görevlisi olarak buna izin var mı? Senin... Ne bileyim. Bir görevin yok mu?” Bir ıslık çaldı. “Nasıl kahramansın sen?”

Gözlerimi devirdim ve önümdeki taze fasulyeyi çatalladım.

“O bir turist. Ben-”

“*Konuşmana dikkat et.*”

Nalani masaya dönerken yanımda oturan, kızarmış pilav ve sebzeleri mutlu bir şekilde ağzına atan küçük çocuğa başıyla selam verip beni uyardı.

“Ben turistlerle *uğraşmam*,” diye düzelttim. “Ve kimsenin kahramanı değilim.”

Kaleo neşeli bir şekilde, “Bu doğru değil,” dedi. “Sen benim kahramanımsın, Ash amca!” Aptal kalbim neredeyse ikiye bölünüyordu. Tabii bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Yedi yaşındaki çocuk, annesinin Polinezya özelliklerini taşıırken Morgan’ın kıvrıkcık siyah saçlarına ve zayıf yapısına sahipti. Ona duyduğumuz sevgiyi, o küçük bedeninde nasıl barındırabiliyordu?

Ailesinin evreninin merkeziydi. Eğer dürüst olursam benim için de  yleydi.

Saçlarını karıştırarak, “Sağ ol, dostum,” dedim ve ona gülümsedim. Sonra kaşlarını çatarak kardeşime döndüm. “Sana Fait-h’ten bahsetme zahmetine neden girdiğimi bilmiyorum.”

“Bir fikrim var,” dedi Nalani. Uzun, siyah sa  örgüsünü omzuna yaslayıp çenesini eline dayadı. İmalı bir şekilde gözlerini kır-pıştırıyordu.

“Sadece sohbet ediyordum,” diyerek yemek tabağını aldım ve pırzoladan ikinci bir porsiyon almak için mutfağa gittim. Geri döndüğümde kardeşim ve yengem hâlâ aynı beklenti dolu ifadeyle bana bakıyordu. “Tanrım!”

“Senin için endişeleniyorum, Ash,” dedi Nalani. “Chloe burada-”

Kal söze girip, “Bayan Barnes!” dedi. “O benim en sevdiğim  ğretmenim.”

“Ve Asher onun en sevdiği itfaiyeci,” dedi Morgan göz kırpa-rak.

“Ama sen Chloe’yle ilgilenmiyorsun,” diye devam etti Nalani. “Asla biriyle ciddi olarak ilgilendiğini görmedim.”

“Bunun bir nedeni var.”

Dudaklarını büzüp, “Dört yıl önce iyiydi ama artık otuz ya-şındasın,” dedi.

Morgan sırtıttı.

“Otuz bir.”

Kaleo ciddiyle, “Sen yaşlısın, Ash amca,” dedi.

“Kesinlikle  yle,” diye onayladı kardeşim ve ben ona gülüyor-muş gibi yaparken ortaparmağımla gözümü kaşıdım.

Nalani öne doğru eğilip, “Karışmaya çalışmıyoruz,” dedi.

“Evet, çalışıyoruz,” diye araya girdi Morgan.

“Ama daha fazlasını istemiyor musun?”

Nalani’nin şefkatli yüz ifadesiyle karşılaşmak için başımı ye-meğimden kaldırdım. Kocasının elini tutuyordu. Elleri, ev yapımı bir yemeğin kalıntılarını barındıran masalarının üzerinde dinle-

niyordu. Okyanus, Hanalei'deki küçük bungalovlarının altındaki kıyıya vuruyordu. Benimkinden çok uzakta değildi ve batan güneş ailenin, yemeğin ve küçük kardeşimin burada kurduğu yuvanın üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu.

Güzel. Bunu hak ediyor.

Omuz silktim.

“Faith tam bir baş belası.”

“Sen de öylesin.”

Gözlerimi devirdim ve küfürlü konuşmama kıkırdayan Kaleo'ya bir göz kırptım.

“Gerçekten bu kadar mı?” diyen Morgan koltuğunda arkasına yaslandı. O benim daha genç, daha az cüsseli bir versiyonumdu. Yüzünde az da olsa annemin izlerini taşıyordu. Bu görüntü kalbimin sıkışmasına neden oldu. “Ve bu arada, turistlerle *takılıyorsun*. Sadece birkaç günlüğüne burada olan güzel kadınlarla yatmak senin uzmanlık alanın. Birdenbire utangaç mı oldun?”

Kaleo gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Kadınlarla ne yapıyorsun Ash amca?” dedi.

Nalani kocasının koluna hafifçe vurarak, “Yatıya kalıyor,” dedi.

“Utangaç mı?” Homurdandım ve pırzolamdan bir parça aldım. “Tabii. O benim.”

Morgan ısrar edip, “Ama onunla *yatıya bile* kalmıyorsun,” dedi.

Nalani başım sallayıp, “Bu seferki farklı hissettiriyor,” dedi. “Hakkında konuşma şeklin...”

“Onun hakkında diğer aramalardan farklı bir şey söylemedim,” dedim. “Gerçi şimdi bir şey söylediğim için çok pişmanım.”

Morgan sanki beni duymamış gibi, “Önümüzdeki dört gün izinlisin,” dedi. “Başka ne yapacaksın?”

“Faith'e adayı göstersen ölmezsin,” dedi Nalani. “Sonuçta bu kadar yol geldi.”

“Evet, Asher. Bunca yolu geldi,” diye yineledi Morgan. İkisi de gözlerini kırpıştırıp aptal gibi sırtıyordu.

Bir an için neredeyse beni yakalıyorlardı. İtfaiyeden birkaç çocukla takılmak, belki sörf yapmak ya da video oyunları oynamak

dışında bir planım yoktu. Belki de son zamanlarda bir şeylerin sızısını hissediyordum. *Yalnız* değildim ama...

Ama oraya varıyordum.

Bu istek duygusunu ittim ve acı dolu anıların altına gömdüm. Morgan boktan çocukluğumuzun üstesinden gelebilmişti ki bu büyük bir zaferdi. Bende olduğu gibi onda da kök salmasına izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Acım derindi ve bunu ihanete uğramamak için kullandım. Bir daha hiçbir şey istemek istemedim.

Tabağımı kenara ittim.

“Tatlı olarak ne var?”

Kaleo, bahçedeki beyzbol topunu bana fırlatırken, “Cesur birine benziyor,” dedi.

Gökyüzü üzerimizde koyu mora büründü.

“Kim benziyor?”

“Şu Faith denen kız.”

Kaşlarımı çatıp topu geri fırlattım.

“Tüm bunları dinliyor muydun?”

Kal, eldiveninin içinde doğal bir rahatlıkla yakaladı topu ve geri fırlattı.

“Dinlemeyi severim.”

“Doğru söylüyorsun. Cesur olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bir helikopter onu havaya kaldırdı ve o hiç korkmadı. Ben olsam korkardım.”

“Oldukça iyi idare etti,” diye itiraf ettim.

“Çünkü o cesur biri,” dedi Kaleo. “Kendini incitmesi çok kötü. Dizimin derisini yüzdüğüm zamanı hatırlıyor musun?”

Havanın karanlığı gülümsememi gizledi. Yeğenimin dizini kaç kez yaraladığının sayısını unutmuştum. Top aramızda gidip geliyordu.

“Hatırlıyorum.”

Kal, “Yine de Waimea Kanyonu gezisine gitmem gerekiyordu,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kaçırmak zorunda kalsaydım berbat olurdu.”

“Seni bir sonraki hafta götürürdüm.”

“Ama Faith denen kızın gelecek hafta onu götürecek kimsesi yok. Kanyonu ve diğer her şeyi kaçırarak.”

Yeğenimin yedi yaşındaki bir çocuğun olması gerektiğinden çok daha zeki olduğunu ilk kez fark etmiyordum.

“Sence bu konuda ne yapmalıyım?”

Kaleo kocaman sırttı. Alacakaranlığın loşluğunda dişleri bembeyazdı.

“Onu itfaiye arabasıyla gezdirmelisin!”

Güldüm.

“Bunu yapmak istediğine eminim.”

“Yapabilir miyim?”

“Yine mi? Geçen ay iki kez gittik.”

Gözlerini devirip, “Sanki bundan bıkaçağım, Ash amca,” dedi. Son atışını yakalayıp eldivenimi ve topu yere attım.

“Hadi. Görmek için çok karanlık.”

Bana katıldı ve bahçedeki sık, büyümüş otların arasından geçerken kolumu onun küçük omuzlarına doladım. Kardeşimin evi, Kauai’nin yeşillikleri arasına sıkışmış bir kayalığın üzerine tünemişti. Pasifik Okyanusu aşağıda, sonsuz ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında, siyah ve devasa bir şekilde uzanıyordu.

Kaleo, “Faith’in yanına dönmelisin,” dedi.

Kaskatı kesildim.

“Sen de böyle mi düşünüyorsun? Neden herkes benim işime karışıyor?”

“Evlenmek istemiyor musun?”

“Hayır. Ben evlenecek tiplerden değilim. Neden?”

“Çünkü ne kadar erken evlenirsen o kadar erken bebeğin olur. Böylece oynayacak birini bulmuş olurum. Ayrıca...” Bana dikkatli bir bakış attı. “Artık gençleşmiyorsun.”

Bir kahkaha attım.

“Ukala annenle babandan sana bir kardeş vermelerini iste.”

“Kardeş, küçük erkek kardeş anlamına mı geliyor?”

“Ya da kız kardeş.”

Kaleo ciddi bir şekilde içini çekti.

“İsterdim ama bebekler pahalıdır.”

“Bunu da nereden duydun?”

“Annemden. Babamla işlerin kötü gittiğinden bahsederken duydum.”

Sarsılarak durdum.

“İş konusunda başı deritte mi?”

Eli ağzına gitti.

“Bir şey söylememem gerekiyordu.”

“Neden söylemeyecektin?”

“New York’taki paranla bunu düzeltmeye çalışacağını söyledi.”

Bir küfür mırıldandım.

Kardeşim eskiden beri hevesli bir fotoğrafçıydı. On sekiz yaşındayken lise mezuniyeti için ona Hawaii’ye bir gezi hediye ettim. Kauai’nin manzaralarına ve Nalani Soriano’ya -tıpkı bu sırayla- âşık oldu ve bir daha asla arkasına bakmadı. Birlikte, benden aldıkları mütevazı bir başlangıç yatırımlarıyla Princeville’da küçük bir fotoğraf stüdyosu olan *Ada Hatıraları*’nı açtılar.

Kaleo elimi tuttu. Babası gibi hassas ve tatlıydı ama daha ciddi ve ağırbaşlıydı.

“Lütfen beni ispiyonlama, Ash amca.”

“Evet, tabii,” dedim dişlerimin arasından. Ama hışımla odaya geri dönüp, Kal yatar yatmaz kardeşimle yüzleşmeye hazırdım.

Onun yerine, Nalani’nin elime folyo kaplı bir tarta tutuşturmasıyla karşılaştım. Kokusuna bakılırsa onun meşhur limonlu turtasıydı.

“Bunu ona götür.”

“Kime?” dedim ve sonra gözlerimi devirdim. “Kahretsin, cidden mi Nal?”

“Ona adadan bir şey vermeden gitmesine izin vermek aloha ruhuna uygun değil. Bunu biliyorsun.”

Nalani bana büyükannesi Momi’yi hatırlatan sert bir bakış

attı. *Ben senden daha yaşlı ve bilgeyim, ben ne dersem onu yapacak-sın, diyen bir bakış.*

Nalani benden dört yaş küçüktü ama yine de onunla tartışmak mümkün değildi.

“Tamam.” Turtayı aldım. “Ben gidip yemek yediğinden emin olacağım. Bu kadar.”

“Tabii.” Yengem sırtıtmaya başladı ve çevirip beni kapıdan dışarı itti. “Acele et. Çok geç olmadan.”

Kuzeydeki Hanalei'den doğu kıyısındaki Kapa'a'ya kadar olan kırk beş dakikalık yolu, Nalani'nin turtasının limon kokularıyla birlikte sürdüm. Düşüncelerim New York City günlerime geri döndü. Dört yıl boyunca Wall Street'te finans sektöründe çalışmışken Faith'i akılsız materyalizmi teşvik etmekle suçlamak saçma bir hareketti. Benim bütün işim müşterilere para kazandırmaktı ve bunu sadece yatırımla yapabiliyordum. Bu işte iyi olduğum ortaya çıktı. Kendi ikramiyemi kazanacak kadar paramı yatırım yapmıştım.

O hayat seni neredeyse öldürüyordu. Bu yüzden bunu düşünmemize gerek yok artık.

Bunun yerine, *Borsa* katında hayatta kalmak için gerekli olan becerimden yararlandım ve anlık kararlar vermek için birden fazla bilgiyi aynı anda değerlendirdim.

Yarından itibaren rotasyonumda dört gün iznim var.

O çok seksi.

O da benim yıllar önce yaptığım gibi yeniden başlamaya çalışıyor.

Harika bir mizah anlayışı.

Çok seksi.

“Bunu zaten söylemiştin,” diye mırıldandım.

Saat dokuz gibi Pono Kai apartmanına geri döndüm. Faith'in kapısını çalıp sonra bir aralık açtım.

“Müsait misin?”

“Asla,” diye kanepeden bir ses geldi. “Ben çok *edepsizim*.”

Lanet gerçek buydu.

Duvardaki televizyonun sesi kapalıydı ve Faith, üzerinde sadece ipek bir bornozla kanepeye uzanmış, ayaklarını sehpaye uzatmıştı. Sarı saçları duştan sonra hâlâ nemliydi ve yüzünden geriye doğru taranmıştı. Makyajsız, küçük bornozun altında bronzlaşmış bir cilt ve sonsuza kadar uzayan bacaklar...

“Kapım kilidemelisin,” dedim ve turtayla anahtarlarımı mutfak tezgâhına bıraktım.

“O zaman bana geri dönemezdin,” dedi Faith. Sesi gergin çıkıyordu. “*Neden* bana geri döndün?”

Dalgınca evin içine bakarken, “Turta,” dedim. Akşam yemeğinden eser yoktu. “Yemek yedin mi?”

“Bunu planlamıştım ama Paula’yla temizlenmek beni benden aldı.” Gergin bir halde gülümsedi ve yeşil gözlerinin parladığını fark ettim. “Ve *ben* olduğum için yanıma bir tablet sevgili Advil bile almayı unutmuşum.”

Gözlerim parladı ve ona gerçekten dikkatle baktım. İnce vücudu gergindi, eli televizyon kumandasını mengene gibi kavramıştı. Gördüğüm an fark edecek kadar çok acı çeken insanlarla çalışmıştım.

“Ne sikim? Wilcox’ta sana hiçbir şey vermediler mi?”

“Verdiler ama etkisi geçmiş gibi görünüyordu. Ben... Ben iyiyim.”

Ona doğru garip bir adım atarak, “Kesin öylesin,” dedim. “Faith, özür dilerim.”

“Neden? Tam bir felaket olmam senin suçun değil.” Gözleri doldu. “Bileğim bana bağıyor ve tek yapabildiğim burada oturup dikkatimi dağıtmak için kanalları çevirmek.”

Dişlerimi sıktım ve tezgâhtan anahtarlarımı aldım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Gitme fikrim karşısında neredeyse paniğe kapılmıştı.

Hayır, tekrar yalnız kalma fikri onu panikletti, seni ahmak.

“Advil,” dedim. “Ve yemek. Yemek yemen lazım.”

“Gitmek zorunda değilsin. Çok geç oldu ve...”

Ama ben çoktan kapıdaydım. Ona aspirin götürmek hiç de zor

değildi ama içimden bir çağrı sireni çalmaya başlamıştı. Kal fotoğrafçılık işinin zora girdiğini söylediğinde çalan alarmin aynısıydı. Yıllar önce karavan yanıp kül olduğunda ve Morgan'ın güvenliği tüm dünyam haline geldiğinde de aynı alarm -daha düşük bir anahtarla- çalmıştı. Onu kapatacak tek şey cevap vermektir.

“Hemen döneceğim.”

En yakın eczaneye gittim ve elastik bandajla Advil stokladım. Kapa'a'da çoğu restoran kapalıydı ancak gece olduğu için kapanmadan önce en sevdiğim yemek kamyonundan *wasabi* ve soya soslu iki patates kızartması alabildim.

Faith'in evine döndüğümde kapıyı bir kez çaldım ve mutfığa doğru yürüdüm.

Faith zayıf bir gülümsemeyle, “Bu hızlıydı, Mario Andretti,” dedi. Ona bir bardak su doldurdum ve üç tane Advil getirdim. “Annen bir beyefendi yetiştirmiş.”

Hapları minnettarlıkla ağzına atarken yüzümü buruşturmamı kaçırdı.

Annem kimseyi yetiştirmedir.

“Bana daha önce bir şey yemediğini söylemeliydin,” dedim karanlık bir sesle. “Ya da Paula'ya.”

Faith bana o alaycı ve cilveli bakışlarından birini daha fırlatıp, “Üzerimdeki çamurdan kurtulduğum için mutlu olmakla meşguldüm,” dedi. “Ayrıca buraya gelmemin tek amacı hayatımda bir kez olsun bir erkeğe ihtiyaç duymamaktı. Bir gün bile dayanamadım.”

Şelalelerde ona nasıl üzüntü verdiğimi hatırlayarak, “Olur böyle şeyler,” diye mırıldandım. Yiyecek torbasından iki kap çıkardım. “Yemek yemelisin.”

“Şimdi sen söyleyince fark ettim. Bu cennet gibi kokan şey de ne?”

“Yemek kamyonu kızartması.”

“Kulağa ilginç geliyor,” dedi kuşkuyla.

“Deneyene kadar eleştirme. Kasırğa Kızartması en iyisidir. Tabii baharatlı sevmiyorsan başka.”

* Mario Andretti, Amerikalı eski Formula 1 pilotu. (ç.n.)

“Ben mi? Baharata bayılırım.”

Tabii ki öyle.

Yiyecekleri sehpanın üzerine yerleştirdim. Faith soya sosuna bulanmış ve wasabi sürülmüş patates kızartmasından bir çatal dolusu aldı ve sonra yasadışı olması gereken bir şekilde inledi.

Öksürdüm.

“İyi, değil mi?”

“Bu inanılmaz.” Bir ısırık daha aldı. “Ada spesiyalitesi mi? Ve bunu kaçıracağımı düşünmek...”

Bir şey demek istemedim ama Kauai’yi benim gibi tanısaydı kaçıracağı diğer her şey düzgün, düzenli bir liste halinde önüne gelirdi.

Yemeğimle meşgul oldum ve işimiz bittiğinde turtayı servis ettim.

Faith, “Bu yemek kamyonundan gelmedi, değil mi?” dedi.

“En iyi limonlu turtayı yengem yapar,” dedim iki dilim keserek. “Bu ondan senin için.”

“Ona benden mi bahsettin?”

Siktir.

“Haftada birkaç akşam kardeşimin ailesiyle yemek yiyorum. Bazen onlara aramalarımдан bahsediyorum.” Faith’e kaşlarını kaldırarak baktım. “Her gün bir turisti Ho’opi’i’den helikopterle çıkarmıyoruz.”

Sırtarak, “Buna inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi. Turtayla birlikte kanepeye döndüm ve Faith bir lokma aldı. “Bu gerçekten ev yapımı mı? Yengene onu sevdiğimi söyle.”

“Adı Nalani ve tatilin hakkında bazı düşünceleri vardı,” diye itiraf ettim. “Paula’nın da öyle.”

“Ah! Nedir?”

“Ayak bileği burkulman birinci derece,” dedim yavaşça. “Bu, birkaç gün içinde daha fazla hareket kabiliyetine sahip olacağın anlamına geliyor ancak şu anda dinlenmen, buz koyma ve üstüne basmamaya çalışman gerekiyor. Bu da tek başına kolay değil.”

“Bir de bana sor.”

Havlu atar gibi peçetemi yere attım. Bir teslim bayrağı. Ama kimi kandırıyordum ki? Nalani'nin turtasıyla cipime döndüğüm anda dört günlük iznimi nasıl geçireceğimi biliyordum.

"Turistlerle ilgilenmek benim kişisel protokolümde yok ama... Kauai'deki tüm zamanını kaybetmeni engellemek için sana yardım etmek istiyorum."

Şaşkınlıkla başını kaldırıp bana baktı.

"Öyle mi?"

"Biraz iznim var. Arada sırada uğrayıp ilk zor günleri atlatmana yardımcı olacağım. Ondan sonra işe geri döneceğim ve o zaman başının çaresine bakabilirsin."

"Bunu benim için neden yapasın ki?"

"Çünkü..." Hızlıca düşünerek kekeledim. Bu kadınla zaman geçirmeye devam etmek istememin tüm nedenleri beynime hücum etti ve hepsini reddettim. Öne doğru eğildi, cevabımı bekliyordu. Morgan'ın o gece daha önce söylediği bir şeye takıldım. "Çünkü ben bir acil tıp teknisyeniyim. Yardım etmek bizim görevimiz."

Faith burnunu kırıştırdı.

"İzin günlerinde bile mi?"

"Her zaman," dedim. "İtfaiyeciler, polis ve acil müdahale ekipleri işi asla tamamen bırakmaz. Bu bizim DNA'mızda yok."

Tam olarak gerçek değildi ama yalan da sayılmazdı.

Düşünerek başını salladı.

"Çok cömertsin, Asher ama seni çok az tanıyorum. Hatırlatırım, bu beni daha önce hiç durdurmadı."

Tabii ki bana güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Teraziyi eşitlemek için ona kişisel bir şey vermemiştim. Ona bir parça bilgi verebilirdim. Adil görünüyordu.

"New York'ta ne yaptığımı sormuştun. Wall Street'te serbest fon yöneticisiydim."

Faith'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, daha sonra düşünceli bir şekilde kısıldı.

"Sende bunu görebiliyorum. İtfaiyeci takvimi, *pin-up* görünümü ve zekâ. Neden Wall Street'i bu küçük adayla takas ettin?"

“Kısaltılmış versiyonu mu? O yaşam tarzı kaostu. Bolca içki, uyuşturucu, seks...”

“Nereye kaydolabilirim?”

Kahkahamı tutamadım. Faith’in küstah, hiçbir şeyden korkmayan tavrı beni yıpratıyor, içine çekiyordu.

“Sürekli yüksek baskı vardı,” diye devam ettim. “Stres bizim gerçek hammaddemizdi. Hiçbir şey inşa etmedim. En azından elle tutulur bir şey. Sadece daha fazla para kazanmak için yatırım yaptım. Bu yeterli değildi.”

Faith kanepenin minderine iyice yerleşti.

“Nasıl yeterli değildi?”

“Zihinsel olarak,” dedim. “Ruhsal olarak sanırım.”

“Yani sen de buraya kişisel gelişim için geldin. Yeniden başlamak için. Öyle mi?”

Buraya geldim ki kendime kokainden kalp krizi geçirtmeyeyim.

Omuz silkip, “Hawaii bunun için iyi bir yer,” dedim.

Faith gülümsedi.

“Mükemmel erkek fiziğinin ve pek de mükemmel olmayan başucu tavırlarının ardında seninle ilgili daha derin bir şeyler olduğunu biliyordum. Belki de her şeye rağmen ortak bir noktamız vardır.”

“Ben o kadar ileri gitmezdim. Bir günden sonra bırakmadım.”

Faith’in yargılayan bakışı geri döndü.

“Bileğini kırmadın ve yerel hastanede özel bir helikopter turu yapman da gerekmedi.”

“Hayır ama bir işi bırakmak sana göre değil.”

“Ve bunu biliyorsun çünkü...”

“Bilmiyorum,” dedim. “Seninle ilgili bir şey. Sanırım mecbur kalsan o patikadan sürünerek de olsa çıkabilirdin.”

Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

“Öyle mi?”

“Yanılıyor muyum?”

Faith ellerine bakıp, “Bilmiyorum,” dedi. “Yapabileceğimi düşünmek isterdim.”

“Kanıtla.”

Kaşları tekrar yukarı kalktı. Yeşil gözlerinin ardında düşünceler parladı.

“Tamam. Birkaç gün buralarda olacağım ama benim için bir şey yapmalısın.”

“Ben de dört günlük iznimi kullanmanın bir şey olduğunu sanıyordum.”

“Bu büyük bir olay ve bunu takdir ediyorum ama eğer tüm bu sürede korkacaksan süper eğlenceli bir şey olmaz.”

“*Korkmak* mı?”

“Bana duygusal olarak bağlanmaktan.”

Sandalyede arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum.

“Bence yanında olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu gözünde fazla büyütüyorsun.”

“İmkânsız. Ben *çok* eğlenceliyim,” dedi göz kırparak. “Ama benim işim insanları okumak, hatırladın mı? İtirazlarının ve sınırlarının ötesini görür ve gerçekten ne istediklerine ulaşırım.”

“Peki, ben gerçekten ne istiyorum?” Bunu tüm vücudum gerilerek sordum. Yıllardır kendime bu soruyu sormamıştım ve şimdi bu kadın karşımdaydı, beni lanet bir balyoz gibi parçalıyordu.

“Talihsiz ama karşı konulmaz derecede çekici bir turistle karşıklık yaşamak istemiyorsun ve bu yüzden mesafeni korumak için bu huysuz itfaiyeci rolünü oynuyorsun.” Sandalyemde kaykıldığım da muzaffer bir edayla gülümsedi. “İşimde *gerçekten* iyiyim.”

“Bunu görebiliyorum.”

“Ama ben de aynı durumdayım. Tek fark, duygulara olan alerjimi kötü şakalar ve anlamsız seksle gizliyorum.”

Sırıttım.

“Nereye kaydolabilirim?”

Faith’in gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. “Ah! Orada gizlenen bir mizah anlayışın olduğunu biliyordum. Seksilik faktörün on kademe birden arttı.” Başını iki yana salladı ve cık cık diye bir ses çıkardı. “Ne yazık. Yanlış yönlendirilmiş kişisel gelişim girişiminin bir parçası da öngörülebilir bir gelecek için erkeklerden uzak

durmaya yemin etmiş olmam ve işte buradasın, hayatımın kapısını tekmiyorsun.” Dili ayırık dudaklarının üst kısmına dokundu ve gözleri her santimimde gezinirken karardı. “Evren beni sınıyor. Sert bir şekilde.”

Ağzından çıkan *sert* kelimesiyle kasıklarım gerildi ve bakışlarının hararetli incelemesi beni içine çekti. *Tanrım*, onunla ilgili her şey bana hemen onu kanepeye yatırıp oracıkta vücuduna sahip olmam için yalvarıyordu.

“Bu beni de çok zorluyor,” diye huysuzca itiraf ettim.

Gözlerimi kalçasının bronz teninden ayırdım.

“Güçlü kalmalıyız. Dostça.” Elini uzattı. “Merhaba, ben Man-hasset, New York’tan Faith Mabel Benson. Şu anda Bali üçüncü balayında olan Sag Harbor’dan Kevin Benson ve Millie Monroe Benson’ın kızı.”

“Bekle! *Mabel* mı?”

Faith koluma vurdu.

“Sus. Senin sıran.”

“North Bend Mackeys’den Asher Mackey. Morgan’ın kardeşi, Kal’ın amcası, limonlu turta ustası Nalani’nin kayınbiraderi.”

“Ebeveynler?”

“Resmin dışında,” dedim daha fazlasını davet etmeyen bir ses tonuyla.

“Yeterince adil. İşte oldu. Şimdi mesafeni korumak için bu kadar çok çabalamana gerek yok. Dört gün sonra hayatından çıkmış olacağım.”

Bu kulağa olması gerektiği kadar çekici gelmedi.

“Yine o sert bakışın var.” Başını eğdi. “Yeni üvey annemin ben-den beş yaş küçük olduğunu söylesem aramızdaki buzlar erir mi?”

Belki de Faith’in gözlerini kırıştırtmasından, dudaklarını alay-cı bir şekilde bükmesinden ya da *onda* karşı konulmaz bir şey ol-masından kaynaklanıyordu ama kahkahayı patlattım.

“Dört gün,” dedi. “Sonra beklentilerimi yeniden değerlendire-ceğim. Ve seninle yatmayacağım, itfaiyeci.”

Sırıtmaktan kendimi alamayarak, “Senden bunu beklemiyo-rum,” dedim. “Ama o kapıyı açık bırakalım.”

Sinsi bir gülümsemeyle, “Kapalı,” diye düzeltti. “Ama kilidi açık bırakacağım.”

5. Bölüm

Faith

Ertesi sabah pazartesiydi. Telefonum, penceremin dışında öten kuşlar ve horozlar yüzünden zar zor duyabildiğim bir mesajla çınladı. Kimse Kauai'nin tavuklarla dolu olduğundan bahsetmemiştir. Dairemin dışındaki çimlerin ve yürüyüş yollarının her yerinde dolaşıyorlardı ve hatta ağaçlara bile tünemişlerdi.

Yatağımın başucundaki telefona uzandım ve sabahın erken saatlerinde Viv'den gelen bir mesaja gözümü kısarak baktım.

Bugün *Barneys*,* daha sonra *Maggie's*. Öğlen buluşalım mı?**

Kendimi dikkatlice yastıklara doğru ittim ve esnememi bastırdım. Asher Mackey, neredeyse gece yarısı olana kadar yanımdan ayrılmamıştı. Bir erkeğin yanında sadece *konusarak* hiç bu kadar zaman geçirmemiştim. Viv'e bir erkekle sohbet etmenin ve ertesi gün bunu hatırlamanın yeniliği hakkında bir cevap yazmaya başlamıştım ki arkadaşşıma artık aynı saat diliminde olmadığımızı söylemeyi ihmal ettiğimi hatırladım. Silas dışında kimseye bir *alo-ha* bile demeden Seattle'dan ayrılmıştım.

Dudağımı ısırdım ve aşırı telafi edici büyük harflerle yazdım:

HEY SEN! Bugün olmaz.

Viv'in yanıtı şampanya kadehi emojiyle noktalananak geldi.

Dün gece geç saate kadar dışarıda mıydın? Sessiz olduğunu sanıyordum.

* *Barneys New York*, merkezi New York'ta bulunan Amerikan lüks mağaza zinciridir. (ç.n.)

** *Maggie's Place*, New York'ta bulunan bir restoran&bar işletmesidir. (ç.n.)

İç çektim. Uzatmanın anlamı yoktu.

Hawaii'deyim.

Telefonum anında çaldı. Yavaşça kulağıma götürdüm.

"Hey! Viv!"

"*Neredesin? Ne zamandan beri?*"

"Cumartesi gecesi geldim."

Her şeyi düşününce sanki bir ömür önceydi.

"Neden bana söylemedin?"

"Son dakikada oldu. Patronum *Nestle* toplantısına geç kalmamdan memnun kalmadı."

"Yani seni Hawaii'ye göndererek mi cezalandırdı? Nereye başvurabilirim?"

Viv'in gülüşünü duymak için bir nefes aldım. "Bu bir izin. Sadece iki hafta ve Hawaii'nin iyi bir yer olabileceğini düşündüm. Bilmiyorum." Yatak çarşafını çekti. "Kafamı toparlamak için."

"Çok tatlısın, Faith."

"Ben ciddiym. Anlaşmayı kapattım ve beni ortak yapmak istiyorlar ama önce kendimi toparlamam lazım."

Viv alaycı bir tavırla, "Doğru, doğru, doğru," dedi. "Kim o?"

"Kim kim?"

"Hangi adam seni villasına götürdüyse... Bekle, sen hangi adasın?"

"Erkek falan yok," dedim ve hemen Asher'in etkileyici, erkeksi cüssesi düşüncelerime girdi. "Yani pek sayılmaz."

Onun bilmiş gülümsemesini duyabiliyordum.

"Evet, *pek sayılmaz.*"

Dişlerimi sıktım. Bileğim ağrımaya başlamıştı ve *bir erkeğin benim için gidip getirdiği* Advil tableti oturma odasındaydı.

"Gitmeliyim, Viv."

"Biliyor musun? Takvimime bakıyorum da birkaç şeyi karıştırırsam önümüzdeki hafta boşum."

Tabii ki öyleydi. Vivienne Simon, Fransız-Kanadalı bir petrol patronunun servetinin vârisiydi. Onun için takviminde *birkaç şeyi*

karıştırmak, öğle yemeği ve spa randevularını ertelemek anlamına geliyordu. Bir hafta önce o benim kahramanımdı, şimdi ise Pasifik'in öbür ucunda ondan saklanıyordum.

Kişisel gelişim için bu nasıl?

"Mükemmel olmaz mıydı?" dedi. "Sen ve ben cennette, ha? Waikiki sahilinde ateşli A-F'lere bakmak, Honolulu'da alışveriş yapmak... Oahu'dasın, değil mi?"

"Hmm..."

Penceremin dışında bir horoz öttü.

"Ya da bir çiftlik?" Viv'in kahkahası kısa ve sertti. "Cidden, neredesin?"

Neredeyse ona söyleyecektim. Ne de olsa o benim arkadaşım-
dı. Ama gizli yerimi söylersem elinde bir martini ve bir kamyon dolusu Louis Vuitton dolu valizle gelirdi. Sahilden bile ayrılamaz-
dık. Asher'in önümüzdeki birkaç günü atlatmamı sağlaması saye-
sinde bu yolculuğu kurtarma şansım olacaktı.

Ben tereddüt ederken Viv ofladı.

"Gerçekten bana nerede olduğunu söylemeyecek misin? Cid-
den mi?"

"Şey... Sadece..."

"Vay canına, Faith. Sadece... Vay canına!"

"Viv, öyle değil. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Parlak bir şekilde, "Aman Tanrım, zaten günlerce anlatacak kadar hikâyem var," diye ekledim. "Helikopterler ve..."

"Evet. Her neyse, Faith. Gitmem gerek."

Yüzüm düştü.

"Sakın kızma. Seninle ilgili değil, yemin ederim. Bu sadece kendim için yapmam gereken bir şey."

Soğuk ve kısıp bir sesle, "Kim kızmış ki?" diye sordu. "Yalnız zamanının tadını çıkar. *Neredeyse* artık."

Telefon agresif bir şekilde sessizleşti. Onu bir kenara fırlattım ve gözlerimi ovuşturdum.

"Kahretsin!"

Saat sabahın yedisi bile değildi. Seattle saatiyle ona yakındı.

Akşamdan kalma olmasaydım pazartesi sabahı -iş günü olsun ya da olmasın- yataktan kalkmayı düşünmeye başlayacağım bir saattti. Ama Viv'e kendini bok gibi hissettirdikten sonra suçluluk duygum ve bileğimin acısı uyumama izin vermeyecekti.

Asher koltuk değneklerimi yatağımın yanındaki duvara dayamıştı. Onlara uzandım ve güzel adamın yatağımın başucuna bir bardak su ve iki Advil bıraktığını fark ettim.

Kendi kendime gülümsedim, göğsümde sıcak bir his belirdi. Asher Mackey bir gizemdi. Hiçbir şey elde edemeyecek olsa bile bana yardım etmek için izninden vazgeçen, huysuz bir oyuncak ayıydı. Seks bile.

Onun sayısız etkileyici fiziksel özelliğini düşünerek, "Çok yazık," diye mırıldandım. Ama aydınlanma yolunda olmalıydım çünkü dün gece onunla konuşmak, orgazmdan tamamen farklı bir şekilde tatmin ediciydi. Alışık olmadığım bir şekilde samimiydi. "Aman Tanrım, düzgün bir konuşma seni Dalai Lama yapmaz."

Yaramı incelemek için yatak örtülerini ittim. Ayak bileğim hâlâ şişti ve morun çeşitli tonlarında çürüklerle süslüydü ama dünkü kadar şiş değildi. Yine de dört gün tabiri caizse ayaklanmak için yeterli bir zaman değildi. Ama sadece dört günüm vardı. Sonra Asher hayat kurtarma işine geri dönecekti ve ben de tek başıma kalacaktım.

Bacaklarımı yavaşça yana yönlendirirken bir nefes verdim. İşemek için banyoya doğru ilerledim. Ellerimi yıkarken iki koltuk değneğim de neredeyse yere çarpıyordu. Sonra yerdeki açık valizime doğru yürüdüm ve beyaz bir şortla sarı bir adet giydim. Beş dakikamı alması gereken şey yirmi dakikamı aldı.

Yatağa geri dönmeyi düşündüm ama Asher bu sabah bir ara beni kontrol etmek için uğrayacağını söylemişti. Çaba göstermem gerekiyordu. Saçımı taradım ve makyaj yapmayı düşündüm ama neden zahmet edeyim ki? Biz sadece arkadaştık.

"O daha az eğlenceli A kelimesi," diye mırıldandım. Ama ön kapının kilidini açmak için koltuk değneklerimle ilerlerken Asher'ın ziyaretini onunla birlikte olmak için dört gözle beklediği-

mi fark ettim. Sağlam ihtişamı bir yana, itfaiyeci kınılması zor bir cevizdi. İnatçı bir müşteri gibi onu yıpratmam gerekiyordu ve Hawaii'ye geliş hikâyesinde anlattığından daha fazlası olduğunu biliyordum.

Ya da ne bileyim, belki de mahremiyetine saygı gösterebilirsin?

Bunu düşünen, Silas'a benzeyen bir sestti.

Dondurucudan bir buz torbası aldım ve kendi kendime gülümsedim. Eğer Viv omzumdaki şeytansa Silas da bir melekti. Ayağımı sehpanın üzerine koyup, buz torbasını dengede tutarken kapı çalındı. Bir saniye sonra Asher açık kapıdan içeri girdi. Yontulmuş yüz hatları taş gibi ve ciddiydi.

İki kahveden oluşan bir tepsi ve bir market poşetini masanın üzerine koyarken, "Kapını kilitlemelisin," dedi.

"Sana da günaydın. Ayrıca bu kapı olayını halletmemiş miydik?"

Ama ya dün geceki o küçük çapkınlığı unutmuştu ya da fikrini değiştirmişti. Yüz ifadesi sert, kaşları çatıktı.

"Bu güvenli değil."

"Korkma. Bu sabah kilidi özellikle sen içeri dalabilesin diye açtım."

Bu, yüzünde isteksiz bir gülümsemeye neden oldu ve ayak bileğimi incelemek için ayağımın önünde çömeldi. Hemen Asher'dan yayılan baş döndürücü, erkeksi -saçma sabun ve şampuan üzerine pahalı kolonya- kokusuyla dolup taşım. Koyu renk saçları hâlâ nemliydi ve sakalı yeni tıraş edilmişti. İtfaiyecilerin sakal bırakmasına izin verildiğini sanmıyordum.

"Teşhis?"

"Daha kötülerini de gördüm."

Asher tezgâhın üzerindeki gizemli çantayı açmak için mutfğa döndüğünde kaşlarımı çatarak, "Ne kadar cesaret verici," dedim. "Başucu davranışlarının hâlâ geliştirilmesi gerekiyor. Bunlar da ne?"

"Öğle yemeği ve kahvaltı," dedi. Buzdolabına buzlu çay şişeleri, plastiğe sarılmış sandviçler ve tezgâhın üzerindeki kâseye de

bir demet muz koydu. Aklım başıma gelmeden önce sırtındaki kasların ve geniş omuzlarının dar, lacivert tişörtünün altında nasıl hareket ettiğini takdir etmek için bir an durdum.

“Benim için alışveriş yapmanın anlaşmanın bir parçası olduğunu bilmiyordum ama teşekkür ederim. Sana ne kadar borcum var?”

Beni duymamazlıktan geldi ve bir avuç dolusu kremayla şeker paketini masaya bıraktı.

“Kahveni nasıl içtiğini bilmiyordum.”

“Doğrudan damarlarıma,” dedim fincanın birini alarak. “Sen bir azizsin.”

Homurdandı ve sehpanın üzerine iki güzel açai kâsesi koydu. Dilimlenmiş muzlar ve arı poleni serpilmiş çilekler, soğuk, püre haline getirilmiş açai meyvelerinin üzerine mükemmel spiraller halinde dizilmişti.

Kahvaltıya kalıyor.

Açgözlü gülümsemem belli olmuş olmalıydı çünkü Asher’ın yüzü, huysuz ve mesafeli olması gerektiğini hatırladığında olduğu gibi sertleşti.

Kâsesine yumulurken, “Kalamam,” dedi.

“Alabildiğimi alırım,” diye takıldım. “Ve bunu benim için yapman gerçekten çok hoş, Asher. Buraya geliş amacımın tam tersi olsa bile.”

“Bunu sürdürüyor olman bir şey ifade ediyor,” dedi ve günün ilk kısacık gülümsemesini nezaketle bana bahşetti. “Belki de kişisel gelişim yolunda atacağın ilk adım kendini biraz rahat bırakmandır.”

“Bunu söylemen çok hoş ama hayatımı kısaca özetledin. Tek yaptığım kendimi rahat bırakmak. Kendime biraz daha sert davranabilirim.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Evet. Yetişkinlik konusunda yapmam gereken bazı işler var. Yakın arkadaşşıma bile nereye gittiğimi söylemedim. Bir mesaj dahi atmadan şehri terk ettim. Bu sabah beni yakaladı.”

“Neden ona söylemedin?”

“Çünkü ona gideceğimi söyleseydim beni kalmam için ikna etmeye çalışır ya da kendisini de davet ederdi. Ki öyle de yaptı.”

“Ona bu tatilden ne istediğini söyledin mi?”

“Evet ama bana inanmadı. Yine de ona farklı bir şey beklemesi için hiçbir neden vermedim.” Ağzıma bal sürülmüş bir çilek attım. “Benim burada olmam rehabilitasyona gitmek gibi bir şey. Kendimi tüm cazibelerden uzak tutmam ve başımı belaya sokan kötü alışkanlıklardan kopmam gerekiyordu.” Kaşığı Asher’a doğrulttum. “Bu da senin dairemde olmanı daha da ironik kılıyor. Sen, itfaiyeci. İriyarı, erkeksi bir ahlaksızlık yığınınısın.”

Asher sırtıttı.

“Bu benim için pek alışıldık bir şey değil. Bir kadınla takılıp ilişkiye...”

“Çıplak ilişkilerde bulunmamak mı? Benim için de öyle. Viv’in bana inanmamasına şaşırmadım. Ben de kendime inanmıyorum.”

“Belki de yeni arkadaşlar edinmelisin.”

“Silas var.”

Asher yüzünü buruşturdu.

“Bana bahsettiğin şu milyarder ikramiyesi mi?”

“Ta kendisi. Her şey çok dramatikti ama hiç de düşündüğün gibi değildi. Fahişelik falan yapmadım. Silas eşcinsel ve babası bağınaz bir pislik. *Yaşam tarzını* değiştirmedeği sürece işi oğluna devretmeyecekti.” Gözlerimi devirdim. “Ben de onun nişanlısı gibi davrandım.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Ama Silas babasının bakıcılarından birine âşık olunca işler değişti. Hizmetlerime artık gerek kalmamıştı ama karşılığını yeterince aldığımdan emin oldum.”

“Nasıl bir karşılık?”

Kahvemden bir yudum aldım.

“Bir apartman dairesi.”

“Sana bir *daire* mi aldı?”

“Böyle söyleyince...” Gülümsemem soldu. “Korkunç, değil mi? Ama anlaşılmadan en iyi arkadaşım ile çıktım ve bu her şeyden daha iyi.”

“Bu adam senin nerede olduğunu bilecek kadar iyi bir arkadaşın mı?”

“Evet, öyle. Çok destekleyicidir. Aslında bana onu hatırlatıyordun. İkinci de huysuz bir ambalaja sarılmış tatlılıklarsınız.”

Asher başka tarafa baktı.

“Bana sürekli öyle diyorsun. Ben...”

“Evet, öylesin. Yoksa neden bana yardım etmek için dört günlük izninden vazgeçersin ki? Özellikle de seks yapmayacaksan.”

Asher, “İyi olduğun tek şey bu mu?” diye sordu. “Çünkü bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

Yanaklarım kızardı. “Hayır, kastettiğim bu değildi ama... Tamam, sanırım kastettiğim buydu. Demek istediğim karşılığında hiçbir şey almıyorsun.”

“Bırak, bunu ben düşüneyim. Ve sana bir sorum var,” dedi ben itiraz edemeden. “New York’taki işim en az senin şu anki işin kadar kötüyken nasıl oldu da hakkında saçmaladığım şeyler için bana bok atmadın?”

Gülümsedim.

“Benim tarzım değil. Çok yargılayıcı bir insan değilim.”

“Kendine karşı öylesin.”

“Şu an için gerekli bir kötülük. Patronum ciddi bir iç gözlem yapmamı istedi.”

“Başın belaya mı girdi?”

“Milyonlarca dolarlık bir anlaşma imzalattım ve beni ortak yapmak istiyorlar.”

Asher başını sallayarak güldü.

“Kulağa korkunç geliyor.”

“Öyle!” dedim ve koluna, onu bir milim bile kıpırdatmayan şakacı bir darbeye vurdum. “Bu tür bir sorumluluğu almaya hazır mıyım bilmiyorum. Böyle bir işi kabul edersem yapmak istediğim şeyin bu olduğundan emin olmalıyım, değil mi?”

“Muhtemelen. Bana son derece sorumlu davranıyormuşsun gibi geldi.”

“Öyle mi? Teşekkür ederim. Demek istediğim, şu anda seninle birlikteyken ne kadar irade gücü sergilediğime bir bak.”

Bana bakmadan boğazını temizledi.

“Böyle şeyler söylemeyi bırakırsan ikimiz için de daha iyi olabilir.”

“Pek filtrelemem yok.”

“Hadi ya! Öyle mi?”

“Çekingen ya da utangaç olmanın ne anlamı var? Doğruyu söylemeyi seviyorum ve gerçek şu ki Asher Mackey, sen her kadının fantezisisin.” Bir kahkaha daha atarak, başını sallarken yanakları hafifçe kızardı. “Aman Tanrım, biriyle görüşüp görüşmediğini bile sormadım,” dedim. “Ya da... Evli misin?”

“Yukarıdakilerin hiçbiri.”

İçimdeki mutluluğu bir yudum kahveyle bastırdım.

“Bu kadar küçük bir adada seçeneklerin oldukça az olduğunu tahmin edebiliyorum. Nasıl ve kiminle randevulaşıyorsun?”

“Turistlerle,” dedi. “Ve yaptığımız şeye *randevulaşmak* diyebilir miyim bilmiyorum.”

Sesinin sert tınısı ve koyu kahverengi gözlerindeki sıcaklık omurgamdan aşağı bir alev dalgası gönderdi.

“Ya yuva kurmak istersen?”

“İstemiyorum.”

“Hiç mi?”

“Peki, ya sen?” diye meydan okudu.

Omuz silktim. “Sanırım ben de öyle. Belki bir gün. Şu anki halimle bunu tam olarak hayal edemiyorum ama elli yaşıma geldiğimde hâlâ birileriyle çıkıyor olmak istemediğimi biliyorum.” Soğuk açaiden bir ısırık aldım ve onu izledim. “Bana gerçeği söyle. Bu kadar izole bir yerde nasıl yaşıyorsun?”

Bir omzunu silkti.

“Kauai büyük bir şehrin tam tersi ve dört yıl önce ihtiyacım olan şey de buydu. Hâlâ da ihtiyacım var.”

“Tatiller bunun içindir. Ama sonsuza kadar kalmak?” Başımı salladım. “Ölümcül bir ada ateşine yakalanırdım.”

“Nereden biliyorsun?” Asher saatine bakıyormuş gibi yaptı. “Sadece otuz altı saattir buradasın.”

“Ve şimdiden *Sephora*’nın nerede olduğunu merak ediyorum.”

Kıkırdayıp yemeğine geri döndü. Bu da bana etkileyici -ve gülünç derecede seksi- kolundaki saatten başlayarak onu anlamam için bana birkaç dakika verdi. Ağır hizmet tipi ve erkeksiydi. Aynı zamanda yaklaşık dokuz bin dolara satılıyordu. Kıyafetleri yakından incelendiğinde sade ama kaliteliydi ve cipi de hurda değildi. Görünüşe bakılırsa Asher okyanus ötesindeki finans günlerinden bir şeyler getirmişti ki bu onun en ilginç yanı bile değildi.

Asher Mackey, tamamen ilginç parçalardan oluşuyordu.

Adam bir buzdağıydı. Önden verdiği şey, derinlerde kim olduğunun sadece bir kısmıydı. Kabul ediyorum, onu sadece birkaç -onun sayımına göre otuz altı- saattir tanıyordum ancak ince bilmiş kişilerarası becerilerim, bana yüzeyi çizmeye başladığımı söylüyordu. Çelişkiler yumağıydı. Aynı anda nezaket dolu ama bunu saklamaya çalışan -ve bunu beceremeyen- bir adam; lüks bir restoranda kaliteli şarap sipariş ederken kolayca hayal edebileceğim bir doğa adamı; Pasifik’in ortasındaki uzak bir adada acil yardım görevlisi olmak için hisse senedi ve tahvil ticareti yapan bir adam.

Neden?

“Güzel saat,” dedim bir süre sonra. “TAG Heuer Carrera Chronograph, değil mi?”

Kaşlarını çattı ve bir eliyle otomatik olarak saati kapadı. “Sanırım. Nereden biliyorsun?”

“İki yıl önce bir reklam kampanyası için Tom Brady’ye bir tane takmışım.” Kaşlarımı kaldırdım. “Fena değil, Mackey.”

“Dayanıklı,” dedi karanlık bir sesle. “Bunda bir sorun mu var?”

“Hiç de değil,” dedim. “Tam tersi, vahşi doğada hayatta kalmak için birkaç lüks gerekir diye düşünürdüm.”

“Medeniyetten vazgeçmedim, sadece saçmalıklardan vazgeçtim.”

“Sanırım internette hiç varlığın yok. Öyle mi?”

“Çevrimiçi varlık mı?” Kelimeleri sanki tadı bozukmuş gibi söyledi. “Hayır, *internette varlığım* yok. İnternet bir aldatmaca.”

“Bir aldatmaca.” Kaşlarımı kaldırdım. “Bana daha fazlasını anlat.”

“Bu gerçek değil. En iyi ihtimalle, hayatlarının filtrelenmiş fotoğraflarını gösteren ve gerçekte olduklarından daha mutluymuş gibi davranan bir grup insan. En kötü ihtimalle de şikâyet ve sızlanmaların yapıldığı, fikirlerin cilalanmış boklar yerine, gerçeklermiş gibi ele alındığı sanal bir belediye meclisi.”

“Vay canına, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle,” dedim gülerek. “Bunun olumlu yanları da var, biliyorsun.”

“Birini söyle.”

“Yüzlerce sayabilirim. Bir kere bu benim işim için çok önemli. Ama dışarıda gerçekten çok komik ve zeki insanlar da var. Bir keresinde bir kedinin *meme*’ini görmüştüm.”

Çoktan başım sallamaya başlamıştı. “Dışarıya bak,” dedi pencereyi işaret ederek. “Gerçek hayat dışarıda, ekranda değil. Yani hiç okyanusla bir oldun mu?”

“*Okyanusla bir olmak* mı?”

Kendinden emin bir şekilde omuz silkti. “Yani sadece oturup baktın mı?” dedi.

“Tabii ki baktım,” dedim. “Pek çok kez. Cancún’da, Bahamalar’da, Jamaika’da...” Tırnağımı dişlerime vurdum. “Gerçi şimdi sen söyleyince fark ettim. Sanırım tüm senaryolarda havuza daha yakın durdum. Yarıklarda daha az kum.”

Asher peçetesini topladı.

“Gel hadi.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sahile.”

“Gitmen gerektiğini sanıyordum.”

“Belki de gitmem gerekmiyordur.”

Omurgamdan aşağı gönderdiği o sıcak, seksi his şimdi tersine döndü ve sıcak bir şekilde göğsüme yerleşti. Kalabileceğini söyleyene kadar gitmesini ne kadar istemediğimi fark etmemiştim.

“Sence sahile hazır mıyım?”

“Evet.”

Birkaç dakika içinde Asher, içinde Shaka buzlu çayı denen şeyden şişeler ve öğle yemeği için getirdiği sandviçler olan bir soğutucu hazırlamıştı. *Airbnb* sahiplerinin bir sürü malzeme sakladığı dolaptan havlu, güneş kremi ve iki plaj sandalyesi aldı. İtfaiyecim tüm eşyaları taşıırken ben de onun peşinden, dairemden sahile uzanan kaldırım boyunca ağır ağır yürüdüm. Bizi yerleştirmek için kuma doğru ilerledi, daha sonra benim için geri geldi.

“Hazır mısın?”

Bana tekrar sarılman için mi? Evet, lütfen.

Asher beni dikkatle kaldırırken bir elimle koltuk değneklerimi kavradım. Bekârlık yeminim zaten pamuk ipliğine bağlıydı ama onun kollarında olmak... Vücudum kendini ona göre şekillendiriyordu. Kendimi tamamen güvende ve korunmuş hissettiğim kucağında eriyor gibiydim. Yüzümü boynuna gömüp derin derin nefes almaktan kendimi alıkoymam gerekiyordu.

Asher kumların üzerinden geçti ve nazikçe plaj sandalyelerinden birine oturmama yardım etti. Ayağımı soğutucunun üzerine koydu, daha sonra gelip yanıma oturdu. Sessizdi. El değmemiş kumların üzerinde, her iki yönde de en az elli metre boyunca kimse yoktu. Önümüzde, beyaz nazik dalgaların kıyıya vurduğu güzel, masmavi bir su vardı.

Asher, gözleri uçsuz bucaksız manzaradayken, “New York’tan vazgeçmenin benim için nasıl bu kadar kolay olduğunu bilmek istiyorsun,” dedi. “İşte, nedeni bu.”

“Çok güzel,” dedim. “Ama sanmıyorum.”

“Düşünme. Sadece bak, dinle ve nefes al.”

Neredeyse gözlerimi devirecektim. İğneleyici bir şaka yapmaya hazırdım. Onun yerine sustum ve dediğini yaptım. Arkama yaslanıp sadece baktım. Okyanus sonsuza kadar uzanıyordu, ufukta ona dokunan gökyüzünden daha derin bir maviydi ve tepesinde sadece birkaç parça bulut vardı.

Dakikalar geçti. Asher'a baktım. Yüzü sert hatlarından arınmış, gardımı indirmişti. Huzurlu görünüyordu.

Bakışımı hissetti ve bana döndü.

“Ee?”

“Üzgünüm,” dedim. “Büyük bir aydınlanma yok.”

“Sorun değil. Benim de biraz zamanımı aldı.”

“Ne için?”

“İçeri girmesine izin vermek için.” Okyanusa baktı, sert sesi alaycı tonunu kaybetmişti. “Kulağa aptalca ya da klişe geliyor ama okyanusla birlikte oturduğumda kendimi daha büyük bir şeye bağlı hissediyorum. Sanki eski ve derin bir şeyin parçasıymışım gibi.” Asher bir avuç kumu kavradı ve parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi. “Çocukken kendimi gerçek ya da kalıcı hiçbir şeye bağlı hissetmezdim. Belki de bunu telafi ediyorum. Ama minnettarım ve sanırım beni bağlı hissettiren de bu minnettarlık. Okyanusa, sadece burada olduğu için minnettarım.”

Sessizce başımı salladım. Daha önce kimsenin bu kadar kişisel bir şey söylediğini duymamıştım ve kesinlikle kimse bana böyle bir şey söylemeyi düşünmemişti. Okyanusla aynı bağı hissetmiyordum ama Asher'ı dinlerken bir gün bunu hissedebileceğimi düşündüm. Bir süre daha yumuşak bir sessizlik içinde oturduk ve ilk kez, bu sessizliği dedikodu ya da çene çalmayla hatta kendisi hakkında sormak istediğim sorularla doldurma ihtiyacı hissetmedim.

Sonunda, altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir çift yanımıza geldi. Gülümsüyorlardı. Kadının kolu, yanındaki adamın koluna dolanmıştı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi kadın. “Ama o kadar hoş bir çiftsiniz ki sormadan edemeyeceğim. Balayında mısınız?”

Asher başını salladı.

“Hayır, biz...”

Sessiz olması için ona dirsek attım ve elimi koluna koydum.

“Evet, öyleyiz.”

Çift memnun bir şekilde gülümsedi.

“Biz de öyle düşündük. Birlikte çok güzel görünüyorsunuz. Bir şeyler söylememiz gerekiyordu.”

“Çok teşekkür ederiz. Günümüzü güzelleştirdiniz.”

Çift gülümsedi ve yürümeye devam etti. Onlar gözden kaybolunca Asher’a muzip bir gülümseme gönderdim.

“Duydun mu tatlım? Biz çok hoş bir çiftiz.”

Asher gülümsemedi.

“Neden öyle söyledin?”

Bir şişe buzlu çay almak için ayağımı soğutucudan nazikçe çekerek, “Çünkü eğer onlara gerçeği söyleseydim hayal kırıklığına uğrayacaklardı ve belki de utanacaklardı,” dedim. “Bunun yerine günün geri kalanında, yaptıkları iltifattan dolayı kendilerini iyi hissedecekler. Gülümsemelerini gördün mü?”

“Şey, evet.”

Omuz silktim.

“Ben de buna inanmalarına izin verdim. Onları mutlu etmek için.”

Asher cevap verecekmiş gibi göründü ama bir şey söylemedi. Ben soğuk çayın kapağını açmaya çalışırken o hâlâ beni izliyordu ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Ne?”

“Hiçbir şey.”

Sessizce uzandı, soğuk çayı benden aldı ve kapağını açıp geri verdi.

Saat dörtte eve döndüğümüzde, “Seni bütün gün tuttum,” dedim. Ben kanepedeki yerimi alırken Asher bana bir buz torbası daha hazırladı.

Buzları ayak bileğime koyarken, “Akşam yemeği için iyi olacak mısın?” diye sordu.

Sırıttım ve parmağımı çatık kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığa sokma isteğimle savaştım.

“Eğer bir akşam yemeği sipariş etmeyi beceremiyorsam benim için hiç umut yok demektir.”

“Teslimatçının içeri girmesine izin verme,” dedi. “Kapının dışına bırakmasını söyle ve o gidene kadar alma.”

Asher’ın koruyuculuğu göğsümdeki o sıcak duyguyu geri getirdi. Alışık olmadığım ama kendime izin verirsem kesinlikle alılabileceğim bir histi.

“Öyle yapacağım, söz veriyorum,” dedim. “Habersizce içeri girmesine izin verilen tek kişi sensin.”

Asher gülümsemeyi düşünür gibi oldu ama fikrini değiştirdi.

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Ben çok iyiyim.”

“Emin misin? Çünkü...”

“Ben iyiyim,” dedim. “Zaten gününün olması gerekenden daha fazlasını verdin.”

“İstemediğim hiçbir şeyi yapmam, Faith.”

Tanrı merhamet etsin.

Elimi salladım.

“Bugünlük bu kadar erkeksi centilmenlik yeter, itfaiyeci. Bir kadın ancak bu kadarını kaldırabilir ve kıyafetlerini çıkarmayabilir.”

“Tanrım, kadın...”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve kapıya yöneldi.

“Asher.”

Durdu.

“Evet?”

“Teşekkür ederim,” diyerek boğazımı temizledim. Her zaman-ki cilveli tavrım, yerini gerçek bir minnettarlığa bırakmıştı. “Güzel bir gündü.”

Cevap verirken gülümsemesi onu hiç görmediğim kadar yumuşaktı.

“Evet, öyleydi.”

Sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

6. Bölüm

Asher

Ertesi sabah saat on sularında Pono Kai'a girdiğimde, içimden bir ses bunun dördüncü kez olduğunu hatırlatıyordu. Buraya gelmek de tıpkı Morgan'ın evine yemeğe gitmek ya da itfaiye merkezine varmak gibi rutinime girmişti. Çok kolaydı. Faith'in ön kapısını çalmadan açtım çünkü açabilirdim ve onu mutfağında kahve yaparken buldum.

İçeri girip, ağzına kadar dolu iki alışveriş poşetini tezgâha bıraktığımda gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum. Şikâyet ettiğimden değil."

Saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı, makyaj yapmamıştı ve üzerinde sadece uzun bir uyku tişörtü vardı. Görebildiğim kadarıyla içinde sutyen yoktu. Yatağında geçirdiği bir gecenin ardından böyle görüneceğini hayal etmek çok kolaydı.

Sakın oraya gitme.

Bir fincan uzattı.

"Kahve?"

"Kalamam."

O sabah Mana Foods'un üçüncü reyonundayken, alışveriş poşetlerini bırakıp çıkmaya karar vermiştim. Artık uzun uzun konuşmayacak, gelecek haftadan sonra görmeyeceğim bir kadınla bütün günümü geçirmeyecektim. Ama şimdi lanet olası ayaklarımı, mutfağının zemininde köklenirken buldum.

Başını eğdi.

"Kahvem o kadar da kötü değil, söz veriyorum."

“Kardeşimle Hanalei’de öğle yemeği yiyeceğim.”

“Sabahın onunda mı?”

“Önce yapmam gereken bazı şeyler var.”

Çoktan elini sallamaya başlamıştı. “Beni ilgilendirmez. Sen bilirsin.” Tezgâhın üzerindeki poşetleri işaret etti. “Ama en azından tüm bunların karşılığını ödememe izin ver.”

“Hayır,” dedim. “Sadece önümüzdeki birkaç günü atlatmanı sağlayacak bir şey.”

“Birkaç gün mü? Bu birkaç hafta yeter.” Poşetleri karıştırdı ve vagon tekerleği büyüklüğünde donmuş bir pizza çıkardı. “Bir kişilik akşam yemeği mi?”

“Artanları da sonra yiyebileceğini düşündüm,” dedim beceriksizce. “Bileğin nasıl?”

“Daha iyi. Ya da belki koltuk değnekleriyle daha iyiyimdir.”

“Birkaç gün sonra etrafta gayet iyi dolaşabileceksin.”

Başını salladı ve bana bakmadan pizzayı yere bıraktı. “İki hafta boyunca kalıp kalmayacağıma henüz karar vermedim. Tek başıma dışarı çıkma fikri hâlâ biraz ürkütücü.” Bana küçük bir gülümseme sundu. “İsteyeceğim son şey bir telefon alıp beni tekrar kurtarmak zorunda kalman.”

Daha kötü şeyler de düşünebilirim.

Faith kolumu dürttü.

“Yani... Tüm bunlar için teşekkürler. Bunları bir kenara koymak bana epey zaman kaybettirir.”

Sarsılarak harekete geçtim.

“Kahretsin, bana izin ver.”

“Asher, şaka yapıyordum.”

“Git otur ve ayağını kaldır,” dedim poşetleri açarken. “Ben hallederim.”

“Teşekkür ederim,” dedi ve sonra kahvesini koltuk değnekleriyle oturma alanına nasıl taşıyacağını düşünerek, donup kaldı.

“Tanrım, umutsuz vakayım.”

“Değilsin. Ellerin dolu, hepsi bu.”

Kupasını alıp sehpanın üzerine koydum ve buz torbası almak

için dondurucuya geri döndüm. Kanepeye oturdu, ben de ayağına bir buz torbası yerleştirdim. Sonra da bir piç gibi mantık yürüterek yiyeceklerin paketlerini açmaya döndüm.

Onu bütün gün hiçbir şey yapmadan yalnız bırakmak çok boktan. Ona eşlik etmek, belki de tam bir pislik olmadığın dışında bir şey ifade etmek zor değildir.

Vazgeçmeden, “Sen de gelmek ister misin?” diye ağzımdan kaçırdım.

“Ailenle tanışmak için mi?” Kahve fincanının üzerinden gülmüsedti. “Sence böyle büyük bir adım için hazır mıyız?”

Sırıtarak, “Balayındayız, unuttun mu?” diye cevap verdim. “Gitmeden önce Hanalei’i görmelisin. Orası benim bölgem.”

“Ah, bunu bilmiyordum. Düşündüm de nerede yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yok.”

Ve bu şekilde olmasını devam ettirmeyi planlıyordum. En azından bunu yapabiliirdim. İşler daha da kişiselleşmeden onu kişisel alanımdan uzak tutabiliirdim.

Ama onu Morgan’la tanıştıracaksın, ha? Güzel hikâye, kardeşim. Öksürdüm.

“Peki, gelmek istiyor musun?”

“Diğer insanların sahilde yürüyüşünü izleyerek sürükleyici bir gün geçirme planım vardı,” diyerek sııttı. “Hanalei’i görmeyi ve ailenle tanışmayı çok isterim ama rahatsız etmek istemem. Sadece beni kontrol etmen gerekiyordu ve ben zaten tüm zamanını tekelime almış durumdayım.”

“Sana söyledim, yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam.”

Ancak bu kadınla geçirdiğim zaman arttıkça bu tamamen saçmalığa dönüşüyordu. Yapmak istediğim şey, onun yapmamı istediği şeydi.

“Bir şartla gelirim.”

Sırıttım.

“Şartların var, öyle mi?”

“Evet. Sonrasında Hawaîi buz tatlısı yemeğe gideriz. Benden.”

“Bilmiyorum,” dedim ciddiyetle. “Hawaîi usulü buz tatlısı oldukça ciddi bir iştir.”

“Ben de öyle duydum. Gitmeden önce bir kere denemek istiyorum.”

“Anlaştık.”

Sırıtuşu ve gözlerindeki ışıltı, göğsüme bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. O, tüm soğuk cepheleri eriten ve mesafemi korumamı imkânsız hale getiren, alev alev yanan bir cehennemdi.

Üstünü değiştirmek için odasına giderken, ben de oturma odasında oturup Morgan’a bir mesaj attım:

Onu yemeğe getireceğim.

Geri dönüş mesajı neredeyse anında geldi. Kardeşimden bu işin sonunu duymayacağımı biliyordum ve o da hayal kırıklığına uğratmadı.

Sadece o. Çünkü hepimiz hayatındaki özel kadının kim olduğunu biliyoruz. ☺

Gözlerimi devirdim.

Bir saat içinde orada ol.

Başka bir mesajın titreşimi geldi ama onu görmezlikten geldim. Konu Morgan’ın ukalalığına gelince onu cesaretlendirmek en iyisiydi.

Faith yatak odasından mavi çiçekli, beyaz bir yazlık elbise giymiş ve saçlarını atkuyruğu yapmış olarak çıktı. Elbisenin askıları küçük göğüslerinin mükemmel şeklini ima ediyor ve zarif köprücük kemiğine doğru sivrilen uzun boynunu ortaya çıkarıyordu.

Hızla gözlerimi kaçırdım ama artık çok geçti.

“Teşekkür ederim,” dedi Faith.

“Ben bir şey söylemedim.”

Gülümsedi.

“Buna gerek yoktu.”

Bakışlarımı bir iltifat olarak algılamıştı ama aslında içimde onu kollarıma almak için şiddetli bir dürtü vardı. Onu kendime çekmek ve dudaklarımı boğazının narin çukuruna dayamak istiyordum. Teninin tadına bakmak ve nabzını dudaklarımın altında hissetmek...

Bu kötü bir fikir.

Ama ben de öyle bir şey demedim.

Kapa'a'dan Hanalei'e gitmek yaklaşık kırk dakika sürüyordu. Biz otuz dakikada oradaydık.

Faith, cipimle kuzeye giden otoyolda kiralık bir Sedan'ın etrafından dolanırken, "Her zaman böyle hızlı mı sürersin yoksa beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" dedi.

"Duruma göre değişir. İşe yarıyor mu?"

"Hayır," dedi. Sonra da kanımı kaynatan o cilveli gülümsemesini gösterdi. "Tamam, belki biraz."

Gözlerimi yoldan ayırmayıp, elbisesinin yukarı sıyrılmış kalçasının olması gerekenden daha fazlasını göstermesine aldırmadan, "Buralıların çoğu hızlı araba kullanır," dedim. "Yerli olduklarını böyle anlarsın. Dikkat etmeniz gerekenler yavaş turistlerdir."

"Polisler değil mi?"

"Bütün polisleri tanıyorum."

"Belli ki bir iş avantajı," diyerek penceresinin üstündeki tutamağı kavradı. Bir virajı döndüm. "Ama hatırlatmalıyım ki gerçek bir yangın yok."

Kıkırdadım ve yavaşladım. *Birazcık.*

Yol bizi Kauai'nin kuzey kıvrımı boyunca Princeville'ı geçerek küçük Hanalei kasabasına götürdü.

Faith, penceresinin önünden göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmesini izlerken, "Burası çok şirin," dedi. "Ve... İşte gidiyor."

"Her adanın bir Hanalei'i vardır," dedim. "Turistleri çekmek için butiklerle doldurulmuş eski yerleşim yerleri. Oahu'da North Shore, Maui'de Paia..."

"Hawaii'nin her yerine gittin mi?"

"Elbette. Honolulu'ya uçuş sadece yarım saat. Zaman zaman bir doz aksiyona ihtiyacım oluyor."

"Senin için hâlâ umut var," dedi Faith. "Peki, ya kardeşin? Onu inziva yerinizde size katılmaya nasıl ikna ettiniz?"

"Aslında buraya yaklaşık on yıl önce ilk Morgan geldi. Henüz on sekiz yaşındaydı ve fotoğrafçı olmaya çalışıyordu."

“Ve kalmaya mı karar verdi?”

“Nalani’yle tanışmak güçlü bir motivasyon oldu. Tanıştıktan üç ay sonra evlendiler ve bundan dokuz ay sonra da yeğenim doğdu.”

“Bir yeğenin mi var?” Elini salladı. “Hayır, dün ondan bahsetmiştin. Adı ne?”

“Kaleo.”

“Aman Tanrım! Az önceki yüzün...”

Kaşlarımı çattım.

“Yüzüme ne olmuş?”

“Onun senin için özel olduğunu söyleyebilirim.”

“Şey... O benim yeğenim.”

“Hmm.” Faith gülümsedi. “Yani kardeşine yakın olmak için onu buraya kadar takip mi ettin?”

“Onun gibi bir şey.”

Faith’in gözlerini üzerimde hissettim ve daha derinlerde tekrar ziyaret etmek istemediğim bölgeye girmesini bekledim. Ama sadece başıyla onayladı.

“Bu çok tatlı,” dedi sonunda. “Benim hiç kardeşim yok. Bir suç ortağına sahip olmak güzel olmalı.”

“Hem evet hem de hayır,” dedim. Kardeşimin bungalovunun önüne çekmiştik. “Bazen onu öldürmek istiyorum. Şimdi olduğu gibi.”

Faith beyaz süslemeli bordo evin ön verandasına baktı ve elini ağzına götürerek kahkahasını bastırdı.

Morgan, Nalani ve Kaleo bir aile portresi için poz verir gibi basamaklarda duruyor, parlak gülümsemeler eşliğinde bize el sallıyordu.

Motoru durdurdum.

“Şu pisliğe bak.”

Faith güldü.

“Ah, bu eğlenceli olacak.”

Faith’e yardım etmek için yolcu tarafına doğru yürüdüm. Kolları destekleriyle yanımdan geçip aptal kardeşime doğru gitti.

“Merhaba, ben Faith Benson.”

“Aloha, Faith!” Morgan, ölümcül bakışlarımı görmezlikten gelerek, “Seninle tanıştığıma ne kadar memnun olduğumu tahmin bile edemezsin,” dedi. “Bu, eşim Nalani ve oğlumuz Kaleo. Okuldan kaçmıyor; bu hafta okulda bahar tatili var ve seninle tanışacağı için *çok* heyecanlı.”

Ölümcül bakışlarımı yoğunlaştırdım ama Morgan sadece masumca gülümsedi.

“Aloha, Faith,” dedi Nalani. “Hoş geldin.”

“Helikoptere binmişsin,” dedi Kal.

Faith de ona gülümseyerek, “Kesinlikle öyle,” diye cevap verdi. “Aslında helikopterin *içine* binmek iyi olurdu. Ben daha çok *dışındaydım*. Özellikle de bir kordondan sarkarak.”

“Korkunç muydu? Eminim korkutucuydu.”

“Birazcık.” Gözlerimiz buluştu ve bana o alameti farikası olan müstehcen gülümsemesini gönderdi. “Ama amcan yerdeydi, düşersem beni yakalamaya hazırdı.”

Kal’ın iri kara gözleri bana çevrildi ve Nalani’yle Morgan da gözlerini dikmiş bizi izliyordu.

“Öyle miydin Ash amca?”

“Dışarı çok sıcak ve oturması gerekiyor,” dedim.

“Hikâyenin tamamını daha sonra öğreneceğiz.” Nalani elini Faith’in sırtına koydu. “İçeri gel. Şu ayağı havaya kaldıralım.”

İçeri girdiler. Kal önden koşarak Morgan’la beni takip etmemiz için geride bıraktı.

Kardeşim sırtıma bir tokat attı.

“Vay canına, dostum! O bir afet.”

“Ben kör değilim, seni moron.”

“Üstelik harika bir enerjisi var. Hani birinden hoşlandığında anında bir elektrik alırsın ya, öyle.”

“Evet, anlıyorum,” dedim. Bu hemen hemen Faith’i özetliyordu. Sinir bozucu bir şekilde sempatikti. “Ayrıca burada kalmıyor.”

Morgan kıkırdadı.

“Belki de sadece doğru motivasyona ihtiyacı vardır.”

Nisan ayında Kauai'nin yoğun sıcağından çıkıp evin serinliğine adım attık. İleride, Faith rahat oturma alanında ilerliyor, parke zeminlerin üzerinden koltuk değnekleriyle geçip Nalani'ye kendisinin ve kardeşimin yıllar boyunca topladığı aile portreleri ve yerel sanatçıların çeşitli eserleri hakkında yorum yapıyordu.

Deniztaraklarının tavada cızırdadığı mutfaktan geçip verandaya çıktıklarında, "Çok güzel bir eviniz var," dedi. "Ve bu manzara... Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Faith avluya ve büyümüş çimenlerin üzerinden yemyeşil ormanın tepelerine, oradan da çok aşağıdaki okyanusa baktı. Bir ıhlamur ağacının dalları arasından bir horoz öttü. Geldiği andan beri yanından ayrılmayan Kaleo'ya döndü. "Ağacınızda bir horoz mu var?"

Hevesle başını salladı.

"Altı tane var. Ve bir sürü de tavuğumuz."

"Bütün bu tavuklar da neyin nesi? Bu kesinlikle broşürde yoktu."

"Hawaii'nin her yerinde yabani tavuklar var," dedi Nalani. "Ama en çok Kauai'yi seviyorlar gibi görünüyor."

"İyi bir zevkleri var," diye araya girdi Morgan. "İşte, Faith. Otur."

Onu bir sandalyeye oturtup ayağım başka bir sandalyeye dayadılar. Morgan limonata hazırlarken Nalani mutfığa geri döndü.

Kaleo, Faith'in elastik bandajla sarılmış ayak bileğini inceleyerek, "Acıyor mu?" diye sordu. "O kadar da kötü görünmüyor."

"Amcan bana çok iyi bakıyor."

"Öyle mi?" diyen Morgan gururlu bir baba gibi sıttı. Ona bir bakış attım. O da bunu görmezlikten geldi. "Asher bana reklam işinde olduğunu söyledi."

"Ah!" Faith gülümsedi. "Sana başka ne söyledi?"

"Helikopterde cesur olduğunu söyledi," diye söze girdi Kal.

"Öyle mi dedi?"

Bana baktı, gözleri yumuşamıştı.

Koltuğumda kıpırdanıp, "İyi idare ettiğini söyledim," dedim. "Ki öyle de yaptın."

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı ve Morgan’a döndü. “Evet, Seattle’da reklamcılık yapıyorum.”

O ve kardeşim sanki birbirlerini sonsuzluktan beri tanıyorlarmış gibi anında onun işi ve anakaradaki yaşamı hakkında bir sohbeta daldı. Nalani deniztarağı ve salatayla çıkagelince hepimiz masanın etrafına yerleştik. Sohbet akıp gitti. Nalani ve Morgan, Faith’e Princeville’daki fotoğraf stüdyolarından bahsetti ve Morgan her zaman yaptığı şeyi yaptı: Biz konuşurken *Nikon* makinesiyle fotoğraf çekerek verandada dolaştı. Bol bol kahkaha atıyorduk ve iki gün önce hayatımda Faith’in olmadığını hayal etmek zorlaşıyordu.

O senin hayatında değil, diye kendime hatırlattım. *O sadece geçiyor.*

Olay ne olursa olsun onun beni bu kadar etkilemesi artık canımı sıkmaya başlamıştı. Birkaç gün önce hayatım daha boş olabilirdi ama en azından sağlamdı. Yerleşmişti. Karmaşık değildi. Ve yine de onu davet etmekten kendimi alamamıştım.

Masa toplanırken Faith, “Her şey harikaydı,” dedi. “Temizlemenize yardım edemediğim için üzgünüm.”

“Saçmalama,” dedi Nalani. “Sen bizim misafirimizsin. Ayrıca ben sadece tabakları taşıyorum. Morgan’ın yıkaması gerekiyor.”

Kardeşim karısına sevgiyle gülümsedi.

“Anlaşma böyle. Bir bok pişiremiyorum, o yüzden bulaşık görevi bende. Asher yardım etmek zorunda.”

Ellerimi kaldırıp, “Değilim,” dedim. “Ben misafirim.”

Morgan, “Kıçımın kenarı,” diye homurdandı. Faith’e döndü. “Sahilde kocaman bir evi olmasına rağmen haftada dört gece burada kalıyor.”

“Çok büyük değil ve Kauai’deki çoğu yer *sahilde*,” dedim ters bir bakışla.

Bu, Morgan’ı susturdu ama Faith’in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Gülümsemesi gün boyunca ilk kez soldu ve kısa bir sessizlikten sonra ayağa kalkıp koltuk değneklerine uzandı.

“Nereye gidiyorsun?” derken sandalyemden kalkar gibi oldum.

“Kaçıyorum, beni durdurmaya çalışmayın.” Kalçasını eğdi.
“Eğer senin için de uygunsa tuvaleti kullanacağım.”

Tekrar oturdum.

“Tabii.”

Morgan ona, “Mutfağı geçince,” dedi.

Verandadan çıktı ve Nalani’yle konuşmak için durduğunu duydum. Kaleo, Morgan ve beni yalnız bırakarak en sevdiği yere, ön verandanın altına gitmişti.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordu. “Para babası olduğunu bilmiyor mu?”

“*New York paramla* mı?”

Morgan kaşlarını çattı, bir an için kafası karıştı ve sonra farkındalık yaşayarak sandalyesine çöktü.

“Kahretsin! Kal!”

“Onu suçlama. İşlerin yolunda gitmediğini bana söylemeliydin. Değil mi?”

“Eğer öyleyse ne yapacaksın? Bana başka bir borç mu vereceksin?”

“Boş ver onu. Sana parayı vereceğim.”

“Paranı istemiyorum. İlk sefer bir yatırımdı. Geri ödediğim bir borç-”

“Senden geri ödemeni istemedim.”

“Ama Ash, durmalısın.”

“Neden durayım? Senin için endişelenmeyi ve-”

“Evet! Endişelenmeyi bırak. Bana bebek gibi davranmayı bırak. İşler zora mı girdi? Halledeceğim. Çözmek istiyorum. Hayattaki her engelle bir güvenlik ağı olduğunu bilerek yüzleşmek istemiyorum.”

Dişlerimi sıkarak sandalyeme geri oturdum.

“Evet, bu çok zor olmalı.”

“Özür dilerim,” dedi kısık bir sesle. “Öyle demek istememiştim. Çocukken bizim için *-benim* için- ne kadar çalıştığını çok iyi biliyorum. Bunun karşılığını sana asla ödeyemeyeceğim, Ash. Asla.”

“Senden asla bunu istemem.”

“Ama artık çocuk değiliz. Bana bakmak zorunda değilsin.”

Sinirli bir şekilde başımı salladım.

“Sen ailedensin. Param var. Neden sana vermeyeyim?”

“Hayatın boyunca bana verdin.” Sırtışı yeniden ortaya çıktı. Tartışmak, Morgan’ın hiç hoşuna gitmemişti. “Biraz ara ver, kardeşim. Ben hallederim.”

“Peki,” diye homurdandım. “Ama eğer gerçekten acı çekiyorsan... Eğer batmanın eşğine gelersen...”

“O zaman başka bir borcu düşüneceğim. Ama bu gerçekleşene kadar ya da gerçekleşmediği sürece...” Arkasına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. “Yani ya bir işi yürütmekte pek iyi değilsem? Paramı bir kara deliğe akıtmaya devam mı edeceksin?” Cık cık diye ses çıkardı. “Mali konularda iyi olduğunu sanıyordum.”

“Bu konuda nasıl şaka yaparsın?”

“Çünkü *henüz gerçekleşmemiş* bir şey için endişelenerek *şu anda* kendimi mutluluktan mahrum etmeyeceğim.” İtiraz etmeye başlayacağım an elini kaldırdı. “Bir yolunu bulacağım.”

Faith topallayarak, verandaya doğru ilerlerken, “Neyin yolunu bulacaksın?” diye sordu. Gülümsemesi yüzümdeki karanlık ifade karşısında düştü. “Bölüyor muyum?”

“Hiç de değil,” dedi Morgan. “Asher ve ben iş hayatının doğal gelgitlerini tartışıyorduk. Dalgalar gibi. Bazen yükselir ve coşar, bazen de biraz çekilir. Hepsi bu kadar. Değil mi Ash?”

“Sen öyle diyorsan.”

Faith yerine oturdu ve ayağını kaldırdı, gözlemci bakışları aramızda dolaşıyordu. “Bu kadar küçük bir adada yılda ancak belli bir sayıda müşteri bulabileceğini tahmin ediyorum,” diye söze girdi.

“Doğru,” dedi Morgan. “Ama yoğun olan düğün sezonuna girmek üzereyiz.”

Nalani bize katılarak, “Yine de her şeyi tek bir sezona bağlamak istemiyoruz,” dedi. “Genişlemenin yollarını arıyoruz.”

Faith başını sallayıp, “İnternette bir varlığınız var mı?” dedi. Yüzümü ovuşturdum.

“Bu cümleyi kullanmayı bırakmalısın.”

Dilini bana doğru uzattı ve Morgan’a döndü.

“Bir *web* siteniz var mı?”

“Var ama harika değil.” Morgan dudağını ısırdı. “Sakıncası yoksa... Bir göz atabilir misiniz? Bir profesyonelin bize yanlış yaptığımız şeyleri söylemesi iyi olur.”

“Hayır, başkasına soramayız,” diyen Nalani tereddütlüydü.

“Benim için hiç sakıncası yok,” dedi Faith. “Hiçbir şey için söz veremem ama bakmaktan mutluluk duyarım.”

Morgan ve Nalani birbirlerine umutlu bakışlar attı.

“Emin misin?”

Faith omuz silkti. Gülümseyerek, “Benim işim bu,” dedi.

Nalani gidip dizüstü bilgisayarını getirdi. Faith *web* sayfalarını incelerken o ve Morgan ellerini kavuşturmuş, sanki bir doktorun muayenehanesinde teşhis konulmasını bekliyormuş gibi oturuyorlardı.

Faith’in yardımından dolayı azımsanmayacak bir rahatlama ve minnettarlıkla mutfığa doğru yöneldim. Morgan paramı almazsa belki onlara bir destek verebilirdi.

Ve eğer yapamazsa parayı yine de alacaklardı.

Morgan’ın gururu vardı ama ruhumu Wall Street’te satmamın tüm amacının onun hiçbir şey istemeyeceğinden emin olmak olduğunu anlamıyordu. Onun acı çekmesini izlememek için neredeyse kendimi öldürecektim. Gözlerimi duman dolu bir sabaha ve onun ölümüne korkmuş yüz ifadesine açtığım andan itibaren o benim sorumluluğum haline gelmişti. Bu içime işlemişti ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Pencereden verandadaki manzarayı izlerken öğle yemeği tabaklarımızı çamaşır makinesine doldurdum. Kardeşim ve karısı Faith’le konuşup gülüyor, yüzlerinde umut ve heyecan dolu gülümsemelerle tavsiyelerini dinliyorlardı. Göğsüm gururla ısındı, sanki onunla övünebilirmişim gibi hissettim. Sanki o bizim küçük klanımızın bir parçasıymış gibi. Sanki buraya aitmiş gibi.

Sanki benimmiş gibi.

Saçmalıkları dağıtmak için başımı salladım. O benim değildi ve olmayacaktı. Bir ya da iki geceden daha uzun süren ilişkilerim olmamıştı ve olsa bile o binlerce kilometre uzakta yaşıyordu. Büyükşehre ihtiyacı vardı, ben ise anakaraya bir daha adım atmayı hayal bile edemiyordum. Sonunda burada bir nebze huzur bulmuştum. Adalar içimde sürekli kaynayan öfkeyi yatıştırmaya yardımcı oluyordu. Ebeveynlerimiz hem benim hem de Morgan'ın çocukluğunu mahvetmişti. Parçaları bir araya getirmek de bana kalmıştı.

Faith güzel ve eğlenceliydi. Sinsi, flörtöz gülümsemeleri bana uygunsuz düşünceler veriyordu ama aramızdaki daha ileri gidemezdi ve gitmemeliydi.

Kendime bu zihinsel soğuk duşları vermeye devam etmem gerektiği gerçeği beni deli ediyordu.

Yeter artık.

“Buraya adayı sevdiğin için taşındın, değil mi?” Verandaya geri döndüğümde Faith konuşuyordu. “Çünkü güzel, sakın ve tüm o caz...”

Morgan güldü. “Tüm o caz. Evet, her şeyi özetliyor.” Kocaman sırtışını bana doğru çevirdi. “Faith’in harika fikirleri var.”

“Öyle mi?” derken ona bakmamıştım.

“Sadece müşterilerini gezilere götürebileceklerini ve onları şalede ya da plajda fotoğraflayabileceklerini söyledim.”

Kal ahşap merdivenlerden yukarı tırmanırken, “Ya da kanyonda!” diye seslendi. Sundurmanın altında yaptığı gezintinin tozu saçlarını ve giysilerini kaplamıştı.

“Doğru, kanyon. Her neyse artık,” dedi Faith ona gülümseyerek. “Ya da beni öldürmeye çalışan o patika. Müşterilerinizi adanın güzelliği içinde fotoğraflayın. Böylece kendilerini adanın bir parçası gibi hissedeceklerdir. Eve götördükleri şey bu olacak.”

“Bayıldım,” dedi Nalani.

“Ben de,” dedi Morgan. Elini göğsüne götürdü. “*Mahalo nui loa,* Faith.”

“Önemli bir şey değil,” dedi. “Sadece buradan ayrılırken ada-

* Hawaii dilinde “Çok teşekkür ederim” anlamına gelir. (ç.n.)

dan küçük bir parçayı da yanımda götürme fikrinin nasıl hoşuma gittiğini düşünüyordum.”

Çünkü gidiyordu. Son.

“Gitme vakti geldi,” dedim sıkıntıyla.

Ailem bize ön verandaya kadar eşlik etti. Kaleo dönüp Faith’in kolunu çekti.

“Geri dönecek misin? Momi’yle tanışmalısın. O benim büyük büyükannem.”

“Büyükannem,” diye açıkladı Nalani. “Ve evet, sizi tekrar aramızda görmek isteriz.”

Faith’in gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

“Hepinizle tanışmak çok güzeldi.”

Ve o anda, tatilinin geri kalanını bırak, bir gün daha kalmayacağına biliyordum. Döndü ve tek kelime etmeden koltuk değnekleriyle cipime doğru yürüdü.

Ailemle vedalaştım, Kal’a sarıldım ve peşinden gittim.

Direksiyona geçtiğimde Faith, “Oldukça yorgunum,” dedi. “Eve geri dönmek istiyorum.”

“Buz tatlısı ne olacak?” diye sordum. Artık dakikaları saydığımı biliyordum ve hepsini istiyordum.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi.

“Tamam.”

Kapa’a’ya dönüş yolculuğumuz boyunca sessizlik içinde yol aldık. Kapa’a’da arabayı park ettim ve yüzümü öne çevirerek durdum.

“Ailen harika,” dedi bir süre sonra. “Şu küçük Kal çok tatlı. Belli ki sana tapıyor. Morgan da öyle. Onlara sahip olduğun için şanslısın.”

“Evet.”

Bir sessizlik daha.

“Seattle’a geri dönüyorum,” dedi. “Yarın. Kararımı verdim.”

“Anlamıştım.”

“Böylesi ikimiz için de daha iyi. Benim için yeterince şey yaptın. Muhtemelen çok fazla. Buraya bağımsızlığımın bir parçasına

sahip olmaya çalışmak için geldim. Erkeklerle bel bağlamayı bırakıp kendi başımın çaresine bakabilmek için ama geldiğim andan beri yardımına ihtiyacım var.”

Ona yardıma ihtiyaç duymanın birinden otlanmakla aynı şey olmadığını söylemek istedim ama bunun daha iyi olduğu konusunda haklıydı. Benim için normale dönmek, onun için de Seattle'daki hayatına geri dönmek ve kendini geliştirmek için bir dakika önce ağzımın suyunu akıtıp bir dakika sonra onu itmemi içermeyen bir yol çizmek daha iyiydi.

“Anlıyorum,” dedim gülümsemeden. “Yapman gerekeni yapmalısın.”

“Ne kadar erkekçe bir yanıt.” Alaycı tonu kayboldu. “Her şey için teşekkür ederim, Asher.”

“Sorun değil.”

Hâlâ ona bakamıyordum ama küçük iç çekişini duyuyordum. Kapıya doğru uzanıp durdu. Yakınlığı, sıcaklığı ve parfümünün çiçekli kokusuyla boşluğumu doldurdu. Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Güle güle, itfaiyeci.”

Öpücük çok erken sona erdi. Faith cipten inip, koltuk değneklerini arka koltuktan kendi başına alırken ben hareketsiz, dudaklarının tenimdeki hissiyle oturuyordum. Kıpırdarsam onu tutacak ya da kalmasını söyleyecektim. Peki, daha sonra ne olacaktı? Başka bir turist fethi.

O öyle biri değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama öyle biri değil.

Faith bana küçük bir gülümseme gönderdi ve ben de onun güvenli bir şekilde dairesine girmesini bekledim. Kapı arkasından kapandı ve bu kez kilitli olacağını biliyordum.

7. Bölüm

Faith

Tam uykuya dalıyordum ki horozlar ötmeye başladı.
“Mükemmel.”

Bütün gece neredeyse hiç uyumamıştım, bileğimin izin verdiği ölçüde dönüp durmuştum. Beynim de dönüp duruyordu. Hayatımda hiçbir zaman tedirgin edici düşüncelerin beni uyutmadığı olmamıştı. Hiçbir şeyin beni uykusuz bırakacak kadar rahatsız etmesine izin vermemiştim. Ama Kauai'den kaçışımın arifesindeki karanlık saatler boyunca içimi kemiren bir his vardı. Şimdi şafağın ilk ışıkları yatak odasına sızıyordu ve ben tamamen uyanıktım. Yorganı arkaya itip önce banyoya, daha sonra da mutfığa doğru yürüdüm. Gittikçe daha iyi oluyordum ama lastik kolluklar acı veriyordu ve ayak bileğim ağrımadan ayağıma hâlâ ağırlık veremiyordum.

Kahve yaptım ve yavaş da olsa oturma odasına geçmeyi başardım. Bu arada sağlam bacağımdan aşağı sadece bir çay kaşığı kadar kahve akıtabildim. Yanık yüzünden irkildim ama acıya dayanarak minnetle kanepeye uzandım. Güneş tamamen yükselmişti ve ben sanki bir şey bekliyormuşum gibi hissederek oturuyordum. Uçuşumu değiştirmek için havayolu şirketini ve bagajımı taşımama yardım etmesi için bir servisi aramam gerekiyordu. Ama telefonum kanepede, yanımda duruyordu ve asıl beklediğim şeyin Asher Mackey'nin ön kapıdan içeri dalması olduğunu fark ettim.

Telefonum bir mesajla çınlayınca sıçradım ve neredeyse kahvemini döküyordum. *Tekrar.*

İç gözlem yapmakla meşgulsen bunu görmezlikten gel ama merhaba, deyip seni yoklamak istedim.

Gülümsedim ve arama tuşuna bastım.

“Hey! Sen!” diye cevap verdi Silas. “Orada işler nasıl gidiyor?”

“Ah, bir yolculuk görünüyor.”

Kıkırdadı.

“Şimdiden mi? Sadece dört gün oldu.”

Hayatımın en dolu dört günü, diye düşündüm ve özlemle ön kapıya baktım. *Kes şunu.*

“Faith? İyi misin?”

“Ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım.”

Silas’a Ho’opi’i Şelalesi’nde yaşadığım talihsizliği ve sonrasındaki helikopter yolculuğunu huysuz itfaiyecilerden hiç bahsetmeden anlattım.

“Kahretsin, Faith. Üzgünüm. Bekle, bu ilk gün mü oldu? Neden beni aramadın? Etrafta nasıl dolaşıyorsun?”

Kanepenin yastığını çekiştirip, “Bu bambaşka bir hikâye,” dedim.

Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Düşüncelerim hâlâ karma-karışık ve ayıklanmaya ihtiyaçları vardı. Silas bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilirdi. Bana yardım edebilirdi.

Ya da bunları kendi başıma çözebilirdim.

Asher Mackey hayatımdan çıkmıştı. Bu kesindi. Silas’la daha fazla erkek draması yaşamamanın anlamı yoktu. Karar vermem gereken tek şey izin zamanımla ne yapacağımdı. *Hayatımla.* Vazgeçip Seattle’a geri dönmek ya da bu işi kendi başıma yapmak. Bir erkeğin *yardıma olmadan.*

Kalma fikri ürkütücüydü ama geri dönmek de yenilgi gibi geliyordu.

“Ama ben iyiyim,” dedim parlak bir sesle.

“İyisin,” diyen Silas’ın sesi kuşkuluydu.

“Evet! Bileğim o kadar da kötü değil ve küçük bir burkulmanın tüm seyahatimi mahvetmesine izin veremem. Buraya üzerimde biraz çalışmak için geldim ve yapacağım şey de bu.”

Bunu yüksek sesle söylemek kararımı sağlamlaştırmaya yardımcı oldu ve içimi bir iyimserlik seli doldurdu.

“Emin misin? Kulağa pek kolay gelmiyor.”

“*Kolay işlere* ara verip zor işleri yapmam gerekiyor.”

“Adanmışlığına hayranım ama dinle, Faith. İşler zorlaşırsa beni arayacaksın. Hemen. Dört gün sonra değil.”

Gülümsedim.

“Sen çok tatlısın. Hiç sahip olmadığım ağabeyim gibisin.”

Hemen Asher’ı ve onun Morgan’a olan bağlılığını düşündüm ama itfaiyecimle ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. O artık benim itfaiyecim değildi ve eğer evren merhametli olsaydı burada geçirdiğim süre boyunca birbirimize rastlamayacaktık. Bir gün daha izni vardı ama sonra yangın söndürmekle ve diğer turistleri kurtarmakla meşgul olacaktı.

Onun için seve seve ayak bileğini çevirecek genç ve güzel kadınlarla...

Başımı salladım.

“Her neyse, bunu tek başıma yapabilirim ama geceleri rahat uyuyabilmen için sana haber edeceğim.”

Silas gülmedi. “Bundan emin misin?” diye tekrar sordu. “Sakat bir bilekle tek başına on gün geçirmek, kulağa pek eğlenceli gelmiyor.”

“Buraya eğlenmeye gelmedim, geldim...” *Okyanusla birlikte ol.* “Biraz kendimle kalayım. İyi olacağım.”

“Aferin sana, Faith. Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler, Si,” dedim. Ben de kendimle gurur duyuyordum ve bu pek sık olan bir şey değildi. Ya da hiç. “Max’e benim için bir öpücük ver ve Eddie’ye ona bir haura getireceğimi söyle.”

“Söyleyeceğim. *Sevgili Bayan Benson’ın nerede olduğunu soruyordu.*”

Güldüm.

“Kardeşini seviyorum. Ve seni de seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, bebeğim. Yakında konuşuruz.”

Silas’la konuşmayı sonlandırdım ve gün önümde uzayıp giderken kararlılıkla başımı salladım. Aslında sadece on gündü.

“Bunu yapabilirim,” deyip kucımı koltuktan kaldırdım.

Küçük bir apartman dairesinin içinde koltuk değnekleriyle dolaşmakla, başka bir yerde on dakikadan uzun süre koltuk değnekleriyle dolaşmanın aynı şey olmadığı ortaya çıktı. Beni sahile götürecek kavisli yürüyüşe doğru ilerlerken koltuk altlarım acımış ve ağır botun içinde bileğimin ağırlığını taşımaktan omuzlarım ağrımıştı.

Planım küçük bir piknik yapmaktı. Plaj sandalyesi taşımam söz konusu değildi ama bir havlunun üzerine uzanabileceğimi düşünmüştüm. Oturmak kolay olacaktı -*teşekkürler yerçekimi*- ve nasıl kalkacağım konusunda zamanı geldiğinde endişelenecektim. Ama yiyecek dolu çantam ve havlum koltuk değneğime çarpıp duruyor, onu altımdan almakla tehdit ediyordu. Pütürlü kumların üzerinde manevra yapmak betondan bir milyon kat daha zordu. Üç adım attıktan sonra *off-road* yapmaya hazır olmadığımı fark ettim. Sırtımdan aşağı ter damlayıp, saçlarım alnıma yapışırken rotayı tersine çevirdim. Koi havuzunun yanında bir bank bulana kadar kompleksin içinde dolaştım.

Bileğim zonkluyordu ve botun yardımcı olmadığını, aksine kurşun gibi ağırlık hissettirdiğini fark ettim. Balıklara sandviç ekmeğinin kabuğunu yedirip nefesimi tuttum. Sahil pikniğim bank pikniğine dönüştü ama pes etmedim!

Ve sonra yağmur yağmaya başladı.

“Şaka yapıyorsun.”

Bulutlar hızla toplanmıştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan sırlıklam olmuşum. Yağmur önce beni serinletti ama sonra eşyalarımı toplayıp, yavaşça daireme dönerken titriyordum. Her adımda, ıslak kaldırımda kaymaktan korkuyordum.

İçeri girince kanepeye çöktüm ve botu çıkardım.

Boşluğa doğru, “O zaman televizyon,” diye mırıldandım. Ama yağmur fırtınası geldiği gibi hızla dindi ve güneş pırıl pırıl parlayarak beni tekrar denemeye ve tüm günü kaybetmemeye cesaretlendirdi.

Hanalei'de buz tatlısını hiç denemediğimi hatırladım. Kuze-ye, Asher'in bölgesine gitmek riskliydi ama cipinin penceresinden o küçük kasabayı gördüğümde çok şirin gelmişti. Biraz alışveriş yapmaya yemin ettim. En azından bunu hak etmiştim. Buz tatlımı alıp günü sonlandıracaktım. Tam olarak ruhani sayılmazdı ama belki de evrenin benden istediği zorluk, tek başıma koltuk değnekleriyle dolaşmaktı. Evde sevgili *peloton* sayesinde formumdaydım. Bunu yapabiliirdim.

Kurulandım, üstümü değiştirdim ve Asher'in bana aldığı elastik bandajla ayağımı yeniden sardım. Botun ağırlığı olmadan milyonlarca kez daha iyi hissediyordum ve kendimi başka bir gezi için hazırladım.

Uber'i aramaya hazır olduğumda öğleden sonra saat neredeyse dörttü. Bu Tanrı'nın cezası küçük kayalıkta sadece bir sürücü olduğundan ve beyaz Kia'lı adamın yaşayacağından neredeyse emindim. Ama gri bir Camry hızla geldi ve bildiğim sonraki şey Hanalei'de olduğumdu.

Butikler ve restoranlar anacaddenin her iki yanında sıralanmıştı. Piknik masalarının bulunduğu küçük bir yeşil çim alan, olduğu gibi şehir merkezini oluşturuyordu. Hanalei'in, sadece araba kullanıyorsanız ya da iki ayak üzerinde yürüyorsanız küçük olduğunu hemen fark ettim. Koltuk değnekleriyle her şey birbirinden kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyordu.

Kendi kendime, "Abartıp durumu daha da kötüleştirme," diye mırıldandım ve vitrininde gümüş takılar parlayan küçük bir dükkân gördüm. Parlak şeylere ilgi duyan bir saksâğan gibi önce oraya yöneldim.

Mavi gökyüzünde yer yer gri bulutlar vardı ama hava çoğunlukla sıcak ve güneşliydi. Topallayarak dükkânın serin ortamına girdim ve rahatlayarak iç çektim.

Dükkân sahibi bir vitrinin arkasından, "Aloha!" diye seslendi. Yaşlı bir kadındı, gümüş ve değerli taşlarla kaplıydı.

"Merhaba," dedim. Hâlâ *aloha* kelimesini kullanamayacak kadar garip hissediyordum. Buralı olmadığım düşünülürse izin verilip verilmediğini bile bilmiyordum.

“Ah canım, oturmak ister misin?”

“Çok isterim. Teşekkür ederim.”

Dükkân loştu ve cam vitrinler yüzükler, bilezikler ve değerli taşlarla doluydu. Kolyeler dal benzeri stantlardan sarkıyordu. Bazılarında karmaşık mücevher ve inci kolyeler, bazılarında ise büyük, ham taşlar vardı. Duvardaki raflar pürüzsüz ahşap oymalarla kaplıydı ve havada tütsü kokusuyla birlikte yumuşak, *New Age* tarzı bir müzik vardı.

“Çok güzel bir dükkânınız var,” diyerek minnetle kadının bana getirdiği küçük, katlanabilir sandalyeye oturdum.

“Özellikle aradığınız bir şey var mı?”

Yorgun bir gülümsemeyle, “Yeni bir ayak bileği mi?” diye cevapladım.

Ciddi bir şekilde başını salladı ve yanımdaki, bazıları ham kümeler halinde, bazıları yuvarlak taşlar halinde düzeltilmiş, küpe ve kolyelere yerleştirilmiş kristallerin bulunduğu dört raflı uzun, cam bir vitrine döndü. “Ametist şifa enerjisi bakımından güçlüdür,” dedi ve mor bir parçaya dokunduktan sonra pürüzsüz, yeşil bir yumurtayı eline aldı. “Kan taşı da öyle.”

“Kan taşının daha kanlı olacağını düşünmüştüm.”

Bana kırmızı lekeleri göstererek, “Kırmızı hematit kalıntıları içeren yeşil jasper,” diye açıkladı. “Kan dolaşımı için iyi. Ama ben-
ce daha güçlü bir şeye ihtiyacın var.”

“Ah, aslında ihtiyacım yok.”

“İşte buradayız.” Vitrinden bir kolye çıkardı ve narin gümüş zincirin elinin arkasına düşmesine izin verdi. Kolye ucu iki inçlik oyulmuş, berrak bir kristal parçasıydı ve ön tarafında gümüşe yerleştirilmiş yedi renkli mücevher sırası vardı. “Kuvars en güçlü şifa taşıdır.”

“Çok güzel,” dedim. “Diğer taşlar ne?”

“Çakraları temsil ediyorlar. İçimizdeki enerji merkezlerini. Tanıdık geliyor mu?”

Özür diler gibi, “Hayır, bu tür şeylere inandığımdan da emin değilim,” dedim. “Ya da kristallerin iyileştirici güçleri olduğuna.”

“Dünyanın enerjilerinin güzelliği de bu,” dedi kadın. “Onlara inansanız da inanmasanız da çalışırlar.”

Hafifçe güldüm.

“Tamam.”

Bana hoşgörölü bir gülümseme gönderdi.

“Sence neden her yıl bu kadar çok insan adalara geliyor? Wa-ikiki’nin turistlerinden bahsetmiyorum, dikkatinizi çekerim ama yine de onları da denklemden çıkarmazdım. Kalplerinde ve zihinlerinde acıyla gelen ve rahatlama arayanları kastediyorum. Onlar Hawaii’ye çekiliyorlar çünkü Hawaii’nin kendisi iyileştirici özelliklere sahip.”

“Anlıyorum,” dedim. “Aslında her ne kadar dikkatim dağınık olsa da bu yüzden geldim.”

Asher’ı -daha doğrusu onu bir daha nasıl göremeyeceğimi- düşündükçe göğsümde garip bir acı titriyordu. Onu aklımdan, düşüncelerimden ve sürekli girip çıktığı diğer yerlerden -kalbimin yakınlarından- uzaklaştırmalıyım.

“İlişkiye girmenin çok kötü bir fikir olacağı seksi bir adam hakkında düşünmeyi bırakmama yardımcı olacak bir şeyiniz var mı?”

Kadın gülümsedi. “Kuvars, fiziksel ve ruhsal tüm hastalıkların usta şifacısıdır.” Kolyeyi aldı ve takmak için arkama geçti. “Bu kristal, zihninizi saf tutmanıza yardımcı olacak.”

“Saf mı? O kadar ileri gitmeyelim.”

Güldü. “Masumiyet anlamında saflıktan bahsetmiyorum,” dedi. “Daha net düşünebilme yeteneğinden bahsediyorum. Rasyonel olarak.”

“Tam da ihtiyacım olan şey bu,” dedim. “Rasyonel olmaktan daha az seksi olan bir şey yok.”

Kolyeyi taktı. Kristal yedi küçük taşıyla birlikte tenime oturdu. Serin ve biraz ağırdı. “Tam kalbin üzerine oturuyor, değil mi?” Bana küçük bir ayna tuttu. “Çok güzel.”

Kolyeye dokundum. Asher’la okyanusun önünde otururken olduğu gibi büyük bir aydınlanma hissetmedim ama hayatın gizemlerinden kaç tanesini şüphe nedeniyle hemen bir kenara bırak-

tığımızı merak ettim. Bize göre olmadığını düşündüğümüz için kaç tane iyileşme veya büyüme yolunun kapısını kapatıyorduk?

Ya bu, benim içinse?

Kristalin bileğimi sihirli bir şekilde iyileştireceğine inanmak bir yana, Asher hakkındaki karmakarışık düşüncelerimi çözeceğine inanmıyordum ama zihnimi ve kalbimi bu olasılığa açık tutmaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Kapıyı açık bırak.

Aynaya bakıp gülümsedim.

“Alıyorum.”

Koltuk değneklerimle klimanın serinliğinden çıkıp günün sıcağına geri döndüm. Dükkândan üç adım bile uzaklaşmamışken ayak bileğim zonklamaya başladı. Ter, kürekkemiklerimin arasından kayarken gömleğimin altındaki kolyeye yetmiş beş dolar harcadığımı için kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Kandırıldım,” diye mırıldandım.

Ama dükkân sahibi haklıydı. Buraya iyileşmek için gelmiştim ve yapacağım da buydu, beni öldürse bile.

Yaklaşık yüz metre ileride *Wishing Well Shave Ice* yazan parlak mavi bir tabela gördüm. Yüz metre, koltuk değneği mesafesinde kabaca on mil anlamına geliyordu. Sıraya girdiğimde -ki bir düzine insan vardı- saçlarım terli bir şekilde alnıma yapışmıştı ve kollarım efordan titriyordu.

Hemen önümde bermudalı ve güneş gözlüklü orta yaşlı bir çift vardı. Kadın döndü ve bana şöyle bir bakış attı.

“Ah, tatlım. Ne oldu sana böyle?”

“Ho’opi’i Şelalesi,” dedim gülümseyerek.

Kocasının gözleri büyüdü.

“Bekle bir saniye. Oradan helikopterle mi çıkarıldın?”

Zaten sıcak olan yanaklarım kızardı.

“Bunu gördün mü?”

Kadın başını sallayarak onayladı.

“Bu doğru! Birkaç gün önce. Evet, her şeyi gördük.”

Sinsice gülümsedim. *Tanrım, bu ada çok küçük.*

Kadın kaşlarını çatıp, “Burada yalnız mısın canım?” dedi.

“Tanrım, hayır,” dedim. “Arkadaşlarım... Plajdalar.”

“Ve seni öylece bıraktılar mı?” Güldü. “Bazı arkadaşlar böyledir.”

Gözyaşlarımın sıcak sızısı gözlerimin kenarlarına battı.

“Ben iyiyim. Bir buz tatlısıyla idare edebilirim.”

Ve işte benim *kişisel gelişimim* özetle buydu. Acınası.

Çift, merhametli bir şekilde beni yalnız bıraktı ve yaklaşık on yıl sonra sipariş sırası bana geldi. Vitrindeki adam önümdeki yüksek tezgâha kocaman bir kâse vişneli buz tatlısı koydu. Büyük planımdaki kusur hemen ortaya çıktı. Umutsuzca oturmam gerekiyordu ama buz standında sadece iki masa vardı ve ikisi de doluydu. Caddenin karşısında, çimlerin üzerindeki piknik masaları mevcuttu ama onlar da milyonlarca mil uzakta olabilirdi. Koltuk değneklerimle oraya gidip aynı zamanda buzumu taşıyamazdım.

Evet, yapabilirim!

Bir kâse doğranmış buz ve şeker şurubuna yenilmeyecektim. Kâseyi aldım ve bu sabah kahvemi içtiğim gibi koltuk değneğimin sapıyla birlikte tutmaya çalıştım. Zıplayarak attığım bir adımın ardından kâse elimden kaydı, yere düştü ve her yöne kırmızı bir renk püskürttü. Patlama alanındaki insanlar, buz tatlısı ayak bileklerine ve çantalara sıçrarken küçük, şaşkınlık dolu çığlıkları attı.

“Özür dilerim, çok özür dilerim,” diye tekrar tekrar mırıldandım. Yerin beni yutmasına hazırdım. Tezgâhın arkasındaki adamdan peçete isterken gözyaşlarıma hâkim olamadım. Ama ortalığı temizlemek beni aşıyordu. Birazdan oturmazsam düşecektim.

Alçak ve sert bir ses öfkeyle, “Bu onun hatası değildi,” dedi. “İçinizden biri yardım edebilirdi.”

Ve işte Asher Mackey oradaydı. Yere çökmüş, kâseyi alıyordu. Bir duygu karmaşası -rahatlama, arzu, kızgınlık ve başa çıkılamayacak kadar yabancı ve tedirgin edici daha derin bir şey- içimde fokurdayarak, nefesimi keserken öylece bakakaldım. Yüzüm buz tatlısı kadar kızardı.

“Sen...” dedim nefes nefese kalarak.

“Ben,” dedi. Penceredeki adamın yanına gitti. “Hey, Chad. Biraz peçete alabilir miyim?”

“Elbette, Ash.”

Asher yerdeki pisliği temizliyor, bunu yaparken bana bakmıyordu.

“Gideceğini sanıyordum.”

“Gideceğim,” dedim. “Benden bu kadar. Kendi başıma devam etmeye çalıştım ama başarısız oldum ve şimdi sen yine buradasın.” Başımı salladım. “Hayır, hayır, hayır. Burada olamazsın. Seni uzaklaştırdım!”

Kaşlarını çatıp peçete tomarını çöpe attı.

“Bu ne anlama geliyor? Ben burada yaşıyorum.”

İnsanların bazıları hâlâ vişne sıçramasından şikâyet ediyordu. Hepsinin beni izlediğinin bilincinde olarak, “Bir gün...” dedim. “Sadece *bir gün* kendi başıma *bir şeyler* yapmayı denemek istedim. Sen ya da bir başkası beni kurtarmak için üzerime çullanmadan tek bir şey.”

“Kendini fiziksel sınırlarının ötesine itmenin iyileşme olduğunu mu sanıyorsun?”

Gözyaşlarım dökülmek üzereydi.

“Aptal *bir* buz tatlısı.”

“Bu senin yetkinliğinin ölçüsü değil, Faith,” dedi alçak bir sesle. “Hadi ama. O ayağını kaldırmalısın.”

Seyircilerimize ters ters bakarak yakın çevreyi araştırdı. Koyu renk gözleri sokağın karşısındaki banklı piknik masalarını buldu. Kendi kendine başını salladı, daha sonra en yakındaki masada kız arkadaşıyla oturan genç bir adama yöneldi.

Asher bir parmağını salladı.

“Sen. Kalk.”

İçimi bir utanç kapladı ama yine de adam ve kız arkadaşının mırıldandıkları özürlerle yerlerinden nasıl da hızlıca fırladıklarını görünce içimdeki küçük heyecana engel olamadım.

Asher oturmam için bana rehberlik etti ve koltuk değneklerimi aldı.

Burnumu sildim.

“Bunlara ihtiyacım var.”

“Hemen döneceğim.”

Caddeyi geçip koltuk değneklerini bir masaya bırakmasını izledim.

Sonra benim için geri geldi. Elini uzatıp, “Hadi gel,” dedi.

Duygularım tükenmiş ve beni bitkin bırakmıştı. Belki de günün başarısızlıkla sonuçlanan eforundan kaynaklanıyordu ama hâlâ bir parça gururum kalmıştı.

“Bütün bu insanların önünde beni şehrin öbür ucuna taşımana izin vermeyeceğim,” diye fısıldadım.

“Bunu planlamıyordum.”

Beni ayağa kaldırdı, daha sonra iki elimi de avuçlarının içine alıp onları geniş, güçlü kavrayışıyla sardı. Bir tür dans hareketi gibi yumuşakça sırtını döndü ve kollarımı yukarı kaldırıp boynuna doladı. Biraz eğilerek beni geniş sırtının üzerine kaldırdı. Yüzüm tam omzunun üzerindeydi, yanağım onunkine değiyordu.

“Tutun.”

Emrettiği gibi yaptım ve kollarını dizlerimin altına bağlamak için ellerimi bıraktı. Caddenin karşısına geçmeye başladı. Kaslarının her hareketini, içindeki gücü ve sıcaklığı hissettim. Parfümü atmosferim oldu ve içime derin bir nefes çektim. Bedenim onun karşısında eridi ve orada uyuyabilirdim.

“Haklıymışım.”

“Ne hakkında?”

Derin sesi göğsümde bir hareketlenmeye dönüştü.

“Beni şaleden bu şekilde çıkarabilirdin.”

Tanımlayamadığım bir ses çıkardı ve sonra -fazla yakında- yolculuk sona erdi.

Asher beni koltuk değneklerimi bıraktığı banka oturttu ve ben de zonklayan bileğimi kaldırdım. “Vişne, değil mi?” Cevap beklemeden, koşarak caddenin karşısına geçti ve uzun kuyruğa rağmen elinde biri vişneli, diğeri kahveli iki buz tatlısıyla hızla geri döndü. Çünkü herkesi tanıyordu. Çünkü burası onun kasabasıydı ve buraya gelmek pervasızlıktı.

Pervasızca mı yoksa tam da umduğun gibi mi?

Asher kırmızı kâseyi önüme koydu ve tek kelime etmeden kendi kâsesine daldı. Kaşığına yalamasını izlerken tam bir *Bridgerton-Hastings Dükü* anı yaşadım, şehvet midemde toplanıyordu.

Lanet olsun ona.

Kâsemi kaptım ve uzanmış bacağımanın izin verdiği ölçüde ondan uzaklaşıp buzlu tatlıyı yemeğe daldım. Çok hızlı yediğim için -çünkü bugün böyle gidiyordu- hemen beynim dondu. Asher'ın kaşlarını kaldırmış beni izlediğini görünce, lanet okuyarak kâsemi yere bıraktım.

"Daha iyi misin?"

"Hayır."

Bir kahkaha attı.

"Ne oluyor, Faith?"

Şakaklarımı ovuşturdum.

"Bilmiyorum. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Gitmenin vazgeçmek olduğunu sanıyordum ama kalmak aptalca."

"Kendini çok zorlamak aptallıktır. Sonunda kendine daha kötü zarar verebilirdin."

"Şu ana kadarki yolculuğuma bakılırsa bir yıldırımın çarpmak üzere olduğuma eminim." Kaşığıma vişneli çamurun içine soktum. "Ne yapıyorsun burada? Buz standını gözetleyip beni mi bekliyorsun?"

"Evet. Bütün gün arabadan dürbünle izledim," dedi gözlerini devirerek. "Sana söyledim, ben burada yaşıyorum. Yakında."

"Burada, Princeville'da, değil mi?" Elimi salladım. "Unut gitsin. Bana söylemek istemiyorsun. Paran olduğunu bilmemi istemiyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben hiç-"

"Bir şey söylemene gerek yoktu. Morgan sahil evinden bahsettiğinde, bahsetmemesini dilediğin çok açıktı. Ve sorun değil, anlıyorum. Muhtemelen Silas'ı kullandığım gibi seni de paran için kullanmaya çalışacağımı düşünüyorsun."

Asher alçak bir ses tonuyla, "Ben öyle düşünmüyorum, Faith,"

dedi. “Kendimi gizli tutmak için nedenlerim var ve bunların seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Benim için ortaya çıkmaya devam etmen, benimle ilgilenmen... Bunu hiç istemedim.”

“Biliyorum, bu benim suçum,” dedi kaşığıyla oynarken. “Morgan da hep aynı şey için bana kızıyor.” Kaşığını yere fırlattı. “Ama birine yardım etmek, dünyada yapabileceğim en kötü şey değil.”

“Değil,” dedim iç çekerek. “Sadece kötü bir zamanlama. Burada daha bağımsız olmaya çalışıyorum ve tamamen çaresizim.”

“Tamamen çaresiz değilsin ama her ne arıyorsan belki de yanlış yere bakıyorsundur.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Belki de bunu tek başına yapmaman gerekiyordur.”

“Asıl plan buydu.”

“Planlar değişir,” dedi ayak bileğimi işaret ederek. “Reklam şirketinde ortak olmak isteyip istemediğine karar vermen gerekiyor, değil mi?”

“Doğru.”

Omuz silkti.

“Belki de bu kararı bir kenara bırakıp sadece vakit geçirmen gerek. Seyahatin sona erdiğinde kendine tekrar sor ve ne düşündüğünü gör.”

Buzlu tatlımın kâsesinde bir daire çizdim.

“On gün benim durumumdaki biri için çok uzun bir süre. Kendimle ne yapacağım?”

Asher küçük kasabaya baktı. “Önümde dört tane on iki var, daha sonra dört gün daha boşum.” Bakışlarını bana çevirdi. “Vardiyaalarm sabah dörtte başlıyor ve akşam dörtte bitiyor.”

“O noktada yorulacaksın. Asher, yapamam.”

Elini kaldırdı.

“Şimdi Seattle’a geri dönmek ister misin? Düşünme, sadece cevap ver.”

“Hayır,” dedim. “Hazır değilim.”

“İşte yapacağın şey. Son bir günüm var. Sen sakın ol ve ayağını

yukarıda tut, ben de sana eşlik edeyim. Sonraki dört gün boyunca işten sonra gelip seni dışarı çıkaracağım. Yani akşamları dışarı çıkmaya *yardım* edeceğim,” diye düzeltti. “Vardiyalarım bittiğinde ve tekrar boş vaktim olduğunda, ne durumda olduğuna bakarız. Benimle ya da bensiz adayı keşfetmek için daha iyi durumda olacağına şüphe yok.”

Asher olmadan.

Şimdiden bu kelimeler tüylerimi diken diken etmeye başlamıştı. Ki bu kötü bir şeydi. Bağlanmadım. Duygulara kapılmadım. Duygularımın bir erkekte düğümlenmesine izin vermedim çünkü hiçbir erkekle bir ya da iki geceden fazla zaman geçirmedi.

“Silas Marsh, eşcinsel sahte nişanlım, şimdiye kadar yaşadığım en uzun ilişkiydi,” diye ağzımdan kaçırdım.

Asher’in yumruğu ağzına gitti ve bir kaşık buzla boğuldu. “Tamam.”

“Aslında bu birkaç ay sürdü. Yüksek profilli biri, bu yüzden onu aldattığım anlaşılmaması diye başka biriyle takılmadım.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü ilişkiler konusunda ne kadar berbat olduğumu bilmelisin. Yani hiç ilişki yapmam.”

“Ben de yapmam.”

“Ve on gün içinde ayrılıyorum, bu yüzden o körelmiş kasları seninle esnetmeye çalışmak iyi bir fikir değil.”

“Katılıyorum.”

“Ve fiziksel olmamak benim katı ve hızlı kurallarımın birisi. Burada ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum ama ellerimi kendime saklamam ve kendime odaklanmam gerektiğini *biliyorum*. Eğer biriyle yatarsam bu vagonun düşmek gibi bir şey olur.”

“Not edildi,” dedi Asher. Bana sert bir gülümseme fırlattı. “Ama eğer istersen ben de gönüllü olarak yardımcı oluyorum.”

Peçetemi ona fırlattım.

“Beni kışkırtma, itfaiyeci. Ama bir sorum var.”

“Gönder.”

“Zaten benim için boş zamanından vazgeçtin. Neden bunu

yapmaya devam ediyorsun?” Bankın üzerine yayılmış, terli, yorgun kalçamla bileğimi işaret ettim. “Yani anlıyorum. Hiç bu kadar iyi görünmemiştim.”

Asher gülümsedi ama gülümsemesi hızla kayboldu. Çocukların tavukları kovaladığı ve çiftlerin dondurma yediği çimlere tekrar baktı.

“Dört yıl önce buraya geldiğimde... Bir nevi ölüm kalım meselesiydi. Morgan neredeyse New York’tan ayrılmamı talep etti ve haklı olduğunu biliyordum.”

“Ne konuda haklı?”

“Bu beni öldürüyordu,” dedi. “Beni öldürüyordu. Sana bahsettiğim uyuşturucu ve içki. Sanki bir partiymiş gibi anlattım ama oldukça ağırdı. Çocukluğum pek iyi geçmedi. Bu konuda konuşmayacağım ama beni mahvetti diyelim. En kötüsünü Morgan’dan uzak tutmaya çalıştım. Ona dokunmadığından emin olmak için gerçekten çok çalıştım. Ama o buraya taşınıp kendi hayatına başladığında, ben de kendimi kaybettim.”

O konuşurken, donup kaldım. İlk defa sözünü kesmedim ya da aptalca bir şaka yapmadım. Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmak ya da ona sarılmak istedim ama bunu da yapmadım. Sadece dinledim.

“Sana kanlı detayları vermeme gerek yok,” diye devam etti Asher. “Ama işimde başarılıydım ve başka her yerde patlıyordum. Her zaman çok sinirliydim. Yönüm yoktu. Bir amacım yoktu. Buraya kendimi toparlamak için geldim.” Bana ciddiyetle baktı. “Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bir kırılma noktasındaymış gibi hissediyorsun ve sanırım bunu atlatmana yardımcı olabilirim benim için bir anlamı olacak.”

Sertçe yutkundum.

“Bu, kelimenin tam anlamıyla birinin benim için yaptığı en güzel şey ve Silas bana koca bir ev aldı.”

Asher bir kahkaha patlattı, gözlerinde gizlenen karanlık gölgeleri dağıttı ve bu da kendimi iyi hissetmemi sağladı. Ben de güldüm ve sonra daha sıcak, daha kolay bir sessizliğe büründük.

“Benim işim ölüm kalım meselesi değil,” dedim. “Ama büyük bir mesele. Benim versiyonum olan büyük bir mesele.”

Başını salladı.

“Hepimizin kendi sorunları var. Hepsi geçerli.”

İçimi çektim.

“Bu durumda, cömert teklifini kabul ediyorum, Asher. Söyleyebileceğimden çok daha fazla minnettarım.”

“Arkadaşlar bunun içindir.”

“Arkadaşlar,” diye düşündüm. “Bu yeni bir deneyim olmayacak mı?”

“Hem senin hem de benim için.”

Gülümsedim ve esnememi bastırdım.

“Tanrım, çok yorucu bir gün geçirdim.”

“Hadi, seni eve götürelim.”

Asher çöplerimizi attı ve cipine doğru koşmaya başladı. Arabayla yanıma yanaştı.

Böylece çok uzağa gitmem gerekmeyecekti.

Asher’in vahşi sürüşüyle geçen otuz dakikanın ardından, ikiz sandalyelerde oturup güneşin batışını izledik. Ona her şeyi sormak istiyordum. Çocukluğunu, New York’taki hayatını, buradaki hayatını... Asher kendisiyle ilgili bir şey anlattıkça ben daha çok şey bilmek istiyordum. Bu buzdağı adamın yüzeyinin altından daha derinlere inmek istiyordum. Ancak sınırlara saygı duymak, üzerinde çalışmam gereken bir beceriydi. Bu yüzden sorularımı bıraktım ve sadece onunla birlikte olmanın tadını çıkardım. Saatler ilerledikçe kolay şeylerden konuştuk. Uzun sessizlikler de oldu ve onlar da mükemmeldi.

Hava karardığında ve okyanus yıldızlı gökyüzünün altında siyah bir uzantıya dönüştüğünde, gözlerim kaymaya başladı. Başım eğildi ve Asher’in omzuna yaslandı. Bir süreliğine, uykuda ve uyanıklık arası, o alacakaranlık yerde yanağımın altındaki güçlü kaslarının hissinin ve nefesinin sürekli yükselip alçalmasının tadını çıkarıyordum.

Sonunda Asher nazikçe kalktı ve beni yatağa taşıdı. Ben uza-

nırken yanımda oturdu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece beni izliyordu. Hayal meyal, sanki bir rüyadaymışım gibi boynumdaki kolyeyi bulduğunu hissettim. Onu incelerken ağırlığı tenimden kalktı. Gözlerimi açamayacak kadar yorgundum ama bir şekilde, kolyeyi kalbimin hemen üzerindeki yerine geri koyarken gülümsemiğini *hissettim*.

Uyku beni almadan önce son bir düşünce geldi. Tehlikede değildim, hayatımda hiçbir erkekle kendimi daha güvende hissetmemiştim ve yıllar boyunca kendimi birden fazla son derece riskli duruma sokmuştum. Hayır, Asher Mackey dinlenmemi sağlarken bu düşünce içimde, derinlerde bir yerden geliyordu. Doğrudan kalbimden gelen bir alarm.

Bana dikkat et.

8. Bölüm

Asher

Billy soyunma odasının diğer tarafından, “Hey, Ash!” diye seslendi. Çaylağın yüzünde hevesli bir yavru köpek gülümsemesi vardı. “Bir grup arkadaş Kalypso’ya, on ikilerimizin sonunu kutlamaya gidiyoruz. Sen de geliyor musun?”

“Hayır. Yine de teşekkürler.”

Duşumu alıp üstümü değiştirmiştım. Dolabımdan ceketimi ve anahtarlarımı aldım.

Yüzbaşı, arkamdaki banktan sırtarak, “Meşgul,” dedi. Yüzbaşı Abe Reyes, Dave Bautista’yı andırıyordu ve eğer doğru ruh halindeyse *Galaksinin Koruyucuları*’ndan Drax’ın kötü bir taklidini yapıyordu. “Mackey’nin bir kız arkadaşı var.”

Çocuklardan gelen ıslık ve bağırışlara gülümsedim.

Sekiz kişi dolaplarının başındaydı ama onlara bir şey verecek değildim.

“Ash? Kız arkadaşın mı var?” Travis ona has olan sırıtışını takındı. “Ancak görürsem inanırım.”

Yüzbaşı bir elini kel kafasında gezdirerek, “Kaleo’nun elinde hediyelerle ortaya çıkıp duran öğretmeni mi?” diye sordu. “Adı neydi? Kyla mı? Hani bize kek getiren ama bizim oğlanla göz göze gelmekten kendini alamayan.”

“Evet!” Travis, her zamanki gibi konuşmaya ekleyecek hiçbir şeyi olmayan yan dolaptaki Roy Huang’a dirsek atarak, “Evet,” dedi. “Sonunda genç ve güzel öğretmene boyun eğdin mi Ash?”

“Adı Chloe ve hayır.” Dolabımı kapadım. “Birkaç gün içinde görüşürüz.”

“Hadi ama Mackey,” dedi Billy. Açık bir şekilde, bir değişiklik olsun diye eğlenilen kişi *olmamaktan* zevk alıyordu.

“Dökül bakalım. Kim bu kız?”

Günün sorusu. Faith herhangi bir kategoriye uymuyordu. Teknik olarak arkadaşlık ama bildiğim kadarıyla arkadaşlar her dakika birbirlerini arzulamazlardı. Bir hafta sonra Seattle’a döndüğünde, o zaman ne olacaktık? Mektup arkadaşı mı?

El sallayarak ve döndüğümde Billy’ye haddini bildireceğime yemin ederek istasyondan ayrıldım. Ama bu daha sonra olacaktı. Şimdi, mayıs ayının mükemmel Kauai alacakaranlığına girmiştım ve önümde Faith’le geçecek dolu dolu dört gün vardı.

Eminim ki arkadaşlar beraber takılma konusunda bu kadar aptalca heyecanlanmazlar.

Bir sürü arkadaşım vardı ve hiçbiri onun gibi uyanıkken düşüncelerimi işgal etmiyordu. Sabah uyandığımda aklıma gelen ilk şey ya da uykuya dalarken düşündüğüm son şey onlar değildi ve rüyamda da onları görmediğimden emindim. Hatta bir telefon görüşmesi sırasında -asla yapmadığım bir şey- onu düşündüğüm için bir emri iletmede neredeyse hata yapıyordum. Faith hayatımın her alanına sızmıştı ve ben de bunun gerçekleşmesini sağlamıştım.

“Hey, Ash! Bekle!”

Yüzbaşı Reyes bana yetişmek için park alanını koşarak geçti.

“Ne oldu, Yüzbaşı Reyes?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Döndüm ve iç çekerek gözlerimi batan güneşe diktim.

“Bunu hâlâ düşünüyorum.”

“İki aydır bunu *düşünüyorsun*. Valdez’in Honolulu’ya transfer olmasıyla birlikte bir teğmene ihtiyacım var.”

“Peki, ya Roy? Onun kıdemi var.”

Yüzbaşı ters ters baktı. “Roy’u sahada bağırıp, emir verirken hayal edebiliyor musun?” Başını iki yana salladı. “Bu ekipte her adamın mükemmel bir rolü vardır. Roy tam olarak olması gereken yerde ama senin seviye atlaman gerek. Sana ihtiyacım var.” Başını eğdi. “Homurdanmaktan memnun musun?”

“Evet,” dedim otomatik olarak. “Ama bunu düşüneneğim.”

Yüzbaşı, “Evet, evet,” diye homurdandı. “Testler iki hafta içinde yapılacak. O zamana kadar *daha çok düşün.*”

Omzumda bir tokat atıp istasyona geri döndü. Yüzbaşı Reyes’i hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim. Hepimiz ederdik. Onu bu kadar büyük bir amir yapan da buydu. Sadece kendisi olarak bile sadakat ve saygı uyandırırdu. Ama onun teğmeni olmak, bu işte uzun süre kalacağım anlamına geliyordu. Kauai’den ayrılma planım yoktu ama içimdeki alarm hep açıktı. Çocukken kıyafetlerimle uyurdum. Yanan bir karavandan bir anda kaçmaya hazırdım. Morgan’la birlikte kaçtıktan sonra yetkililerin yaklaştığım hissedince yeni bir kasabada ortaya çıkardım.

Anıları bir kenara iteledim ve onlarla birlikte gelip içimi sıkıştıran endişeyi bastırmak için derin bir nefes aldım. Sonra da cehennemden çıkmış bir yarasa gibi doğruca Faith’e doğru sürdüm.

Evine varıp kapıyı açtığımda onu her zamanki yerinde, kanepede, ayakları yukarıda, sarı elbisesinin içinde ve elinde bir kitapla buldum.

“Hey, sen,” dedi. Gülümsemesi her zaman olduğu gibi göğsüme doğru ilerliyordu. “Nöbetlerin nihayet bitti ve artık tamamen benimsin.”

Lanet olsun! Bu kadın kelimelerini nasıl seçeceğini biliyordu. Ona her yaklaştığımda, damarlarımda kabaran bu *arzuya* bir son vermenin eşiğindeydim.

Ama yine de uzak duramıyorum.

“Keyfin yerinde.”

“Bunu görüyor musun?” Faith kitabı havaya kaldırdı. “Yatak odasındaki rafta buldum ve gerçekten okuyorum. Daha da kötüsü, bundan zevk alıyorum.”

“Daha mı kötü?”

“Ben *Twitter*’ı seven bir kızım,” dedi. “Sözlerimi genellikle kısa, sindirilebilir paragraflar halinde yazarım ancak telefonu yedi yirmi dört elime almadığım zamanlarda dikkatimi toplayabildiğimi keşfediyorum. Ama hepsi bu kadar değil.” Faith koltuk

değnekleri olmadan ayağa kalktı ve bana doğru bir adım atarak ağırlığını bileğine verdi. Sonra bir adım daha, bir adım daha, ta ki tam önüme gelene kadar. Çiçekli parfümünün kokusunu, teninin sıcaklığını alabileceğim kadar yakındı. Aralık dudaklarının arasından nefesini hissedebiliyordum.

Bana baktı.

“Mucizeler gerçekleşir, ben bunun canlı kanıtıyım.”

En ufak bir hareketle -başımı eğmemle- dudaklarını yakalayabilirdim.

“Bu harika,” dedim yüksek sesle ve mutfığa doğru döndüm. “Ağrın nasıl?”

“Fena değil. Topuklu ayakkabıya hazır değilim ama bu da bir başlangıç. Bunu kutlamalıyız. Bu apartman dairesinden çıkmak için can atıyorum.”

Son dört gün boyunca vardiyalarımın sonra akşamları küçük gezintiler yaptık ama çoğunlukla dinlendi ve bileğine iyileşme şansı verdi.

“Elbette,” dedim. “Akşam yemeği? Bir yer biliyorum.”

“Umarım öyledir.” Güldü. “Ve evet, çok isterim.”

Harika, diye düşündüm göğsümde küçük bir sızı olmadan. Bu bir *randevu*.

On dakika sonra *Reggie's*'in çakıllı araba yoluna girdik. Mavi süslemeli pembe restoran anayolun dışında, yeşilliklerin arasına sıkışmış bir halde duruyordu. Büyük, ahşap bir veranda yan tarafından kıvrılıyordu ve yemeklerin çoğu da burada yeniyordu. Faith ön basamaklara kadar koltuk değneğiyle çıktı. Ayağına nazikçe ağırlık verdi, ara sıra yüzünü buruştursa da asla şikâyet etmedi. Ön taraftaki bankın üzerine tünemiş bir horoz gelişimizi müjdeliyordu.

Gülerek, “Bu ada ve tavukları,” dedi.

İçeri girerken, “Burada tavuk servisi yok,” dedim. “Burası *vegan*.”

Şüpheli görünüyordu.

“Her şeyi bir kez denerim. *Bir kez.*”

Kıkırdadım.

“Yemekler iyi, bana güven.”

“Ot burger ve lahana, değil mi?”

“Çim burgerler benim uzmanlık alanımdır,” dedi bir ses ve Kyoji Hayashi sırtarak bize yaklaştı. “Ash! Seni görmek güzel, dostum.” Dövmeli kolunu uzarttı ve el sıkıştık.

Faith sıcak bir gülümsemeyle, “Sanırım Reggie?” dedi. “Faith Benson.”

“Aloha, Faith. Ben Kyoji. Reggie benim köpeğimdi. Buraya onun adını verdim.”

“Bu çok tatlı.”

“İyi bir çocuktu,” dedi ve bizi restoranının arka avlusuna götürdü. “Nasılsın, Mackey? Uzun zamandır görüşemedik.”

“Meşguldüm.”

Kyoji’nin gözleri Faith’e kaydı ve bana döndü.

“Sanırım öyle.”

Menüleri önümüze koydu, daha sonra içkilerimizi almak için yanımızdan ayrıldı.

Faith menüsünden başını kaldırıp, “Tüm nüfusu gerçekten tanıyorsun, değil mi?” diye sordu. “Bu adada hiç mahremiyetin yok gibi görünüyor. Herkes herkesin işini biliyor.”

Omuz silktim.

“Anakaradaki küçük bir kasabadan farkı yok.”

“İşte bu yüzden büyük bir şehirde yaşıyorum,” dedi seçenekleri incelerken. “Günahlarımın fark edilmemesini tercih ederim.”

Mekân sahibi içeceklerimizle geri döndü. Her ikisi de konserve kavanozlarda, Tahiti limonatası ve naneli buzlu çaydı.

“Kyoji de benim gibi,” dedim. “New York’tan bir nakil. Hey, Ky, Faith’e New York’ta ne yaptığını anlatsana.”

“Ben bir moda tasarımcısıydim.”

Faith bakakaldı.

“Hadi oradan!”

“Gerçek hikâye. Kendi işim vardı ve çok da kötü gitmiyordu.

Ama deriyle çok fazla çalışıyordum ve bu bana zarar vermeye başladı.”

“Yani buraya gelmek için New York’taki yüksek moda hayatını bıraktın, öyle mi?”

Sırıttı.

“Asla arkama bakmadım. Değil mi Ash?”

“Amen.”

Faith başını iki yana salladı. Sanki Marslılar masaya inmiş gibi bakıyordu.

“Vay canına. Buranın büyüğü özellikleri olmalı.”

Bu sözler üzerine parmakları boynunda asılı duran kolyeye gitti. Bunu birkaç gün önce fark etmişim ve Anna’nın Hanalei’deki dükkânından aldığına dair bir milyon dolar bahse girebilirdim. Ama Faith’e bunu hiç sormadım. Bu konuda onunla alay etmek, onu utandırabilirdi. Daha iyisini yapmaya çalıştığınızda, iyi niyetli bile olsa size bok atanın boktan hissettirdiğini herkesten daha iyi biliyordum.

Dahası, kolye benim için daha az ruhani çağrışımlara sahipti. Dört iş günüm boyunca Faith’in onun haricinde başka hiçbir şey takmadığımı defalarca hayal etmişim.

Kyoji yemek siparişimizi alıp gittiğinde, Faith dirseklerini masaya dayayıp parmaklarını kenetledi.

“Bana işinden bahset, itfaiyeci. Vardiya sonrası ziyaretlerinde bu konuyla ilgili oldukça sessiz kaldın.”

“Çünkü anlatacak pek bir şey olmadı,” dedim. “Birkaç kalp krizi çağrısı, birkaç yaşlı düşmesi...” Ona bir bakış attım. “Helikopter çağırarak iki millik Ho’opi’i dönüş yolculuğundan kaçmaya çalışan bir ya da iki turist.”

“Çok komik,” diyerek sırtıttı. “Çok fazla gerçek yangın yok, demek istediğin bu.”

“Son zamanlarda değil.” Masaya vurdum. “Çoğunlukla tıbbi işler. Hepimiz EMT ya da paramedik eğitimi aldık. Ambulans çağrıldığında biz de gideriz ve genellikle ilk giden biz oluruz.”

Faith, gülümsemesi sinsileşerek, “İlk müdahale görevlisi,” dedi. “Oldukça eminim ki bu İngilizcedeki en seksi ifadelerden biridir.”

Soğuk çayımdan uzun bir yudum aldığımda gülümsemesi aydınlandı, belli ki rahatsızlığımdan hoşlanıyordu.

“EMT’yle paramedik arasında ne fark var ki?”

“Her ikisi de temel hayat kurtarma becerileri konusunda eğitilmiştir ancak sağlık görevlileri daha fazla prosedür gerçekleştirir.”

“Sen hangisisin?”

“Paramedik.”

“Elbette öylesin. Bekle, şalede bana acil yardım görevlisi olduğunu söylemiştin.”

Bir omzumu kaldırdım.

“Önemsizdi.”

“Çok mütevazı,” dedi Faith. “Sonsuza dek bir sağlık görevlisi ve itfaiyeci olarak kalmayı mı planlıyorsun?”

“Yapabildiğim sürece. Gerçi yüzbaşı teğmenliğe yükselmemi istiyor.”

“Bir teğmen ne iş yapar?”

“Günlük operasyonları, eğitim tatbikatlarını yürütür ve acil durum müdahalelerini koordine eder. Yüzbaşı yokken teğmen sorumludur.”

Faith limonatasından bir yudum aldı. “Seni başımızda, emirler yağdırırken ve yetişkin adamları itaat etmeye zorlarken görebiliyordum. Tatlıcıdaki o zavallı adam gibi. Emrini yerine getirmek için çırpınırken, kendi bacağına kıracak sandım.” Dudaklarım pipetine dolayıp bir yudum daha aldı. “Çok *emredicisin*.”

Tanrım.

“Ve sendeki o ağız...” dedim alçak sesle. Gözlerim dudaklarındaydı.

“Öyle değil mi?” diye mırıldandı.

Öksürdüm.

“Arkadaşız, hatırladın mı? Bu yeterince sert.”

“Sert mi?”

“Kahretsin, kadın!” dedim hışımla. Tam da öyle olmanın eşiğindeydim. Faith’in yanındayken tüm vücudum sanki o bir şey söylediği anda tepki vermeye, hareket etmeye ya da ona karşılık vermeye hazırmış gibi hissediyordum.

“Özür dilerim,” dedi Faith ama hiç de üzgün görünmüyordu. “Uslu duracağım. İyileşmeye başladığım için keyfim yerinde. Ama dürüst olmak gerekirse orada oturup, kendin gibi görünerek işimi kolaylaştırmıyorsun.”

“Sen de öyle,” diye mırıldandım. Gözlerimiz küçük masanın üzerinde buluştu. Şimdi sandalyesinde kayma sırası Faith'teydi. Onun derimin altına işlemesi gibi benim de onunkine işlediğimi bilmek kanımı daha da ısıttı. Oynadığımız bu oyun tek taraflı değildi.

“İşte geldik,” diyen Kyoji tabaklarımızı masaya koydu. Faith için mantar dolması ve benim için tofu *chermoula*. “Afiyet olsun, dostlarım.”

“Teşekkürler, Ky,” dedim. Faith'le ben, her ikimiz de yemeğimize odaklanmalıydık. Böylesi daha güvenliydi.

Faith bir süre sonra, “Tamam, ben ikna oldum,” dedi. “Bu inanılmaz.”

“Kyoji, usta bir şef. Kendi kendini yetiştirmiş.”

“Hmm,” dedi Faith. “Ama biz *senin* işin hakkında konuşuyorduk. Liderlik için istekli olup olmadığın hakkında. Teğmenlik sınavları ne zaman?”

Çatalımı mor bir patates samosaya batırdım.

“Onlara gireceğimden emin değilim.”

“Neden olmasın?”

“İşi istediğimden emin değilim. Bulduğum yeri seviyorum.”

Faith bakakaldı. “Dur bakalım, patronun seni terfi ettirmek istiyor ama sen buna hazır olup olmadığından emin değilsin.” Tırnağını çenesine vurdu. “Tanrım, *bu* kulağa çok tanıdık geliyor.”

“Senin durumunla aynı şey değil.”

“Emin misin? Çünkü benimkiyle tamamen aynı.”

“Sorumluluk almak isteyip istemediğini bilmiyorsun. Ben istiyorum ama... Açıklaması zor.”

“Bir dene bakalım.”

“Ben... Bu çocuk saçmalığı. Duymak istemezsin.”

“Aslında biliyorum,” dedi. “İki hafta önceki ben, kendini ki-

şisel, özel şeyleri duyacak bir konuma sokmazdı. Üstelik bunları duymak da *istemezdi*. Çünkü sırdaş olmak da bir tür sorumluluktur, hafife alınmaması gereken bir sorumluluk. Ama bugünkü ben?” Neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. “Her şeyi dinliyor.”

Parmaklarım masaya vuruyordu. Morgan’la birlikte çocukken neler yaşadığımızı sadece birkaç kişi biliyordu ama ben bunu ne kadar gizli tutarsam içimi o kadar çok kemiriyordu. Karanlıkta bırakıp ölmesini umuyordum ama New York’ta kokain partilerinde ve hafta sonu âlemlerinde ortaya çıkıyordu. Kauai’de olmak benim rehabilitasyonumdu ama o eski öfke hâlâ orada, asla tamamen yatışmayan düşük dereceli bir ateş gibiydi. Her zaman orada ve alevlenmeye hazır.

Ama bu Faith’in üzerine yıkmak istediğim türden bir saçmalık değildi.

Kalan beş gün boyunca senin yükünü taşımasına gerek yok.

“Önemli bir şey değil,” dedim sonunda omuz silkerek. “Morgan ve ben çocukken çok fazla taşınmak zorunda kaldık. Bu deneyim içimde bir şeyler bıraktı. Gerektiğinde kalkıp gitmeye her zaman hazırım. Terfiyi kabul edersem burada daha da sağlamlaşmış olacağım.”

Bu gerçektir. Belki biraz kısaltılmış, zararsız bir versiyonuydu ama yine de gerçektir.

“Kauai’yi sevdiğini sanıyordum,” dedi Faith yavaşça. Keskin gözlerinin ardında dönen dişlileri görebiliyordum. “Kalmak için burada olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim,” dedim. “Ama bu mantıksız bir duygu. Bir gün üstesinden geleceğim. Sadece birkaç yıldır takımdayım. Her neyse. Eğer istersem daha sonra ilerlemek için bolca zamanım olacak.”

Saçmalamanın eşiğinde olduğumun bilinciyle içkimi aldım ve kendimi susturmak için uzun bir yudum çektim. Faith beni izledi ve sonra yemeğine döndü. Belki ben de insanları daha iyi okumaya başlamıştım ya da belki de sadece Faith’e öyle oluyordu ama ifadelerindeki küçük değişiklikleri fark etmeye başlamıştım. Çenesi-

nin eğilmesinin ne anlama geldiğini ve çarpıcı gülümsemesinin çeşitli derecelerini nasıl ölçeceğimi öğrenmiştim. Dudaklarındaki gerginliğe ve gözlerimin içine bakmayışına bakılırsa -ki bu nadir görülen bir şeydi- hikâyemde daha fazlası olduğunu biliyordu ve bunu paylaşmamam onu biraz üzüyordu.

Ama o Faith olduğu için içindeki ışık bir an sonra tüm yoğunluğuyla geri geldi.

“Değerli yeğenin geçen gün Waimea Kanyonu’ndan bahsediyordu. Yarın oraya gitmeyi düşünüyordum. Sence gidebilir miyim yoksa benim için çok mu ileri?”

“Yapabilirsin,” dedim. “Ama benim başka planlarım var.”

“Ah, beni götürmen gerektiğini söylemiyordum.”

“Senin için başka planlarım var.”

Faith bir an donup kaldı. Sonra bana utangaç bir gülümseme göstermeye çalıştı ama sesinde omurgamdan aşağı inen bir titreme vardı. Özellikle de kasıklarına.

“Benim için planların mı var?”

“Bizim için.”

“Biz.”

“Şnorkelle dalmak,” dedim. Sesim artık kalınlaşmıştı. Öksürdüm. “Hawaii’ye gelip de şnorkelle dalmadan duramazsın. Bir yerlerde kanun var.”

“Yani bu benim için yapmak istemekten ziyade bir gereklilik.”

“Ben de istiyorum. Bir süredir gitmemiştim.” Tanrı biliyordu ki bu kadını mayoyla görmek için can atıyordum ama bu, konumuzun dışındaydı. “Bir arkadaşım güney kıyısındaki bir batığa küçük teknelerle açılıyor. Yarın sabah onunla birlikte takılabiliriz diye düşünüyordum.”

Faith limonatasından bir yudum alıp parmağını bardağın ağzında gezdirdi.

“Bileğim daha yeni yeni iyileşmeye başladı. Yüzgeçleri takmak kötü bir fikir gibi görünüyor.”

“Yüzgeç yok.”

“O zaman nasıl?”

“Bana bırak. Bendesin.”

O sözleri geri alabilseydim alırdım. Çok geç, onlar aramızda asılı kaldı ve Faith’in onları içine almasını izledim.

“Bu arada,” dedi usulca. “Beni Kanyon’a götürmeni istemediğimi söylediğimde, bu bir yalandı. Yüzde yüz beni götürmeni umuyordum.”

“Biliyorum,” dedim kısık bir sesle.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükselirken çatalıyla oynuyordu.

“Tehlikede miyiz itfaiyeci?”

Ne demek istediğini anladım. Çünkü ben onu okuyabiliyordum, o da beni okuyabiliyordu ve ikimiz de birbirimizi anlamaktan başka bir şey yapmak istemiyorduk.

“Henüz değil,” dedim sessizce. “Ama oraya doğru gidiyoruz.”

9. Bölüm

Faith

Asher ertesi sabah beni şnorkelle yüzmeye götürmek için sabahın altı buçuğunda geldi. Her zamanki gibi bu kez elinde bir spor çantasıyla, tam yüzüme güneş kremi sürmek üzereyken içeri daldı.

“Dur.”

Yanıma gelip losyonu elimden aldığı anda ve etiketi taradığında donup kaldım.

“Günaydın, gün ışığı,” dedim. “Hey, ne?”

Asher mutfaktaki çöp tenekesine doğru yürüdü ve losyonu çöpe attı.

“Bu resifler için güvenli değil. Mercanları öldürür.”

“Kahretsin, hiç bilmiyordum. Ben daha çok bir havuz kızıyım, bu yüzden bunu düşünmedim. Beni affeder misin?”

“Sorun yok, bendesin.” Çantasından bir şişe çıkardı. “Bunu kullan.”

“Teşekkürler.”

Bu adamın *bendesin* demeyi gerçekten bırakması gerekiyordu. Dün gece söylediğinde fark etmişti ama bu sabah hiçbir şey olmamış gibi yine dilinden döküldü. Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti gönderdi ve elde edilmek istedim.

“Umarım balıklar uyanmış ve beni bekliyorlardır.” Koltuk değneklerimi aldım. “Gidelim mi?”

“Bekle, senin için bir şeyim var.”

Asher çantasım karıştırdı ve neopren bir ayak bileği kılıfı çıkardı.

“Su geçirmez ve sabit tutmaya yardımcı olur.”

Onun bu düşüncesi karşısında gülümsedim.

“Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?”

Her zamanki gibi iltifatım onu şaşırttı ve pratik konulara döndü.

“Bugün herhangi bir şeyin çok fazla olduğunu hissettersen veya herhangi bir yerin acımaya başlarsa bana haber ver. İzin ver de yardım edeyim.”

Kılıfı giymek için tekrar koltuğa oturmuştum ama Asher hızlı diz çöktü ve ayağımdaki elastik bandajı çözmeye başladı.

“İsteyeceğin son şey kendini yeniden sakatlamaktır,” dedi.

İri ellerinin birkaç gün öncesine göre çok daha az şiş olan ayak bileğime neopren kılıfı nazikçe ama ustalıkla geçirmesini izlerken, “Yüzemezsem nasıl şnorkel yapacağımı hâlâ söylemedin,” dedim.

“Göreceksin.” İşini bitirdi ama hâlâ ayağımı tutuyordu. “Her şey hazır.”

“Teşekkür ederim, Asher,” dedim usulca.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve bir süre öyle kaldı. Sonra gözlerini kırıştırdı ve aniden ayağa kalktı.

“Hadi, gidelim.”

Sanki birisi arabasına seksenden daha yavaş gidersek patlayacak bir bomba koymuş gibi araba kullanan Asher, bizi Kauai’nin güneyinde Poipu adlı bir kasabanın yakınındaki küçük bir marinaya götürdü. Otoparkta, cipinin arkasından küçük bir sörf tahtası çıkardı ve kolunun altına sıkıştırdı.

“Sanırım benimle ilgili umutların biraz yüksek,” diye takıldım.

“Sörf tahtasının üstüne uzanacak ve yüzünü suya sokacaksın. Bütün yüzmeyi ben yapacağım.”

“Planının bu olduğunu tahmin etmiştim ama yine de teknik olarak buna şnorkel diyebilir miyiz?”

“Her şeyi göreceksin. Güven bana.”

Evet, sorun da buydu. Asher’a, Silas dışında herhangi bir erkeğe güvendiğimden çok daha fazla güveniyordum. Güvenmediğim

şey aptal kalbimdi. Bedenim Asher Mackey'i arzuluyordu; bu beklenen bir şeydi. Ama onu seksle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde istemeye başlamıştım ve bu düpedüz dehşet vericiydi.

Asher ahşap iskelede birkaç adım atmıştı bile.

"Geliyor musun?"

Tedirgin edici düşüncelerimden gözümü kırıştıtarak sıyrıldım ve onun peşinden yürüdüm.

Hafifçe sallanan rıhtımdan aşağıya, pruvasında *Lucky 13* yazan bir tekneye doğru ilerledik. Orada altmışlı yaşlarının başında bir çiftle karşılaştık. Asher adamın elini sıktı, karısını yanağından öptü ve onları bana Kaptan Gary ve karısı Cindy olarak tanıttı. Asher, "Kaç yıldır tekne kiraliyordunuz?" diye sordu.

"Yaklaşık kırk yıl." Kaptan Gary bana döndü. "Kiralama, balıkçılık, balina gözlemciliği, cenaze hizmetleri... Hepsini yaptık."

"Cenaze töreni mi?"

Cindy nazik bir gülümsemeyle başını sallayarak, "Evet," dedi. "Bu sulara pek çok kül bıraktık."

"Ah."

Asher bana doğru eğilip, "Buralarda tabu bir konu değil," dedi. Kaptan Gary gülümsedi.

"Ama benim terbiyem nerede? Aloha, Faith. Seni gemiye alalım. Dikkatlice, ha?"

Yıllardır denizde olduğu için bronzlaşmış ve sırum gibi olan kolunu bana uzattı. Asher ise diğer kolunu uzattı. Kaslarla doluydu ve siyah beyaz TAG saatiyle müstehcen bir şekilde seksiydi. Onların yardımıyla tehlikeli iki basamaktan atlayarak tekneye indim. Burada diğer iki çift ve küçük çocuklarıyla bir anne babaya katıldık.

On dakika sonra Kaptan Gary tekneyi açık sulara doğru yönlendirirken, eşi armaları bağlayıp çözüyor ve şahit olmak için harika olan rahat bir çeviklikle tırabzanların üzerinden ve direklerin etrafından tırmanıyordu.

Sabah altın sarısıydı. Güneş, mükemmel gök mavisi gökyüzünde yükselirken okyanus zengin bir gece yarısı mavisiydi. Varış

noktasına vardığımızda Kaptan Gary motoru kapadı ve hoparlöründen suyun hemen altında eski bir batık mavna olduğunu açıkladı. “Bu eski tanker yetmiş yıldan daha eski,” dedi. “Deniz burayı geri aldı ve yeni bir mercan resifi habitatına dönüştürdü. Birçok yerel deniz canlısını ve hatta belki birkaç köpekbalığını bile görebileceksiniz.”

Asher’a bir bakış attım.

“Köpekbalığı mı?”

“Çoğunlukla hemşire köpekbalıkları,” dedi. “Sadece bir ya da iki büyük beyaz.”

Sırtım.

“Sadece.”

Asher’ın dudaklarında bir sırtış belirdi ve kaşlarının arasındaki sürekli çatıklık ilk kez yoktu.

“En fazla bir düzine.”

Diğer çiftler yerel bir dükkândan kiraladıkları dalgıç kıyafetlerini giymeye başladı. Asher sihirli spor çantasının içinden kısa bacaklı ve kısa kollu bir kadın dalış kıyafeti çıkarana kadar çaresizce baktım.

“Bunu nereden buldun?” diye sordum.

“Kiralık dükkândan.”

“Ve önce bana danışmayı düşünmedin mi?”

“Bunun mükemmel olacağını bilmesem seni oraya götürüp bir sürü farklı takım denemeni izlerdim ama bunun için harcayacağım zamandan tasarruf ettim.”

Kollarımı kavuşturdum.

“Yardımsever olmakla küstahlık arasında bir çizgi var.”

“Yanılıyor muydum?”

Gözlerimi devirdim.

“Ver onu bana.”

Elinden kaptım ve kızgınlığımı bastırmaya çalıştım. Ona karşı duyduğum çekime karşı zavallı bir barikattı ama işe yaramadı.

Kendi dalgıç kıyafetini giymek için tişörtünü çıkardığında, tam zamanında ona baktım. Onu ilk kez üstsüz görüyordum. Dar

tişörtleri her bir zerresinin muhteşem olacağına söz vermişti ve bunu yerine getirdiler. Göğüs kasları, karın kasları, hepsi son derece belirgindi ve güzel, bronz bir renge boyanmıştı. Göğsündeki hafif bir tutam kıl -çok fazla değil- pastanın üzerindeki meşhur krema gibiydi. Gözlerimi hızla kaçırdım ama olan olmuştu.

Lanet olsun ona. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Yazlık elbisemi çıkardım. Altıma sarı beyaz çizgili bir bikini giymiştim. Şimdi Asher'in gözlerini üzerimde hissediyordum. Gezindikleri her yerde küçük ateşler tenimi yakıyordu. Örtünmek için acele etmek yerine, dalgıç kıyafetini yavaşça giydim. Kendimi onun için seksi olmak isterken buldum. Teknede onunla yalnız kalmak, her seferinde bir parça elbisemi çıkarmasına ve ellerini istediği gibi üzerimde gezdirmesine izin vermek...

Tanrım! Kendine gel, kadın!

Üzerime bir eldiven gibi oturan -yine o adama lanet olsun- dalgıç giysisinin fermuarını hızla çektim. Asher'a döndüm. Ukalaca vereceğim cevabım, onun bikinili halimi izlediği gibi aynı gölgeli bakışlarla neopren giysili halimi izlediğini görünce dudaklarımda öldü.

Bakışlarımız buluştu ve bir çift gergin genç gibi hızla birbirimize baktık.

Bu gezi hızla bastırılmış bir şehvet felaketine dönüşüyor.

Kendimi denize atıp kıyıya doğru yüzmek, bu adamın varlığında bir saniye daha geçirip hiçbir şey yapmamaktan daha kolay bir seçenek gibi geliyordu.

Diğer şnorkelciler de suya atlayıp dağıldı. Asher şnorkel malzemelerimizle önüme atladı. (*Airbnb'den ve benim tek katkımla, çok teşekkür ederim.*) Ben yüzüstü kayarken sörf tahtasını sabit tuttu. Devrilmemek için konsantre oldum ve sonra neredeyse devriliyordum ki itfaiyecimin sıırıslıkla olduğunu, kare şeklindeki çenesinden aşağı akan su damlacıklarını gördüm. Neyse ki şnorkel maskesi takarken seksi görünmek zordu. Kendi maskelerimizi takmak ve ikimiz de yüzümüz suyun içindeyken o bizi enkaza doğru yuzdördü.

Bir süreliğine cinsel hayal kırıklığımı unutup önümdeki su-
altı dünyasına daldım. Su derin değildi ve enkazı tıknaz mercan
ormanları ve sallanan bitkiler kaplamıştı. Mavi ve gümüş renkli,
parlak sarı balıklardan oluşan küçük sürüler, gökkuşağı renginde-
ki mercan kümeleri arasında geziniyordu. Yılanbalıkları kayalık
çıkıntılar arasında sürünüyor, denizatları narin pembe anemonlar
arasında uçuşuyordu.

Bunlar sadece evcil hayvan dükkânlarının tropik balıklar bö-
lümünde gördüğüm canlılardı ve şimdi tam önümdeydiler. Bana
buranın onların dünyası olduğunu ve *benim* de bir ziyaretçi oldu-
ğumu hatırlatıyorlardı. Asher'in tehdit altındaki bu yaşam alan-
larına karşı neden korumacı davrandığını anlıyordum; burada
hayat çok değerliydi. Hassastı. Okyanus için minnettar olduğunu
söylerken ne demek istediğini de anlamıştım. Etrafımda yüzen ve
salınan her şey için açıklanamaz bir minnet duygusu hissettim.

Bir süre sonra maskeyi çıkardım ve Asher'ı diğerleriyle birlikte
serbestçe yüzmeye gönderdim. Ben de başımı kollarıma yaslayıp,
akıntının beni sallamasına izin vererek onları izledim. İtfaiyecim
uzun dakikalar boyunca dalıyor, daha sonra yüzeye çıkıyordu.
Şnorkel tüpünden bir balina gibi su fışkırtıyor, çok uzağa sürük-
lenmeyeyim diye sürekli beni gözlüyordu.

Gülümsedim. En son ne zaman bu kadar sakin hissettiğimi
hatırlayamıyordum. Tamamen tatmin olmuştum.

Bir süre sonra Asher yanıma döndü ve maskesini çıkardı. Sörf
tahtasının burnuna tutunarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Mükemmelim."

Yüzü, çenemi katlanmış ellerime dayadığım yerden birkaç san-
tim uzaktaydı. Onu içime çekmek için kendime birkaç açgözlü an
tanıdım ve sonra bir düşünce beni güldürdü.

"Aman Tanrım, bunu görüyor musun? *Titanik*'in sonundaki
sahnenin bir canlandırmasıyız. Rose'un aksine kapımı seninle
memnuniyetle paylaşır ve zavallı Jack gibi donarak ölmene izin
vermezdim."

Asher gözlerini devirdi.

“İşte yine başlıyoruz.”

“Yine mi? Daha önce *Titanik*’in kapı sahnesini benim bilgim dışında mı tartışmıştık?”

“Kal gemi enkazlarına bayılır ve bu Nalani’nin en sevdiği film. Sonuç olarak bu lanet şeyi yüzlerce kez izledim ve her seferinde Jack’ın nasıl kurtarılabileceği konusunda ondan azar işittim.”

“Peki, sen katılmıyor musun?”

“Evet. Kapı ikisini birden tutamazdı ve zaten bunun bir önemi de yoktu. Sahnenin amacı bu değil.”

Asher’ın inancındaki ciddiyete gülümsedim. O sevimli kaşlarının arasındaki çatıklık intikam duygusuyla geri döndü.

“Belli ki bunu çok düşünmüşsün.”

“Benim isteğim dışında.”

“Tercih ettiğim senaryoyu duymak ister misin? Rose, Jack’ın üzerine uzanıp kollarına sarılabılırdi. Ortak vücut ısıları ikisinin de hayatta kalmasına yardımcı olurdu.”

“Ya da ikisinin toplam ağırlığı kapıyı yüzeyin altına iterdi ve kadın, adamın cesedine yapışmış olarak uyanırdı.”

“Güzel bir görsel. Tamam, yan yana yatmaya ne dersin?”

“Büyük denge sorunları.” Ben itiraz etmeye başlayacakken Asher başını salladı. “Bak, hem kapının üstünde durmak için bir sürü girişimde bulunabilirlerdi hem de buz gibi suyun içinde çırpınarak çok zaman harcarlardı. Jack bunun çok tehlikeli olduğunu biliyordu. Tüm seçenekler arasından Rose’un hayatta kalması için en iyi şansını verecek olanı seçti. Ne olması gerektiğini tam olarak anladığı anı ve bununla nasıl anında barıştığını görebilirsin.”

“Şey, bu şekilde ifade ettiğinde...” Ayaklarımın yerden kesilmesine sevinerek idare ettim yoksa dizlerimin bağı çözülecekti.

“Romantik birisin.”

“Ben pratik biriyim. Onu hayatta tutmak için yapması gerekeni yaptı.”

“Kendi hayatı pahasına.”

Omuz silktili.

“Eğer gereken buysa...”

İçimden hem heyecan verici hem de derin, garip bir ürperti geçti. Tenimde gezinirken aynı zamanda iliklerime kadar işledi. Asher'ın yüzü hâlâ benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Dolgun dudaklarındaki okyanus suyu damlaları eğilip tuzlu sıcaklığını tatmam için beni cesaretlendiriyordu. Sanki bir başkası için canını vermek kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi cesurca şeyler söyleyen ağzı öpmek istiyordum.

Ama Asher'ı öpmek *Çok Kötü Bir Fikir* olurdu ve *Bir Numaralı Kural* ı ve kalbimi bu adamdan korumaya yarayan bir sürü başka *büyük harfli sıfatı* çiğnemiş olurdum. Ama bu görkemli sabahta, böyle bir açıklama duyduktan sonra ona bu kadar yakın olup hiçbir şey yapamıyordum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden işaretparmağımın ucunu öptüm ve kaşlarının arasındaki çizgiye dokundurdum. Asher'ın ifadesi hafif bir şaşkınlığa dönüştü. Gözleri kararıp, nefesi kesilirken çizgi anında düzeldi.

“Neydi o?” diye sordu huysuzca.

Sertçe yutkundum, kalbimin düzensiz atışları gibi sesimin de düzensiz ve yüksek çıkmasından korkuyordum. “Bu bir teşekkürdü,” dedim.

“Ne için?”

“Sen olduğun için.”

Kıydan bir mil uzakta, yakınımızda yarım düzine insanla birlikte yüzüyorduk ama yine de okyanusun ortasında yalnız gibiydik. Asher'ın yoğun bakışları benimkileri buldu ve sonra dudaklarıma düştü. Nefes nefese kaldığım birkaç saniye boyunca *Bir Numaralı Kural* ımı yıkıp beni öpeceğini sandım. Âdemelması sert bir yutkunmayla sallanıyor, kısıtlamasından kurtulmanın eşiğine geliyordu. Ve sonra bakışlarını kaçırdı.

“Geri dönme zamanı.”

Sörf tahtasının burnundan tuttu ve beni tekneye kadar yüzdürdü. Marinaya dönüş yolculuğunda hiçbir şey konuşmadık ama karaya çıkma zamanı geldiğinde Asher koltuk değneklerini kaptan arkadaşına verdi ve sözsüz bir şekilde bana ellerini uzattı. Elleri-

ni tuttum ve geçen gün buz tatlısı standında yaptığı manevrayı yaptı; geniş sırtını bana vermek için döndü ve ben de kollarımı boynuna doladım. Beni sırtına alarak tekneden indirdi ve hafifçe sallanan rıhtıma çıkardı. Vedalaştığımızda yine de beni yere bırakmadı. Koltuk değneklerini aldı ve sağlam bir zemine ulaşana kadar onları ve beni taşıdı.

Ama konu Asher Mackey'e karşı hissettiklerime geldiğinde, sağlam bir zemin yoktu. Bir uçurumun üzerinde duruyordum ve düşmek üzereydim. Ya da atlamak.

Duuzenleme
Ny.ozlem

10. Bölüm

Faith

Yine çok kötü bir fikir olmasına rağmen o akşam Asher’la Hanalei’de akşam yemeği yemeyi kabul ettim. Beni daireme geri götürdü ve ben içeri girene kadar kapıyı benim için açık tuttu.

Eşikten geçerken kapıyı tutan bedeninin koruyucu çemberine girdiğim kısa bir an oldu. Onun sıcaklığını hissettim, tenindeki okyanus tuzunun kokusunu aldım. Gömleksiz halinin hayalleri kafamda dans ederken onun yakınlığından anında sarhoş oldum. Neredeyse o çemberin içine dönecektim. Neredeyse koltuk değneklerinin düşmesine izin verip kendimi onun bedeninin tuğla duvarına yaslayacaktım. Ağzımı yukarı kaldırıp bana sahip olmasına izin verecektim ve tüm kurallarımı lanetleyecektim.

Ama içeri girdim ve mırıldanır gibi bir *teşekkür* edip kapıyı arkamdan kapadım. Eğer bu en destansı ve takdire şayan boyutlarda bir kendine hâkimiyet değilse başka ne olduğunu bilmiyordum. “Rahipler benim yanımda sıfır kalır,” diye mırıldandım.

Öğleden sonra ayağımı dinlendirdim, hesaplarımı kontrol etmek için acenteyi birkaç kez aradım.

Jess bana, “Seni gerçekten geri istiyorlar” dedi. “Zuma’yı duydun mu?”

“Kışlık giyim şirketi, değil mi?” dedim. “*Snowboard* malzemeleri, kayak...”

“Bu onlar,” dedi asistanım. “Kış Olimpiyatları yaklaşıyor. Ajansın etrafında dönüyorlar ama özellikle seni istiyorlar.”

“Bu iyi hissettiriyor,” dedim ve benim de onları istediğimi fark

ettim. Aslında işimi ve bana yaratıcı ve -söylemeye cesaret edemiyorum- sanatsal olma fırsatı vermesini özlemiştim. “Bilgi için teşekkürler, Jess.”

“Tabii ki. Orada işler nasıl?”

Benden binlerce mil uzakta yaşayan gerçekten iyi bir adam için cinsel ve başka türlü arzularla patlamaya hazırdım. Durumlar böyleydi.

Kendini nasıl bir çıkmazın içine soktun, Benson?

“Her şey harika. Birazdan görüşürüz,” dedim.

Telefonu kapadım ve akşam yemeği için hazırlandım. Duş alıp, giyinirken günün yorgunluğuna rağmen ayak bileğimdeki büyük iyileşmeyi fark ettim. Artık koltuk değnekleri olmadan ağır adımlarla yürüyebiliyordum ve şişlik neredeyse inmişti.

Çok daha fazla fiziksel aktiviteyi kaldırabilirim.

“Kes şunu.”

Uyduğumun ortasına kadar uzanan, spagetti askılı, soluk mavi bir elbise giydim. Seattle’dayken Viv ona *Erkek Katili* derdi. Elbise toplum içinde giyilebilecek bir şey olmaktan çok bir slip gibiydi. Anakaradan aceleyle ayrılırken onu yanıma almıştım çünkü Hawaii iklimine uygun bir avuç giysiden biriydi.

Her koşulda uygunsuzluğun sınırında.

İpeksi kumaş tenimin üzerinde su gibi akıyor, göğüslerimi belirginleştiriyor ve meme uçlarımdan dış hatlarıyla alay ediyordu çünkü onunla sutyen giymem söz konusu bile değildi. Altımda sadece bir tanga varken kendimi neredeyse çıplak hissediyordum. Bir kadının giydiği hiçbir şey erkeklere örtülü bir rıza vermezdi ama bu elbiseyi giydiğimde bir amacım vardı.

“Bu bir davet,” diye mırıldandım ve aynadaki kadının onu çıkarıp, başka bir şey giymem için bana çıkışmasını bekledim. Pervasız olmak yerine sorumlu olmak.

Sakın değiştireyim deme.

Sorumluluk buraya kadarmış.

Görünüşe göre kartlarımı masaya koyup oynamaya hazırdım. Çünkü kendimi Asher’in bedeninden mahrum bırakmak işe yara-

mıyordu. Ona dokunsam da dokunmasam da aptal kalbim onun için çırılçıplak soyunuyordu.

Saat altı buçukta, hava ışığı sönük bir altın rengine dönüşürken içeri daldı. Bana bir kez baktı ve aniden durdu. Koyu renk gözleri genişledi, ben koltuktan kalkarken üzerimde gezindi.

“Ne giyiyorsun?” diye sordu telaşla.

“Bir elbise,” dedim. Gözlerindeki sıcaklıktan nefesim kesildi. Elleri sanki bana dokunmak için kaşınıyormuş gibi esniyordu.

“Bir elbise,” diye tekrarladı ve bir an için akşam yemeğinin, yukarıda bahsettiğim fiziksel aktiviteler için ertelenip ertelenmeyeceğini merak ettim. Ama başını salladı ve arkasını döndü. “Rezervasyon yedide.”

“Kırk dakika uzaklıktaki bir yer için yarım saat demek bu,” dedim gülümseyerek. Sakinliğimi yeniden kazanmaya çalıştım. “Otobanın Almanya’da olduğunu sanıyordum.”

Gülümsemedi ama kapıyı benim için tuttu ve o gün daha önce olduğu gibi aynı senaryo kendini tekrarladı. Sadece bu sefer parfümümü yumuşak bir şekilde içine çektiğini duydum ve ben yanımdan geçerken tüm vücudunun titreştiğini hissettim. Kısıtlamalardan kurtulmasını ve beni yakalamasını, bu hiçbir şey olmayan elbiseyi çıkarıp beni yere yatırmasını bekledim. Ya da duvara yaslamasını. Ya da tezgâhın üzerine yatırmasını.

Seçici değildim.

Ama ya ben seksapelim abartıyordum ya da adam taş gibiydi; bana dokunmadan geçti ve tek kelime etmeden cipine bindik.

Kuzeye doğru ilerlerken bakışlarımın dolambaçlı orman otolyolu boyunca kontrollü bir beceriyle araba kullanan Asher’a kaymasına izin verdim. İtfaiyeci beyaz bir tişört ve koyu renk bir pantolonun üzerine giydiği hafif siyah ceketle yıkıcı görünüyordu. Gardırobunun rahat ama ucuz olmadığını fark etmiştim. Kot pantolon yoktu -Hawaii için çok ağırdı- ama muhtemelen sürdürülebilir malzemeden yapılmış yüksek kaliteli ürünler vardı.

Ama Asher’ın giysileriyle daha çok onları parçalamak için ilgiliniyordum.

Tanrım, çok güzel bir adam. Onu nasıl çıplak göremedim?

Bir Numaralı Kural'ım yüzünden. Asher benim dayanıksız sınırlarıma saygı duyuyordu, onunla geçirdiğim her saniye zihinsel olarak yıktığım sınırlar.

Gittiğimiz yer İtalyan restoranıydı. Zarif, karanlık ve gösterişliydi. Yağmur ormanlarının ortasında bir şehir parçasıydı. Burayı benim için seçtiğine şüphe yoktu ama bu bana sadece dört günüm kaldığını ve bunun üç gününde onun çalışacağını hatırlattı.

Mor ve mandalina rengi tonlarında bir günbatımı altında, okyanus manzaralı bir pencerenin yanındaki iki kişilik romantik bir masaya oturduğumuzda kaşlarını çatarak, "Beğenmedin mi?" diye sordu.

"Hayır, bayıldım. Mükemmel." Ayrılışımı düşünmek istemediğim için menüyü incelerken konuşmayı başka yöne çektim. "Önceki *Titanik* tartışmamızı düşünüyordum."

O sevimli sinirli ifadesiyle gözlerini devirdi.

Çok fazla. Çok seviyorum.

"Ve?" diye sordu.

"Hayat kurtarmakla ilgili bir alanda çalışmaya nasıl başladığını merak ediyordum. Tavuk mu yumurtadan çıkar yoksa yumurta mı tavuktan çıkar gibi. Bu kahramanlık damarın hep var mıydı yoksa işle birlikte mi edindin?"

Kaşlarını çatı.

"Kahramanca..."

"Benimle tartışma, itfaiyeci. Kahramanlık gerçek iş unvanında var." Dirseklerimi masaya dayadım. "Ne olmuş yani?"

Asher omuz silkti. "Bilmiyorum. Biz gençken hep kardeşimle ilgilenmek zorundaydım. Ailem..."

Daha önceki sözlerini hatırlayarak, "Artık yoktu," dedim nazikçe.

"Aşağı yukarı," dedi. "Kauai'ye gitmek üzere New York'tan ayrıldığımda ne yapmak istediğimden emin değildim. Ama aklımda Hawaii her zaman insanların tatil yaptığı bir yer olarak kalmıştı. Ben tatilde değildim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

“Değerli bir şey mi?”

Başını salladı. “Sayılar konusunda her zaman oldukça iyiydim. Wall Street’te bu yeteneğimi kullanarak biraz para kazandım ve çekip gittim. Ama emekli değildim. Hayatımın geri kalanında kıçımın üstüne oturup golf oynamaya gücüm yetmezdi, zaten yetse bile yeterli olmazdı.” Tekrar omuz silktilti. “Hizmet bana uygun geldi.”

“Bir çağrı gibi.”

“Sanırım öyle.”

İnsanları ve özellikle de Asher’ı okumakta yeterince ustaydım. Hikâyesinde çok daha fazlası olduğunu biliyordum ama o anlatmaya hazır değildi. Ya da bana anlatmak istemiyordu.

Garson siparişimizi aldıktan sonra, “Peki, ya sen?” diye sordu. “Seni reklamcılığa çeken neydi?”

“*Kapitalist makinenin işlemeye devam etmesini istememe ne sebep oldu?*” diye gülümseyerek sordum.

Kaşları daha da çatıldı.

“Bunu söylememeliydim. Sadece reklamcılık, geride bıraktığım ve asla geri dönmek istemediğim her şeye aitmiş gibi geliyor. Büyük şehirler, tüketimcilik... Tüm bu şeyler.”

“Sevdiğim tüm o şeyler. Bu yönden çok farklıyız,” dedim. Gülümsemem soldu ve göğsüme batan bir his yerleşti. Başımı kaldırıp ona baktım. “Gerçekten hiç daha heyecan verici bir yerde yaşamak istemiyor musun?”

Başım yavaşça salladı.

“*Heyecan verici şeyler yaptım. Bunun benim için iyi olduğunu sanmıyorum.*”

Başımı salladım, içimdeki batma hissi kurşuni bir topa dönüştü. *İşte bu kadar. O burada, ben oradayım ve bu da hikâyenin sonu.*

“Ama her neyse, reklamcılık...” dedi bir dakika sonra. “Bu işe nasıl girdin?”

“Ailem Tanrı’dan daha zengin. Her iki taraf da Doğu Yakası’nın asilzadeleri, eski para, bla bla. Beni bir Ivy League Üniversitesi’ne hazırlayan tüm *doğru* yatılı okullara gönderdiler. Han-

gisi olduğu önemli değildi. Aileme göre başka seçeneğim yoktu. Şikâyet ettiğimden değil,” diye ekledim aceleyle. “Borçsuz, dünya standartlarında bir üniversite hiç de küçümsenecek bir şey değil ve bunun için minnettirim. Ama kim olmamı istedikleri kadar kim olduğumla da ilgilenmiş olsalardı iyi olurdu.”

Asher başını salladı.

“Evet, anlıyorum.”

“İlk gençlik yıllarım boyunca disiplin cezası almış olmama rağmen notlarımı yüksek tuttum ve Brown’a girdim.” Ona bir bakış attım. “Demek istediğim, ailem bu yolu satın almadı.”

“Bu beni hiç şaşırtmadı.”

Gülümseyip şarabımı yudumladım. “Sayısal Ekonomi Bölümü’nden mezun oldum.” İçkisinin üzerine öksürürken güldüm. “İşte şimdi şaşırdın.”

Altıdudağından dökülen şarabı sildi.

“Hayır, ben sadece... Tahmin edemezdin.”

“Moda tasarımı ya da pazarlama olacağını mı düşünmüştün? Ben de öyle düşünmüştüm. Ama matematikte de oldukça iyiydim ve ekonominin bulmacalarını seviyordum. Daha önce olanlardan yola çıkarak bir sonraki adımda ne olacağım bulmak, trendleri okumak... Ama mezun olduktan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şeye uzun süre bağlı kalmadım ama ayakka-bı gibi kariyerler deneyerek oradan oraya zıpladım. Reklamcılığı bulana kadar çoğu uymadı. Her hesap da bir bulmaca gibi. Bir şeyi popüler hale getirmenin anahtarının ne olacağını bulmak zor. Görünüşe göre bir yeteneğim var ve bu beni sıkıyor. Yani...” Omuz silktim. “Kaldım.”

“Ne kadar zamandır ajansındasın?”

“Sonsuza kadar! Neredeyse üç yıl. En uzun süre kaldığım yer.”

Bir kahkaha attı.

“Bekle, doğru anlamış mıyım? İşe başlayalı üç yıldan az oldu ve şimdiden seni ortak mı yapmak istiyorlar?”

Kahverengi gözlerindeki hayranlığa ihtiyaç duymak istemedim ama bu hoşuma gitti. Hoştan da öte. Asher Mackey benimle kıyas-

landığında lanet olası bir azizdi ama kendi yeterliliğim normalde üzerinde düşündüğüm bir şey değildi. Viv'le parti yaparak ve erkeklerin benimle ilgilenmesine izin vererek o kadar çok zaman geçirmiştim ki aslında kendimle ilgilenebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Kaşlarını çatarak, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve zayıf bir gülümseme sundum.

"Evet. Elbette."

Neredeyse isteksizce, "Ee? Seattle'da işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Harika," dedim. "Birkaç kez kontrol ettim, aslında daha bugün. Hesaplarımı ve müşterilerimi önemseydiğim ortaya çıktı. Kim bilebilirdi ki?"

Hafifçe gülümsedi.

"Ben biliyordum."

Asher'ın o sinir bozucu arzusu bu basit açıklama karşısında alevlendi. Loş ışıktaki karanlık bir yakışıklılıkla nasıl görüldüğünü, bana nasıl baktığını ve kahverengi gözlerinde yansıyan kendimi görünce, duygularım kıpırdanıp çalkalandı. Şaraptan uzun bir yudum aldım, kendimi hiç olmadığım kadar çıplak hissediyordum ve bunun daracık elbisemle hiçbir ilgisi yoktu.

Yemeklerimiz geldi; onun için *scampi* ve benim için makarna *primavera*. Sebzeleri çatalımla ittim.

Asher yemeğinden başını kaldırdı.

"Konuş benimle, Faith. Bütün gece biraz inişli çıkışlı oldun. Neler oluyor?"

Ağır bir soruydu. Güvenli bir şekilde, *bana hemen bu masada sahip olmanı istiyorum*, demeden cevap verdim.

"Buraya erkeklerle olan kötü alışkanlıklarımı kırmak için geldiğimi düşünüyordum ama yine de yedi gün yirmi dört saat benimle ilgilenmene izin verdim."

Asher'ın kaşları arasındaki çatıklık tam zamanında ortaya çıktı.

"Yine mi bu?" Başını iki yana salladı. "Kendine yeterince kredi vermiyorsun. En iyi çabalarımın rağmen faaliyetlerimizin yarısından fazlasını sen karşılıyorsun. Ve zaten mesele para değil."

“O zaman ne?”

“Ver ve al,” dedi. “Lafı ağzına tıkmak istemem ama diğer adamlarla birlikteyken daha çok alan taraf senmişsin gibi geliyor.”

“Alan hep onlar.”

“Burada durum böyle değil.”

“Değil mi? Yatmıyoruz bile. Bu anlaşmadan ne kazanacaksın?”

“Seni.”

Sandalyeme geri oturdum.

“Beni.”

“Evet, Faith.” Bakışları üzerimde gezindi, daha sonra gözlerimle buluştu. Derinlik ve sıcaklık dolu bir yoğunlukla, “Seni alıyorum,” dedi.

Lanet olsun ona.

Seks yapmamasından daha da kötüsü, kalbimi tuhaf hissettiren bir şeyi ilk kez söylemiyordu. Sanki yıllardır açlıktan ölüyormuşum da şimdi Asher Mackey’i daha önce hiç olmadığı kadar sıcak ve tatmin olmuş bir şekilde mideye indiriyormuşum gibiydi.

Bu çok kötü. Gerçekten kötü.

Çatalım tabağıma çarptı.

“Artık dayanamıyorum.”

Asher gözlerini kırptırıp, “Pardon?” dedi.

“Ne yapıyoruz biz? Bunu. Sen ve ben. Ne yapıyoruz?”

“Akşam yemeği yiyoruz,” dedi. Sesi alçaktı.

“Kes şunu,” dedim. “Bu kadar... Bu kadar soğukkanlı olmayı bırak. Bana söylediğin o inanılmaz şeyleri söyleyip sonra da sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi *scampi*’ni yiyemezsin.”

“Faith...”

“Burada kendimi düzeltiyor olmam gerekiyordu, unuttun mu? Düşmek değil.” Nefesimi tuttum ve şarabımdan bir yudum aldım. “Boş ver. Unut gitsin. Ben iyiyim.”

Asher sakın bir şekilde arkasına yaslandı ve bardağını sapından çevirdi. “Bir kadınla bu kadar zaman geçirip de onunla yatmadığım hiç olmamıştı. Seninle olmak, seninle konuşmak...” Gözleri masanın üzerinden benimkilerle buluştu. “Durmak istemiyorum.

Önümde üç tane on iki saatlik ve bir tane de yirmi dört saatlik vardiya var ve ben şimdiden aralarda seni mümkün olduğunca nasıl görebileceğimi düşünüyorum.”

“Gitmeden önce demek istiyorsun.” Başımı salladım. “Bu... Her ne yapıyorsak delilik. Öyle değil mi?”

Başını salladı, ifadesi sertti. “Ama senin yanındayken kendime engel olamıyorum. Mantuken farklı insanlar olduğumuzu biliyorum. Aramızda gerçek anlamda bir okyanus var ama yine de...” Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. “Bunun nasıl bir yere varacağını anlamıyorum ama düşünmek istediğim son şey veda etmek.”

Ah, Tanrım!

Daha önce hiçbir erkek bana böyle bir şey söylememiştii. Hiçbir erkek bana Asher Mackey’nin *baktığı gibi* bakmamıştı. Bu yansımanın içinde yaşamak istedim. İçinde güneşlenmek. İçinde boğulmak.

Ben de mantıklı olanı yaptım: Elimi çektim, ayağa kalktım ve restorandan topallayarak çıktım.

Yan tarafa geçip duvara yaslandım. Hava ılıktı ve beni duygusal serbest düşüşümden kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Tüm vücudum titriyordu ve dirseklerime sarıldım.

Bir dakika sonra Asher köşeyi dönüp, “Hesabı alma sırasının bende olduğunu söyleyebilirdin,” dedi.

Ona doğru dönüp, “Birlikte olmalıyız,” dedim.

Donup kaldı.

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Şimdi mi?”

“Hemen şimdi.”

Gözleri karardı ve hırıltılı bir nefes verdi. Bana doğru yaklaşıırken, “Kurallarımız olduğunu sanıyordum,” dedi. “Öpüşmek yok, soyunmak yok.”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Faith...”

“Artık bunu yapamam!” Ağladım. “Bu... Bu hissettiğim *kaos* mu? Bu sadece vücudumun bana, eğer sana sahip olmazsam yanmak üzere olduğumu söylemesi. Bu yüzden değil mi hayatımın her dakikasında seni düşünmederi duramamam? Seni hayal ederek uyanıyorum, bütün günü seninle saçma bir mutluluk içinde geçiriyorum, daha sonra her gece seni biraz daha hayal etmeyi umarak uyuyorum.”

“Benim için de öyle, Faith. Aynen öyle.”

“Böyle söyleme. Bunu daha da kötüleştiriyorsun!” Bir parmağımı göğsüne bastırdım. “Her yerime tamamen sızdın.”

“Güzel.”

Asher’ın eli başımın arkasından, saçlarımın altından, acıyla karışık lezzetli bir ürperti içinde beni kavramak için uzandı. Beni kendine doğru çekti, neredeyse yerden kaldırdı ve kendisine doğru bastırdı. Kahverengi gözleri yüzümde gezinirken karanlık ve gölgeliydi. Dudaklarını benimkilere basturmadan önce küçük bir inilti çıkarmaya yetecek kadar zamanım vardı.

Tanrı yardımcım olsun.

Bu tek düşünce üzerime çöken bir tsunamide, Asher’ın öpücüğüyle boğuldu.

Ağzının beni parçalaması, onun tadı...

Sonunda oldu. Olacağını biliyordum. Ham, erkeksi güç ve hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Uzun anlar boyunca, dili her köşeyi ustalıkla keşfederken nefesimi kesen emici bir çekişle ağzımın kontrolünü almasına izin vermekten başka bir şey yapamadım. İçimden saf bir arzu dalgası akana kadar boynuna yapıştım. Onun vahşiliğine karşılık vermeye, onun beni yuttuğu gibi ben de onu yutmaya çalıştım. İkimiz de birbirimize açtık.

Asher dudaklarını benimkilerden çektiğinde kalın bir sesle, “Hissediyor musun?” dedi.

“Evet.”

Daha da yaklaştı.

“Yatağıma girdiğinde de böyle olacak, Faith. Ben seni becerirken de böyle hissedeceksin.”

Yüce İsa!

Başparmağı dudağımın üzerinde gezindi. “Olmadığımız bir şeymişiz gibi davranamayız,” dedi.

Derin bir nefes alıp, “Neyiz biz?” dedim.

“Bilmiyorum. Ama bu beni de korkutuyor.”

Asher başını eğdi ve beni tekrar öptü. Altdudağımı emdi, beni tattı ve içimi pelteye çevirdi. Daha önce de birçok kez şehvet duymuştum. Ama bu... Bu çok daha fazlasıydı. Bedenimin ötesine geçen bir arzuydu. Asher Mackey’e olan ihtiyacım her geçen dakika daha da derinleşiyor, hiçbir erkeğin bana ulaşamayacağı güvenli ve sağlam bir yerde saklı tutulan bir parçama dokunuyordu. Her okşayış o el değmemiş alana küçük işaret fişekleri düşürüyor, ham ve çıplak bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Hassas, yumuşak ve o kadar narindi ki en ufak bir yanlış kullanımda kırılabilirdi. Acıdan ve -fark ettim ki- en mükemmel hazdan koruduğum parçamdı.

Bu çok fazlaydı. Dudakları boynuma doğru inerken Asher’ın vücuduma yaptıklarına odaklandım. Bana dokunduğu her yerde, tenimde, sırtımda, bacaklarımın arasında sıcacık yalamalar hissediyordum. Tek yapabildiğim ona tutunmaktı. Kaslarım onun dokunuşuyla kum gibi gevşiyor, daha sonra beni başka bir yakıcı öpücüğe hapsederken ağzının içinde inliyordum.

Sonunda iki elimle göğsünü ittim.

“Araba. Hemen.”

“Evin kırk dakika uzaklıkta.”

“Peki, senin evin?”

“Ondan daha az.”

Asher’in evine giden kısa yol bir bulanıklık içinde geçti. Gece çökmüştü ve o doğuya doğru ilerlerken gökyüzünde elmaslardan oluşan bir panorama belirmişti. Onu olan isteğim o kadar büyüktü ki Asher’a bakamıyordum bile. Uzanıp vitesin üzerindeki elini tuttum. Sadece tutmak niyetindeydim ama onun yerine elbisemi yukarı kaldırıp elini kalçama koydum.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi sert bir şekilde.

Nasırlı avcunu pürüzsüz tenimde gezdirdim, daha da yukarı çıktım.

“Faith... Dönüşü kaçıracağım.”

Şimdi parmaklarını külotumun ıslaklığına bastırdım ve ne kadar iyi hissettirdiğini görünce dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Ne kadar da *doğru*.

“Tanrım...” diye homurdandı.

“Gözünü yoldan ayırma, itfaiyeci.”

Parmaklarını istediğim noktaya götürdümde o devraldı. Eli tangamın altından kaydı ve parmakları çıplak etimi bulduğunda çığlığını bastırdım. Çenesi sıkılı, gözleri sert ve dümdüz karşıya bakan Asher, nasırlı parmaklarını en narin, en hassas yerimde gezdirirken, iki parmağını içime sokmadan önce daireler çizerek üzerimde çalıştı.

“Ah, Tanrım,” diye inleyerek koltuktan kalktım.

Kendimden geçtiğim birkaç an boyunca hissi devam ettirmek için elini istediğim yerde tuttum. Çok geçmeden elini çekti. Zor nefes alıyor ve huysuzca, “Kaza geçireceğiz,” diye mırıldanıyordu.

Neyse ki bu işkenceye sadece birkaç dakika daha katlanmak zorunda kaldım çünkü sert bir sol yaptı ve pencereimin önünde bir tabela parladı: *Anini Plajı, Özel Yol*.

Kauai’nin gür yeşillikleri arasına sıkışmış, her biri okyanusa bakan ve çok da ufak evlerden oluşan küçük bir mahalleden geçerken gözlerim büyüdü. Asher daha da تنها bir yoldan devam etti ve eski Hawaii’li görünümlü, iki katlı, kırmızı, beyaz süslemeli, zemin katının büyük kısmı ahşap çıtalarla yükseltilmiş devasa bir evin önüne çekti.

Arabadan indim ve bu adamın şehirde şık ve şımartılmış bir hayatı olabilecekken bunun yerine insanların hayatını kurtarmak gibi yorucu bir işte çalışmayı seçmiş olması kalbimi gururla on kat daha şişirdi.

Asher yanıma gelirken benim kuşkulu bakışlarımı yanlış anladı.

“Onaylamıyor musun?”

“Onaylamamak mı?” Kollarımı boynuna doladım ve kelimeler ağzımdan döküldü. “Yaptığın ve olduğun her şey Asher, sadece seni daha çok istememe neden oluyor.”

Beni önce usulca, daha sonra sert bir şekilde öptü ve içimde kaynamakta olan ateş yeniden alevlendi. Vücutlarımızı daha da yaklaştırmak için arabaya doğru kaydım. Elini tekrar bacaklarımın arasına götürdüğümde göğsünün derinliklerinden kısık bir ses çıktı.

Kulağıma ateşli bir şekilde, “Seni cipimin kaportasında sikme on saniye kaldı,” diyerek hırladı.

“Yap,” diyerek nefes aldım. Parmaklarının, onun için acı çeken yerlerime dokunduğunu hissettiğimde delirmiştim. Derinlerime inerken bir küfür savurdu ve elini tutarak haykırdım. Çok geçmeden başını sallayıp geri çekildi.

“Hayır. Yatak.”

Asher beni kaldırıp bacaklarımı beline dolandı. Bir şekilde elleri kıcımlı kavrarken, öpüşmemize ara vermeden bizi içeri sokmayı başardı. Evi karanlıktı, sadece ay ışığıyla aydınlanıyordu. İzlenimlerim bir anda şimşek gibi canlandı. Ahıra benzeyen dış cephesine rağmen modern eşyaları ve mobilyalarıyla devasa bir yerdi. Son teknoloji bir ses sistemi ve mega televizyonu, tanımadığım kabile sanatıyla ve tahtadan oyulmuş bir Maui kancasıyla duvardaki alanı paylaşıyordu. Adayı onurlandıran maskülen bir dekor.

Çünkü burası sadece onun evi değil, onun yuvası. Bu ada onun evi.

Bu düşünceye karşı gözlerimi sıkıca kapadım ve onu daha sert öptüm.

Asher beni üst kattaki yatak odasına kadar taşıdı. Yavaşça yatağa yatırıp üzerime uzandı. O kadar ağırdı ki. Beni sertçe öpmeye başladı. Elleri saçlarımdaydı. Benimkiler de başının arkasındaki kalın ipeksi bukdelerine gömülürken, kalçalarımız birlikte yükselip alçalıyor hâlâ üzerimizde olan kıyafetlerle hüsrana uğruyordu.

“Lütfen... Asher. Acele et.”

“Bileğın,” dedi ağızıma karşı. “Dikkatli olmalıyım.”

İnanmayan bir ses çıkardım. Dikkatli olma zamanı sona ermişti. Birbirimizden uzak durmayı başaramadığımız her an *dikkatten* biraz daha fazla uzaklaşıyorduk. Artık pervasız bir bölgedeydik, birlikte uçuşuma doğru serbest düşüş yapıyorduk.

Öpüşmelerimiz günlerin gerginliği ve bastırılmış ihtiyaçla çılgınca bir hal aldı. Onu geri ittim, böylece oturup elbisemi çıkarabildim. Asher devralıp elbiseyi başımın üzerinden kaldırdı, daha sonra kendi gömleğini yırtarak önümde diz çöktü. Ben daha düşünüp, hareket edemeden ağızı üzerimdeydi. Boğazımdan köprücük kemiğime doğru ilerliyordu.

“İşte,” diye homurdandı. Nefesi sıcaktı ve dili ufak darbeler vuruyordu. “İstediğim şey buydu. Tam burası. Çok seksi.”

O kadar yer varken.

Bu adamın içimde ve dışımda yarattığı her his başımı döndürüyordu.

Ağız kalbimin üzerinde gezindi ve kalın, yumuşak saçları çeneme değdi. Ellerini göğüslerimin üzerinde hissederken gözlerim geriye doğru kaydı ve parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Nasırlı başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirirken ağız diğerini buldu, ısırıldı ve emdi. Ellerim kafa derisinin üzerinde gezinip, ardından sırtından aşağı inerken onu kendime çektim.

“Bunu ilk günden beri yapıyor olmalıydık,” diye fısıldadım ve sonra Asher meme ucumu dişlerinin arasına alıp, emerken zevkle haykırdım.

“O zaman bu kadar mükemmel olmazdı,” diye hırladı.

Tekrar dudaklarıma doğru ilerledi ve beni sırtüstü yatana kadar bastırırken öpmeye devam etti. Vahşi ve arzulu bir halde tangamı sertçe çıkardı ve vücuduma bakarak durdu. Karşısında çıplak ve onun için hazırdım.

“Seni tatmayı hayal ettim,” dedi huysuzca. Parmakları kadınlığımın üzerinde geziniyor, parmak uçları ıslaklığımı okşuyordu. “Tanıştığımız günden beri.”

“Asher... Tanrı aşkına!”

Asher diz çökerek ağzını üzerime yerleştirdi. Can havliyle yatak örtüsünü kavradım. O beni yalayıp, emerken zevkle çırpınıyordum. Kadınlığıma saldırırken bakışlarımı tavana diktim. Dudaklarımdan tutarsız sesler dökülüyor, içimden dalga dalga saf hisler akıyordu. Vücudumdaki her hücre alev alev yanıyorken yataktan ona doğru yükseldim, hepsini istiyordum. Ayak bileğimdeki acı bile beni daha yükseğe çıkaran tsunamiye eklendi.

Sonra Asher meme ucuma yaptığı gibi klitorisimi de dişlerinin arasına alarak emmeye başladı.

Zevk bir dalga gibi çarptı.

Sanki uçup gitmemi ya da milyonlarca parçaya ayrılmamı engelleyebilecekmiş gibi yatağa tutundum. Adını haykırarak geldim. Daha önce hiçbir erkekle hissetmediğim bir zevk ve sıcaklık dalgası içimden akıyordu. Çünkü bu sadece seks değildi. *Onunla* seksti.

Asher ayağa kalktı ve ödülünü kazanmış bir fatih gibi yüzüme baktı.

“Seninle işim bitmedi.”

Prezervatif almak için komodine gitti. Karanlıkta büyük ama zarif hareketlerini izleyerek kendimi oturmaya zorladım.

Benim de onunla işim bitmemişti. Daha başlamamıştım bile.

Prezervatifi eline aldığı anda, “Buraya gel,” dedim.

İlk ihtiyacım zar zor da olsa giderildiği için kendimi daha sakin hissediyordum. Onu içimde istiyordum ve bunun gerçekleşmek üzere olduğuna inanamıyordum. Beklenti, sinir, istek... Sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi.

Yapmadım. Bu şekilde değil.

Ben yatağın kenarına otururken Asher önümde durdu. Karnının sıcak tenini öperken önce pantolonunun düğmesini, daha sonra da fermuarını açtım. Pantolonunu aşağı iterken dilimi karnının sert çizgileri ve çıkıntıları boyunca gezdirdim. Ereksiyonu *boxer*ını zorluyordu. Onu gördüğümde içimdeki arzunun ateşi alev alev yandı. Yavaşça anın tadını çıkararak iç çamaşırını kalçalarından aşağı ittim ve kasıklarının V çizgisi üzerinden bakışlarımı muhteşem aletine indirdim. Büyük, sertleşmiş ve mükemmeldi.

Kadifemsi derisinin sert uzunluğunu hissetmek için onu bir kez deneysel olarak okşadım.

“Faith,” dedi gerilmiş bir şekilde.

“Sadece tanışıyorduk.”

Asher'dan prezervatif paketini aldım ama onu elimle açmak yerine ağzımı kullanarak aletine geçirdim.

“Ah, lanet olsun,” diye inledi. Eli ağır bir şekilde saçlarıma indi. Kavırıyor ve omurgamdan aşağı enfes bir his gönderiyordu.

Aletini elimle sıvazlarken onu önce derin, daha sonra sık bir şekilde ağzıma aldım ve dilimi etrafında döndürdüm. Boğazımdan küçük arzu inlemeleri çıkıyordu. Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırırken çıkardığı her ses ve mırıldandığı her küfür, beni daha da tahrik ediyordu. Kendini tutuyor, ağzımı sikmemeye çalışıyordu. Ona izin verirdim ama şu an daha fazla bekleyemezdim.

“Şimdi,” dedim nefes nefese. Onu serbest bırakıp prezervatifi aletinde yuvarladım. Yatağa geri uzanarak arkama yaslandım ve arzulu, muhtaç bir şekilde bacaklarımı açtım. “Hemen şimdi, it-faiyeci.”

Pantolonunu ve iç çamaşırını bir kenara attı ve hızla üstüme çıktı. Aletinin başı alev almış ıslaklığıma sürtünüyordu.

Bacaklarımdan birini dirseğinin kıvrımına geçirerek beni daha da açtı ve mükemmel, sert bir hamleyle içime gömüldü.

Zaman durmuş, sayıklayan zihnimin ve bedenimin onun ağır, kalın ve içimde çok çok derin hissetmesinin tadını çıkarmasına izin vermişti. Sıcak, sızılı bir zevk dalgası ilk itişiyile alevlendi ve kalçalarının benimkilere bir sonraki sert çarpışıyla daha ağır, daha güçlü bir hale geldi. Ve sonraki her darbe daha hızlı ve yoğun bir şekilde, onun mükemmel ağırlığının altında sıkışmışken beni daha da yükseğe çıkardı.

Ona doyamıyor, yeterince derine alamıyordum. Tırnaklarımı geniş sırtına geçirdim. Onu kendime sıkı sıkıya bağlamaya, vücudunu benimkiyle birleştirmeye çalıştım. Her hareketine karşılık vermek için kalçalarımı kaldırdım ve o da çılgın bedenlerimiz her izin verdiğinde beni öptü. Dişlerimiz ve dillerimiz çarpışıyordu.

“Yaklaştım,” demeyi başardım.

Asher diğer bacağı mı dirseğine geçirerek beni ikiye bükte. Avuç içleri iki yanımda düz duracak şekilde kendini üzerime bastırdı ve akıllamaz bir ihtiyaçla içime girdi. Arzu öylesine çiğ ve güçlüydü ki her şeyin benim için olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Bir an, diğerinin içinde eriyerek coşkuya doğru tırmanıyordu. Beni uçurumun kenarına gönderdi ve orgazmım patlayarak, tüm düşünceleri silip süpürdü. Beyaz ve sıcak zevk dalgaları, aletin hâlâ içimde hareket ettiği merkezimden bana doğru aktı. Onu kendine yaklaştıırken orgazmımın etkisini devam ettiriyordum.

“Gel,” diyerek nefes aldım. Ellerim onun görkemli kollarındaydı ve tırnaklarım etine batıyordu. “İçime boşal, Asher.”

Hırıltılı bir bağırma ve dünyayı sarsan son birkaç hamleyle sertçe boşaldı. Boynu kasılmıştı, yüzü acı dolu bir coşku maskesine dönüşmüştü. Prezervatif takmıştı ama içimin derinliklerine aktığını, beni kendisiyle doldurduğunu, kendisinin olarak işaretlediğini hayal ettim.

Orgazmımın sıcak sisinde bir tedirginlik hissi belirdi.

Onun hakkında böyle hissedemem. Ben gidiyorum.

Ve sonra üstümdeydi. Ten tene, sıcak ve ağır bir şekilde, nazikçe, derinlemesine saygıyla öpüyordu. Öyle ki gözlerim yaşardı ve buna kesinlikle izin yoktu. Erkekler için ağlamazdım. Asla.

Yine de onu aynı derinlik ve özenle öptüm. Ona sarılıp öpmekten ve sonsuza kadar bu anda kalmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum.

Sonunda benden ayrıldı ve nazikçe geri çekilerek yana doğru yatağa uzandı.

“Bileğin nasıl?”

“Ayak bileklerim mi var?” Güçsüzce bir nefes vermeyi başardım. “Tüm vücudum zonklayan bir orgazm.”

“Güzel. Biraz su ister misin? Kestirelim mi? Ama kısa bir süreligine.”

“Çünkü hâlâ benimle işin bitmedi, değil mi?”

“Yakınından bile geçmedi.”

Tanrım! Gülümsemesi -sert, granit yüz hatlarında nazik bir şey- nabzımı sözlerinden bile daha fazla hızlandırdı. Huzursuzluk hissi korkunç bir hal aldı. Asher’la yatmak hiçbir şeyi düzeltmemişti. Sadece daha da kötüleştirmişti. Bedenim -geçici olarak- tatmin olmuştu ama kalbim hâlâ daha fazlasını istiyordu.

İstenmeyen düşünceleri onun hislerinde boğmak için tekrar ona uzandım. Saatlerce. Ama şafağın ışığı pencereden içeri süzül-
düğünde ve birbirimize dolanmış bir şekilde yattığımızda, mü-
kemmek bir çatışma içinde tavana baktım. Bir düşünce zihnimde
yaygara koparıırken hoşnutluk ve aidiyet kalbimi ısıtıyordu.

Korkunç bir hata yaptık.

11. Bölüm

Asher

Sabahın ışıkları üzerime düşerek beni ağır bir uykudan uyardı. Gözlerimi açıp yanımdaki kadına baktım ve dün gece onun her yerinde olan dudaklarıma yavaşça bir sırtma yayıldı. Sonunda Faith'le uyumak, ona dokunmak, onu öpmek, onun içinde olmak... Lanet olası bir mutluluktu.

Ve hiçbir şeyi düzeltmedi.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp başımı ellerimin arasına aldığımda sırtışımda soldu.

"Kahretsin!"

Bütün gece Faith'e sahip olmak, hiçbir şeyi doyuma ulaştırmış ya da durulmuş gibi hissettirmiyordu çünkü umutsuzca arzuladığım sadece onun vücudu değildi. Onun saf, akıllara durgunluk veren arzusu seksle başlayıp seksle bitmiyordu. Onu kalbimin her köşesinde hissediyordum. Kimsenin dokunmasına izin vermediğim ve çok azının varlığından bile şüphelendiği ihmal edilmiş, kırık köşelerde. Ona duyduğum arzu, boş bir evde geçirdiğim sayısız sessiz gecelerde, aç kalmış yırtıcı bir hayvan gibiydi.

Boş bir hayat.

Yatağımdan düzinelerce kadın geçmişti ama sadece onun kalmasını istiyordum.

Dişlerimi fırçalamak ve kendime gelmeye çalışmak için iç çamaşırlarım giyip sessizce banyoya doğru yürüdüm. Cuma günü izinliydim, daha sonra dört uzun vardiyam vardı. Faith pazar günü ayrılıyordu.

Bununla ne bok yiyeceğiz?

Yatak çarşafı hışırdadı ve aynadan Faith'in bana doğru topallayarak gelişini izledim. Üzerinde sadece tangası ve kuvars kolyesi vardı. Fantezim gerçekleşmişti, bütün gece o kolyeden başka bir şey takmadan onunla birlikte olmuştum. Onu becerirken kolye aramızda sallanıyordu.

Faith kollarını bana dolayıp, mükemmel göğüslerini sırtıma bastırınca kendime geldim.

"Mmm," diye iç geçirdi ve yanağını tenime koydu. "Çok sıcak."

Diş macununu tükürüp ağzımı çalkaladım ve sonra onu kucaklamak için arkamı döndüm. Sarı saçlarından bir tutamı gözlerinin önünden çektim.

"Merhaba."

"Merhaba." Başını eğdi, beni inceliyordu. "Aklında bir şey mi var?"

"Seninkinde bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yok." Kıçımı tokatladı ve sonra kapıyı açık bırakarak tuvalete gitti. "Skandal yaratma, Mackey. Dün gece yüzüne oturdum. İşememle başa çıkabilirsin."

Sözleri anında iki yanımda ipeksi kalçaları, ellerimin bacaklarında olduğu, ağzımın bacaklarının arasına kilitlendiği, susuzluktan ölüyormuşum gibi onu emdiğim görüntüsünü çağırırsa da kaşlarımı çattım.

Öksürdüm.

"Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"Biliyorsun."

Ellerini yıkamak için kalçasıyla beni kenara itti.

"Nasıl yardımsız yürüdüğüm hakkında mı? Oldukça iyi, değil mi?"

"Başından beri bunun olacağını biliyordum."

Pasifik Okyanusu'nun diğer tarafında yaşayan bir kadınla ilişkiye girmenin kötü bir fikir olduğunu da biliyordum. Yine de işte buradayız.

Faith gözlerini devirdi ve lavabonun üzerine zıpladı. “Evet, çok zekisin ve yakışıklısın.” Parmakları göğsümün üzerinde gezindi. “Ve seksi...”

Beni öpmek için eğildi ama geri çekildim.

“Faith...”

“Asher...”

Aramızdaki hava çatırdıyordu. Dün geceden kalan, yeniden alevlenmeye hazır bir sıcaklık ve arzu bulutu, ikimizin de başa çıkmak için donanımlı olmadığı duygularla renklenmişti.

Yatağımın başucundaki masadan telefonum çaldı.

Faith başını eğdi.

“Onu açacak mısın?”

Ben kıpırdamadım ama o gözünü kırpmadan bakışlarımı izledi. Telefon tekrar çaldı ve o da beni hafifçe itti.

“Git.”

Kaşlarımı çatıp yatak odama geçtim. Telefonu elime alarak yeşile bastım.

“Ne var?”

“Kardeşim, bayanlar ve baylar.” Morgan güldü. “Kal’ın okullundaki *arkadaşlar ve aile* pikniğinin bir saat içinde başlayacağını hatırlatmak için aradım.”

“Kahretsin, bugün müydü? Unutmuşum.”

“Ben de bu yüzden aradım. Bir sorun mu var?”

Sırtımı banyoya döndüm ve sesimi alçaltarak kendimi destekledim. “Faith burada,” dedim ve telefonu kulağımdan uzak tuttum, ta ki ardından gelen kargaşa ve bağrışmalar kesilene kadar.

“İşin bitti mi?”

“Hayır, sadece mola verdim,” diye homurdanarak güldüm ve gözlerimi devirdim. “Pikniğe geç kalacağım. Faith’i geri götürmek zorundayım ve sonra-”

“Onu nereye götüreceksin? Getir onu, seni ahmak.”

“Bu bir aile meselesi.”

“Bu bir *arkadaş* ve aile meselesi. Faith işle ilgili tavsiyeleri nedeniyle resmi olarak bizim arkadaşımız ve başka nedenlerden do-

layı da senin arkadaşın. Görünüşe göre çıkarları olan arkadaşlar. *Sonunda.*"

Omzumun üzerinden Faith'e baktım. Hâlâ lavabonun üzerine tünemiş bir halde oturuyordu ve üstsüzdü. Düşüncelere dalmıştı. Parmakları kuvars kolyeyle oynuyordu.

"Soracağım."

Morgan daha fazla yorum yapamadan telefonu kapadım ve Faith'e yeniden katıldım.

"Bana ne soracaksın?"

"Kal'ın bugün okul pikniği var. Mini bir karnaval gibi. Midilli gezintileri, oyunlar falan."

"Tüm bu saçmalıklar kulağa hoş geliyor. Ne zaman başlıyor?"

"Yakında."

"O zaman acele etsek iyi olur."

Yavaşça lavabonun üzerinden atladı ve yatağa geri tırmanarak uzun, kıvrak vücudunu çarşafımdan üzerine uzattı. Sanki manyetik bir düğme açılmış gibi otomatik olarak ona katılmak için hareket ettim. Çıplak teninin her santimini tenimde hissedebilmek için vücudunu kendime çektim.

"Seninle biraz daha zaman geçirmeme izin ver," dedi. Çenemi öperken elleri saçlarımdaydı. "Sonra ben *Uber*'la evime döneceğim ve sen de Kal'ın pikniğine gidebilirsin."

"Eğer bugün Waimea'ya gitmezsek orayı bir daha göremeyebilirsin. Benimle pikniğe gelebilirsin, daha sonra da kanyona gideriz."

Faith'in ifadesi sertleşti ve başka tarafa baktı, gözleri boynunun çizgilerini takip eden parmak uçlarındaydı.

"Bilmiyorum. Daha çok ailevi bir şey gibi görünüyor."

Tam olarak benim düşüncemdi. Yine de ona daha sıkı sarıldım.

"Morgan seni davet etti. *Ben de* seni davet ediyorum."

Faith tereddüt etti, daha sonra zoraki de olsa gülümsedi. "Belki de bir görünmeliyim. Gitmeden önce onlara veda etmek için başka bir şansım olmayacak."

Siketim.

Gözlerimiz buluştu ve sonra bana saldırarak sertçe öptü. Yüzleşmek istemediğimiz onca şey hakkında konuşmak yerine beni öptü. Dün gece restoranda çok fazla şey söylemişim. Kapalı kalması gereken kapıları tekmeleyerek açmışım.

Ben de onu aynı aceleyle öptüm, sırtüstü yatırdım ve sanki onu ağırlaştırıp olduğu yerde tutabilecekmişim gibi üzerine yerleştim.

Bir prezervatif tedarik edildi ve birbirimizin kollarına düştük. Her ateşli dokunuşta duygularımızı yakmaya çalışıyorduk. Sert ve hızlı bir şekilde içine girdim, onu arzularken aklım başımdan gitmişti. Kollarını ve bacaklarını sıkıca etrafıma sardı, orgazm olurken beni içinde derin bir şekilde tuttu. Beyaz, sıcak ve hiç kimseyle olmadığı kadar yoğun.

Sonra duş aldı ve ben de ona elbise dediği o soluk mavi parçanın üzerine giymesi için düğmeli gömleklerimden birini verdim. Ben de duştaki sıramı aldım su soğuyana kadar sıcak suyun içinde durdum.

Yardımlı olmadı.

Giyindim ve bize kahve yaptım. Mutfağında neredeyse tek kelime etmeden içtik. Söylememiz gereken her şey bizi birbirimize çarptırmak isteyen ateşli bir ihtiyaç bulutu içinde aramızda asılı duruyordu. Her şeyin ötesinde, cinsel açıdan Faith kadar uyumlu bir kadınla hiç birlikte olmamışım. Ona vermek istediğim her şeyi alıyor ve aynı yoğunlukla geri veriyordu. Bütün günü onunla yatakta geçirmekten, sevişmekten, konuşmaktan ve sonra biraz daha sevişmekten başka bir şey istemiyordum, ta ki ikimiz de kendimizden geçip ben ona sarılana kadar...

Tanrım, gerçekten mahvoldum.

Hanalei İlköğretim Okulu'nun önündeki yürüyüş yolu, üzerinde *Arkadaşlar ve Aile Günü Jübilesi!* yazan dev bir pankartla ve çok renkli küçük el izleriyle süslenmişti.

Faith fazla enerjisi olmadan, "Ne kadar şirin," dedi.

On dakikalık yol boyunca ikimizin de söylediğinden daha faz-

lasıydı. Arabayı park ettim ve o iner inmez yolcu tarafına doğru ilerleyip, tekrar kaçamadan onu cipe yasladım.

İçini çekti ve alnını göğsüme bastırdı.

"Asher..."

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Faith."

"Ben de öyle. *Belli ki.*" Bana baktı, gözleri sıvı yeşildi ve bana eziyet eden aynı çatışmayla yüzüyordu. "Kal için iyi vakit geçirelim, tamam mı?"

Başımı salladım. Beni usulca öpüp koluma girdi. Okulun arka tarafına doğru yürümesine yardım ettim. Ona ödünç verdiğim gömleğe bir düğüm atmış, önünü çoğunlukla açık bırakmıştı. Neredeyse doğaçlama bir kıyafet olduğunu kimse anlayamazdı.

Okul bahçesine çıkarken *Morgan anlar*, diye düşündüm. Ama küçük kardeşimin ukalaca sözleri endişelerimin en küçüğüydü. *Çünkü o gidiyordu.*

Avlu, öğle yemeği alanındaki stantlarla, oyunlarla ve piknik masalarıyla doluydu. Doğu tarafına bir şişme ev, batı tarafına ise seyyar bir hayvanat bahçesi kurulmuştu. Pırıl pırıl bir güneşin altında onlarca çocuk birbirlerini kovalıyor, gülüyor, çığlık atıyor ve patlamış mısırları ağızlarına tıktırıyor. Faith ve ben okul personelinin yemek ve oyunlar için bilet sattığı katlanır masaya doğru ilerledik. İhtiyacımız olandan daha fazla bilet aldım ve yanımızdan geçen rasgele çocuklara dağıttım.

Faith'in bana gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Neden bir noktada okula büyük bir bağış yapıldığını hissediyorum. İsimsiz olarak tabii ki."

"Önemli bir şey değil ve en azından bunu yapabilirim," dedim. "Eğitim bütçesi berbat durumda. Her zamanki gibi."

Hiçbir şey söylemedi ama kolumu sıktı ve bana bakışı çok hoşuma gitmişti. Bana gülümsemesi. Buna alışabilirdim. Her şeye. Onunla yatağında uyanmaya, gömleğimi giymesine, onu kanyonlara, sahile ya da istediği herhangi bir yere götürmeye. Erkekler kadınları fethettiklerini düşünmeyi severlerdi. Ne saçmalık. Bizler daha zayıf cinslerdik, şehvetimiz karşısında çaresizdik. Bir bakışla,

bir bir parfüm kokusuyla, zarif bir boyundaki köprücük kemiğinin görüntüsüyle yıkılabildik.

Morgan ve Nalani yaklaşırken bakışlarımı Faith'ten ayırdım. Kardeşim kocaman sırtırken *Nikon D7500*'ü boynundaki kayıktan sarkıyordu. Nalani omzundan bağlanmış uzun, dökümlü elbisesiyle çok güzel görünüyordu.

Morgan, "Ash! Faith! Gelebilmeye sevindim!" diye seslendi ve Faith'i yanağından öptü. "Bakın kim yürüyormuş? Daha iyi misin?"

"Daha iyi ama sanırım oturmam gerek."

"Aloha, Faith," dedi Nalani. "Seni tekrar görmek çok güzel. Gel bakalım. Büyükannem Momi'yle tanışmalısın."

Morgan elleri cebinde topuklarının üzerinde sallanırken Nalani, Faith'i kanatlarının altında aldı. Sohbet ederek çok uzakta olmayan bir piknik masasına doğru yürüdüler.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

"Bir şey söylemedim. *Henüz*." Güldü ama karanlık bakışımla gülüşü anında soldu. "Sorun nedir?"

"Bir şey yok. Kal nerede?"

"Zıplayan evde arkadaşlarıyla oynuyor. Ve bana *bir şey yok*, deme. Ne oldu? Faith'le kavga mı ettiniz?"

"Hayır."

"Bundan daha da kötüsü," diye nazikçe takıldı Morgan. "Ondan hoşlanıyorsun."

Dudaklarıma bir karşılık geldi. Onu yuttum.

"Bunun bir önemi yok. Pazar günü buradan gidecek."

"Peki, tamam. Pazar gününden sonra ne olacağını konuştunuz mu?"

"Konuşacak ne var? O Seattle'daki hayatına geri dönüyor ve benim de burada bir hayatım var."

"Belki bir şeyler ayarlayabilirsin. İleri geri uçarsınız."

"Kaç kere? Ve ne amaçla? Büyük şehirlerden nefret ederim. O da izole adalardan nefret eder. Bunun gidebileceği hiçbir yer yok."

"Evet ama-"

"Ama hiçbir şey. Her şey bitti. En başta bu işe bulaşmak aptallıktı."

"Katılmıyorum. Seni hiç, bir kadın için bu kadar heyecanlanırken görmemiştim. Sen ve o birlikte..." Omuz silkti. "Hoşuma gitti."

Benim de. Bütün sorun da buydu zaten.

"Kal'a merhaba diyeceğim."

Döndüm ve önünde manyakça gülümseyen bir palyaço olan, büyük, kırmızı kare şeklindeki zıplama evine doğru yürüdüm. Kaleo, yarım düzine çocukla birlikte şişirilmiş zeminde savruluyor ve duvarlardan zıplıyordu.

Onu önemsiyorum, diye düşündüm. Yeğenim beni gördüğünde el salladım. O da el sallayarak karşılık verdi. *Yeğenim önemli. Morgan, Nalani, Cap ve diğer çocuklar... Buradaki lanet hayatım önemli.*

Kal'ın aşağı yukarı zıplamasını izlerken Ho'opi'i Şelalesi'nde bir tehlike çağrısı alana kadar hayatımın doğru boyutta olduğunu fark ettim. Şimdi boş alanlarla doluydu. Daha fazlasıyla doldurmak istediğim bir boşluk.

Faith'le birlikte.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Eğer geçmişim bana bir şey öğrettiyse o da çok fazla şey istemenin tehlikeli olduğuydu. Her zaman kontrollü olmak, güvende kalmanın tek yoluydu ve Faith'in yanında kontrolüm yoktu. Duygularım kontrolden çıkmıştı. Normalde söylemeyeceğim şeyler yaptım ve söyledim. Daha iyi biliyordum.

Omzumun üzerinden baktım. Uzaktan Faith'in Morgan, Nalani ve tekerlekli sandalyesinde oturan, kireçlenmenin zayıflatığı seksen iki yaşındaki büyükannesiyle birlikte oturduğunu gördüm.

Sen ve o birlikte... Hoşuma gitti.

"Siktir git," diye mırıldandım ve elimi yüzümde gezdirdim.

"Daha sadece öğlen ve sen çocuklarla dolu bir karnavaldasın," dedi yumuşak bir ses. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

Baktığımda Chloe Barnes'ı gördüm. Kal'ın öğretmenini önüm-

de duruyordu. Kahverengi saçlarını toplamış, üzerinde bir güneş elbisesi ve yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

“Ah, Chloe! Özür dilerim. Sadece sesli düşünüyordum.”

“Sorun değil. Konuşmak ister misin?”

Chloe yirmi dört yaşındaydı, güzeldi ve bekârdı. Bu küçük adada Morgan’ın gözünde beni bekârlıktan kurtarmak için her zaman başlıca aday olmuştu. Ama Chloe’nin Kal’la arasının iyi olmasından hoşlansam da onunla bir ilişkiye başlama fikrini hiç düşünmemiştim. Yeğenimin üçüncü sınıf öğretmeniyle tek gecelik bir ilişki yaşamak beni kesinlikle serseri sınıfına sokardı ve bir bağlılıkla ilgilenmiyordum.

Bundan emin misin? diye düşündüm ve bakışlarım Faith’i bulmak için arandı.

“Yok, ben iyiyim,” dedim sonunda. “Ben de tam-”

“Ash amca! Bayan Barnes!” diye bağırarak Kaleo koşarak geldi ve kollarını Chloe’nin beline doladı.

Chloe güldü ve göz göze konuşmak için diz çöktü.

“Aloha, Kal. Eğleniyor musun?”

“En iyi şekilde!” diyerek bana baktı. “Annem, benim için daha çok bileti olduğunu söyledi. Hadi, gidelim! Siz de Bayan Barnes.”

Onun manik, şekerle beslenen enerjisine kıkırdadım. “Buraya gel, ahbap.” Onu omuzlarıma kaldırdım ve kollarımı bacaklarına doladım. Chloe usulca gülümsedi ve yanıma yaklaştı.

“Onunla çok iyi anlaşıyorsun,” dedi. “Nasılsın? Uzun zaman oldu.”

“Çok meşguldüm. Uzun vardiyalar.”

“Yiyecek bir şeyler getirmek için her zaman müsaitim,” dedi.

“Ev yapımı bir şeyler. Çalışırken her zaman *fast food* tüketmeye başvurmanı istemem.”

Bakışlarım ona kaydı ve geri döndü. İlk kez teklif etmiyordu.

“Yapmak zorunda değilsin, Chloe.”

“Yapmak *zorunda* değilim. Bunu istiyorum.”

Bana baktı, gülümsemesi güzeldi ama arkasında Faith’in zekâsından hiçbir şey yoktu. Gözlerinde ateş yoktu, sadece hafif bir

ısıcılık vardı. Birinci seviye bir yanıktı. Düşük yoğunluklu, hafif bir temizlik, az hasar.

Ama Faith...

Faith altıncı seviye, beş alarmlı, kırmızı kodlu bir *cehennem*.

Chloe'nin koluma dokunan eli beni düşüncelerimden kopardı. "Bu gülümseme ne için?" Bakışları aynı anda hem ağırbaşlı hem de cilveliydi. "Söylediğim bir şey için mi?"

"Ne? Hayır, ben-"

"İşte oradalar!" diyen Kal yüksek bir şekilde duyurdu.

Faith'e baktım. Giydiği gömleğimle ailemin arasında oturuyordu ve lanet olası kalbimin uzun bir kış uykusundan uyanıyormuş gibi hissettiğini inkâr edemedim.

Chloe tekrar koluma dokundu.

"Bugün biraz kendinde değil gibisin. İyi olduğuna emin misin?"

"Üzgünüm, sadece yorgunum."

Çünkü dün gece çok az uyumuştum. Çünkü Faith'le hararetli bir çılgınlığa kapılmıştım ve bitmesini hiç istemiyordum.

Ama her şey bitiyordu ve hissettiklerim kontrolümden çıkmadan önce lanet olası mesajı almamın zamanı çoktan gelmişti.

12. Bölüm

Faith

Nalani'yle yürümek için Asher'ı Morgan'ın yanına bıraktığımda itfaiyecimin yüzü gergindi. Konuşmamız gerekiyordu, bunu biliyordum ve o da açıkça biliyordu ama sanırım bu konuşma konusunda kendime güvenecek kadar kendimi geliştirmemiştim. İçimde kaynayan milyonlarca duygu vardı; heyecan verici, ürkütücü ve hepsi de aynı duvara çarpıyordu. *Ben gidiyordum.* Herhangi bir şey hakkında konuşmanın ne anlamı vardı?

Uçuşuma bir saat kalana kadar onunla seks yapmaya devam edeceğim.

Ama bugün onun son izin günüydü ve tekrar özgür olduğunda ben çoktan gitmiş olacaktım.

"Tanrım!"

Nalani dönüp, "İyi misin?" diye sordu.

Zorla gülümseyip, "Harikayım," dedim.

Öğle yemeğinden arta kalanlarla dolu piknik masasına gelmiştik. Masanın ucunda tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın, ince ve zayıf bedeninin üzerine rengârenk bir elbise giymişti. Parmakları kireçlenmeden dolayı boğumlu ve çarpıktı ama biz yaklaşıırken koyu renk gözleri keskin, gülümsemesi sıcaktı.

"Momi, bu Faith Benson. Asher'ın bir arkadaşı."

"Aloha, Faith."

"Alo-um... Merhaba."

"Aloha diyebilirsiniz, canım."

Yanına oturarak, "Yapabilir miyim?" diye sordum. "Sömürgeci

statüm göz önüne alındığında, sadece *merhaba* ya da *hoşça kal* olsa bile bu biraz kültürel sahiplenme gibi geliyor.”

Momi kıkırdadı. “Bu, Hawaii kültürünün daha fazla benim-
senmesini dilediğim bir yönü. Merhaba. Hoşça kal.” Başını iki
yana salladı. “İngilizcede böylesine derin bir duyguyu anlatan bir
karşılık yok.”

Nalani gururlu bir gülümsemeyle, “Momi bir *mana wahine*,”
dedi. “Güçlü bir kadın. Geleneklerin koruyucusu.”

Bunu görebiliyordum. Bunu *hissedebiliyordum*. Kadın zayıf
formunda, çağların bilgeliğini barındırıyor gibiydi. Aniden onun-
la oturabilmeyi, her karışık ve çelişkili düşüncemi onun kucığına
dökebilmeyi diledim.

Momi yüz ifademi yakaladı.

“Canım?”

“Sadece adaların kültürü hakkında daha fazla şey öğrenmek
istediğimi düşünüyordum. Buraya tabiri caizse ufkumu genişlet-
mek için geldim ama öğrendiğim tek şey yürüyüş ayakkabıları ko-
nusunda berbat bir zevke sahip olduğum oldu.”

Ama bu tam olarak doğru değildi. Farklı hissediyordum. Daha
uyanık ve kafam Seattle’da olduğumdan daha netti.

Asher Mackey konusu hariç.

Momi gülümsedi. “Aloha ruhu, içimizdeki zihin ve kalp ara-
sındaki uyumdur. Bizden kendimize gelmemizi ve başkalarına
karşı iyi duygular beslememizi ister. Karşılık beklemeden şefkat
ve özen göstermektir.” Bakışları daha derine iniyor gibiydi. “Aloha
söylenmeyi duymak, görülemeyeni görmek, bilinmeyi bil-
mek demektir.”

Nalani sevgiyle, “Ne demek istediğimi anladın, değil mi?” dedi.

Başımı salladım. Bilinmeyi bilmek için her şeyimi verirdim.
Spesifik olarak kalbimle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum
çünkü orada uyum yoktu. Sadece tamamen yabancı ve taşınmaz
hissettirmeye başlayan bir özlem vardı. Kalıcı.

* Hawaii’liler bir kadına *mana wahine* dediğinde, bu onun *güçlü bir kadın* olarak görül-
düğü anlamına gelir ancak bu yalnızca Batılı anlamda değildir. Hawaii’liler için *mana*,
öncelikle manevi ve spiritüeldir. (ç.n.)

Momi uzanıp dizimi okşadı.

“Bu kadar yeter. Buraya ders dinlemeye gelmedin. Nalani bana reklam işinde olduğunu söyledi.”

“Öyleyim,” dedim ve Seattle şehir merkezindeki lüks ofisim hiç bu kadar uzak hissettirmemişti. Palmiye ağaçlarıyla çevrili ve Hawaii’li bilge bir kadınla oturduğum bu parlak öğle sonrasına ışık yılları kadar uzakta.

Nalani, “Faith, Morgan ve bana işimiz için bazı harika fikirler verdi,” dedi. “Ho’opi’i için şimdiden fotoğraf turları için rezervasyon yaptırıyoruz.”

Yüzümü buruşturup, “Önce onlara bir feragatname imzalatmayı unutma,” dedim.

Nalani güldü ve Momi sarılı bileğimi başıyla işaret etti.

“Umarım iyisindir. Geçirdiğin kazayı duydum.”

Morgan bize katılarak, “Çağrı geldiğinde Asher vardiyadaydı,” diye söze girdi ve Nalani’nin yanına, benim karşıma oturdu. Fotoğraf makinesini kaldırıp Momi’yle benim birkaç fotoğrafımızı çekti.

Momi, “Bana onun kurtarılmasıyla ilgili her şeyi anlattın zaten, *keiki lapuwale*,” diye nazikçe azarladı.

Nalani etrafına bakınıp, “Ash nerede?” dedi.

“Kal’ı bulmaya gitti,” diyen Morgan bana döndü. “Söyle bize, Faith. Ayak bileği burkulmaları bir yana, Kauai’yi nasıl buldun?”

“Çok güzel,” dedim. “Ama... Küçük.”

“Senin için çok küçük,” dedi Nalani. Ses tonunda ufak bir soru iması vardı.

“Benim için çok küçük,” diye dürüstçe itiraf ettim. “Ben bir şehir kızıyım. Bu benim kanımda var.”

Morgan, “Asla bilemezsin çünkü seni kendine alıştırabilir,” dedi. “Ash ve ben New York’tayken burayı pek sevmemiştim ama buraya kadar gelip kalmak istemek aklıma gelen son şeydi.” Karısına şefkatle gülümsedi. “Yine de en iyi motivasyona sahip olan bendim.”

* *Keiki lapuwale*, Hawaii dilinde *aptal çocuk* anlamına gelir. (ç.n.)

“Asher’la New York’ta olduğunu bilmiyordum.”

“Eyalet, şehir değil,” dedi Morgan. “North Bend’den ayrılmak zorunda kaldığımızda Ash bize Manhattan’ın yaklaşık yirmi mil kuzeyinde, Elmsford’da küçük bir yer buldu.” Başını eğdi. “Bunu sana söylemedi mi?”

“Hayır,” dedim yavaşça. “Sadece ufak tefek şeyler duydum ve belki de konuşmamalıyız.”

Morgan homurdandı. “Tabii ki sana söylemedi. Bizim için yaptıklarını anlatmasını sağlamak, diş çekmek gibi bir şey. Babamız bizi küçükken terk etti. Annem birkaç yıl boyunca kendini toparlamaya çalıştı ama bazı kötü işlere bulaştı. Ben Kaleo’dan biraz daha büyükken North Bend’i onsuz terk etmek zorunda kaldık.”

Şaşkınlığımdan kendimi unutarak, “Sadece ikiniz mi?” diye sordum. “Asher kaç yaşındaydı?”

“On altı, neredeyse on yedi,” dedi Morgan. “Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama bize bir yer buldu, okula yazdırdı ve yetkilileri peşimizden koşturmamayı başardı. Yardım aldığını biliyorum ama bana kim olduğunu hiç söylemedi. Bu endişenin bana dokunmasına asla izin vermedi. O kadar zekiydi ki mezun olduğunda Columbia’ya girmeyi başardı. Tam burslu.” Morgan’ın sözlerinden gurur akıyordu. “Adam her sabah beni okula hazırlamak için sabahın köründe kalkıyor, daha sonra da -her iki yöne de bir buçuk saatte giden- trene atlayıp akşam yemeği için zamanında geri dönmeyi başarıyordu.”

Morgan’ın gözleri parladı. Nalani elini onun elinin içine soktu ve minnetle gülümsedi, ardından sesindeki duyguyu temizledi.

“Her neyse. Ash onur derecesiyle mezun oldu ve Wall Street onu kaptı. Ben daha on beş yaşındaydım. O da ben liseden mezun olana kadar şehirde çalıştı ve işe gidip geldi.”

Nalani, Asher’ın Wall Street’te geçirdiği zamanın çocuk pikniği için uygun olmayan kısımlarını ihtiyatlı bir şekilde atlayarak, “Morgan birkaç yıl sonra buraya geldi, Ash de onu takip etti ve işte buradayız,” dedi.

Morgan, onun sürüklenişini yakalayıp, “Doğru,” dedi. “Bu

onun anlatacağı bir hikâye ama bizi bir arada tutmak için canla başla çalıştığı kısmı eklemeyi hep unutuyor. İnsanlar bunu bilmeli.”

“Neyi bilmeli?”

Asher aniden gelmişti. Kal omuzlarının üzerindeydi. Koyu renk gözleri Morgan ve benim aramda geziniyordu, temkinli ve dikkatliydi. Yanında genç ve güzel bir kadın duruyordu. O kadar yakındı ki hareket ettiğinde elinin tersi koluna değiyordu.

Bir aile gibi görünüyorlar.

Bu düşünce, bir kaya parçasını yutmak gibi sert bir şekilde aşağı indi ve mideme oturdu.

Morgan gülümseyerek, “Selam, Chloe,” dedi ve Asher’a döndü. “Ben de tam Faith’e, North Bend’den tahliyemiz hakkında biraz bilgi veriyordum.”

“Ona söyledin...”

Asher sözlerini yuttu ve kardeşler arasına gergin bir sessizlik çöktü.

Kal aşağı inmek için kıvrandı.

“Anne! Bayan Barnes’ı buldum. Ve daha fazla bilete ihtiyacım var. Ve biraz pamuk şeker istiyorum. Alabilir miyim?”

“Yavaş ol, şeker koması. Merhaba, Chloe,” dedi Nalani sıcak bir sesle. “Büyükannem Momi’yi hatırlarsın. Bu da Faith. Asher’ın... Arkadaşı.”

Chloe gülümsedi.

“Aloha, Momi.”

Yaşlı kadın cevap olarak başını salladı. Her şeyi izliyordu.

“Tanıştığınıza memnun oldum, Faith,” dedi Chloe. Bakışları elbisemin üzerine giydiğim erkek gömleğine odaklanmıştı. Parlak gülümsemesi titredi. “Siz ikiniz, birbirinizi nereden tanıyorsunuz?”

İçimdeki tüm sinisi, şirret, kıskanç içgüdüler -ki çok sayıda vardı- alevlendi. Neredeyse Asher’ı dün gece yaptığımız seksten çok iyi tanıdığımı tadı bir dille söyleyecektim ama son on iki günde olgunlaşmış olmalıydım. Ateş söndü ve karnımdaki taş daha da ağırlaştı.

“Ho’opi’i’de bir aksilik yaşadım,” dedim. “Asher beni kurtarmaya geldi.”

Beni aynı anda hem kurtardı hem de mahvetti.

“Ah,” dedi Chloe, gülümsemesi sıkılaştı. “Senin için orada olmasına çok sevindim.”

“Evet, bana adayı gezdirerek harika davrandı ama pazar günü ayrılıyorum.”

O zaman tamamen senin olacak.

Birden midem bulandı, güneş çok sıcaktı ve kalkıp kaçmak için deli gibi bir istek duydum.

“Ash?” Morgan kıkırdadı ama hâlâ tek kelime etmemiş olan kardeşine anlamlı anlamlı baktı. “Bizimle misin?”

Asher, kardeşini ölümcül bakışlarından kurtararak, “Evet,” dedi. “Aloha, Momi.” Sandalyesinin yanına diz çöktü ve onun zayıf ellerini güçlü ellerinin arasına aldı. “Burada durumun nasıl? Daha iyi misin?”

“Daha iyi,” dedi. “Benim için ayarladığınız yeni ilaç çok iyi. Siz farkına bile varmadan yeniden piyano çalmaya başlayacağım.”

Gülümsedi ama kahverengi gözlerinde endişe gizliydi.

“Söyle bana, eğer herhangi bir taraf-”

“Evet, evet,” diyerek onu başından savdı. “Yaşlı bir kadının eklem iltihabı hakkında sıkıcı konuşmalar yaparak misafirinizi ihmal etmeyelim. Faith, öğle yemeği ister misin? Ev yapımı saimin şehriye çorbası getirdim.”

Tüm gözler bana çevrilmişti ve kendimi yanlışlıkla bu okula gelmiş, benim olmayan bir aile ve elimde tutamayacağım bir adamla yanlış masaya oturmuş gibi hissediyordum.

“Hayır, teşekkür ederim,” diye mırıldandım ve ayağa kalktım. “Aç değilim ve... Gitmem gerekiyor.”

Morgan kaşlarını çatı.

“Gitmek mi? Şimdiden mi?”

“Gitmeliyim. Özür dilerim.”

Asher otomatik olarak, “Seni ben götüreceğim,” dedi.

Kaleo suratını astı.

“Daha yeni geldin, Ash amca.”

“Kalabilir,” dedim. Kelimeleri imalı bir bakışla Asher’a yönelttim. “Geri dönüş yolunu bulacağım.”

“*Seni götüreceğim,*” diye tekrarladı. Sert bakışları bana onunla tartışmanın faydasız olduğunu söylüyordu.

Benimkini yansıtan gözlerindeki acı dolu bakışa sırtımı döndüm ve aileye hitap ettim.

“Hepinizle tanışmak çok güzeldi. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim.”

Nalani, “Tanıştığımıza memnun oldum, Faith,” dedi ve bana sarılmak için yanıma geldi. “Umarım çok yakında tekrar gelip bizi ziyaret etmeyi düşünürsün.”

“İstediğin zaman buraya gelebilirsin,” dedi Morgan. Yanağımı öpüp bana sarıldı. “*Ne zaman istersen.*”

“Faith, bekle!” Kal ayağa fırlayıp önümde durdu. “Gelecek ay doğum günüm. Sekiz yaşıma gireceğim. Partime gelebilir misin?”

Saçlarını karıştırırken gözlerim aniden yaşardı. “Hiç sanmıyorum. Ama davetin için teşekkür ederim. Umarım partinde çok iyi vakit geçirirsin.” Momi’ye döndüm ve kadını çok az tanımama rağmen eğilip yanağından öptüm. “Aloha, Momi.”

“Aloha, Faith.” Buruşmuş eliyle elimi okşadı. “*A huihou kakou.* Tekrar görüşene dek.”

Tanrı merhamet etsin.

Hızla döndüm, Chloe’ye bir gülümseme fırlattım ve olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak uzaklaştım. Asher’ın mırıldanarak vedalaştığını duydum, daha sonra bana yetişti.

“Faith!”

Çimenlerin üzerinde ilerlerken, ona bakmadan, “Merak etmiyordum,” dedim. Engebeli arazi ayak bileğimi ağrıtıyordu ama hiçbir şey için duracak değildim.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Çocukluğunuzla ilgili bir şey sormadım. Morgan konuşmaya başladı.”

Asher’ın dudaklarında bir çizgi oluştu.

“Biliyorum. Hep bunu yapar. Ama... Tanrım, Faith, kendine zarar vermeden önce yavaşlayabilir misin? Konuş benimle.”

Okulun önüne geldiğimizde aniden durup ona döndüm.

“Neden? Ne söylememi istiyorsun, Asher? Tüm hikâyeni bilmemi ya da nerede yaşadığını görmemi istemiyorsun ama tüm gece boyunca sevişebiliriz ve-”

“Hayır, öyle değil,” diye karşılık verdi. “Ben... Morgan’a kızgınım çünkü bu, şu anda hissettiğim her neyse onu hissetmekten daha kolay. Hepsi bu. Sen de bana çocukluğunla ilgili içini dökmüş falan değilsin.”

“Çünkü anlatacak bir şey yok! Berbatı. Ailem berbatı ve...”

Ve gerçek bir aileye sahip olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu Asher’inkini çalmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Başımı salladım. “Bak, benim de ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok ama iki gün içinde ayrılıyorum, bu yüzden orada oturup sevgili büyükannen ve tatlı küçük yeğeninle geçmişine dair özel hikâyelerini dinlememeliyim.” Sertçe yutkundum. “Ben... Ben buraya ait değilim.” Gözyaşlarım birikiyordu ama onun ya da başka bir adamın ardından ağlamayı reddediyordum. Sakinleştirici bir nefes aldım. “Her şey çok kişisel ve çok karmaşık bir hal aldı. Bence ikimiz de bunun bir hata olduğunu kabul etmeli ve... Şimdi vedalaşmalıyız.”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

“Tanrım.”

“Pikniğe geri dön. Kal’la birlikte ol. Chloe’yle ol. Bence bunu sever.”

Gözleri parladı.

“Lanet olsun, Faith! Gerçekten mi?”

“O güzel ve senden hoşlanıyor. Sen ve ben... Hiçbir şey değiliz.”

Acı dolu ifadesi bir maske gibi düştü ve kaskatı kesildi.

“Doğru,” dedi sertçe. “Biz hiçbir şey değiliz.”

“Biz *mümkün* değiliz.” Başımı salladım, ses tonum yumuşadı.

“Bu oldukça harikaydı ama ben yapamam, sen yapamazsın, biz sadece... Yapamayız. Bunu sen de biliyorsun.”

Kollarını kavuşturdu. Ben de kendi kollarıma sarıldım. Zaman birkaç dakika durdu ve nefesimi tuttum. Bekledim. Sonra başını salladı ve bu kalbimi kırdı.

Ne bekliyordun ki? Güzel ailesini bırakıp seninle Seattle’a mı kaçacaktı? Yoksa eve dönüş uçağını kaçırp burada mı kalmak istiyorsun?

Hayır, değişiklik olsun diye akli başında olmalıydım. Sorumluluk sahibi. Eskiden olduğum gibi uçar, düşüncesiz, güvenilmez biri değil, herhangi bir erkekten bağımsız olarak hayatını kontrol etmeye ve onunla bir şeyler yapmaya çalışan bir kadın olmalıydım. Özellikle de birkaç gündür tanıdığım bir adamdan bağımsız hareket etmeliydim.

Başka bir düşünce, soğuk mantığımı kırmaya çalışarak Asher Mackey’nin sıradan bir adam olmadığını fısıldıyordu ama buna izin veremezdim. “Bir *Uber* çağırayım,” dedim sessizliğin içinde. “Git. *Git*,” dedim nazıkçe ama hareket etmeyince tereddütlü bir gülümseme topladım. “Bekliyorlar.”

Asher’ın yüzü hâlâ taş gibiydi ama gözlerinin ardında çatışma vardı. Sonunda başını salladı ve uzaklaştı. Gidişini izledim, sanki benim önemli bir parçamı taşıyordu ve onu asla geri alamayacaktım.

Hayır, sorun yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda.

Uber’ı çağırırken parmaklarım titriyordu. Gelmesi yirmi dakika sürdü ve okulun ön girişi sessiz ve boş olmasına rağmen itfaiyecimin güvende olduğumdan emin olmak için tüm süre boyunca beni izlediğini biliyordum.

Cumartesi gününü sahilde, bir sandalyede oturup, dalgaların çarpışını izleyerek geçirdim. Kendi düşüncelerimde boğulacağımı düşündüğümde telefonumu kaptım ve Silas Marsh’ı aradım.

“Hey, Faith! Naber? Nasıl-?”

“Ne zaman öğrendin?” diye sorarak lafı ağzına tıktım.

“Pardon? Neyi ne zaman öğrendim?”

“Sen ve Max. Aranızda bir şey olduğunu ne zaman anladınız?”

“Bilmiyorum, onunla tanıştıktan on milisaniye sonra mı? Bunu itiraf edebilirim.”

İnledim ve başımı ellerimin arasına aldım.

“Yanlış cevap mı?”

“Evet,” dedim. “Bana gerçek şeylerin zaman aldığını ve diğer her şeyin geçici bir sevdadan ibaret olduğunu söylemen gerekiyordu.”

“Ah! Neler oluyor?”

“Gülme bana.”

“Asla.”

“Biriyle tanıştım.”

Bunu daha önce hiç söylememiştim. Karakterler bunu filmlerde her zaman söyler, bu da bilmiş gülümsemelere ve kelebeklere neden olurdu. Bunu söylemek için bir nedenim olsaydı nasıl hissedeceğimi hep merak etmiştim. Kelebekler oradaydı ama gözlerim de yaşıyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu.

“Senin adına sevindiğimi söyleyebilirim,” dedi Silas yavaşça. “Ama sesin ciddi geliyor.”

“Hayır, saçmalıyorum. Seni neden aradığımı bilmiyorum. Ben sadece...”

“Bekle, yavaşla. Biriyle tanıştın ve ondan gerçekten hoşlanıyorsun?”

Okyanusa baktım. Sonsuza kadar uzanıyordu ve ben onun diğer tarafında yaşıyordum.

“Faith? Konuş benimle.”

Dengeleyici bir nefes alıp sesimi sertleştirdim.

“Anlatacağım. Eve döndüğümde sana her şeyi anlatacağım. Yarın. Yarın evde olacağım.”

Bir duraklama oldu. Silas’ın ne söylemesini istediğimi anlamaya çalıştığımı biliyordum. En sonunda, “Seni havaalanından alırım,” dedi.

Doğru cevap.

“Teşekkür ederim, Si. Sonra görüşürüz.”

O gece üç çantamı hazırladım ve pazar sabahı beni havaalanına götürmesi için bir *Uber* çağırdım. Verandada okyanusa bakarak bekledim, parmaklarım boynumdaki kolyeyle oynuyordu.

Uygulamam şoförün birkaç dakika uzaklıkta olduğunu söylediğinde ön kapım açıldı ve Asher içeri daldı. Yanıma geldiğinde kalbim küt küt atıyordu. Diğer sandalyeye oturup kollarını dizlerine koydu.

“Hey!”

Sesim titreyerek, “Yani bu kadar mı?” diye sordum. “Kapıyı çalmadan öylece içeri mi giriyorsun? Sanki birlikte yaşıyormuşuz gibi?”

“Hayır,” diye cevap verdi alçak bir sesle.

“Çünkü biz birlikte yaşamıyoruz, Asher. Değil mi?”

İç çekti.

“Hayır, birlikte yaşamıyoruz. Ama ben her zaman içeri girerim. Çünkü kapıyı açık bırakıyorsun. Benim için.”

“Şey, bu... Aptalca,” dedim. Gözlerim dolmuştu. “Ve güvensiz. Birinin içeri girip bana zarar vermesine izin vermek.”

“Ben hiç kimse değilim,” dedi. “Ve ben de acı çekiyorum.”

Çaresizce ona baktım.

“Burada ne yapıyorsun?”

Küçük bir gülümsemeyle omuz silkti.

“Gömleğim sende.”

İçimden yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir ses çıktı. “Bunca yolu boşuna gelmiş olman çok kötü. Onu yanımda götüreceğim.”

“Güzel.”

“Senin işin yok mu?”

“Bazı şeylerin yerini değiştirdim.”

“Asher...”

“Hadi. Uçağını kaçıracaksın.”

Uber’ı iptal ettim ve Asher bagajımı yüklerken cipinin önüne oturdum. Lihue’deki havaalanı on beş dakika uzaklıktaydı. Yirmi

dakikada vardık çünkü Asher arabayı son sürat kullanmıyor, hiç acele etmiyordu.

Küçük havaalanında valizimi benim için kontrol ettirdi ve benimle birlikte güvenliğe kadar yürüdü. Hiçbir şey söylemeden, yüzümü iki elinin arasına alıp beni öptü. Derin, yumuşak, saygılı bir öpücük beni derinden sarstı.

Öpüşmeyi kesip kollarını bana doladığında tekrar bir şok yaşadım. Beni kendine yakın tutuyordu. Silas dışında hiçbir erkek bana *sarılmamıştı*.

Yüzümü Asher'ın göğsüne gömdüm ve ona sarıldım. Sesi kulağında gümbürdüyordu.

“İndiğinde beni ara.”

Gözlerimi göğsünden ayırıp ona baktım. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Sertçe yutkundum.

“Gerçekten yapmamı istiyor musun?”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

“Evet, Faith. Gerçekten istiyorum.”

“Tamam.”

Parmağımı öptüm ve o endişe çizgisine bastırdım.

“Aloha, Asher.”

“Aloha, Faith,” dedi. “Tekrar görüşünceye dek.”

II. KISIM

“Her seferinde başıma yeniden geliyorsun.”

Edith Wharton, Masumiyet Çağı

13. Bölüm

Asher

“Teğmen, istediğiniz ikmal raporları elimde.”

Billy yeni ofisimin kapısındaaydı. Bir dolaptan biraz daha büyüktü ama ihtiyacım olandan fazlaydı. Terfi ettiğimden beri çaylak en iyi davranışını sergiliyordu. Dosyayı saygıyla masama bıraktı ve ben de ona kesmesini söyleyemeyecek kadar yorgundum. Aslında acemi olmanın getirdiği şakalaşmayı ve birbirimize bok atmaya özlemiştim.

Zaman tanı, demişti Yüzbaşı Reyes bana. Kardeşlik ve liderlik arasındaki doğru dengeyi bulacaksın.

Henüz yeni terfi etmiş olsa bile niyetini hissedebiliyordum. Hutchins birkaç yıl içinde emekli olduğunda, Yüzbaşı Reyes şef olacaktı ve yerine geçecek birine ihtiyacı vardı.

Her seferinde lanet bir şey.

“Teşekkürler, Billy,” dedim ve dosyayı çekmeceye yerleştirmeden önce onun gitmesini bekledim. Raporlar bekleyebilirdi. Zaten o kadar yorgundum ki hepsi bana hiyeroglif gibi görünecekti. Ceketimi ağrıyan omuzlarıma geçirdim ve dışarı çıktım.

Çağrıyı aldığımızda dört günlük yorucu vardiyalar henüz sona ermişti. Büyük Ada’daki Kilauea yeni faaliyet gösteriyor, duman çıkarıyor ve lav sızdırıyordu. Yanardağ on yıldır aralıklarla püskürüyordu. Ancak birkaç yıl önceki yıkıcı patlamadan bu yana -ilk aramalarımından biriydi- harekete geçmeden önce ne yapacağını görmek için beklemekle vakit kaybetmiyorduk. Yüzbaşı Reyes’in bir ekibi koordine etmesine yardım ettim. Lav Akıntısı Tehlike

Bölgesi 1 ve 2'deki yerel ekipler ve biz, dört gün daha nöbetteydik. Neyse ki Kīlauea tekrar uyumaya başladı.

Benim de tek yapmak istediğim buydu.

Daha bu sabah dönmüştük ve yaptığım fazla mesai sayesinde beş gün iznim vardı. Bol bol uyuma, yemek yeme ve Faith Benson'ı düşünmemeye çalışmayı içeren büyük planlarım vardı. Ama kimi kandırıyordum ki? Onu düşünmediğim tek zaman iş başındayken oluyordu ve gecelerim uyumaktan çok birlikte geçirdiğimiz tek gecenin anılarıyla mastürbasyon yapmakla geçiyordu.

Haziran sıcaklığında dışarı çıkıp park alanını geçmeye başladım.

Travis, "Teğmen, görüşürüz," diye seslendi.

El salladım. Garip nostalji geri döndü. İroniye lanet ettim. Sadece çocuklardan biri olmayı ve Faith'i özlemiştim.

Sen de doğal olarak kıçını terfi ettirdin.

Telefonum çaldı, Morgan'ın adını gösteriyordu.

Cipimin ön koltuğuna tırmanırken, "Hey, Mo," diye cevap verdim.

"Selam, dostum. Yolculuk nasıldı?"

"Neyse ki olaysız."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dinle, daha yeni döndüğünü ve muhtemelen çok yorgun olduğunu biliyorum ama başım belada."

Gözlerimi ovuşturdum.

"Yok, ben iyiyim. Ne oldu?"

"Sorun, Kaleo. Nal ve ben bugün müşterilerle doluyuz. Chloe onu okuldan sonra alacaktı ama müdürü son dakikada saat üçte bir fakülte toplantısı istedi. İlk izin gününü bölmek istemem ama onu sen götürebilir misin?"

"Elbette," dedim sesimdeki yorgunluğu temizleyerek. "Hey, dolu olman harika bir şey."

"Faith'e teşekkürler." Morgan'ın sesindeki gülümsemeyi duydum. "Onun fikirlerini uyguladık ve Nal da kendi fikirlerinden birkaç tane ekledi. Şimdi uçuyoruz."

"Bu harika."

"Bizim için harika. Senin için o kadar da iyi değil."

“Kal’la birlikte olmaktan her zaman mutlu olduğumu biliyorsun.”

“Emin misin? Sesin berbat geliyor.”

Boğazım biraz kaşınıyordu, muhtemelen yanardağın etrafındaki kötü hava kalitesinden dolayıldı. Saatile baktım. İkiyi geçiyordu.

“Ben iyiyim ve okul bitti. Onu almalıyım.”

“Chloe onu toplantıdan önce sana getirebileceğini söyledi.”

Yavaşça içimi çektim.

“Harika.”

“Teşekkürler, sen en iyisisin. Ona haber veririm.”

“Tamam. Sonra konuşuruz.”

“Yakında konuşuruz. Ah, Ash...” Morgan boğazını temizledi. “Sağ salım döndüğüne sevindim.”

Göğsüm daraldı. “Evet, tamam,” diye mırıldandım. “Her neyse, kapa çeneni.”

Morgan kıkırdadı.

“Ben de seni seviyorum, kardeşim.”

Arabayla evime gittiğimde Chloe oradaydı. Gümüş Camr-y’sinden yeni çıkmıştı. Kaleo çoktan ön bahçeye koyduğum lastik salıncakta sallanıyordu. Kal birkaç yenilik için ısrar etmişti. Morgan’ın işlerinin iyi gitmesi sayesinde son zamanlarda çocuğa çok fazla bakıyordum ve şimdi okul yılı sona erdiğinden, onunla daha fazla ilgileneceğimi düşündüm.

“Merhaba, Ash amca!” diye seslendi. Salıncığın üstündeki ipi sıkı bir şekilde döndürüp bükerek bıraktı. Lastik dönüp duruyordu.

“Kendini kusturacaksın,” diye seslendim. “Yine.”

“Selam, Asher,” dedi Chloe. Açık mavi bir elbise giymişti ve yakıcı haziran güneşini yüzünden uzak tutmak için başına bir güneş şapkası takmıştı. “Planlar değiştiği için özür dilerim.”

“Senin hatan değil. Onu getirdiğin için teşekkürler.”

“Tabii ki.” Arabasının arka koltuğuna uzandı ve folyoyla kaplı bir borcamla geldi. “Karidesli ve ananaslı Poblano kızarmış pilavı,”

deyip borcamı elime tutuşturdu. “Bu sabah yaptım. Yemek pişiremeyecek kadar yorgun olacağını düşündüm.”

“Ah! Bunu yapmak zorunda değildin.”

Bana gülümsedi.

“Biliyorum. Ama bana hiç izin vermedin. Ben de inisiyatifi ele aldım ve yine de yaptım.”

Bakışları yumuşak ama sivriydi, anlamı açıktı.

Ne zaman bizimle ilgili inisiyatif alacaksın?

“Şey... Teşekkürler,” dedim. “Harika kokuyor.”

“Ayakta duracak halin yok ve sesin daha da kötü. Morgan bana Büyük Ada’da biraz fazla mesai yaptığını söyledi.”

“Evet ama tedbir amaçlı olduğu ortaya çıktı.” İpe tutunmuş ve neredeyse baş aşağı olana kadar geriye sarkmış olan Kal’a baktım. “Tekrar teşekkürler, Chloe.”

Gülümsedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan, şapkasının kenarını geriye itip utangaç bir şekilde beni yanağımdan öptü.

“Döndüğüne sevindim. Biraz dinlen ve belki bir ara bana her şeyi anlatırsın.” Ben cevap vermeye vakit bulamadan döndü ve Kal’a el salladı. “Güle güle, Kaleo! Pazartesi sınıfta görüşürüz.”

Baş aşağı, “Hoşça kalın, Bayan Barnes!” diye seslendi.

Chloe bana küçük, ayrılık gülümsemesi göndererek arabayla uzaklaştı.

“Lanet olsun!” diye mırıldandım. Elimdeki yemek harika kokuyordu ve midem homurdandı. “Hey, dostum! Aç mısın?”

“Evet!” Kaleo salıncaktan indi ve benimle birlikte evimin arka kapısına kadar yürüdü. “Bayan Barnes seni öptü mü?”

“Bunu gördün, ha?”

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Bu artık Faith yerine ondan hoşlandığın anlamına mı geliyor?”

Yüzümü buruşturdum.

“Hayır. Chl- yani Bayan Barnes az önce yanağıma sadece bir öpücük kondurdu. Bu hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Senden hoşlanıyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Alay etti.

“Benim *gözlerim* var, Ash amca.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Ayrıca bazen seni soruyor. Hem de *çok sık*.”

“Evet, artık bu konuda konuşmamıza gerek yok.”

Mutfağıma girdik ve Kal dolaptan iki tabak getirdi, ben de iki kepçe pilavı tepeleyebildim. Hazır olduğunda, odadaki bir tabureye yerleşmiş olan Kaleo’ya servis yaptım. Karşısında durarak tabağımdan bir ısırık aldım ve kalanımı kenara ittim.

Kaleo dolu tabağıma bakıp, “İyi değil mi?” dedi. “Bence çok lezzetli.”

“Ben sadece... Aç değilim,” diye yalan söyledim.

Kısaca bu benim sorunumdu. Ona biraz şans versem birlikte bir şeyler yapabileceğim biri vardı ama Faith’i elde edemeyeceğim açlıktan ölmeyi tercih ederdim. Başka kimse beni tatmin edemezdim.

Ama o orada ve sen buradasın. Her seferinde aynı barikat.

Kal’a zoraki de olsa gülümsedim.

“Demek annenle babanın işleri iyiye gidiyor, ha? Bu harika bir şey.”

Başını salladı ve bir lokma ananasın etrafından, “Annem artık para konusunda endişelenmiyor,” dedi. “Faith’in fikrinin gerçekten iyi olduğunu söyledi.” Gözlerini bana dikti. “Ziyarete gelecek mi?”

Yenmemiş yemeğime baktım.

“Bilmiyorum.”

“Neden bilmiyorsun?”

“Son zamanlarda ikimiz de işlerimizle çok meşgulüz.” Başımı eğdim. “Bu sorular da neyin nesi?”

Bir omzunu eğdi.

“Bayan Barnes’ı çok severim ama o benim öğretmenim. İkiniz evlenirseniz garip olur.”

Huysuzca güldüm.

“Faith ve Bayan Barnes benim tek seçeneklerim mi?”

“Annemle babamın en çok konuştuğu kişi sensin. Senin için endişeleniyorlar çünkü artık eskisinden daha çok çalışıyorsun. Babam senin mutlu olmanı istediğini söylüyor.”

Sürekli işime karıştığı için kardeşime kızmayı bekliyordum ama göğsüme bir sıcaklık doldu.

“Evet, yakın zamanda evlenmeyeceğim. Belki de hiç.”

“Faith burada yaşamıyor diye mi?”

Tanrım, bu çocuk...

“Onunla gerçekten birlikte değilim, dostum,” dedim ve bu, göğsüme bir bıçak gibi saplanmadıysa ne olayım. “Bir çeşit bekleme sürecindeyiz.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Geçen Noel’de, Maui’ye uçtuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Hani kaptan pistte uçak trafiği olduğunu söylediği için bir süre inememiştik?”

“Hatırlıyorum. Adanın etrafında birkaç kez uçmak zorunda kalmıştık.”

“Bu bir bekleme modeli. Yere sağlam basıyorsunuz ama aslında hiçbir yere gitmiyorsunuz.”

Kal’ın yüzü kaşlarını çatarak buruştu. “Bekleme düzeni ne kadar sürer?” dedi.

Yılın sorusu. Son iki ay boyunca Faith ve ben programlarımızın elverdiği ölçüde mesajlaştık ve birbirimizi aradık. Hatta bir keresinde *FaceTime* bile yaptık. Bir kez ve bir daha asla. Onun gülümsemesini görmek ve kahkahalarını duymak beni onu özlemekten aptallaştırdı, bu da benim çok garip olmama neden oldu. Teknolojiyi doğru düzgün kullanamayacak kadar vahşi doğada zaman geçirdiğim için benimle dalga geçmişti. Seattle ufuk çizgisi onun arka planıydı ve tüm bu lanet olası çile bana ne kadar uzak olduğumuzu hatırlatmaya yaradı.

Bu konuda bir şeyler yap o zaman.

Beş gün boyunca izinliydim. Faith büyük bir reklam işine gömülmüştü. Ama en son -birkaç gün önce- konuştuğumuzda niha-

yet sona erdiğini söylemişti. Belki de...

Faith'i görme fikri bile nabzımı hızlandırmıştı ama bir daha anakaraya ayak basmama yeminimi bozmuş olacaktım. Sadece anakara değil, beton ve gürültüden oluşan kalabalık tüm şehirleri Wall Street'teki zamanımla ilişkilendirmeye başlamıştım. Morgan'a ve bana biraz istikrar kazandırmak için harcadığım yıllar... Her saniyesinden nefret etmiştim. Geri dönmek, aradığım iyileşmeden uzaklaşarak geriye doğru bir adım atmak gibi geliyordu.

Ama Faith'i tekrar görmek...

Onunla birlikte olmak kendi başına bir şifa olabilirdi.

Başımı salladım. Bu sadece bir ziyaretti. Eşyalarım birkaç günlüğüne kilit altında kalabilirdi. O buna değerdı. Üstelik Faith'le mesajlaşmaya ve telefon görüşmelerine daha ne kadar dayanabileceğimizi de bilmiyordum. Uçağın yakıtı bitmeden ve yere çakılmadan önce bir bekleme düzeninin sona ermesi gerekiyordu.

Bulaşıkları yıkadım. Kal, Xbox'ımda oynamak için oturma odasına koşmuştu. Mutfak tezgâhındaki dizüstü bilgisayarımı açtım ve uçuşları araştırdım, daha sonra verandaya çıktım. Güneş batmayı düşünmüyordu bile ve okyanus en derin mavi rengindeydi. Morgan'a planın kısa bir taslağını mesaj atıp müsait olduğunda beni aramasını söyledim.

Kal ve ben top oynadık, kart oyunu oynadık ve alacakaranlık yaklaştığında telefonum çaldı.

"Bana bir saniye ver, dostum," dedim Kalco'ya.

"*Tales of Arcadia*'yı izleyebilir miyim?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama tabii." Onu televizyona doğru yönlendirip telefonu açtım. "Selam."

Morgan hemen, "Seattle'a mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet, birkaç günlüğüne. Ama Kal'ın ben ona bakmazken iyi olacağından emin olmak istedim."

"İyi olacağız. Git."

Bir kahkaha attım. Sesi benden daha hevesli geliyordu.

"Tamam, ben yarın gece yola çıkacağım."

"Bu gece."

“Ne?”

“Bu akşam uçuşlar var, değil mi? Gece uçuşu?”

“Sanırım var.” Telefonu kulağıma dayadım ve dizüstü bilgisayarıma geri döndüm. “Evet, bir tane. Bu gece saat on bir.”

“Yakala. Eğer kendini iyi hissediyorsan tabii. Sesin hâlâ bok gibi geliyor. Emin misin?”

“Ben iyiyim. Sorup durma.”

“O zaman Seattle’a git. Bu gece.”

“Tanrım, herkese o kadar çaresiz mi görünüyorum? Sen, Kal ve...”

“Beş gün iznin var, Ash. En iyi şekilde değerlendir.” İtiraz etmeye başladım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. Morgan, “Aynen öyle,” diyerek güldü. “Çocuğu almaya geliyorum. Toparlan, kardeşim. Seni havaalanına kendim götürmek zorunda kalsam bile değişiklik olsun diye kendin için bir şeyler yapacaksın.”

Telefonu kapadı ve bir an için gülmek zorunda kaldım ama Faith’i tekrar görme düşüncesiyle hızla alev aldım. Ona karşı hissettiklerim kanımda, düşüncelerimde, kalbimde kontrolsüz bir şekilde coşuyordu. Sahip olduğumuz şeyi canlı tutmak muhtemelen delilikti. İkimiz de gerçek bir şeyle başa çıkabilecek donanıma sahip değildik ve muhtemelen feci şekilde çökecektik.

Buna da değebilirdi.

14. Bölüm

Faith

“Bayan Benson?”

Uyku sersemliğinden sıyrıldım ve başımı masamdan kaldırdım.

“Hmm, ne?”

Asistanım Jess başımda duruyordu.

“Terrance seni görmek istiyor.”

Gözlerimi kırparak doğruldum. Bir an için sersemletici bir dejavu hissettim ve akşamdan kalmalığın baş ağrısının üzerime çökmesini bekledim. Ama öğleden sonra saat dörtte masamda uyuklamama neden olan şey sade, eski moda bir yorgunluktu. Seattle merkezli bir atletik giyim markası olan Zuma’nın ulusal reklam filmini bitirmek için üç gece üst üste çalışmış ve reklamın son taslağını bugün erken saatlerde Terrance’a teslim etmiştim. Kararı duymayı beklerken uyuyakalmış olmalıydım.

“Başım belada mı?”

“Gülümsemesini durduramadığına bakılırsa tam tersini söyleyebilirim.”

Masamdan kalktım. Saçlarımı ve beyaz çizgili, koyu mavi takım ceketimi düzelttim. “Bana şans dile.”

“Şans mı?” Jess bana inanmayarak gülümsedi. “Reklamını gördün, değil mi? Bu...” Başını iki yana salladı. “Şöyle söyleyeyim, daha önce *snowboard* yapanlarla ilgili bir reklam izlerken hiç gözlerim dolmamıştı.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve rahat bir nefes alıp Terrance’ın ofisine yöneldim.

Doğrusu, ekibimle birlikte ortaya koyduğumuz işten oldukça gurur duyuyordum ancak bittiğini tam olarak kavrama şansım olmamıştı. Dört hafta süren uzun geceler, Vancouver ve Denver'daki mekân çekimleri ve Batı Yakası'nın dört bir yanındaki toplantılar beni bitkin düşürmüştü. O kadar bitkin düşmüştüm ki her zamanki gibi bütün gece Viv'le eğlenerek kutlamak yerine, eve gidip sıcak bir banyo yapmak ve uyumak istiyordum.

Bu yorgunluk değil, bu Kauai.

İznimden döndüğümünden beri işime daha farklı yaklaşıyordum. Dikkatle. *Nestle* anlaşması kilitlenmişti ama bu devasa, yavaş ilerleyen bir kampanyaydı. Bu arada Terrance beni Zuma reklamının kreatif direktörü yapmıştı ve ben de kendimi bu işe vererek Paralimpik ve Kış Olimpiyatları hayallerini gerçekleştirmeye çalışan *snowboard*çuların kişisel hikâyelerine, zaferlerine ve yenilgilerine odaklanan bir reklam başlatmıştım. Odak noktası aileydi. Sporcular ve takımları, antrenörleri, partnerleri ve hedeflerini desteklemek için büyük fedakârlıklarda bulunan ebeveynleri arasındaki bağlar.

Ben de eksik olan her şey.

Yavaş ol, Freud. Dramatik olmayalım.

Ama Kauai'de güzel itfaiyecimle geçirdiğim iki hafta bir şekilde DNA'mı karıştırdı. Kendimi tanımakta zorlanıyordum ve hayatımı boynumdaki kuvars prizma gibi incelediğimi, onu tekrar tekrar çevirdiğimi ve her şeyi farklı gördüğümü fark ettim. Farklı *hissediyordum*. Ya da belki de ilk kez hissetmeme izin veriyordum.

Yanımdan geçen birine tatlı tatlı gülümseyerek, "Hepsi Asher'in suçu," diye mırıldandım.

Terrance'ın ofisine yaklaşırken *işte onu düşünmüyoruz*, diye kendime hatırlattım. Muhtemelen bu yüzden herkesin en sevdiği *Ayın Çalışanı* bendim. Her gece sızana kadar kıcımlı yırtarak çalışmak, Asher Mackey'i düşünmemek için tek yoldu.

Ya da onun bedeninin benimkinin üzerinde ve içinde hareket ettiği anılara dokunmamak.

Ya da onun için ağlamamak.

Hayır! Hayır! Oraya girmiyorum.

Patronumun kapısını yüksek sesle tıklatıp başımı içeri uzattım. Kalıcı bir demirbaş gibi görünen gülümsemesine bakılırsa Jess'in haklı olduğunu tahmin ettim.

Terry başını sallayıp, "Faith," dedi. Masaüstü monitöründe oynayan reklamımın sesini duyuyordum. "Gel, otur."

"Oldukça iyi oldu, değil mi?"

"Oldukça iyi mi?" Patronum kıkırdadı ve reklamı kapadı. "Bunun her yerinde *Clio Ödülleri* yazıyor. Josh Johnson, hatırladın mı? Zuma'nın cimri başkan yardımcısı hani? Senin onuruna bir parti vermek istiyor."

"Beğenmelerine sevindim."

Terrance'ın gülümsemesi kayboldu. "İyi misin?" Ben cevap vermeden elini salladı. "Yorgunsun ve seni suçlamıyorum. Bunun için ne kadar çok çalıştığımı biliyorum, Faith ve söylemeliyim ki seni ortak yapma konusundaki tüm tereddütlerim buharlaştı. Tahiti'de sana ne olduğunu bilmiyorum."

"Hawaii," dedim. "Kauai, Hawaii."

"Doğru. Orada her ne olduysa... Hoşuma gitti."

Asher Mackey oldu.

İtfaiyecimi ne kadar özlediğimi aniden kalbimde hissettiğimde neredeyse gözlerimi kapatıyordum. Son iki ay boyunca mesajlar ve telefon görüşmeleriyle aramızdaki her şeyi canlı tutmaya çalışıyorduk ama işe yaramıyordu. Onunla birlikte olamamak, ona dokunamamak ve öpememek, huysuzlandığında alnında beliren o sevimli çatıklığı görememek... Çok ağır gelmişti.

Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Terrance arkasına yaslandı, parmaklarını Armani takım elbisesinin ön yüzüne geçirdi.

"Ee, ne diyorsun? Ortaklık burada oturmuş, seni bekliyor."

"Bu cömert bir teklif ama-"

"Bence sen hazırsın, Faith," diye araya girdi Terrance. "Kariyerinin bu özel noktasında seni zorlayacak aile yükümlülüklerin yok. Sana elimizdeki tüm önemli hesapları verebileceğimi ve senin de bunlarla uçağını hissediyorum."

Satır aralarını okuyarak, “Doğru,” dedim yavaşça. “Çünkü benim bağlarım yok.”

Beni kendisine bağlayan hiçbir şey yoktu ama ortak olursam ajansa bağlanmış olacaktım. Seattle’a. Kauai’den çıkmanın bir başka can sıkıcı yanı da buydu. Asher’in güzel -onun ve kardeşinin sıfırdan kurduğu- ailesini görmek kendi boş alanlarıma ışık tutmak gibiydi. Ailemle aramda hiçbir ilişki yoktu; eve döndüğümde yanımda olacak kimsem yoktu.

Terrance kaşlarını çatıp, “Hâlâ düşünmen gerekiyor mu?” diye sordu.

“Cynthia ne düşünüyor?”

Bunu ağızımdan kaçırmıştım. Ajansın diğer ortağı yine şehir dışındaydı. Bu kez Londra’ya gitmişti ama birdenbire bir patron-kadının bakış açısını duymak istedim. Cynthia Cross’ın bir kocası ve üç çocuğu vardı. Bir sürü *aile yükümlülüğü* varmış ve yine de bu işi yürütmeyi başarmış gibi görünüyordu.

“O da gemide tabii.” Terrance elini kaldırdı. “Evine git. Biraz dinlen. Pazartesi günü tekrar gel ve konuşalım.” Başımı salladım ve ofisten çıktım. Kapıya geldiğimde Terry beni durdurup, “Bu bir ödül getirici, Faith,” dedi. Monitörünü işaret etti. “Sözüme inan.”

Hafifçe gülümsedim ve dışarı çıktım. Jess’i eve gönderdim ve büyük, boş ofisimdeki masama oturdum. Devasa pencerelerin dışında alacakaranlık çöküyor, Seattle’ı turuncu ve mor tonlarına boyuyordu. Göz alabildiğince uzanan beton kulelere baktım. Asher’ı aramak ve sesini duymak için duyduğum istek çok güçlüydü. Ama birkaç gün önce patlayan bir volkanla ilgilenmek üzere Büyük Ada’ya çağırılmıştı.

Ben de kar pantolonu için bir reklam hazırlamıştım.

O kazandı.

Ama Asher’in hayali sesi bu düşüncenin hemen ardından kulaklarıma geldi. Kendime çok sert davrandığım için ve kendime yeterince kredi vermediğim için beni hafifçe azarladı. İşimi kazanmam ölüm kalım meselesi değildi ama *hiçbir şey* de değildi. Kutlamak istedim. Sadece birazcık.

Silas iş için Doğu Yakası'ndaydı ama bugün cuma gecesi idi. Son zamanlarda aramız gergin olsa da Viv her zaman takılmaya hazırdı. Telefonumu elime aldım ve bir mesaj gönderdim. Birkaç kutlama emoji'si eklemeyi de ihmal etmedim.

Hey, Viv. İlanı bitirdim. Bir eşlikçiye hayır demem.

Nefesimi tutarak bekledim. Seattle'a döndükten sonra birkaç kez mesajlaşmıştık ama gergin ve kısa sürmüştü. Viv ona haber vermeden şehri terk ettiğim için beni hâlâ affetmemişti. İşim de onu zerre kadar ilgilendirmiyordu, bu yüzden normal gece aktivitelerimize devam edemeyecek kadar meşgul olduğum için bana sürekli kızılıyordu. Ama akşamdan kalma olduğum için iş zamanımı kaybetmeyi göze alamazdım ve Asher Mackey adında olmayan herhangi bir adamla takılacak gibi değildim.

Cevap birkaç dakika sonra geldi.

Nihayet! Bu gece Altura'da mıyız?

Ardından şampanya kadehlerini gönderdi.

Dudağımı ısırdım.

Yorgunluktan ölüyorum. Bir şişe şarapla benim evde film izlemeye ne dersin?

Sıkıııııı. Lanet olsun, kızım. Gerçekten iyi vakit geçirmeye hazır olduğunda konuş benimle.

İlkini huysuz bir mesaj takip etti.

Eskiden yaptığın gibi** Hawai'i'ye gitmeden önce.**

İçimi çektim ve sessizlikte uzun süre oturdum. Tüm ajans hareketli, herkes o gün için evlerine gitmişti. Sessizlik dayanılmaz bir gürültüye dönüşmüştü. Telefonumu tekrar elime aldım ve belli ki aklımı kaçırdığım için annemi aradım.

Sesli mesaja düştü.

"Selam, anne," dedim duraksayarak. "Uzun zaman oldu ve ben... Şey... Bazı iyi haberlerim var ve sadece paylaşmak istedim. Neyse, vaktin olduğunda beni ara. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıp alnımı masama dayadım. Annemle bir yıldan uzun süredir anlamlı bir şekilde konuşmamıştım ve aniden onu arıyordum. Ne için? Doğrulama mı? Onay mı?

“Sadece eve git,” diye mırıldandım.

Çantamı kaptım ve telefonumu içine sokmak üzereydim ki As-her’in adı yandı. Sandalyeme geri çöktüm, kalbim yüksek sesle ve sertçe çarpıyordu.

“Hey, sen,” diye cevap verdim. “Nasıl... Nasılsın?”

“İyiym,” dedi. “Ve seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

Seni özledim. İkimiz de ilk kez bir telefon görüşmesinde böyle bir şey söylüyorduk. Her şeyi olabildiğince hafif tutmuştuk, sanki ikimiz de coğrafi ayrılığımızın izin verdiğinden daha fazlasını söylemekten korkuyorduk. Tanrı aşkına, daha *sexting* bile yapmamıştık ve şimdi tüm bedenimle kalbim Pasifik’in öbür ucundan ona uzanıyormuş gibi hissediyordum.

“Sesin kısık geliyor. Büyük Ada’da hava çok mu dumanlıydı?”

“Harika değildi,” dedi. “Muhtemelen maskemi yeterince takmadım ama emirleri bağırarak söylemek çok zor.”

Telefona karşı başımı salladım. İtfaiyeci bağırarak emirler yağırdırıyordu çünkü o artık benim itfaiyeci *teğmenimdi*. Terfisini almış olması çok şey ifade ediyordu ama ben bunun sonuçlarını bir kenara ittim. Onunla konuşmak için fazla iyiydi.

“Reklamı bitirdim,” dedim. “Oldukça iyi oldu.”

“Öyle mi? Hiç şaşırmadım. Tebrikler.”

Gözlerime sıcak yaşlar doldu.

“Teşekkür ederim. Bu işten milyonlar kazanmayan birinden bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

“Hayır, kendi ellerinizle yoktan bir şey yarattınız, değil mi? Bir vizyonun vardı ve onu gerçeğe dönüştürdün. Bunu kutlamalıyız.”

“Biz mi?”

“Ziyarete gelmeyi düşünüyordum. Bu gece.”

Neredeyse telefonu düşürüyordum.

“Gerçekten mi? Bu gece mi?”

“Birkaç saat içinde kalkacak bir gece uçuşum var. Yarın sabah orada olur.”

“Evet!” Neredeyse bağıracaktım ama sonra zihinsel olarak kendimi tekmeledim. “Bunu çok isterim. Ne kadar kalabilirsin?”

“Beş gün iznim var. Muhtemelen iş programınla bu senin için çok fazla.”

“Hayır, sorun değil. Kişisel iznimi kullanırım ya da bir şekilde hallederim. Hatta onlara kaçırıldığımı ve tam beş gün boyunca serbest bırakılmayacağımı söylerim.”

Asher kıkırdadı, derinleşen sesi hiç olmadığı kadar sert ve sek-siydi.

“Bir otel bulacağım ve-”

Çarpan kalbimin üzerinden flörtöz bir ses çıkarmaya çalışarak, “Tanrım, Mackey!” dedim. “Birbirimizi çıplak gördük. Otel yok. Benimle kalacaksın. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi sessizce. “İndiğimde sana mesaj atarım. Yakın-da görüşürüz, Faith.”

“Yarın,” dedim. “Yarın görüşürüz.”

Ertesi sabah duş aldım ve vücudumu ırzıma geçilmesi için hazırladım ama Asher’dan mesaj gelmedi. Sabah dokuzda internetten uçuş saatlerini kontrol ettim. Lihue’dan SeaTac’e giden tek uçak, sabah yedi buçuk gibi varmış olmalıydı. Ona mesaj attım ama cevap gelmedi.

Sonunda, saat on buçuk civarında, tam da onun fikrini değiştirdiğini ve evde kaldığını düşünürken bir mesaj geldi.

Kusura bakma. Şehirdeyim. Uyumam gerekiyordu.

Kaşlarımı çattım ve geri mesaj attım.

Neredesin?

Otel. Seni de hasta etmek istemedim.

Öfkelendim.

Otel mi? Bunu konuşmuştuk. Sorun ne?

Muhtemelen sadece larenjit. Bazen acil çağrılardan sonra olur. 24 saat içinde geçmiş olur.

Bu onu kurtarmayacaktı. Onu aramak için yanıp tutuşuyordum ama konuşmak acı veriyorsa acısına acı katmak istemiyordum. Parmaklarım hızlandı.

Hangi otel? Ben de geleceğim.

Eğer bu bir virüse sana bulaştırmak istemem.

Bulaştırmayacaksın. Yıllardır burnumu bile çekmedim ki aldığım tek vitaminlerin V-O-D-K ve A olduğu düşünülürse bu oldukça şaşırtıcı.

İtfaiyecimin karar vermekte zorlandığını bildiğim bir duraklama oldu. İhtiyacı olan şey ona çorba ya da ilaç getirecek biriyken beni ön plana koyuyordu. Değişiklik olsun diye birinin kendisiyle ilgilenmesine izin vermesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve bir mesaj daha gönderdim.

Hasta olmak, aynı şehirde olup seni görememek kadar korkunç hissettirmezdi.

Bir duraklama daha ve sonra...

Centennial Otel. 333 numaralı oda.

Nabzım tekrar hızlandı.

Yakında oradayım <3

Pastil, gurme çorba, şişe su ve çiçek almak için bir süpermarkette mola verdikten sonra Centennial'a vardım. Şık otelin üçüncü katında, buketi kolumun altına sıkıştırdım ve 333 numaralı kapıyı çaldım.

Ne kadar gergin hissettiğime şaşırarak derin bir nefes aldım. Artık Asher buradaydı ve iki aylık ayrılığımızın her dakikası yüzüme çarpıyordu. Güzel bir menekşe rengi elbise giymiş ve saçlarımı omuzlarımın üzerine yumuşak dalgalar halinde düşecek şekilde taramıştım. Onun için güzel olmak istiyordum.

Kapı açıldı ve Asher'in yorgun ama bir şekilde hatırladığımdan daha yakışıklı olan ifadesi tamamen çözüldü. Gözleri genişledi, çenesi düştü, beni içine çekti.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye mırıldandı ve beni içeri davet etti. Kendini tutamıyor gibiydi.

Gözlerini benden alamadı ve ben de itfaiyecime bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu anı o kadar uzun süre hayal dünyamda yaşamıştım ki şimdi burada olduğuna inanmak neredeyse zordu.

Odaya girdim. Televizyonun önünde bir kanep ve küçük bir mutfak bulunan bir süitti. Eşyaları tezgâhın üzerine bıraktım. Kollarım serbest kaldığında ona doğru ilerledim ve kendimi ona yasladım. “Asher...” Saçlarımı yüzümden çekti, gözlerini gezdirdi. Kaşları, daha önce hiç görmediğim yoğun bir ifadeyle çatıldı. Sanki aramızdaki çekimden, sıcaklıktan ve özleminden o da rahatsız olmuş gibiydi. O *ihitiyaçtan*.

Onu öpmek için hamle yaptım ama başını çevirdi.

“Seni-”

“Beni hasta etmek istemezsin,” dedim. “Biliyorum. Ama umurumda değil.”

“*Benim* umurumda.”

Beni kendine çekti ve öpmek yerine bir eli saçlarımda, diğer eli belimde bana sarıldı. Gözlerim kapandı ve ona karşı eridim, güçlü vücudunun bana verdiği hissin ve kokusunun tadını çıkardım. Daha fazlasını beklemeden sadece onun tarafından tutulmanın ne kadar iyi hissettirdiği biraz korkutucuydu.

Çünkü o da beni özledi.

Gözlerim yaşardı ama onları kırıştırdım ve geri çekildim. “Yeniden bir araya gelmemizin daha çok kıyafetlerimi yırtıp benimle saatlerce sevişmenle olacağını düşünmüştüm ama Florence Nightingale’i oynamak da işe yarıyor.” Elini tuttum ve onu kanepeye doğru götürdüm.

“Özür dilerim,” dedi otururken. Sesi pürüzlüydü ve belli ki konuşmak canını yakıyordu. “Seni dışarı çıkarmak, senin için özel bir şey yapmak istedim.”

Mutfağa geçip, çorbayla meşgul olurken, “Üzülme,” dedim. “Ve böyle şeyler söyleme. Bir kızı ağlatacaksın.”

Ona bir kap -tavuklu şehriyeli- çorba ve kaşık getirip yanına oturdum. Minnetle aldı, gözleri hâlâ bendeydi. Hislerimiz karşılıklıydı. Denesem de gözlerimi ondan ayıramazdım. Her nasılsa pazen pantolonu ve V yakalı adeti onu inanılmaz derecede erotik gösteriyordu.

“Yorgun görünüyorsun.” Kulağının üstündeki saçları düzelttim. “Çok fazla çalışıyorsun.”

“Sen de öyle,” diye mırıldandı.

“Muhtemelen,” dedim. “Reklamım rekor sürede yapıldı çünkü seni düşünmenin panzehiriydi.”

Başım salladı ve kahverengi gözlerindeki yoğunluk yapabileceğinden daha fazlasını söylüyordu. Çorbadan birkaç lokma kaşıkladıktan sonra sehpanın üzerine koydu.

“Ağrı için bir şey ister misin?”

Başını salladı. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Onu kendime çektim ve başını kucağıma koyarak parmaklarımı saçlarında hafifçe gezdirdim.

“İyi hissettiriyor,” diye fısıldadı. Uykuya dalmasına dakikalar kalmıştı. Son birkaç haftanın yorgunluğu üzerime çöktü. İkimiz de kendimizden geçmeden önce onu nazikçe kanepeye doğru ittim. Uzandı ve ben de onun yanına uzandım.

Başımı göğsüne yaslayarak, “Bu iyi mi?” diye sordum.

Kolları beni sıkıca sardı.

“Mükemmel.”

Kalbim acıyordu çünkü onunla tekrar birlikte olmak mükemmeldi. Ama bu geçiciydi.

“Asher? Arkadaşının restoranındayken başımız belada mı diye sormuştum. Hatırlıyor musun?”

“Evet,” diyerek içini çekti. Göğsü altımda yükselip alçalıyordu. “Biliyorum.”

Öğleden sonra bir ara uyandığımda Asher su almak için mutfakı karıştırıyordu. Şimdiden daha iyi görünüyordu, yani inanılmaz derecede seksiydi.

“Hey!” dedi.

“Merhaba.” Kendimi oturmaya zorladım. “Sesin daha iyi geliyor.”

“Sana söylemiştim. Yirmi dört saat.”

Kaşlarımı çattım.

“Bu sık sık olur mu? Neyden dolayı larenjit oluyorsun? Duman solumak mı?”

“Sık sık demezdim.”

Kaşlarım daha da çatıldı.

“Bir kere bile çok fazla. Bu sağlıklı olamaz.”

“Ben iyiyim,” dedi ve yanıma oturdu. Eliyle çenemi kavradı. Başparmağı altdudağımın üzerinde gezindi. “Ve sen çok güzelsin.”

“Konuyu değiştirme.” Ellerinden birini elime aldım. Kalbim yoğun duygularla taşıyordu ve bu konuda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. “Ne kadar kötüydü? Yanardağ patladı mı?”

“Bu sefer değil.”

“Bu sefer mi? Daha önce orada bulundunuz mu?”

Asher, “Kilauea yanardağı, itfaiyeye katıldığımda ilk çağrılardan biriydi,” dedi. “Yaklaşık dört yıl önce. Yirmi dört çatlak açıldı ve zirve çöktü. Lav akıntıları durmayınca yerel ekiplere yardım etmek için çağrıldık. Berbat bir gösteriydi. Yedi yüz ev yok oldu.”

“Tanrım, bunun gözünün önünde gerçekleştiğini hayal bile edemiyorum.”

“Korkunç ama bir o kadar da görkemli. Lav ateş gibi değildir,” dedi. “Hortumu doğrultup söndüremezsin. Sadece gelmeye devam eder, yavaş bir dalga gibi yuvarlanır ve yoluna çıkan her şeyi yer. Yapabileceğin tek şey yakındaki yapıları çevreleyip boğmak ve insanların yolundan uzak durmasına yardımcı olmaktır. Onlara her şeylerini kaybettiklerini söylediğinde yaslanacakları bir omuz olmak...” Asher’in sesi kalınlaştı ve sert bir omuz silkmeyle sesini temizledi. “Her neyse, bunun için kaydoluyorsun.”

Daha milyonlarca sorum vardı ama onu aylardır görmemiştim ve ikimizin de birbirimize alışmaya başladığımızı hissediyordum. Zaten kişisel şeylerine burnumu sokmamdan hoşlanmazdı. Bu ziyaretin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belki de en iyisi buydu. Belki de mesafeyi biraz korumaya çalışmalıydık.

Evet, sana iyi şanslar.

“Morgan ve Nalani nasıl?” diye sordum. “Ve küçük Kal?”

“Harikalar. Meşguller, sayende.”

“Kesinlikle sadece ben değilim. Onlar ne yaptıklarını biliyorlar. Sadece biraz yeni bir inovasyona ihtiyaçları vardı.”

“Belki de. Her neyse, işe yarıyor. Benim çözümüm, nasıl kullanacaklarını bulana kadar onlara para atmaktı.”

“Çünkü onlarla ilgileniyorsun.” Kolunu dürttü. “Bu fazlasıyla senin işin.”

Asher, “Sanırım,” deyip bana baktı. “Çocukluğumla ilgili konularda sana kötü davrandığım için özür dilerim.”

“Anlıyorum. Hayal etmesi zor ama birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz. Bana söylemek istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin. Ve mahremiyetini korumak konusunda seni asla garip hissettirmemeliydim.”

“Sen yapmadın.” Asher’in bakışları beni dikkatle yakaladı. “Ben sadece seni uzak tutmaya çalışıyordum ama bu imkânsız.” Düşüncelerimi onun sesinden duyduğumda yutkundum. “Sanırım bu konuda kendimi garip hissettim,” diye devam etti. “Çünkü bu ikimizin yaşadığı bir şeydi ve bitmesini istiyordum ama asla bitmedi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana neden itfaiyeci olduğumu sordun. Sanırım Morgan ve benim için her şey böyle başladı. Bir yangınla.”

O bir yudum su alıp konuşmaya başladığında, her kelimesinde aramızda kalan mesafeyi siliyordu. Onu dinlerken oturduğum yerde kendimden geçmişim.

“Annemiz ağrı kesicilere bağımlı hale geldi ve ağrı kesiciler, inanamayacağın kadar hızlı bir şekilde eroine dönüştü. Sonrasında bildiğimiz tek şey artık orada olmadığıydı. O ve onun adı erkek arkadaşı -birçok kişiden oluşan bir zincir- karavanımızı ateşe verdi. Eğer Morgan tuvaleti kullanmak için uyanmasaydı...” Asher başını salladı. “O, on bir yaşındaydı. Ben on yedi yaşındaydım. Koruyucu aileye verilirse benden alınacağını biliyordum. Belki de ona ulaşamayacağım bir yere verilecekti. Böyle bir şeye izin veremezdim. Ben de bizi oradan çıkardım.”

Biraz daha su aldığında, “New York’a,” dedim.

Başını salladı.

“Dört yüz dolarım vardı. Bizi ucuz bir otele yerleştirdim, Morgan’ı okula yazdırdım, GED sınavına girdim ve bulabildiğim her üniversite bursuna başvururken bir yandan da çalıştım.”

Columbia Üniversitesi’nde, diye düşündüm. Asher’in o kısımdan bahsetmesini bekledim ama tabii ki bahsetmedi.

“Bir süre boyunca yetkililerin kapıyı kırarak Morgan’ı benden alacağı korkusuyla yaşadım.”

“Nasıl yapmadılar?”

“Bizi aradıklarını sanmıyorum,” derken ifadesi karanlıktı. “Aradılsa da çok dikkatli bakmadılar. Anneme ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, o yangından sağ çıkamadığımızı düşünüyordu. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür ya da şanslıysa hapse girmiştir.”

Yüzündeki acı ve burukluğu izleyerek bekledim.

Bir yudum daha su içtikten sonra, “Ama yardım aldım,” dedi. “Morgan’ın okulundaki sekreter, kâğıtları benim imzaladığımı ve asla gerçekleşmeyecek veli toplantıları için bahaneler uydurduğumu çok çabuk fark etti. Sanırım bizi elinden geldiğince korudu. On sekiz yaşıma gelince, otelden çıkıp bir apartman dairesine yerleştiğimde, onun yasal vasisi olmak için başvurdum.” Omuz silk-ti, bakışları mesafeliydi. “Morgan’ın orada, o duman dolu odada korkmuş bir şekilde duran görüntüsü... Normal bir çocukluğun sonunun başlangıcıydı, zaten o kadar da harika değildi. Ve o zamandan beri sanırım hep yangın söndürüyorum.” Hüzünlü bir kahkaha attı. “Ben yürüyen bir psikoloji klişesiyim.”

Yanağımı omzuna yaslayıp, “Bence onun için yaptığın şey çok kıymetli,” dedim. “Birlikte kalmak için ne kadar çok çabalamışsınız.”

“Bunu milyonlarca kez yapardım ama sonuçta bir yanımda hep tetikte, bir sonraki ayakkabının düşmesini bekliyor. Gece gelen bir telefon veya bir alarm. En azından itfaiyeye geldiklerinde gidip savaşıyorum.”

“Artık savaşmak yok,” dedim usulca. “En azından önümüzdeki beş gün boyunca.” Onu öpmek için eğildim ama o yine arkasını döndü. “Asher...”

“Seni o kadar çok öpmek istiyorum ki ama nefes almakta zorlanıyorum,” dedi. “Yine de...”

“O zaman yap,” dedim. “Hasta değilsin ve hasta olsan bile *sen* buna değersin.”

Bunun üzerine gözleri parlayıp arzuyla karardı. Sonra beni öptü. Sonunda. Bunu vücudumun her köşesinde hissettim. İçime doğru roket gibi fırlayan ve kalbimi on kat şişiren küçük işaret fişekleri yaktım. O öpücükle birlikte, aramızdaki şeyin bir kaçamak ya da karasevda olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladım. Bunun derinliği gerçekti ve beni ölümüne korkutuyordu çünkü o anda ne kadar yakın olursak olalım birbirimizden binlerce kilometre uzakta yaşıyorduk.

Şimdi değil. Şu anda, o tam burada.

Öpüşmelerimiz daha ateşli ve acil hale geldi. Arkamızda atılmış kıyafetlerden bir iz bırakarak yatağa doğru ilerledik. Çıplak olduğumuzda bizi yan yatırdı, göğsünün duvarı sıcak ve sert bir şekilde sırtıma yaslanıyordu. Boynumun kemerini, omzumu öptü. Dili titriyor, dişleri tenimi sıyrıyordu.

Her ıslak, sıcak dokunuşunda omurgamdan aşağıya sıcak zevk parçaları süzülürken kuşkuyla, “Yüzüme doğru nefes almamaya mı çalışıyorsun?” diye sordum.

“Belki,” diye homurdandı. Sesi hâlâ boğuktu. “Ya da belki sadece seni arkadan becermek istiyorumdur.”

İnledim ve ona karşı eridim, bundan sonra olacaklara teslim oldum.

Kollarından biri altıma kaydı ve göğsümü kavradı. Meme ucumu sıkıp alay etti. Diğer eli ön tarafa, bacaklarımın arasına gitti. Parmaklarını oradaki ıslaklık boyunca kaydırды ve klitorisimin üzerinde daireler çizmek için kullandı.

Bir çılgılık atıp arkama uzandım ve aletini elime alarak parmaklarıyla aynı ritimde okşadım.

“Kahretsin, Faith, bu amcığa girmem lazım!” diye bağırdı ve sözlerindeki ihtiyaç karşısında hemen o anda boşalabilirdim. “Prezervatif...”

Kendini benden kurtarmaya başladı ama ben onu sıkıca tuttum.

“Asher, bekle,” dedim sesim kalınlaşarak. “Döndüğümde ayak bileğim için bir kontrol yaptırdım. Tam kontrol. *Doğum kontrol* aşısı ve... Senden beri kimseyle birlikte olmadım.”

Donup kaldı. Omzumun üzerinden bana bakmak için başını kaldırdı. “Kimse olmadı mı?” dedi. Başımı salladım ve nefesimi tuttum. “Ben de biriyle olmadım. Başka bir kadına *bakamıyorum* bile, Faith.”

Tuttuğum nefesi geri verdim.

“O zaman prezervatif yok. Sadece sen.”

Bu sözler onu teşvik etti. Dişleri boynuma geçti ve ben aklımı kaçıran kadar yalayıp ısırıldı. Kendimi ona doğru eğdim, elim kocaman ereksiyonunu okşadı ve girişime yönlendirdi.

“Faith,” dedi bir dua eder gibi ve içime girdi.

Sonunda kelimesi bir duygu olabilseydi içimde kabarırdı. Sonunda ona tekrar sahip olmuştum. Sonunda o benimdi ve onun ağır baskısı beni dolduruyor, başka hiçbir şeye ve hiç kimseye yer bırakmıyordu.

“Evet,” demeyi başardım ve parmaklarımı saçlarına gömmek için uzandım. “Aynen böyle, itfaiyeci. Beni böyle becer.”

Asher kolunu kalçamın altına kıvırdı ve bacağımla kaldırarak kendini daha derine, daha hızlı itti. İçimdeki o mükemmel noktaya tekrar tekrar vurdu. Ondan o kadar uzun süre mahrum kalmıştım ki saniyeler içinde boşaldım. Orgazm içimi sert ve hızlı bir şekilde parçalayıp beni güçsüz bıraktı. Onu da yanıma alarak yığıldım. Kollarını üstüme koyarak kendini destekledi. Hâlâ itiyor, ısıyor, yalıyor ve ilk orgazmdan sonra ikinci bir orgazmı körüklüyordu.

“Boşaldığını hissettim, Faith,” diye kulağıma doğru homurdandı. “Sikimin etrafına sertçe boşaldın.”

Başımı salladım. Sayıklıyordum. Sözleri kendi dokunuşları gibiydi. Hâlâ içime girip çıktığı yerde beni derinden etkiliyordu.

“Ve sen benim için daha da ıslandın, değil mi? Çok ıslak...”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Hissetmeme izin ver.”

Diğer elini altıma, bacaklarımın arasına kaydırды. Parmakları ıslaklığın üzerinde kayarken bir yandan da sikini yavaşça içeri ve dışarı pompalıyordu. Sonra daha hızlı, daha sert, daha derine.

Onun acımasız itişleri karşısında yastığa doğru, “Aman Tanrım,” diye mırıldandım. Elimi onunkinin üstüne koydum, parmaklarını sevdiğim şekilde hareket ettirdim. Tam ihtiyacım olan yerdeydi ve ben de tam olmak istediğim yerde, onun altında gömülüydüm.

“Senin...” diye inledim. “Hepsi senin.”

“Çünkü burada benden başka kimse olmayacak.”

“Hiç kimse.”

“Benim,” dedi ve kelimeyi sert bir hamleyle noktaladı. “Bu tatlı amcık sadece benim için geliyor.”

Haykırdım. Ön kolunu kavrayıp tırnaklarımı geçirdim. Diğer elim ise sikiyle birlikte beni okşayan ve uçuruma sürükleyen elinin üstünde kaldı. Birlikte hareket ettik, kalçalarımız üst üste bindi, göğsü sırtıma yapıştı. İçimde ikinci bir orgazm patladı ve gerildim, göğsüm daraldı. Zorlukla hareket edebiliyor ve nefes alabiliyordum. Zevk içime doldu, tıpkı lav gibi diye hayal ettim. Sıcak sıcak akıyor ve yoluna çıkan her şeyi yutuyordu.

Asher’ın hamleleri derinleşti, daha sonra göğsünden derin bir ses çıkardı ve kendini içime boşalttı. Sıcak, yapışkan ve vahşiydi ama boşalırken çıkardığı sesler hayatımda duyduğum en seksi seslerdi. Yine de ağlayacak gibi hissediyordum.

Çünkü her zaman istediğim şey bu.

Kalçalarının hareketi yavaşladı ve sonra durdu. Geri çekilerek yana doğru uzandı. Beni de yanına alıp kollarını vücuduma doladı ama bu sefer beni sıkıca tutuyordu. Kürekkemiklerimin arasına, boynuma, kulağıma öpücükler kondururken dudakları artık nazikti.

Sonunda tuvaleti kullanmak ve temizlenmek için kalktım. Yatağa geri döndüğümde, bana uzanıp aynı pozisyona getirdi. Ona sarılmıştım.

Ağır, doygun bir uykuya daldığımızda, sonsuza kadar orada kalabileceğimi fark ettim. Bir erkeğin beni bir geceden fazla tutmasına asla izin vermeyen ben, Asher'ın koruyucu kucağına yerleştim ve beni bırakmasını asla istemedim.

15. Bölüm

Asher

Uyandığımda kafam karışmıştı ve ereksiyon halindeydim. Oda karanlık ve yabancıydı. Dün gece Faith’le ilgili gördüğüm erotik rüyalar hâlâ devam ediyordu. Sonra yanımda yatan siluet kıpırdandı ve gözümü kırptıştırarak tamamen uyandım.

“Hey, sen,” diye mırıldandı Faith, vücudunu bana doğru bastırmıştı ve muhteşem bir şekilde çıplaktı. “Günaydın.”

Her şey tekrar aklıma geldi ve bunun bir rüya olmamasından dolayı içimi derin bir rahatlama kapladı.

Buradaydım, onunlaydım.

Bütün gece ellerimi içinde tuttuğum için dağınık olan saçlarını okşayarak, “Hey,” dedim. “Uzun zamandır ayakta mısınız?”

Çarşafı yırtan ereksiyonumu göstererek, “Senin kadar uzun zamandır,” dedi. “Seninle sevişebilmek için sabırsızlıkla uyanmanı bekliyordum.”

Otelin yatak başlığına yaslanmak için kendimi yukarı ittim. “Uyanmamı beklemene gerek yok,” dedim. Sesim şimdi ihtiyaçtan dolayı daha sertti. “Seni durdurmama izin verme.”

Faith başını salladı, parmak uçları göğsümün üzerinde geziniyordu.

“Rıza, sevgilim. Her iki taraf için de geçerli.”

Kıkırdadım.

“Bunu takdir ediyorum ama benden izin belgesi almana gerek yok.”

Sinsice gülümsedi ve çarşafı geri çekti.

“Her seferinde bir tane müstehcen ara bölüm alalım, olur mu?”

Güldüm ve o tadı ağzını sikimin etrafına sarıp emmeye başladığında gülüşüm tıslamaya dönüştü.

“Siktir!” Dişlerimi sıktım. “Faith...”

Yastıklara yaslandım. O ise sıcak ve ıslak ağzıyla, ben yanmaya hazır olana kadar dişleriyle hafifçe sıyrarak üzerimde çalıştı.

Birkaç dakika sonra doğrulup, otururken, “Tam da bunu planlamıştım,” dedi. “Ama ben çok bencilim.”

Bacağını salladı, üstüme çıktı, ellerini omuzlarıma koydu. Kontrolü ele alıyordu. Kendi bedenine olan güveni ve rahatlığı o kadar ateşliydi ki kendimi zor tutuyordum. Eğilip dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve ben de onu öpmek için eğildim. Aramıza uzanarak, beni girişine bastırıp sikimi ileri geri sürttü. Alay ve işkence ederken bana gelecek olan için ufak bir tat verdi.

“Faith...” diye uyardım.

“Senin için her zaman çok hazırım,” diye nefes aldı. Uyarılmışlığıyla aletimi kayganlaştırıyordu. “Her zaman.”

Göğsüm sıkıştı ve kalçalarını kavradım.

“Tanrım...”

“Eğer beni istiyorsan itfaiyeci...” Ellerini omuzlarıma koyarak kendisini destekledi. “O zaman beni al.”

Mırıldandığım bir lanede, onu kendime doğru çekerken aynı zamanda kalçalarımı yukarı çıkardım. Sırtını bu itme kuvvetine doğru eğdi, başını arkaya attı ve *X-Rated* bir inilti çıkardı. Aletimi içine almasını izlemek neredeyse beni çözüyordu ama kendimi hayvani içgüdülere teslim etmekten alıkoydum. Birkaç yavaş, derin itiş sonrası bir ritme düştük. Faith bana sarıldı, alnını benimkine bastırdı. Dünyam sadece onun olduğu hararetili bir sayıklamaya dönüştü. Pürüzsüz, ipeksi etini kavırıyor ve iki aylık ayrılığı burada kalan dört güne sığdırmaya çalışıyordum.

Ve sabahın geri kalanını böyle geçirdik.

Saat dokuzda oda servisi istedik ama yemek için ellerimizi birbirimizden uzun süre uzak tutamadık. Balı göğüslerinden yala-

* *X-Rated*, filmin yalnızca yetişkinlere uygun olduğu düşünölen içeriğe sahip olduğunu belirten bir film derecelendirmesidir. (ç.n.)

dım, daha sonra çığlıkları komşuyu duvara vuracak raddeye getirene kadar üzerine çıktım.

Duş aldık. Su vücudundan sıcak bir şekilde akarken ona tekrar sahip oldum.

Saat on birde çıkış yapmamız bizi mola vermeye zorladı. Giyinip onun evine gittik. Zengin bir mahallede şık bir apartman daireliydi. Her şey bana şehrin aynılığı gibi görünüyordu: Çimento, gürültü ve çok fazla insan.

Faith, “Sana evi gezdireyim mi?” diye sordu. Evinin büyük pencerelerinden ufuk çizgisinin manzarası içeri süzülüyordu.

“Elbette,” dedim onu kendime doğru çekerek. “Yatak odasıyla başla.”

Günün geri kalanı onun yatağında geçen hararetli saatlerle, paket yemeklerle ve sohbet ederek geçti. Faith’le konuşmayı, onu becermek kadar çok -hatta daha fazla- seviyordum. Beni hatırlayabildiğimden daha çok güldürüyordu ve onun yanında kendimi tıkanmış hissetmiyordum. Onunlayken *kendimdim* ya da kendime daha yakındım. Sanki kendi derim bana daha çok uyuyordu.

Pazartesi sabahı giysilerimizi giydik -benim için flanel uyku pantolonu, onun için dayanıksız, ipek bir slip gecelik- ve paslanmaz çelik, beyaz mermerden oluşan geniş mutfağında kahve yudumlarırken onları üzerimizde tutmayı başardık. Faith birkaç gün izin almak için işyerini aradı.

Telefonunu tezgâha geri koyarken, “Bu garip geldi,” dedi. “Eskiden yeni bir kulüp açıldığında ya da Saks’ta indirim olduğunda izin alırdım.”

“O zaman alma,” dedim. “Karışmak istemiyorum.”

“Son iki aydır günde on altı saat ya da daha uzun süre, hafta sonları da gece geç saatlere kadar çalıştım. Baskıyı durdurun, bayanlar ve baylar ama sanırım birkaç gün izni *hak ettim*.”

Gülümsedim, içimde hayranlığın ve mutsuzluğun garip bir karışımı vardı. İşini çok iyi yapıyordu çünkü belli ki bu işle bir şeyler başarmak istiyordu. Bir şeyler inşa etmek.

Ve sen de terfi aldın, ahmak. O da aynı bok.

“Reklam önemliymiş gibi görünüyor,” dedim. “Nasıl sonuçlandı?”

Faith’in yanakları pembeleşti ve kahve kaşığıyla oynamaya başladı.

“Patronum beğendi. Clio kazanabileceğini düşünüyor. Emmy gibi bir şey ama reklamlar için. Bu büyük bir olay.”

“Tanrım, Faith. Bu... Çok büyük.” Ona doğru yürüdüm, kahve fincanını elinden alıp kollarımı ona doladım. “Bana söylemek için neden bu kadar bekledin?”

“Çok meşguldük.”

Kollarını boynuma doladı ve beni öptü. Sıcak, ıslak ve niyet dolu.

“Konuyu değiştirme,” diye takıldım ve kıyafetler tekrar çıkmadan önce geri çekildim. “Ve kesinlikle kutlama yapmamız gerekiyor. Dışarıda.”

“Madem ısrar ediyorsun,” dedi ama bunun onu mutlu ettiğini görebiliyordum. Bu da beni mutlu etti. “Ne yapalım? Manzaraları görmek ister misin?”

Şehri keşfetmeye hiç ilgim yoktu ama uçuş sırasında onun iyiliği için çaba göstermeye yemin etmişim.

“Ben açığım,” dedim. “Ne yapmak istersen.”

“Son iki gündeki fiziksel çabalarımız beni aç bıraktı. Hadi, öğle yemeği yiyelim ve bu akşam Silas’la tanışmanı istiyorum.”

“En iyi arkadaş,” dedim.

Gülümsedi. “En iyi en iyi arkadaş,” dedi. Sonra gülümsemesi bir anda kayboldu. Aklına ani bir düşünce geldi. “Kahretsin!”

“Ne oldu?”

Bana neredeyse korkuyla baktı.

“Annenin ağrı kesici bağımlısı olduğunu söylemiştin.”

Başımı salladım.

“Evet, Oxy gibi bir şey.”

Faith, “Oxy-Pro,” diye mırıddandı. Sersemlemiş görünüyordu. “Tanrım, ne kadar aptalım!”

“Sorun ne?”

Benimle doğrudan yüzleşti.

“Silas Marsh, Marsh Pharma’nın CEO’sudur. Oxy-Pro’nun üreticisi.”

Bakakaldım. Beynim bu tuhaf tesadüfün sonuçlarını çözmeye çalışıyordu. Sanki Faith bana bir şaka yapıyordu. İnanamayarak kıkırdadım.

“Ne? Hayır...”

Ama Faith’in ifadesi alışılmadık derecede ciddiydi.

“Evet.”

“Bekle, bana bunun en iyi arkadaşının olduğunu mu söylüyorsun?”

Başını salladı. “Ama o zamanlar yetki onda değildi. Suçlular babasıyla yandaşlarıydı ve Silas kontrolü onlardan aldı. O zamandan beri her gün bunu düzeltmeye çalışıyor.” Dudağını ısırarak beni inceledi. “Özür dilerim. Sana daha önce anlatabilirdim ama bu benim hikâyem değildi. Ama şimdi bir bağlantı var...”

“Sorun yok,” dedim.

“Öyle mi?”

Yavaşça başımı salladım, bunun doğru olmasına şaşırmıştım. Silas’ın ailesine benimkini parçaladıkları için tamamen öfkeli olmayı bekliyordum ama içimde kaynayan öfke eskisi kadar sıcak değildi. Faith’e bir kez baktığımda nedenini anladım. O, yanığın üzerine dökülen serin bir su gibiydi ve onunla birlikteyken eski acı daha uzakta görünüyordu. Daha az güçlü.

Beni daha iyi bir adam yapıyor.

Endişeli ifadesine karşılık vererek, “Onun hatası değildi,” dedim. “Değil mi?”

“Şey, hayır...” Faith gözleri dolu dolu bana bakıp kollarını boynuma doladı. “Sen harikasin. Ve incinmekte sonuna kadar haklısın ama sana söz veriyorum, Silas iyi bir adam. Ve sen de öylesin.”

“Oraya varmak üzereyim,” dedim ve onu öptüm.

“Uzun zaman önce geldin,” dedi ve gözleri parlayarak titrek bir şekilde gülümsedi. “Ben şanslı bir kıyım.”

Sonra duygularını gizlemek için arkasını dönüp bir şaka yaptı. Ben de gülümseyerek onu izledim ve o sırada hayatın bize fırlattığı çılgın ters köşeleri düşündüm. Belki de hayatta kalmanın anahtarı onlardan kaçınmaya çalışmak değil -bu imkânsızdı- onlara nasıl tepki verdiğimizdi. Faith'in gecesini, onun için çok önemli olan adamla tanışma beklentisini mahvedebilirdim ama ne için?

Faith'in mutluluğunu mahvetmek yapmak istediğim şeyler listemde oldukça alt sıralardaydı ve Silas'a karşı kızgınlık ya da öfke beslemek yerine Momi'yi gururlandıracak bir şey yaptım ve her şeyi olurluna bıraktım.

Duş aldık. Ben koyu renk bir pantolon ve beyaz düğmeli bir gömleğin üzerine hafif bir ceket giydim. Faith ise belinden kemerli, üzerinde büyük, renkli çiçekler olan beyaz bir elbise giydi. Makyaj yapıp parfüm sıkmış, birkaç parça mücevher takmış ve ayağına yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Onu bu kadar güzel ve bu kadar rahat görünce kalbim duracak gibi oldu. Kozmopolit. Sanırım doğru kelime buydu.

Çünkü bir dergiden fırlamış gibi görünüyor.

"Beğenmedin mi?" diye sordu elbisesini döndürerek.

"Çok beğendim," dedim. "Göz kamaştırıcısın."

Parmağını öptü ve kaşlarımın arasına koydu.

"Hadi, gidelim."

Caddeye çıktık. Faith bir *Uber* çağırmak yerine zarifçe kolunu kaldırdı ve bir taksi hemen durdu. Yakınlarda duran ve beni görmeyen başka bir adam ona kapıyı açmak için acele etti.

Ona güzelce gülümsedi ve içeri tırmandı.

Adama ters ters bakarak, "Buradan devralırım," dedim. Bir özür mırıldanarak geri çekildi.

Araba bizi şehrin kafelerle, restoranlarla ve mağazalarla dolu bir bölgesine götürürken Faith, "Bu restoran favorilerimden biri," dedi. Eli aniden benimkini kavradı. "Burada olmaktan memnun musun? Wall Street'te geçirdiğin zaman hakkında söylediklerini

hatırlıyorum ve belki de... Kahretsin, özür dilerim. Düşünmüyordum bile."

"Sorun değil," dedim. "Şehirde olmak TSSB'ye neden olacak bir şey değil. Daha çok..." *Daha çok artık buraya ait değilmişim gibi. Ama o ait.* "Ben iyiyim, yemin ederim." Onu öpmek için eğildim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sen olduğun için."

"Ne yaptığını anladım."

Sinsice gülümsedi ama yanakları tekrar renklendi ve sonra beni farklı bir niyetle öptü. Sadece istediği için.

Boku yedik.

Barın arkasındaki cam duvarın şişeleri parlattığı aydınlık ve kalabalık restorana girdik. İş kıyafetleri giymiş insanlar yanlarında plaj çantaları yerine evrak çantalarıyla oturmuş, konuşuyorlardı. Her şey gürültülü ve kaotik görünüyordu ama Faith'in keyfi yerindeydi. Şef garsonla sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi sohbet ettiler ve sonra masamızı beklememiz için bara yönlendirildik.

Orada bir dakikadan fazla kalmamıştık ki bar seslerinin arasından biri şok içinde nefes aldı.

"*Faith?*" Koyu renk saçlı ve çantasından ayakkabılarına kadar tasarım kıyafetler giymiş bir kadının gözleri bana sabitlenmişti. "Sen olduğunu sanmıştım."

Faith aniden, "Viv!" dedi. Gergin görünüyordu. Kadınlar birbirlerinin yanaklarına havadan öpücük gönderdiler. "Asher Mackey, bu benim arkadaşım Vivienne Simone."

Belli ki Faith'in Hawaii'ye gittiğini bahsetmediği arkadaşı buydu. Ayrıca belli ki Faith ona benden de bahsetmemiştir. Vivienne'in kırmızı dudaklarına hoşuma gitmeyen, bilmiş bir gülümseme yayıldı.

"Memnun oldum. Görünüşe göre Faith seni bir sır olarak saklıyormuş."

Faith hafifçe güldü.

“Burada ne işin var, Viv?”

“Öğle yemeğinde Jill ve Bianca’yla buluşacağım,” dedi Viv. Hâlâ beni süzüyordu. “Ama kimin umurunda? Meraktan ölüyorum. Söylesene. Siz ikiniz, nasıl tanıştınız?”

“Bu çok çılgınca bir hikâye,” dedi Faith. “Bir patıkada bileğimi burktum ve Asher beni kurtarmaya gelen itfaiyecilerden biriydi.”

Vivienne’in gözleri büyüdü, sesi soğuklaştı. “Anlıyorum,” dedi. “Bu Hawaii’de oldu. İki ay önce.”

“Şey, evet,” dedi Faith.

Vivienne parladı, beni yeni gözlerle tekrar değerlendirdi ve garip bir şekilde muzaffer görünüyordu. “Bir itfaiyeci,” dedi. “Şimdi her şey anlam kazandı.” Çınlayan bir çan gibi yüksek sesle güldü. “Seyahatinden küçük bir hatura mı?”

Sinirlerim tepeme çıktı.

“Hayır, daha çok Faith’ten bir saniye bile ayrı kalmaya dayanamıyordum.”

“Uhhuh! Bir numara al, tatlım.” Viv kapıya baktı. “Arkadaşlarım burada. Bu restoranın tadı biraz kaçmış. Sanırım onları başka bir yere götüreceğim. Tanıştığımıza *çok* memnun oldum, Asher.”

Faith’e bir göz kırptı ve girişteki iki kadına katılmak üzere dışarı çıktı. Üçü de bize doğru bakıp fısıldaştılar ve sonra kahkahalar atarak dışarı çıktılar.

“Eğlenceli birine benziyor,” diye mırıldandım.

“Ben de eskiden böyleydim,” dedi Faith. “O kadar da uzun zaman önce değil.” Gözlerini benimkilere dikti. “Sen anlayamaya bilirsin ama o seni gördüğüne memnun. Son zamanlarda benimle arasına giren mesafe artık onun için bir anlam ifade ediyor.” Barın üzerindeki telefonundan bir mesaj geldi. “Evet. Gördün mü?”

Vivienne’dan, “**İşte benim kızım!**” diye gelen mesajı gösterdi. Ardından üç alev emojisi gelmişti.

Faith küçük bir iç geçirdi. “En azından ateşli olduğun herkes tarafından kabul ediliyor.” Gülümsemesi soldu. “Senin sabah birlikte olduğumu hatırlamayacağım uzun bir erkek silsilesindeki bir başka erkek olduğunu düşünüyor.”

“Fark etmez,” dedim. “Bu seni *daha az bir şey* yapmaz, Faith.”

“Biliyorum. Ama aramızda neler olduğunu bildiğini sanıyor ve ona başka bir şey olduğunu söylesem bile inanmaz. Sanki bunu yapabilecek durumda değilmişim gibi.”

“Bu onun suçu.” Masanın öbür ucuna uzandım ve Faith’in elini tuttum. “Kendinden başka kimseye kendini kanıtlamak zorunda değilsin.”

“Çok tatlısın.” Elimi sıktı. “Senden önce sadece Silas bana böyle şeyler söylüyordu. Sanki belli bir yolda ilerliyorsun ve bu iyi, eğlenceli ve belki biraz da umursamaz görünüyor. Ama bir dakika oturana kadar dışarıda başka neler olduğunu bilmiyorsun.” Başını iki yana salladı. “Her neyse, bana inanan başka birinin olması güzel bir his.”

“Ailen nerede?” diye sordum. “Biliyorlar mı?”

“Neyi biliyorlar mı?”

“Ajansınızın seni ortak yapmak istediğini ve muhtemelen ödüllü bir reklam filmi çektiğini. Bunların herhangi birini biliyorlar mı?”

“Buradalar ama gerçekte *burada* değiller. Ne demek istediğimi anlıyorsundur. Birkaç gün önce annemi aradım ve bir mesaj bırakarak ona ilandan bahsettim. Bir boşluğa bağırmak gibi. Hâlâ geri dönüş bekliyorum.”

Kaşlarımı çatıp, “Onun sorunu ne?” diye sordum.

“Nereden başlayayım?” Faith bir kokteyl peçetesiyle oynayıp bana baktı. “Bunu gerçekten duymak istiyor musun?”

“Eğer anlatmak istiyorsan.”

“Anlatacak pek bir şey yok. Sana paralarından ve benim iyi bir üniversiteye gitmemi istediklerinden falan bahsettim. Ama bu onların gerçek ebeveynliklerinin başlangıcı ve sonuydu. Ben on yaşındayken boşandılar ve ardından gelen velayet savaşı benim için biraz zor oldu.”

“Senin için savaştılar,” dedim ama başını salladı.

“Velayeti kimin alacağını bana seçtirdiler.”

“Nasıl yani lan? *On yaşındayken?*”

Başını salladı. “Bu arada ikisi de gerçekten *Seçilmiş Kişi* olmayı ummuyordu. Sadece beni diğerine karşı bir silah olarak kullanmak istediler. Babamla yaşamayı seçtim ama bunun tek nedeni Carmella’nın onun için çalışmasıydı ve o en sevdiğim hizmetçiydi. Sonunda bana ikisinden de daha fazla bakacağını biliyordum ama annem beni asla affetmedi. Bu biraz aptalca çünkü o asla anne olmak için yaratılmamıştı. Adarı ve o korkunç tüysüz kedisiyle kalmalıydı.”

Öksürerek güldüm. Çoğunlukla bildiğinden daha güçlü olan bu kadına hayrandım ama biliyordum. Ona gerekirse Ho’opi’i’den sürünerek çıkabileceğini söylediğimde biliyordum.

“Her neyse,” diye devam etti Faith. “Annem benimle konuşmayı kesti ve babam -evlilik özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz- her biri bir öncekinden daha genç olan bir dizi kız arkadaş edinmeye başladı. Babamın genç kadınlara olan eğilimi hakkında şaka yapmayı çok severim ama aslında bu korkunç bir şey.”

“Buna inanıyorum.”

“Üniversiteden mezun olduktan sonra her ikisinden de olabildiğince uzağa taşındım. Şimdi annem Connecticut’ta, babam da Miami’de, yirmi dört yaşındaki yeni üvey annemle birlikte. Ve ben buradayım.”

İşte burada. Silas dışında neredeyse tek başına.

“Ve bu beni çok uzun bir süre rahatsız etmedi, biliyor musun?” diye devam etti Faith. “Ya da en azından beni rahatsız ettiğini hissetmedim. Viv’le parti yapıyor ve temelde babamın metresleri gibi davranıyordum. İhtiyacım olmadığı halde parası olan erkeklerden faydalanıyordum. Silas’la tanışana ve kocası Max’le nasıl olduğunu görene kadar... Sanırım işler o zaman benim için değişmeye başladı. Hawaii beni uçurumun kenarına itmiş olmalı.” Kaşlarını kaldırdı. “Ya da bir patikadan aşağıya, ki düşünürseniz bu pek de hoş değildi.”

Gülümsedim.

“Anlıyorum. Ben tam tersiyim. Yıllar geçmesine rağmen aileme kızgınlığım hiç geçmedi. Bu işin peşini bırakmalıyım ama yapamıyorum.”

“Her zaman o alarının çalmasını bekliyorsun,” dedi Faith sessizce. “Benim için daha çok bir sessizlik gibi. Bir boşluk. Ailem bana asla itaatsiz ya da aptal olduğumu söylemedi ya da kendimi kötü hissettirmede. Sadece bana hiçbir şey söylemediler. Ne düşüneceğimi bilmeden büyüdüm, bu yüzden başkalarının benim yerime karar vermesine izin verdim çünkü güzeldim ya da eğlenmeyi seviyordum. Belki de her şeyi kendim çözmekten kaçınmaya çalışıyordum.” Dramatik bir şekilde titriyormuş gibi yaptı. “Bu çok derindi. Bu küçük psikolojik atılımdan sonra bir kokteyle ihtiyacım olacak.”

Güldüm ve aramızdaki her neyse daha da derinleşti, bizi yakınlılaştırdı. Öğle yemeği yedik ve evine geri döndük. Onu derinden öptüm, yavaşça soydum ve daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir saygıyla içine girdim. Gözlerimiz kilitlenmişti. İkimiz de başka tarafa bakamıyorduk ve ben onu nasıl bırakacağımı merak ediyordum.

Faith bir duş daha aldıktan ve kıyafetlerini değiştirdikten sonra, “Çok gerginim,” dedi. Şimdi siyah pantolon ve beyaz, kolsuz bir bluz giymişti. Saçları yukarıdan toplanmıştı ve aklımı kaçırmama neden olan zarif ve uzun boynunu gösteriyordu. Yemek pişirmeye tamamen alerjisi olduğu için gurme bir restorandan yemek siparişi verdi.

Saat altıda kapı çalındı. Kapıyı uzun boylu, sarışın, heybetli ve güç kokan bir adama açtı. Onun gibileri Wall Street’te birçok kez görmüştüm ama Silas Marsh bir adım öndeydi. Kıyafetleri, saçları ve kolundaki saat gerçek bir zenginliği haykırıyordu ama kendini taşıma şekli milyonlardan değil, milyarlardan bahsettiğimizi gösteriyordu.

Milyarlarca uyuşturucu parası.

Ama bu düşünce bana dış geçiremedi ve ben de buna izin vermedim.

Silas’ın arkasında, onun kadar uzun boylu ya da yapılı olmayan ama atletik zayıflıkta, kahverengi saçları ve gözleri olan, dostça

gölümseyen başka bir adam vardı. Silas'ın ifadesi -muhtemelen benimki gibi- temkinli ve sert görünürken Max hemen ve anında sevillebilirdi.

Faith ikisini de yanaklarından öptü ve sonra kolunu benimki- ne dolamak için hareket etti.

“Asher Mackey, bu Silas Marsh ve kocası Max Kaufman-Marsh.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Silas. Elimi sert bir şekilde sıkarken yüzüme daha da sert bakıyordu. Beni ölçüyordu.

Ona layık olup olmadığımı görmek için.

Faith'e olan sadakati de onu anında sevillebilir kılıyordu.

Max, onu kenara iterek ve elimi Silas'tan daha az öldüresiye sıkıca sıkarak, “Tanıştığımıza memnun oldum, Asher,” dedi. “Duyduğuma göre kızımızın başı derde girdiğinde olay yerine ilk sen gelmişsin.”

“Onun gibi bir şey.”

“Asher beni bir helikopter sepetine koydu ve yoluma gönderdi,” dedi Faith. Sehpaşının üzerine şişe köpüklü su ve bir tepsi düzgünce dizilmiş kanepa koydu. “Beni gerçekten kurtarması daha sonra hastanede oldu.”

Bana usulca gülümsedi. Minnetle. Sanki o da beni kurtarmıyormuş gibi.

“Bizi kesinlikle yendin,” dedi Max gülerek. “Silas ve ben bir AN* toplantısında tanıştık. Romantizmle alakası yok.”

Başımı kaldırdığımda Silas'la sehpanın karşısından göz göze geldik.

“Ah, sus,” dedi Faith. “Sizin aşk hikâyeniz destansı. Bunu hep kıskanmışımdır, ta ki...” Bakışları bana kaydı ve sonra parlak bir şekilde gülümsedi. “Kim acıktı?”

Silas hâlâ beni izliyordu ve mesajı net bir şekilde almıştım.

Sen ve ben konuşmalıyız.

Ben de başımı salladım. AN yorumu beni bir sonraki falsolu topun ne olacağı konusunda meraklandırmıştı. Ama o ve Max, Faith'i önemsedikleri ve onu korudukları belli olan iyi insanlardı.

* Anonim Narkotikler. (ç.n.)

Benim kitabımdaki tüm artılar buydu. Akşam yemeği rahat bir sohbetle ve kahkahalarla geçti ama Silas mutfağa birkaç tabak götürdüğünde ben de peşinden gittim.

Kirli bulaşıklarla dolu lavabonun başında ona katılırken, “Hey,” dedim.

“Hey! Seattle’ı şu ana kadar nasıl buldun? Kauai’den sonra büyük bir değişiklik olduğunu tahmin ediyorum.”

“Öyle de denebilir,” dedim. “Ama Seattle’ın iyi yanları da var. Ya da... Bir iyi tarafı.”

“O.”

Başımı salladım.

“Yani Max’le AN’da mı tanıştınız?”

Silas tezgâha yaslanıp, kollarını kavuşturarak bana baktı.

“Evet.”

“Senin ve benim ortak bir noktamız var. *Onun dışında.*” Duruşu gevşedi.

“Öyle mi?”

“Eskiden New York’ta yaşadım. Wall Street’te çalıştım. Biraz fazla eğlendim, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Ve annem...” Boğazımı temizledim. “Daha az eğlendi. Sırtını incitti ve Oxy-Pro reçete edildi.”

Silas bir an öylece baktı, daha sonra başını öne eğdi.

“Kahretsin. Bunun için özür dilerim. Gerçeklerden sonra bunun pek bir anlamı yok.”

“Sorun yok. Faith’in söylediğine göre bu senin gözetiminden önce olmuş. Sana kendini bok gibi hissettirmek için söylemedim. Faith için önemli olduğundan sana söyledim ve belki de bu benim bunu takdir ettiğimi söyleme şeklimdir. Çünkü o benim için de önemli. Aramızda saçmalık olmamasını tercih ederim.”

Silas başını salladı, tekrar kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı.

“Çok cömertsin, dostum. Ne olursa olsun şirketin ürününü ben de tatum. Max’in AN yorumu bununla ilgiliydi. Yani bağımlılığın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve tabii ki benim gö-

zetimimde olmayabilirdi ama yine de annen için gerçekten çok üzgünüm.”

Başımı salladım.

“Teşekkür ederim. Garip ama sanki ilk kez karşılaşmıyormuşuz gibi hissediyorum. Bunun delilik olduğunu biliyorum ama...”

Silas alaycı bir gülümsemeyle, “Hayır, anlıyorum,” dedi. “Bu bağımlılığın garip bir yan etkisi. Mesafeleri kapatıyor. Sanki gizli bir kulübün üyeleriymişiz ve hepimiz şifreyi biliyormuşuz gibi.”

“Hemen hemen her şeyi özetliyor.”

Tuhaflikların buharlaştığı kısa bir sessizlik oldu ve bir arkadaşlığın başlangıcı olabileceğini düşündüğüm şeyle rahatladık.

“Şehirde ne kadar kalacaksın?” diye sordu.

“Birkaç gün daha.”

“Peki, daha sonra ne olacak?”

Sivri sorusu karşısında sinirlerimin bozulacağını düşünmüştüm ama o da açıksözlü davranıyordu. Palavra yoktu.

“Bilmiyorum. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.”

“İşinize karışmak istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun çünkü Faith senin işin,” dedim. “Buna engel olmak aptallık olurdu ve zaten olmak da istemezdim.”

“Sadece onun incinmesini istemiyorum. Benimle tanıştırmak istediği ilk erkek sensin. *İsmiyle bahsettiği* ilk erkek.”

“Yıllardır uğruna anakaraya adım attığım ilk kadın o,” dedim. “Bunu uğruna yapacağım tek kişi.”

Silas başıyla onayladı.

“Sana gerçekten değer verdiğini biliyorum. Muhtemelen itiraf etmek istediğinden daha fazla. Ama... Bariz olanı söylemekten nefret ediyorum ama o kadar uzun zamandır birlikte değilsiniz.”

Haklıydı. Faith ve ben yeniydik ama ona karşı hissettiklerim sanki içimin derinliklerine yerleşmiş gibiydi. Sanki sonsuza dek oradaymış ve sadece onu bekliyormuş gibi.

“Bazen bunu hatırlamak zor oluyor.”

“Bunda yanlış bir şey yok,” dedi Silas. “Gerçekten mutlu görünüyor. Ama sen oradasın ve o burada, bu çok zor. Anlıyorum.

Ama belki de her şeyi bu birkaç gün içinde çözmene gerek yoktur. Belki de her şeyin olması gerektiği gibi olmasına izin vermelisin.”

Bu benim çalışma şeklimin tam tersiydi. Kontrollü olmak ve öyle kalmak hayatımın amacı olmuştu. Gardım indirdiğin an...

Silas omzuma bir el atarak beni düşüncelerimden kopardı.

“Sen iyi bir adamsın, Asher. Bunu görebiliyorum.”

Sırıttım.

“Ve eğer Faith’i incitirsem kıcıma tekme basacaksın.”

Silas sırıtarak, “Doğru,” dedi. “Ama söyleyeceğim şey bu değildi. Sen iyi bir adam olduğun için endişelenmiyorum diyecektim. Her şey yoluna girecek.” Sırtışı genişledi ve bakışları yumuşadı. “Bana inanmıyorsan git, Max’le konuş. O pozitifliğin vücut bulmuş hali.”

Bu sefer onun şüpheli tavrı olmadan tokalaştık ve diğerlerine katıldık. Sohbet artık daha da kolay akıyordu ve Max’le Silas gece yarısına yakın bir saate kadar ayrılmadılar.

Onlar gittikten sonra Faith ve ben temizlenip onun yatağına kıvrıldık.

Başını çenemin altına sıkıştırarak, “Silas’la mutfakta uzun uzun sohbet ettiğinizi fark ettim,” dedi. “Her şey yolunda mı? İkinciniz iyi anlaşmışsınız gibi görünüyor.”

“Sorunlarımızı çözdük.”

Bana karşı rahatladı.

“Umarım sana zor anlar yaşatmamıştır.”

“Pek değil. Geçmişimi araştırmak istedi, sabıka kaydı.”

Gülerek, “O koruyucudur,” dedi. “Çok tatlı.”

Onu daha da yakınımaya çekip, “Ona sahip olduğun için mutluyum,” dedim.

Ben yapamadığımda ona bakacak biri vardı.

Faith kendi başının çaresine bakabilirdi ama bu onu korumak istememe engel olmuyordu. Diğer insanların olumsuz saçmalıklarını ondan uzak tutmak ve olmak istediği kişi olmasına izin vermek. Çünkü biraz şans verilirse özel bir şey olabileceğini biliyordum.

Ama Hawaii’de değil.

Ada, onu koltuk değneklerine mahkûm etmişti ve oradaki zamanı acı içinde, terli bir şekilde mücadele ederek geçmişti. Burada ise tasarım elbiseler ve topuklu ayakkabılar içinde zahmetsiz, zarif ve seksiydi. Taksiler onun için gıcırdayarak duruyor, erkekler kapıları açmak için acele ederken kollarını kırıyordu. Kauai’de olduğundan tamamen farklı bir şekilde canlı ve hareketliydi. Bu şehir onun doğal yaşam alanıydı ve kalbimde gizlenen, dile getirilmemiş her türlü umudu söndürüyordu.

Başka bir şey yapmak onun için adil değildi.

İki gün sonra Sea-Tac’teki gidiş terminalinde, “İşte yine buradayız,” dedi Faith. “Sıkışıp kaldık, değil mi? *Merhaba ve hoşça kal* arasında bir yerde sıkışıp kaldık.” Başımı sallayıp kollarımı beline doladım. Gözlerinde bir arayışla bana baktı. “Ne yapacağız?”

Silas’ın söylediklerini düşündüm.

“Sadece devam edeceğiz. Elimizden gelenin en iyisini yapalım.”

“Uzun mesafeli bir ilişki mi?” Faith kaşlarını çatı. “Daha çok uzun mesafeli *saçmalık* gibi.”

“Günden güne ilerleyelim ve neler olacağını görelim.”

Başım salladı, yeşil gözleri benimkileri arıyordu.

“Bir ilişki demek...”

“Başkalarıyla takılmak yok,” dedim. “Yapmayacağım, Faith. Söz veriyorum. Bence sen...” *Sanırım benim için o sensin.* “Yapmayacağım.”

Gülümsemesi çok güzeldi ve kalbimi kıldı çünkü daha önce kimsenin ona böyle bir ilgi göstermediğini biliyordum. Ben olduğum için çok mutluydum.

“Ben de yapmayacağım,” dedi. “Zaten yapabileceğimi de sanmıyorum. Çıtayı çok yükseğe koymuşsun, itfaiyeci.”

“Aynen, kadın.”

Eğilip onu öptüm ve vedalaştık. Tekrar.

Ve Faith’ten uzaklaşırken derin bir kesinlik hissettim, bunu uzun bir süre yapamazdım.

16. Bölüm

Faith

Altı ay sonra...

“Faith, seninle bir dakika görüşebilir miyim?”

Kafamı kaldırdığımda Cynthia Cross’ın ofisimin kapısında durduğunu gördüm. Asistanı değil, onun ofisinden benimkine gelen bir vızıltı değil, gerçek varlığı. Bir anda, kuralları çiğnerken yakalandığım lisedeki halime geri döndüm ki bu sık sık oluyordu.

“Evet, elbette.”

“Ofisime lütfen.”

Asistanım Jess, masamın karşısındaki koltukta karıştırdığı kâğıtlardan başını kaldırdı ve baktık.

Ayağa kalkıp takım elbisemin ceketini düzelttim.

“Eğer on dakika içinde dönmezsem...”

“Fendi’ni alabilir miyim?”

“Gümüş tokalı, mavi derili mi? Asla.”

Kıkırdadı.

“İyi şanslar.”

Jess kendi Fendi çantalarını alabilirdi. Ona muhasebenin izin verdiği kadar zam yapmıştım ve müşteri yöneticisi rolünü üstlenmeye hazırlanıyordu. Onu özleyecektim ama terfi için öneren de bendim.

Çünkü zor şeyleri doğru nedenlerle yapmayı seviyorum.

Her zor şey değildi. Asher hâlâ binlerce kilometre uzaktaydı ve ne kadar zorlaşırsa zorlaşınsın ikimiz de bunu değiştirmeye hazır görünmüyorduk.

Ağır işkence değildi.

Cynthia'nın ofisinin önünde kendimi toparladıktan sonra içeri bakum.

"Beni mi görmek istediniz?"

Terrance'ın çalışma alanı şık ve biraz soğukken Cynthia'nın ki sıcak ve davetkârdı. Bu ironik bir durumdu çünkü iki patronumdan biri olan Cynthia benim gözümü korkutuyordu. Ofisi, ailesinin fotoğrafları, bir sürü kitap ve pelüş mobilyalarla eski bir malikânedeki çalışma odasını andırıyordu.

"Faith," dedi maun masasının arkasından. "Otursana."

Gözdağı veren bir ifadeyle beni süzerken şişirilmiş koltuğa oturdum. Omuzlarına değen, düz, kırlaşmış saçları ve delici mavi gözleriyle bana aktris Cherry Jones'u hatırlatıyordu.

"İyi haberlerim var," dedi ses tonunu bozmadan. "Clio adayları açıklandı. Zuma reklam filmin aday gösterildi."

"Kahretsin!" diye nefes alarak sandalyede geriye doğru yaslandım. Terry aylardır bundan bahsediyordu ama şimdi gerçekleşmiş olması beni beklediğimden daha fazla etkilemişti. "Vay canına, bu harika. Çok heyecanlandım ve onur duydum."

Cynthia, "Şubat başında, her biri uydu aracılığıyla birbirine bağlanan eşzamanlı canlı ödül törenleri yapacaklar," dedi. "Biri Londra'da, biri New York, Şikago, Sydney ve diğerlerinde. Ve bir tane de burada, Seattle'da. Reklam filminin kendi kategorisinde Altın Ödül'e aday olduğunu söylememe gerek olduğunu sanmıyorum ama büyük olasılıkla büyük ödülü eve götürecektir."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Farkındayım." Bakışları keskinleşti. "Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor, yani ortak olman konusuna. Hâlâ bir cevap bekliyoruz."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim."

"Altı ay oldu, Faith. Pozisyonu başka birine teklif etmememizin tek nedeni, vermek istediğimiz başka kimsenin olmaması. Ama artık zamanı geldi. Ya sıçarsın ya da dedikleri gibi çömlerden çıkarsın."

"Eğer kabul etmezsem beni kovacak mısınız?"

“İşler bu noktaya gelmek zorunda mı?” Cynthia başını eğdi. “Tetiği çekmekte tereddüt etmenin özel bir nedeni var mı? Neredeyse bir yıldır istikrarlı ve etkileyici bir şekilde çalışıyorsun. Yüz seksen derecelik bir dönüş. Görünüşe göre kendini bu ajansa ve sana verdiğimiz her işte elinden gelenin en iyisini yapmaya adanmışsın.”

“Öyleyim.”

“Ee?”

Tanrım, bu süper başarılı kadın patrona ne diyecektim? Beni geride tutan *bir adam* olduğunu mu? Son birkaç aydır iki farklı kapının önünde duruyormuşum gibi hissediyordum: Birinde Asher’la birlikte bir hayatım vardı, diğerinde ise yoktu. Ama felç olmuştum ve ikisinden birine tam olarak adım atacak cesareti toplayamıyordum.

Cynthia’nın masasında duran, kendisi, kocası ve üç ergen çocuğunun kar kıyafetleri içinde çekilmiş bir fotoğrafına baktım. Muhtemelen Aspen ya da İsviçre’de.

“Size bir soru sorabilir miyim?” dedim.

Arkasına yaslanıp, “Elbette,” dedi.

“Tüm bunları nasıl başardınız?”

Cynthia bir an düşündü, daha sonra kararlı bir şekilde, “Kolay olmadı,” dedi. “Hem kocamın hem de benim fedakârlık yapmamız gerekti. Ama bunu aşmanın yolu Kutupyıldızı’nı, yani en önemli şeyi seçmektir. Bizim için bu, çocuklarımızdı. Onlar için doğru olanı yapmak en önemli şeydi ve kariyer fırsatları ya da hayal kırıklıkları kendilerini onların ihtiyaçlarına göre ayarladı. Ve eğer bu önüme gelen bir terfiyi kabul edemeyeceğim anlamına geliyorsa o zaman kabul etmedim. Ya da o almadı. Ama doğru zaman geldiğinde, kendim için yeni fırsatlar yarattım.” Öne doğru eğildi. “Ama sadece doğru zaman geldiğinde.”

Düşünerek başımı salladım. Asher benim Kutupyıldızı’m değil miydi? Yoksa kariyerim miydi? Yoksa yeni bulduğum özgüvenim miydi? Kendimi sanatsal ve yaratıcı anlamda hiç olmadığım kadar güçlü, kendimden emin hissediyordum. Tüm bunları toplayıp o

küçücük ada için inşa ettiğim her şeyi bırakacak mıydım? Yoksa Asher'dan, Morgan ve Kal'ı terk etmesini mi isteyecektim? Asla yapamazdım.

Başımı ellerimin arasına alıp, "Yetişkin olmak öyle sanıldığı gibi bir şey değil," dedim.

Cynthia'nın gözleri kısıldı.

"Hawaii'ye sık sık seyahat ettiğini duydum."

"Elimden geldiğince sık. Erkek arkadaşım Kauai'de yaşıyor."

"Hawaii çok güzel, özellikle de Kauai. Ama çok uzak."

"Bir de bana sor."

"Noel tatili birkaç gün içinde başlıyor. Başka bir gezi mi planlıyorsun?"

"Evet ama tatil bitene kadar buradan ayrılmayacağım."

"Anlıyorum."

"Asher ve erkek kardeşi, Noel'i onunla geçirmem için beni davet etti ama yapamadım. Yanlarına izinsiz girecekmişim gibi hissettirm ya da..."

"Ya da niyetin hakkında bir açıklama yapıyorsun gibi?"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf ettim.

"Bazen ne kadar zor olursa olsun kararlı olmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Kutupyıldızı'nı önüne koy ve tereddüt etme." Cynthia sandalyesinde dik oturdu. "Bu arada, sana tatili veriyorum, Faith ama döndüğünde ortaklık konusunda bir cevap bekliyorum."

Ani sertliği karşısında irkilerek, "Tamam," dedim. "Güzel bir Noel tatili dilerim."

"Sana da iyi tatiller."

Ayağa kalktım ve sonra kapıda durdum.

"Clio ödülleri dünyanın dört bir yanındaki canlı törenlerle uzaktan yayınlanacak, değil mi?"

"Bu doğru."

Dudağımı ısırdım ve bunu ortaya atmaya karar verdim.

"Bugünlerde teknolojiyle yapabildikleri şeylerin inanılmaz olduğunu düşünüyorum. Birbirinden binlerce kilometre uzakta, uzaktan çalışan insanlar tarafından bile çok şey başarılabiliyor."

Cynthia bakışlarımı dikkatle karşıladı.

“Öyle, değil mi? Ama bu ajans kişisel dokunuşlarıyla gurur duyuyor. Bizi diğerlerinden ayıran da bu. Müşteriler işlerini yürüten insanlarla yüz yüze olmak ve ürünlerinin emin ellerde olduğunu bilmek isterler. Dünyanın geri kalanı uzaktan çalışmaya doğru ilerliyor olabilir ama bizim sektörümüz -bu ajans- onlardan biri değil.”

Bu da soruyu cevaplıyor.

Masasındaki bazı kâğıtları düzelitti.

“Başka bir şey var mı?”

“Hayır,” dedim gergin bir gülümsemeyle. “Hepsi bu kadar.”

Ailem tatil için ülke dışındaydı. Annem Sorrento'daydı ve babamın yeni eşi onu Güneydoğu Asya turuna çıkmaya ikna etmişti. Her ikisinden de standart bir Noel kartı aldım. Belli ki ev çalışanlarının hazırladığı bir şeydi. Noel'i Silas, Max ve Silas'ın kardeşi Eddie'yle birlikte geçirdim. Herkes harikaydı ve hoş karşılandığımı hissettirmek için ellerinden geleni yaptılar ama ben yine de kendimi davetsiz misafir gibi hissettim.

Noel güvenli bir şekilde geride kaldığında uçağa atlayıp Kauai'ye uçtum. Oraya yeni bir gözle bakmaya çalıştım. Kendimi orada tatil olmayan bir şey için hayal ettim. Cynthia'nın sözleri, kafamda bir kapının çarparak kapanması gibi yankılandı.

Dünyanın geri kalanı uzaktan çalışmaya doğru ilerliyor olabilir ancak bizim sektörümüz -bu ajans- onlardan biri değil.

Uçak küçük adaya indiğinde, “Uzak kelimesi çok önemli,” diye mırıldandım. Burada bir tür kariyer yapmayı başarsam bile yine de okyanusun ortasında, ülkenin geri kalanından saatlerce uzakta olacaktım. Ya hayatımı değiştirip de ada ateşiyle baş edemeyeceğimi anlarsam ne olacaktı?

Aynı kumar, Faith. Sadece bu sefer riskler çok daha yüksek olurdu.

Ama kaçındığım daha derin bir soru vardı. Kalbimden gelen ve Asher'dan uzak kaldığım her gün daha da ısrarcı olan bir soru. Ona ait olup olmadığını bilmek istiyordum. Bunu ona teslim et-

mek hem yapmak istediğim tek şeydi hem de en korkutucuydu. Ya o aynı şekilde hissetmezse? Ya benden bıkuysa? Ya...

İskeleden aşağı inerken, “Kapa çeneni,” diye mırıldandım. O an yoldan geçen birinin bakışını yakaladım.

Asher beni bagaj tesliminde karşıladı. Ona sarılıp kokusunu içime çektim ve sağlamlığının tadını çıkardım. Onun kollarına düşmek, sanki kendimden bir parçanın yerine oturması gibiydi.

Eve dönmek gibi mi?

Yüzümü tutmak için geri çekilirken, “Uçuşun nasıldı?” diye sordu. Elleri, başparmakları yanaklarımda geziniyordu.

“Uzundu,” dedim. “Arkamdaki çocuk, koltuğumu tekmelemeyi bir türlü bırakmadı.”

Asher dalgınca başını salladı, bakışları yüzümde geziniyordu. Sırıttım.

“Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın.”

“Evet, duydum. Arkadaki çocuğun koltuğunu tekmelemeyi bırakmadığını söyledin.”

Gülüp onu öptüm ve sadece onunla birlikte olmak için tüm çalkantılı düşünceleri bir kenara bıraktım.

Evine geri döndük ve yeniden tanışmak için birkaç uzun, ateşli saat geçirdik. İlk ihtiyaç kendi kendine söndükten sonra güneş yatak odasının pencerelerinin dışında menekşe ve bal tonlarında batarken sarmaş dolaş ve çıplak bir şekilde yatıyorduk.

Kollarına sokulup, “Tatilin nasıl geçti?” diye sordum.

“İyi,” dedi. “Ama kötü bir haber aldık. Görünüşe göre Morgan ve Nalani’nin evi çamur kayması bölgesinde.”

“Ah, hayır! Gerçekten mi? Onlara ne olacak?”

“Hâlâ bilirkişinin nihai raporunu bekliyoruz ama durum pek iç açıcı değil. Eğer dağdan kayma tehlikesi altındalarsa taşınmak zorundalar.”

“Bu korkunç. Evleri çok güzel, rahattı ve gerçek bir ev gibiydi.” Ciddi bir şekilde başını salladı.

“Ben de Momi için endişeleniyorum. Artriti giderek kötüleşiyor. Tekerlekli sandalye eskiden sadece büyük geziler içindi ama artık kalıcı oldu.”

“Bundan nefret ediyorum,” dedim. “Onu görebilir miyiz?”

“Yarın aile yemeğinde olacak.”

“Peki, diğer herkes nasıl? Çamur kaymaları bir yana.”

Asher ve ben ilişkimize başladığımızdan beri yakın iletişim halindeydik ama bu, yeni gelişmeleri onun sesinden duymakla bir değildi. Çünkü ne kadar sık konuşursak konuşalım, *FaceTime* yaparsak yapalım ya da burada veya Seattle’da birkaç gün geçirirsek geçirelim aynı şey değildi.

Ve imkânsızlaşıyordu.

“Harika gidiyorlar,” dedi. “Noel onların işleri için her zaman yoğun bir sezon olmuştur ama şimdi daha da yoğun. Oldukça hızlı büyüyorlar.” Parmakları boş boş saçlarıma dolandı. “Kambur balinalar artık burada ve Morgan turistlerin balinalarla fotoğraf çektirmeleri için tekne turları başlatacak.”

“Bu kesinlikle dâhice.”

“İnanılmaz olacak. Garip gelmesin ama balinaları yakından görmek, onları ve yavrularıyla birlikte annelerini izlemek... Bu ruhani bir deneyim gibi. Özellikle de her yerde oldukları şubat ayında. Görmelisin.”

Bakışlarımı dikkatle tuttu. Niyeti, o karanlık gözlerinden yüksek sesle ve net bir şekilde geliyordu.

Şubat ayında burada olman gerekiyor.

İşlerin gidişatından dolayı sabırsızlık duyan tek kişinin Cynthia olmadığını fark ettiğimde midem bulandı. Zayıfça gülümse dim ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

“Eminim çok güzel olacak.”

Asher cevap vermeyince sertleşti. “Evet.” Yatağın kenarına oturmak için yanımdan çekildi ve bir pijama pantolonunu çekti. “Öyle olacak.”

“Şubat ayı benim için de biraz heyecanlı görünüyor,” dedim hafifçe. “Görünüşe göre katılmam gereken bir ödül töreni var.”

Asher omzunun üzerinden baktı.

“Öyle mi?”

“*Snowboard* reklamım Clio’ya aday gösterildi.”

Yüzündeki gerginlik buharlaştı. “Ciddi misin sen? Faith, bu harika. Senin adına çok muduyum.” Yatağa geri turmanıp beni öprü.

“Düşündüğümünden daha heyecan verici. Terry bunun olacağım söyleyip durduğunda ona inanmamıştım.”

“Hiç şüphem yoktu.” Asher’in gülümsemesi gerginleşti. “Bunu kutlamalıyız. Tüm ziyaretlerin boyunca hiç Luau’a gitmedin. Mükemmel bir fırsat olabilir.”

“Kulağa hoş geliyor ama... Ödül töreninde koluma takacağım ateşli bir itfaiyeciye ihtiyacım olacak.” Gülümsemem dalgalandı. “Orada benimle olmanı umuyordum.”

İşte. Şimdi ikimiz de bunu ortaya koyduk.

Asher’in hayatını altüst etme konusundaki isteksizliği, en az benimki kadar güçlüydü. Yüzü yeniden sertleşti.

“Programımın nasıl olduğuna bakacağım. Bir sürü işim var.”

“Ah,” dedim. Midem bulanıyordu. “Elbette. Kulaktan kulağa oynayabiliriz.”

Yataktan kalkıp, “Duş almaya gidiyorum,” dedi.

Yastıkların üzerine uzandım, gözlerim yanıyordu.

“Hemen burada olacağım.”

En azından önümüzdeki birkaç gün için. Sonra ne olacak?

Ertesi gün öğleden sonra Asher’in ailesini bungalovlarında ziyaret ettik. Kaleo onu son gördüğümünden daha uzun boyluydu, Momi ise sandalyesinde onu son görüşümün üstünden aylar değil de yıllar geçmiş gibi daha çelimsiz görünüyordu. Ama hepsi mutluydu. Gülüyor, konuşuyor ve birbirlerine takılıyorlardı. Benim hiç sahip olmadığım ve Asher’in hep istediği aile.

Onları terk etmeyecek, diye düşündüm içim parçalanarak. Neden etsin ki?

Adaylığım üzerine herkes büyük bir yaygara kopardı. Nalani limonlu turtasını yaptı, Morgan da mangalda pırzola ve ev yapımı kasırğa kızartması pişirdi. Verandada oturduk, aşağıda okyanus ve etrafta yeşillikler vardı. Asher’in gözlerini sık sık üzerimde his-

sediyordum. Sert ve gergindi. Bu yeni bir şey değildi, genellikle aramızda ne zaman yalnız kalacağımız ve böylece tekrar seks yapabileceğimiz konusunda sessiz bir soru uçuşurdu. Ama bu sefer bakışları farklı bir sabırsızlıkla doluydu.

Tanrım, sorumsuz bir parti kızı olmak çok daha kolaydı.

Akşam yemeğinden sonra Asher ve Kal futbol oynarken ve Morgan onların fotoğraflarını çekerken ben Momi'yle verandada oturdum. Nalani, ağacındaki limonlardan komşusuna da götürmek için ayrılmıştı.

Yaşlı kadının gözlerinin Asher ve benim aramda dolaştığını hissettim. "O iyi bir adam," dedi aniden. "Ama beni endişelendiriyor."

"Neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır, canım. Bedeni sağlıklı ama ruhu... Çok sorunlu."

"Ah. Nasıl?"

"Yapması gerektiğini düşündüğü şeyle -göreviyle- kalbinin arzuları arasında sıkışmış."

Sandalyemde kıpırdanıp boğazımı temizledim. "Peki, bunlar ne olabilir?" diye sordum.

Momi bir an sessiz kalıp dudaklarını büzdü. Konuştuğunda sanki kendi kendine konuşuyordu. "Küçükken onları terk ettiği için babasını ya da bağımlılığına terk ettiği için annesini asla affetmedi. Bu öfkeyi içinde taşımak ruhu için iyi değil." Başını kesin bir şekilde salladı. "Ho'oponopono'yu uygulaması gerekiyor."

"Ho'popo... Ne?"

"Bu bir Polinezya affetme ve iyileştirme geleneği. Çok eski, çok derin ama bir o kadar basit. Kişinin sadece uyumsuzluk nesnesine odaklanması ve şöyle demesi gerekir: *Özür dilerim, lütfen beni affet, teşekkür ederim, seni seviyorum.*"

Kaşlarımı çattım.

"Asher neden ailesinden af dileme ihtiyacı duysun ki? Her şeyi berbat eden onlar."

"Onları değil. Kendini affetmeli." Koyu renk gözleri bana döndü. "Ama aynı zamanda gücü ve iyiliği için kendine teşekkür et-

meli ve kendini olduğu gibi sevmeli. Ho'oponopono iyileşmeyle ilgilidir, kefaretle değil."

Momi, çocuk kahkahalarla çığlık atarken, Kal'ı bileklerinden tutup, daireler çizerek sallayan itfaiyecime baktı.

"Asher her şeyin kendi kontrolünde sabit kalması gerektiğine inanıyor çünkü bunun onu güvende tutacağını düşünüyor. Ama hayat durağan değildir. Hepsi de kolay olmayan deneyimlerle doludur. Zorluklar kalplerimizde aksi takdirde kilitli kalacak kapıları açar. Ebeveynlerinin ihmali bir zorluktur ancak bunu, onu olduğu kişi haline getirmeye yardımcı olan bir hediye olarak görmeye çalışmalıdır. İyi, nazik, ona ihtiyacı olanları koruyan biri." Boğumlu parmaklarını bileğime dokundurdu ve gülümsedi. "Sanırım senin hakkında hissettikleri, ne kadar uğraşırsa uğraşsın kontrol edemeyeceği deneyimlerden biri. Bu onun kalbinde kapılar açıyor."

"Benimkinde de öyle," diye fısıldadım. "Hayatımı kontrol altına almaya ve Seattle'da gerçek bir şeyler inşa etmeye yeni başladığımı hissediyorum ama ona karşı hissettiklerim... Çok fazla. Bundan sonra bizim hakkımızda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Momi elimi okşayıp sonra elini kucağına yerleştirdi.

"Ne yapacağını söyleyemem."

"Kesinlikle yapabilirsin," dedim. "Aslında bunu yapmanı tercih ederim."

Kıkırdayıp, "Ona ve kendine karşı sabırlı ol," dedi. "Eğer bir şeyin olması gerekiyorsa o şey gerçekleşecektir."

"Bu çok güzel. Eski bir Hawaii deyişi mi?"

Momi göğsüne vurdu.

"Bu eski Hawaii'linin deyişi."

Bir kahkaha patlattım ve ona nazikçe sarıldım.

"Herkesin bir Momi'ye ihtiyacı var."

"Buna itiraz edemem."

Son gecemde Asher bizi bir zamanlar şeker kamışı çiftliği olan mekânda düzenlenen Luau'a götürdü. İnsanlar, *ukulele* müziğinin

sesi, peyzajdaki *plumeria* kokuları ve rüzgâr eşliğinde büyük bir girişe doluyordu.

Kaydımızı yaptıktan sonra ahşap oymacıların, kuyumcuların ve talihsiz turistlere *hula* yapmayı öğretmeye çalışan dansçıların yanından geçtik.

Işıklar ve yeşilliklerle süslü çatının altında, diğer üç çiftle birlikte bir masaya oturduk. Yol boyunca -ve genel olarak son birkaç gün- her zamankinden daha sessizdik. Daha gergindi. Asher'ın kaşlarının arasındaki çatıklık kalıcı bir hal almıştı ve bu konuda ona takılamıyordum bile.

Beş dakika boyunca tam bir sessizlik içinde oturduktan sonra, "Güzel bir ziyaret oldu," dedim. "Herkesin işleri harika gidiyor gibi görünüyor. Kaleo dördüncü sınıfı nasıl buluyor? Ona hiç sorma fırsatım olmadı."

"Gayet iyi," dedi Asher. "Chloe'yi özlüyor ama yeni öğretmen harika, yani..." Omuz silkti, gözleri içkisindeydi.

Başımı salladım, kadının adını duyunca kaskatı kesildim.

Burada olan kadın.

Mai Tai'ımdan uzun bir yudum aldım.

Beyaz elbisesinin arkasından dökülen siyah saçlarıyla bir kadın sunucu sahneye çıktı. "Akşam yemeği başlamadan önce yıldönümlerini ve özel günlerini kutlayan çiftlerin dans etmek için buraya gelmelerini istiyoruz," dedi. "Hadi, aşk kuşları. Utanmayın."

Asher eğilip, "Dans et benimle," dedi.

Gözlerimi kırıp bardağımı yere bıraktım.

"Gerçekten mi? Halka açık yerlerde dans etmenin sana göre olduğunu sanmıyordum."

"Bu gece öyle."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Ben de ayağa kalkarken masamızdaki diğerleri gülümsedi ve birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Dans pistine yöneldik. Asher beni kendine çekti. Yanağımı göğsüne yasladım, başım çenesinin altında mükemmel bir şekilde sıkışmıştı ve sunucu eski bir Hawaii aşk şarkısı olan *The Sand and the Sea*'yi söylerken sallanıyorduk.

Gömleğine bakarak, “Ne söylediğini biliyor musun?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “*Bir süre daha kollarımda kal, diyor.*”

Ani gözyaşlarına karşı gözlerimi sıkıca kapadım. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Ona bakmam için çenemi eğdiğinde, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Kaşları çatıldı. Gözlerinde acı, derin ve sıcak bir şey yüzüyordu. “*Bir damla gözyaşı kuma akıyor, diyor şimdi de.*”

“Hayır, öyle demiyor,” dedim burnumu çekerek.

“İzci yemini. *Deniz, aşkını ona getirecek, diyor.*” Sesi kalınlaştı ve başını salladı. “Tanrım, Faith... Gerçekten deniyorum ama...”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ben de biliyorum.”

Yüzümü ellerinin arasına alırken ifadesi yumuşadı. “Belki de bu kadar zor olmak zorunda değildir.” Yutkundu ve kesik kesik bir nefes aldı. “Kal,” dedi.

Nabzım onunkiyle aynı anda atmaya başladı ve boğazım kurudu. Sonunda aramızda asılı kalan her şey ortaya dökülmüştü. İkimizden biri söylemişti ve artık geri dönüşü yoktu.

“Kalmak mı?”

“Yarın geri dönme.” Bana daha sıkı sarıldı. “Burada kal. Benimle kal.”

Gözlerim ona kilitlenmişti, çenem hareket etti ama ağızımdan ne çıkacağından tamamen emin değildim. O birkaç saniye içinde, içimde bir çatışma kasırgası koptu. *Evet*, demek ve üzerine atılıp onunla yeni bir hayata başlamak istiyordum. Ona kalbimi vermek ve her şeyin yerli yerine oturmasına izin vermek. Ama başka bir yanımda yeterince güçlü olmadığımı fısıldıyordu. Yeterince cesur değildim. Sevdiğim şehri, ajansta olmayı ve bildiğim hayatı özleyecektim. Adada başarılı olamayacağımı anladığımda ne olacaktı? Kariyerimi ve bizi aynı anda mahvetmiş olurdum.

Korku beni sıkıca sardı, ciğerlerimdeki havayla birlikte kelimeleri dışarı çıkardı.

“Ben... Ben yapamam.”

Asher kaskatı kesildi, umut dolu gülümsemesi sert bir yüz buruşturmasına dönüştü.

“Neden olmasın?”

“Şey... Birçok nedenden dolayı,” dedim sesimi sertleştirerek. “Şubat ayında Clio ödülleri var ve patronlarım ortaklık konusunda bir cevap bekliyor. Hayatımın orada olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Asher’ın elleri aniden üzerimden çekildi ve beni soğukta bıraktı. Şarkı bitmişti ve diğer çiftler yerlerine dönüyordu.

“Lanet olsun, bunu yapamam.”

“Asher...”

“Cidden Faith, ne halt ediyoruz biz?”

“BEN... Ben...”

Başını salladı, içindeki çatışma yüz ifadesini kararttı, daha sonra dönüp çıkışa doğru yürüdü. Kalbim deli gibi çarparken ıssız otoparka kadar onu takip ettim.

“Asher,” diye seslendim. Küçük bir daire çizerek volta attığı yerde ona yetiştim. “Benimle konuşmak zorundasın.”

“Söyleyecek ne var ki?” Bana doğru döndü, yüzü acıdan bir maske gibiydi. “Bir şeylerden vazgeçmeliyiz, Faith.”

“Peki... Neden vazgeçen ben olmak zorundayım?”

“Çünkü benim bir ailem var ve senin yok,” diye gürledi. Bana tokat atmış gibi geri çekildim ve o da anında pişmanlık duyarak yumuşadı. “Özür dilerim. Demek istediğim... Senin de bir ailen olabilir. Bunun bir parçası olabilirsin.”

“Bu adil değil,” dedim sesim titreyerek. “Senin sahip olduklarına sahip olmayabilirim ama Seattle’da bir hayatım var. Silas’ım ve kariyerim var. Ve ben... Silas...”

Asher, elini saçlarının arasından geçirerek, “Biliyorum,” dedi. “Birkaç ay önce bununla barıştığımı sanmıştım ama yanılmışım. Bu şekilde devam edemem.”

“Ne diyorsun sen?”

“*Bu şekilde devam edemeyeceğimi* söylüyorum, Faith. Sen orada, ben burada. Hiçbir şey yapmadığımız uzun dönemler arasında birkaç gün geçiriyoruz. Bu çok zor.”

“Peki, bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordum. “Seni her gün ve *her saat* özlemediğimi mi sanıyorsun?”

“Harika, ikimiz de bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyoruz. Belki de sen altı aylığına buraya taşınabilirsin. Sadece dene. Nasıl bir yer olduğunu gör.”

“Nasıl bir yer olduğunu biliyorum. Küçük, sessiz ve her şeyden kilometrelerce uzakta.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Ya sen neden altı aylığına Seattle’a taşınmıyorsun?” Sanki iğrenç bir koku almış gibi bir yüz ifadesi takındı ve ben de alay ettim. “Evet, aynen öyle. Ve kim denerse denesin altı ay sonra aynı konuşmayı yapacağız.”

“Evet, şey... Bu konuşmayı hiç istemiyorum,” dedi Asher ve volta atmaya devam etti.

Nefesim göğsümde sıkıştı.

“Bana ültimatım mu veriyorsun?”

Durup ellerini saçlarında gezdirdi.

“Hayır, sadece diyorum ki... Siktir! Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Faith. Ne yapmam gerektiğini sen söyle. Seni istiyorum, sana ihtiyacım var ve seninle olmak istiyorum ama...”

“Ben de aynı şeyi istiyorum ama beni ortak yapmak üzereler ve ben de bunu istiyorum. Bir şey inşa ediyorum ve daha önce hiçbir şey inşa etmedim. Uzun ömürlü bir şey değil. Öylece çekip gitmek istemiyorum.”

Asher bir an bakakaldı. Söylediklerim kafasına dank etmişti ve yüzü bir duvara bakar gibi taş kesildi.

“Sanırım buraya kadarmış.”

Gece ılık olmasına rağmen titredim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sanırım bir molaya ihtiyacımız var. Bir şeyler düşünelim.”

“Bir mola,” dedim kollarımı kavuşturup, kendime sarılarak.

“Yani benden ayrılmak mı istiyorsun?”

“Hayır. Bilmiyorum. Belki.”

Başımı salladım, sersemlemiştim. Sanki biri üzerime bir kova soğuk su atmış gibi hissediyordum.

“Tabii. Güzel. Eğer istediğin buysa.”

“Tabii ki istediğim bu değil. Ama...” diyerek çaresizce başını salladı.

“Hayır, hayır. Bence bu iyi bir fikir,” dedim, aynı zamanda istediğim son şey olmasına rağmen. “Biraz ara vermeli ve yeniden değerlendirmeliyiz. Gerçekten ne istediğimize karar vermeliyiz.” Derin bir nefes aldım. “Ben giderim.”

“Faith...” Asher’in taştan ifadesi çatladı ve bir acı parıltısı dışarı süzüldü. Sonra o an geçti ve kendini tekrar içine kapattı. Kontrolü elinde tuttu. “Tamam.”

Kalbimi tam ortadan ikiye ayırılır gibi hissederken, cevabını tekrarlayıp, “Tamam,” dedim. “Güle güle, Asher.”

Sırtım dik, çenem yukarıda, arkamı dönerken içim parçalanıyordu. Beni geri aramasını bekledim ama hiç aramadı. Sanırım her şeye rağmen çekip gitmek istemediğim konusunda yalan söylüyordum çünkü ondan uzaklaştım.

17. Bölüm

Asher

Üç hafta sonra...

9 numaralı Merdiven Bölüğü, Hanalei'deki yapı yangınına saat tam 15:03'te ulaştı. Travis, kamyonu yanan evin önünde durdururken ön yolcu koltuğundan seyir defterine hızlıca bir not düştüm. Diğer altı adamla birlikte dışarı koştuk ve operasyonu yönetmeye başladım. Ekibim hemen harekete geçti. İki kişi çevreyi değerlendiriyor, ikisi binaya girip içeridekileri arıyor, ikisi de hortumu ve sokak hidrantına bağlıyordu.

"Hattı doldurun," diye emrettim.

Hortum suyla dolup, taşarken Dickens, "Evet, efendim," dedi.

"Canlı."

"Başla."

Hortumdaki iki adam ön kapıya koştı. Mutfak caddeye bakıyordu ve alevler perdeleri yalayıp, geçerken pencereden yağlı siyah dumanlar yükseliyordu.

Ben sokakta kalıp, adamların tehlikeye doğru koşuşunu izlerken *Yağ Yangını* diye not ettim. Yüzbaşı Reyes başka bir görevdeydi, bu yüzden yetki bendeydi. Sadece mecbur kalırsam içeri girecektim.

Yapmam gerekeceğini umuyordum.

"Manning!" diye bağırdım arkadaki adamlarımdan birine. "Durum nedir?"

"Kontrol altında."

Kontrol altına almakla, yangını söndürmek aynı şey değildi ancak bir sürpriz olmazsa tecrübelerim bana bunun basit bir

yapı yangını olduğunu ve ekibimin birkaç dakika içinde yangını söndüreceğini söylüyordu. Travis eldiveninde kararmış bir tavayla evden çıktığında haklı olduğum kanıtlanmıştı.

“B sınıfı. Adam içinde yağ olan bir tava bırakmış ve unutmuş. Perdeler, dolaplar havaya uçmuş. Yeni bir ocağa ihtiyacı olacak ama yapı sağlam.”

Başımı sallayarak adamlarımın alevlerden kaçmak için gittiği arka bahçeden yaşlı bir adama yardım etmelerini izledim. Yüzü sersemlemiş bir acıyla buruşmuş, sağ kolunda kabarcıklı yanıklar oluşmuştu. Bizden sonra gelen sağlık görevlileri adamlarımın yerini aldı ve yaralıyı Wilcox’a götürmek üzere ambulansa yerleştirdi.

“Başka kimse yok mu?”

“Hiç kimse.”

“Bu küçük adam hariç,” diyen Billy bize katıldı. İşle kaplı ellerinde kabarık bir Maine Coon kedisi vardı.

“Onu emniyete alın,” dedim ve Travis’a döndüm. “İyi miyiz?”

“Evet. Evin geri kalanı temiz.”

Başımı salladım ve hortumu geri çekip sabitledikten sonra günü sonlandırdık.

Ofisimde eylem raporunu yazdım ve bir tür rahatlamanın beni bulmasını bekledim. Kendim için garip bir psikoloji inşa etmiştim; söndürdüğüm her yangının kendimi toparladığımı kanıtlaması gereken bir terapi. Eğer devam edersem kırık parçalarım bütünlüğe geri dönmenin yolunu bulacaktı.

İşe yaramıyordu.

İşimi seviyordum ama kalbimdeki çatışma artık kontrolle ilgili değildi. Hiç kontrolüm yoktu.

Çünkü Faith Benson’a âşığıym.

Dirseklerimi masama dayadım ve başımı ellerimin arasına alarak ilk kez bu düşünceye kapıldım. İnkâr etmenin ya da başka bir şeymiş gibi davranmanın faydası yoktu. Ona deliler gibi âşıktım ve bu düşünce ödümü koparıırken aynı zamanda içimi huzurla dolduruyordu. Hayatım boyunca aradığım huzur.

Sikeyim.

Onu hayatımdan çıkarmamın üzerinden birkaç hafta geçmişti. Sürekli onu özlemenin ve istemenin ıstırapı sona ermeliydi. Ben de ilişkimizi bitirdim. Aptalca bir şekilde bir şeyleri bitirmenin bana biraz da olsa kontrol sağlayacağını düşünmüştüm. Sanki sihirli bir şekilde onu sevmeyi bırakacak ve eski hayatıma geri dönebilecektim.

Ama o hayat gitmişti ve ben zaten geri istemiyordum.

“Onu istiyorum.”

Bugün birkaç gün içindeki son vardiyamdı. Benim için fazlasıyla boş ve büyük olan evime geri döndüm. Daha yeni duş almış ve üzerimi değiştirmiştik ki telefonum çaldı. Ekranda Morgan’ın numarası belirdi.

“Ne oldu?”

“Momi hastanede,” dedi. Sesi endişeyle gerilmişti. “Komşusu beni aradı. Tekerlekli sandalyesinden düşmüş. Kalçasının kırıldığını düşünüyorlar.”

“Düşmüş mü? Nasıl düşmüş olabilir ki? Devletin haftada birkaç gün onunla ilgilenmesi için bir hemşire tuttuğunu sanıyordum.”

“Ever, görünüşe göre bugün olmayan günlerden biriymiş.”

“Lanet olsun. Ona daha iyi bir hemşire tutacağım. Özel. Yirmi dört saat.”

“Sen en iyisisin, kardeşim. Wilcox’a götürmüşler. Orada buluşalım mı?”

“Yoldayım.”

Wilcox’a vardığımda üçüncü kata yönlendirildim. Momi büyük bir yatakta küçük ve çelimsiz görünüyordu, başı hafifçe eğikti. Uyuyor gibi görünüyordu ama ben içeri girdiğimde tek gözünü açtı.

“Aloha, Asher,” dedi yorgun bir gülümsemeyle.

Yatağın yanına bir sandalye çekerek, “Çok üzgünüm, Momi,” dedim.

“Neden üzgünsün? Çelimsiz yaşlı bir kadın olduğum için mi? Yardım almadan sandalyeme oturmamı denediğim için mi?”

“Uzun zaman önce sana daha iyi bir yardımcı tutmalıydım.”

Kadın, “Ah, tatlı çocuk,” diye homurdandı. “Herkesi güvende tutamayacağını ya da acıdan uzak tutamayacağını ne zaman anlayacaksın? En azından kendini.”

“Şu anda kendimi düşünmüyorum.”

“Sorununun temelinde de bu var. Kendin hakkında nadiren düşünüyorsun.” Elimi okşadı. “Kendi kalbinle ilgilenmenin zamanı geldi.”

“Tamam ama sen-”

“Tık, tık,” dedi kapıdan bir ses ve Morgan elinde bir buket sarı gülle içeri girdi. “Asher, çiçek getirdi mi? Hayır mı? Ben kazandım. En iyi torun benim.” Gözlerimi devirdim. “Nalani yolda.” Morgan, Momi’nin yanağını öptü. “Doktor bana kılcal bir kırık olduğunu söyledi. Daha kötüsü de olabilirdi ama yaşam tarzında bazı değişiklikler yapman gerekecek. En az bir ay Jazzercise yapmak yok.” Onun elini tuttu. “Nasıl hissediyorsun?”

“Tamam, tamam.” Momi bana sert bir bakış fırlattı. “Üzerine titrenmesi gereken kişi ben değilim.”

Morgan’ın bakışları aramızda dolaştı.

“Ne hakkında konuşuyoruz?”

“Hiçbir şey,” dedim.

Momi alay etti.

“Asher ve ben *onun* sağlığı için yapılması gereken yaşam tarzı değişikliklerini konuşuyorduk.”

Morgan’ın şaşkınlığı kayboldu ve bir sandalye çekti.

“Ah! Evet. Başka söze gerek yok. Sana karşı gelmek gibi olmasın ama Momi’ye katılıyorum.”

“Hangi konuda?”

“Yaşam tarzı değişiklikleri. Özellikle de spesifik, büyük bir değişiklik.” Bir parça hüznle gülümsedi. “Kendin için yapmanın zamanı geldi.”

Kaşlarımı çatıp, “Tamam, buraya benim sorunlarım hakkında konuşmaya gelmedik,” dedim. “Momi-”

“İyi olacağım,” dedi. “Olmazsa da bu konuda yapabileceğin

bir şey yok. Ben yaşlı bir kadınıym. Dolu dolu bir hayat yaşadım ve veda etmeye tam olarak hazır olmasam da veda ettiğimde tüm yıllarıma, sahip olduğum sevgiye bakıp minnettar olacağım. Çünkü bir hayatın ölçüsü budur, canım. Sahip olduğun sevgi. Her şeye değer.”

Morgan’ın gözleri benimkilerle buluştu, ciddi ve ağırbaşlıydı.

“Vakit geldi, kardeşim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Faith’ten bahsediyorum,” dedi. “Onu seviyorsun, değil mi?”

İtiraz etmeye başladım ama faydasızdı. Zaten etmek de istemiyordum.

“Evet. Seviyorum.”

“Yani asıl soru kimin nerede yaşadığı değil, ona kalbinde güveniyor musun? Ve o da sana güvenebilir mi? Eğer cevabın evetse...”

Morgan omuz silkti. “Gerisi sadece lojistik.”

“Oldukça ciddi, sikik bir lojistik,” dedim. “Üzgünüm, Momi.”

Burnunu çekti.

“Şimdi sus ve Morgan’ı dinle.”

Morgan bana dönüp kollarını kavuşturdu.

“Sekiz yıl önce sana Kauai’ye taşınacağımı söylediğimde ne demiştin?”

“Sana deli olduğunu söyledim.”

“Ondan sonra.”

“Bilmiyorum...”

Morgan’ın gülümsemesi yumuşadı.

“*Seni ne mutlu edecekse öyle yap, kardeşim, demiştin. Ve mutluyum. Gülünç derecede mutluyum. İsteyebileceğim her şeye sahibim. Ve hepsi senin sayende.*”

“Bu değil.”

“Bunu sen mümkün kıldın.” Gözleri parladı ve sesi kalınlaştı. “Benimle ilgileneneğine söz vermiştin ve bunu yaptın. Şimdi sıra sende. Lanet olası bir değişiklik için kendinle ilgilenmek. Onunla mutlu olmak için.” Yüzünde bir sırıuş belirdi. “Her şey yoluna girecek. Seni çok özleyeceğiz ama iyi olacağız.”

Aniden gelen yaşlar gözlerimi doldurdu.

“Lanet olsun! Beni kovuyor musun?”

Momi ve Morgan aynı ada, “Evet,” dedi. Kardeşim kıkırdadı. “Seni adadan atmak için oylama yapacağız.”

Güldüm ve gözlerimi sildim. “Pislik.” Başka bir argüman için savaştım ama hiç yoktu. “Ayrılmanın imkânsız olacağını düşünmüştüm ama... Tek istediğim Faith’e her şeyi vermek. Ve buna onun istediği hayat da dahil. Onun mükemmel hayatı.”

“Onun mükemmel hayatında sen varsın.”

İstediğim *tek* hayatın içinde Faith’in olduğunu fark ettiğimde yavaşça başımı salladım. Ve belki de nerede olduğum önemli değildi. Onunla birlikte olduğum sürece evimde olacaktım.

Morgan ve Momi’ye baktım, sesim kalınlaşmıştı. “Bu berbat olacak,” dedim.

“Sanki bizden kurtulacaksın da,” dedi Morgan. “Bir uçak yolculuğu kadar uzaktasınız.”

“İşsiz kalacağım.”

Morgan alay etti.

“Seattle’da sırf senin için yangın çıkaracaklardır.”

Homurdanıp burnumu sildim.

Momi kaşlarını kaldırarak, “Yakında büyük bir ödül töreni falan olmayacak mı?” diye sordu.

“Bu hafta sonu,” dedim. “Bu büyük bir olay ve o kazanacak, bunu biliyorum.”

Morgan, “O zaman kazandığında, yanında olsan iyi olur,” dedi.

Yorulup bizi kovana kadar Momi’yle birkaç saat daha oturduk.

Ayağa kalkıp onu yanağından öpmek için eğildim. “*Mahalo nui loa*. Her şey için.” Sonra ona sert bir bakış attım. “Biliyorsun, müdahale etmek için kalçanı kırmana gerek yoktu. Bir telefon görüşmesi de işe yarardı.”

“Ne diyebilirim ki? Çok dramatik biriyim.” Yanağımı okşadı. “*Wahine nani*’nin yanına git.”

Benim güzel kadınısım.

Faith'in kalıcı olarak benim olabileceği fikri neredeyse hayal edilemeyecek kadar güzeldi. Döndüm ve Morgan'a sarıldım. "Sana yeni hemşire hakkında bilgi vereceğim," dedim.

"Tabii ki yapacaksın. Ama henüz bana veda etme. Alışveriş yapman gerekmiyor mu?"

Bir nefes aldım. Kalbim uzun zamandır hissetmediği kadar hafiflemişti. Kaos ve çatışma, şimdi gerçekten düşündüğüm kadar zor olmayan bu kararlar yatışıyordu.

"Evet. Sanırım öyle."

Üç gün sonra Seattle, Washington'daki Centennial Hotel'e yerleştim. Her zamanki gündelik giysilerimin yanı sıra pahalı bir takım elbiseden oluşan kıyafetlerimi valizimden çıkardım. El çantamdan küçük, siyah, kadife bir kutuyu alıp ceketimin cebine koyduktan sonra bir mesaj gönderdim.

Ben buradayım.

Cevap çabuk geldi.

15 dakika içinde benimle Charleston Bar & Grill'de buluş.

Başımı salladım ve dışarı çıktım.

Hawaii'de yağmur yağdığı anda gökyüzü bereketlenir ve sonra bir anda maviye dönüşürdü. Şubat ayında Seattle griydi ve bulutlar sanki hiç gitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Alış buna, dostum.

Silas Marsh restoranın arka tarafında, pencerelerden uzakta bir masada beni bekliyordu. Kumaş pantolon, siyah balıkçı yaka ceketle şık görünüyordu.

"Selam," dedim elini sıkarak. "Benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Tabii ki. Yani..." Yüz hatlarına bir sırıtma yayıldı. "Sen ondan dürüst bir kadın yaratmak için geri döndün, ha?"

İçimden gergin bir kahkaha yükseldi.

"Hâlâ evet demek zorunda. Ve bir pislik olduğum için beni affet."

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Son zamanlarda biraz üzgün. Her şey karmakarışık.”

“Benim hatam,” dedim. “Onu korkutmamalıydım.”

“Sanırım o da biraz korkuyordu. Onu suçlayamam. Max hakkında hissettiklerim... Her şeyin muazzamlığı dehşet vericiydi. Birinin kalbini alıp onu güvende tutmak... Bu büyük bir sorumluluk ve onun da kendinden şüphe ettiğini biliyorum.” Gözlerini benimkilere dikti. “Bence buraya kaçarak kendini koruduğu kadar seni de korumaya çalışıyordu. Seni incitmekten korkuyordu.”

Başımı salladım.

“Bu benim için de her şeyi özetliyor.”

“Sonunda karar vermeni sağlayan ne oldu?”

“Beni onun için adadan vazgeçmeye iten ne miydi?”

Silas beni inceleyerek, “Kolay bir karar olmamış olmalı,” dedi. Ruhumun derinliklerine inmeye çalıştığını biliyordum. Üç, altı ya da on ay sonra Faith’in kalbini kırıp kırmayacağımı görmek istiyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm ama bu doğru geliyor,” dedim. “İyileşmek için adaya ihtiyacım olduğunu sanıyordum ve uzun bir süre de öyle oldu. Ama sanırım Faith’in yardımıyla bunun ötesine geçtim. Bir sonraki adımı atmanın zamanı geldi. Onun için. Ve benim için de.”

Silas hâlâ kuşkulu görünüyordu ve ben de ellerimi kaldırdım.

“Ailemden ayrılmanın çocuk oyuncağı olduğunu söylemiyorum ama düşündüğüm kadar imkânsız da değil. Yaşadığımız acıların çoğunun kendimize anlattığımız hikâyeden kaynaklandığını hissediyorum.” Omuz silktim. “Hikâyeyi yeniden yazarsan farklı bir sonla karşılaşsın.”

Silas yavaşça, “Ayarlamalar yapman gerekecek,” dedi.

Masanın üzerine eğildim.

“Benim için o son, dostum. Eğer Sibiryâ’da yaşamak istiyorsa bunu yaparım.”

Silas biraz rahatladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

“Görebilir miyim?”

Cebimden kadife kutuyu çıkardım ve masaya doğru kaydurdım. Silas kutuyu açtığında yüz ifadesini inceledim, umarım çuvallamamışımıdır diye düşündüm.

“Lanet olsun!”

Silas bir nefes üfleyip peçeteyle gözlerini sildi. Kısa, gergin bir kahkaha daha attım.

“İyi mi?”

Silas kutuyu kapadı ve bana geri verdi.

“Buna bayılacak.”

Rahat bir nefes aldım ve yüzüğü ceketimin cebine geri soktum. Bir garson elinde Silas’ın daha önce sipariş etmiş olması gereken bir şişe maden suyuyla geldi.

“Maden suyu dünyasının şampanyası,” dedi iki bardak doldurulduktan sonra. Bir bardağı bana doğru kaldırdı. “Tebrik ederim. Senin adına gerçekten çok sevindim. Ve onun adına.”

“Sağ ol, dostum. Aslında duymak istediğim buydu. Belki de eski moda bir şey ama buraya senin onayını almaya geldim.”

Silas kaskatı kesildi.

“Benim onayımı mı?”

“Babası ortalıkta yok ve zaten kulağa da pisliğin teki gibi geliyor. Ama sen bunu biliyorsun çünkü Faith’e herkesten daha yakınsın. Onun için herkesten daha fazla *şey ifade ediyorsun*.” Omuz silktim. “Sorulması gereken kişi sensin.”

Silas küçük, şaşkın bir sırıtışla arkasına yaslandı. “Şey, onur duydum ve... Duygulandım. Benim onayıma ihtiyacın yok ama aldın. Kesinlikle aldın. Seni gördüğüm andan itibaren -hayır, düzeltiyorum- *Faith’in* seni gördüğünü gördüğüm andan itibaren, *nihayet* diye düşündüm. Kızımın hayatını paylaşacağı biri. Çünkü bu ben olamazdım.”

Boğazım düğümlenerek, “Böyle söyleyince...” dedim.

Silas gözlerini kırptırarak, “O mutlu olmayı hak ediyor, sen de öyle,” dedi. “Ve şimdi başka bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Amen,” dedim ve ikimiz de güldük. Duygusal bok aradan çıktığı için mutluyduk. “Şimdi ne yapacağım?”

“Pazar gecesi onunla birlikte ödöl törenine katılmam gerekiyordu,” dedi Silas. “Onu saat altıda alacak, akşam yemeğine görecek, daha sonra da Bell Harbor’daki törene katılacaktım.” Gülümseyerek omuz silkti. “Benim yerime sen ortaya çık.”

“Ona öylece sürpriz mi yapayım?” Kaşlarımı çattım. “Hayalâ rıma tekme atacağını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Olabilir,” dedi Silas. “Ama sadece küçük bir tane. Bünyesinden atmak için.”

İkimiz de tekrar güldük ve kadehini benimkine doğru kaldırdı.

“Asher, dostum, Seattle’a hoş geldin.”

18. Bölüm

Faith

Cuma gecesi, dairemin kapısını açıp anahtarları ön masanın üzerine attım. Ardından hem paltomu hem de çantamı yere bıraktım. Güneş, gri bulutların ardında bir yerlerde batıyor, gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyordu. Yeni *Red Bull* hesabıyla geçen uzun bir günün yorgunluğuyla koltuğuma yığılır yığılmaz Asher'in düşünceleri beynime ve kalbime sızdı.

Üç hafta geçmişti ve ondan tek bir kelime bile duymamıştım. Kabul, ben de ona ulaşmamıştım ama ayrılığı başlatan oydu. Ne de olsa bir gururum vardı.

Ama gururun, işe yaramayan herhangi bir şey kadar yararlı olduğunu fark etmiştim. Düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Ajansın ortağı olarak yeni görevlerim gündüz saatlerimi dolduruyordu ama geceler uzun ve sessizdi.

Onu özlemekten başka yapacak bir şeyimin olmadığı zamanlardı.

Çin yemeği söyledim ve *Netflix* izlemek için koltuğa yerleştim. Amaçsızca zilyon tane program arasında gezindim, hiçbirini çekici görünmüyordu. Saat sekiz gibi gülünç derecede erken bir saatte yatağıma yerleştim ve komodinin üzerindeki kitabı elime aldım. *Masumiyet Çağı*'nı aylar önce Kauai'deki evime ilk geldiğimde okumaya başlamıştım ve burada bitirmek için kendime bir kopya almıştım.

1870'lerde genç bir aristokratın -Newland Archer- genç ve güzel bir kadınla nişanlıyken kendini entrikacı, skandallarla dolu Kontes Olenska'ya âşık olurken bulmasının hikâyesiydi.

Düzyazı benim zevkime göre biraz eski modaydı ama hikâye yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Newland ve Kontes uzun ayrılıklardan sonra buluşmaya devam edip orada burada kaçak görüşüyor, ikisi de aşklarını özgürce yaşayamıyordu. Zaten seçmiş oldukları hayatlara karşı görevleri onları ayrı tutuyordu.

Kitabın göğsüme düşmesine izin verdim.

Kalbim sıkıştı ve tenime değen kuvars kolyeye dokunurken gözyaşlarımın geri akmasını diledim. Tüm bu kişisel gelişim bana ne kazandırmıştı? İşimde çok iyiydim ama bu yeteneğe her zaman sahiptim. Bilmediğim şey, birini Asher'ı önemseyemediğim kadar önemseyecek derinliğe sahip olduğumdu. Her biri farklı ton ve renklere sahip katmanlardan oluşan bir kanyon gibi özümde işlemişti.

Ama şimdi hiçbirinin gidecek bir yeri yoktu.

Asher benden uzaklaşmak istedi. Belki de kalıcı olarak. O kendi hayatını seçmişti, ben de kendi hayatımı seçmiştim ve ikisi de dünyanın öbür ucundaydı. Kitabı bir kenara bıraktım ve kolyemi çıkardım. Onu şifoniyerin üzerindeki mücevher kutuma koydum, daha sonra -kendimi bundan vazgeçiremeden- telefonumu elime aldım.

Hadi, dışarı çıkalım.

Viv bir dakikadan kısa bir süre sonra cevap verdi.

Gerçekten mi?

Konuşmayalı uzun zaman olmuştu ve aramızın iyi olup olmadığından emin değildim.

Oltini'de buluşalım mı? Bir saat sonra.

Bana iki kez söylemek zorunda değilsin.

Ardından şampanya emojileri ekledi.

“Evet, hem de çok,” diye mırıldandım.

Bunun bir hata olduğunu söyleyen kafamdaki ve kalbimdeki uyarı zillerini görmezlikten gelerek giyindim.

Ama ben bu anları çok yaşamıştım. Beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Kışın gümüşi parlaklığı üzerime düştüğünde inledim. Akşamdan kalma olmayalı uzun zaman olmuştu; ne kadar eğlenceli olduklarını unutmuştum.

“Tanrım,” diye mırıldandım. Mısır pamuğundan çarşafırlara daha sıkı sarıldım. Benim pamuklu çarşafırlarım olmayan pamuklu çarşafırlar. Farklı renk, farklı koku...

Erkek gibi kokuyorlar.

Aşağıya doğru göz atınca üstümde sadece siyah ipek sutyenim ve külotum olduğunu gördüm.

“Kahretsin!” diyerek oturdum. Herhangi bir baş ağrısından daha kötü olan korkunç bir acı kalbimi dövüyordu. “Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır!”

“Merhaba.”

Bir çığlık attım ve çarşafırları boynuma kadar çektim. Karmakarışık saçlarımla diğer tarafında, bu kocaman yatak odasının penceresine yakın sandalyede bir adam oturuyordu. Sarışın, iriyarıydı. Seksi bir pijama pantolonu ve atlet giymişti.

Eğlenen bir gülümseme takındı.

“Beni hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Hmm...”

Dün gece bulanıktı. Viv’le kokteyller, yakışıklı, zengin beyefendiler... Ve sonra başka bir şey yoktu.

“Özür dilerim.” Başımı ellerimin arasına aldım. “Bunu kişisel algılama ama şahsen dün geceyi hiç hatırlamıyorum.”

Çünkü işler zorlaştığında, eski numaralarıma geri dönüyorum.

Adam başını salladı. “Dün gecedan bahsetmiyordum. Ben, Jack Phillips. Neredeyse bir yıl önce benzer koşullar altında tanışmıştık.” Alaycı bir gülümseme sundu. “Nasıl kafa karıştırıcı olabileceğini anlayabiliyorum.”

“Jack...” Gözlerimi diktim, anılar bulanık ve içkiyle ıslanmış bir şekilde akıyordu. “Aman Tanrım! Evet, sen ve ben...”

“Birlikte uyuduk,” dedi. “Sonra seni tekrar aramak istedim ama ortadan kayboldun.”

“Birlikte olduk,” diye mırıldandım. Gözlerim kapanıyordu.

Asher...

“Bir yıl önce,” diye açıkladı Jack. “Dün gece... O kadar da değil.”

Başımı kaldırdım.

“Yapmadık mı?”

“Hayır. Gecenin yarısında omzumda ağladın, bana bir itfaiyeciye nasıl âşık olduğunu tekrar tekrar anlattın ve sonra da sızdın.” Kuru bir şekilde gülümsedi. “Benim için çok eğlenceli bir zamandı.”

Çarşafları etrafımda sıkıca tutarak kendimi oturmaya zorladım.

“Dur, dur, bekle. Ben ne dedim?”

“Onu seviyorsun, evet. Ona âşıksın. Ona âşık olduğun noktasında çok ısrarcıydın.”

“Ve sen ve ben birlikte olmadık, değil mi?”

“Olmadık.”

“O zaman neden iç çamaşırlarımlayım?”

“Seni daha rahat ettirmek için elbiseni çıkardım,” dedi Jack. “Hepsi bu, söz veriyorum.”

Gözlerimi kısmıştım.

“Nerede uyudun?”

“Koltukta.”

“Biz... Başka şeyler mi yaptık?”

Sırıttı, açıkça eğleniyordu.

“Ne gibi?”

“Öpüştük mü?”

Lütfen hayır, de.

Başını iki yana salladı.

“Öpüşmek yok. Denemediğim için değil. Arabada seni öpmek için eğildim ve o zaman gözyaşlarına boğuldun.”

“İşte ne söylediysem o zaman söyledim.”

Jack başını salladı.

“Biraz dağınıktın. Ne olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden şoförüne bizi buraya getirmesini söyledim. Sana çay yaptım.”

“Bana ay mı yaptın?”

Gölümsedi.

“Yapılacak bir Şey gibi görünüyordu. Ama sen çoğunlukla sadece *onun* hakkında konuşmak istedin.”

“Ve sen ve ben hiçbir Şey yapmadık.”

“Müstehcen bir el sıkışma kadar bile.”

Rahatlayarak titrek bir iç geçirdim.

“Sen gerçek bir beyefendisin, Jack. Seni bu duruma soktuğum için çok özür dilerim.”

“Sorun yok.” Başını eğdi. “İtfaiyeci kim? Erkek arkadaşım mı?”

Başımı salladım.

“Ama ara verdik.”

“Ross ve Rachel gibi bir mola mı?”

Güldüm.

“Misafirlere ay yapıyorsun ve *Friends*’i referans kullanıyorsun. Sana sahip olan kız çok şanslı olacak, Jack.”

“Ama bu sen olmayacaksın.” Acı acı gülümsedi. “Bu da benim şansım herhalde. Dün gece tekrar karşılaştığımızda beni hatırlamaman biraz kötü oldu ama bunun ilk izlenimi yaratmak için ikinci bir şans olduğunu düşündüm. Sanırım değilmiş.”

“Özür dilerim. Ama bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim. İki kere.”

“İtiraf etmeliyim ki ilk sefer çok daha heyecanlıydı,” dedi sırtarak ve ayağı kalktı. Yatağın önündeki pelüş bankı başıyla işaret etti. “Elbisen orada. Su ya da kahve ister misin?” Sırttı. “Ya da ay?”

“Hayır, teşekkürler. Kendimi daha büyük bir aptal durumuna düşürmeden buradan gitsem iyi olacak.”

“O kadar da aptal değilmişsin,” dedi yatak odasının kapısında. “Belli ki adamı seviyorsun. Umarım senin için iyi olur.”

Beni yalnız bırakmak için kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Oturup tamamen umutsuz olmadığım için rahatlamamanın tadını çıkardım. Ama acı hâlâ kalbimi kavıyordu. Sarhoş benliğim ne

istediğimi benden daha iyi biliyordu. Asher'a âşıktım. En umursamaz halimde bile kendimi başkasına veremezdim. Ve şimdi inkâr etmeye çalıştığım duygular gün ışığında serbestçe dolaşiyor, kanyonun derinliği nefesimi kesiyordu.

"Ah, Asher," diye fısıldadım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Çok mu geç?"

Giyindim ve Jack'i mutfakta kahve yaparken buldum. Bana da bir kupa uzattı.

"İstemediğine emin misin?"

"Ben iyiyim. Gitmeliyim." Kapıya doğru yöneldim, daha sonra durup ona katılmak için adımlarımı yeniden ona yönlendirdim. Yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim, Jack."

"Hey, itfaiyeciyile işler yolunda gitmezse eğer beni nerede bulacağını biliyorsun. Sık sık misafirim olduğun için."

Kendimi küçük bir kahkaha atmaya zorlayarak koluna vurdum. Eğer itfaiyecimle işler yolunda gitmezse dün geceki halimden daha da büyük bir karmaşa yaşayacaktım.

Evime dönüp duş aldım ve hâlâ havluya sarınmış bir haldeyken Silas'ı aradım.

"Başım belada," dedim cevap verdiğinde.

"Bu sefer hangi hapisane? Kefaleti ayarlayacağım."

"Ha ha. Ben ciddiyim. Ben... Asher'ı özlüyorum. Hem de çok. En hafif tabirle."

"Ah, Tanrım! Hepsi bu mu? Beni korkuttun." Silas'ın kahkahası kesildi. "Bekle. Bu senin başını nasıl belaya soktu? Faith... Sen ne yaptın?"

"Tanrı'ya şükür ki hiçbir şey. Sorun neredeyse yaptığım şey. Asher benimle konuşmuyordu ve ben de ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden dışarı çıktım ve neredeyse hayatımın en kötü hatasını yapıyordum."

"Neredeyse ve gerçekten aynı şey değil."

"Evet ama-"

"Bak, yaklaşan çok önemli bir ödül töreni var. Bunu atlatalım ve sonra... Oradan devam edelim."

Kaşlarımı çattım.

"Sesin neden bu kadar neşeli geliyor? Bir kriz yaşıyorum."

Güldü, daha sonra öksürerek kendini susturdu.

"Yok bir şey, kusura bakma. Max bir şey söyledi de. Pazar günü seni saat kaçta alacağımı söylemiştim? Altıda mı?"

"Altı olduğunu biliyorsun. Garip davranıyorsun."

"Gitmek zorundayım. Bir şey çıktı. Git, banyo falan yap ve sakin ol. Düşüncesizce bir şey yapma. Belki... Hiç evden çıkmasan daha iyi. Ödül heyecanı aradan çıktığında, her şeyle çok daha iyi başa çıkabileceksin."

"Sanırım," diye mırıldandım. "Ama haklısın. Bu hafta sonunu adatacağım ve sonra..."

Sonra kalbimi göğsümden çıkarıp doğruca Kauai'ye postalayacağım.

"Tabii ki haklıyım. Seni ne zaman yanlış yönlendirdim ki? Gitmem gerek. Yakında görüşürüz."

Sonra da telefonu yüzüme kapadı.

Pazar günü erkenden kalkıp Clio'ya hazırlandım. Resmi davetiye ve adaylığımın ilanı banyomdaki makyaj masamın üzerinde, sert kâğıt stoğunda, altın varakla basılmış olarak duruyordu.

ADAY ŞİRKET: Zuma

KONU: Moda ve Güzellik

ADAYLIK KONUSU: Moda ve

Güzellik Pazarlamacılığı

KREATİF DİREKTÖR: Faith Benson

Parmaklarımı ismimin üzerinde gezdirdim. Bu enayilerden birini kazanacağım için gergin hatta endişeli olacağımı düşünmüştüm ama tek istediğim geceyi atlatmak ve Asher'la konuşmaktı. Onu sevdiğimi söylemek. Sadece bunu söylemek ve bana hâlâ kızgın olsa bile en azından bunu bilmesini sağlamak.

Saat beş civarında, göğsünde oval bir kesik ve baldırında siyah bir tül fıfır bulunan, vücudu saran, siyah payetli, askılı bir elbise giydim. Saçlarımı kabarttım ve bu muhtemelen bir daha olmayacağı için dramatik bir dumanlı göz makyajı yapıp bunu kırmızı dudaklarla ekstra göz alıcı bir hale getirdim.

İtfaiye arabası kırmızısı...

Saat tam altıda kapı çaldı. Dahili telefona basıp, “Yukarı gel,” dedim.

Kapının kilidini açtım ve dışlarımda ruj olmadığından emin olmak için oturma odasındaki aynada kendimi kontrol ederken öyle bıraktım. Girişte ayak sesleri duyuldu.

“Hey, Si,” diye seslendim. “Gergin değilim ama oraya varmak üzereyim.”

İtfaiyecimin koyu gri bir takım elbise, beyaz gömlek ve üzerine kıpkırmızı bir kravatla ön kapıdan içeri daldığını görünce kelimelerim tükendi.

“Sen Silas değilsin,” diye mırıldandım.

“Randevun iptal oldu. Yerine ben bakıyorum,” diyen Asher’in bakışları üzerimde gezindi. “Tanrım, Faith...” Sertçe yutkundum. “Çok güzel görünüyorsun. Çok güzelsin.”

Şaşkınlık içinde ve bunun bir hayal ya da gerçek olup olmadığını anlamadan, “Sen de öyle,” diye mırıldandım.

Asher ileri doğru tereddütlü bir adım attı.

“Çok üzgünüm, Faith. Gitmene izin vermemeliydim. Seni uzaklaştırmamalıydım. Berbat durumdaydım ve ne yaptığımı bilmiyordum.”

“Ben de öyle,” diye fısıldadım. “Çekip gittiğim için özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse kaçtım.” Gülümsemem dalgalandı. “Bir bileğimi daha burkmadığıma şaşırdım.”

“Sana fazla seçenek bırakmadım.”

“Sanırım ikimiz de gerçekten ne hissettiğimizi söylemekten korkuyorduk çünkü... Bu çok fazla, Asher. Senin hakkında hissettiklerim...” Benim de boğazım kurumuştum. “O kadar çok şey var ki beni korkutuyor ve tüm bunlarla ne yapacağımı bilemedim. Her şeyi bitirmek istediğini duyduğumda, eski hayatıma geri dönme şansına atladım. Ama dönemem. O kapı sonsuza kadar kapalı ve kilitli.”

“Benimki de öyle.” Gülümsemesi acılıydı. “Şimdi seni öpebilir miyim? Konuşacak daha çok şeyimiz var, biliyorum ama Tanrım, Faith...”

Bana doğru bir adım daha attı ama ben bir adım geri attım.

"Bekle. Sana bir şey söylemem gerek."

"Tamam."

"Kötü bir şey yaptım."

Yüz ifadesi dondu.

"Tamam..."

"İki gece önce Viv'le dışarı çıkıp bir partiye katıldık. Pek bir şey hatırlamıyorum ama... Başka bir adamın yatağında uyandım." Asher sadece bana baktı. "Hiçbir şey olmadı," dedim çabucak. "Kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama yemin ederim hiçbir şey olmadı. O... O tam bir beyefendiydi ve öpüşmedik bile çünkü tek yapabildiğim senin için ağlamaktı."

"Tamam."

Nefesimi tuttum.

"Asher, *tamam* dışında bir şey söylemelisin."

"Şey..." Gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Yani bundan hoşlanmadım ama teknik olarak ayrılmıştık."

"Doğru ama yine de... Bundan nefret ediyorum. Aptalcaydı. Sadece sahip olduğum hayata geri dönmeye çalışıyordum. Ama yapamıyorum." Ona baktım. "Hiçbir şey olmadı dediğimde bana inanıyor musun?"

"Şey... Evet. Tabii ki."

"Öyle mi? Yani gerçek bu. Başka biriyle birlikte olmak istemiyorum ve ayık halim bunu söyleyemezken sarhoş halim bunu yüksek sesle söylemeyi bildi."

"Neyi yüksek sesle söylemeyi bildin?" diye sordu. Gözleri öylesine güzel, koyu ve zengindi ki.

"Ben... Tanrım, tamam. İşte başlıyoruz." Yutkundum. "Seni sevdiğimi. Sana deli gibi âşığım ve seni sevdiğim için bir daha hiç ara vermek, ayrı kalmak ya da yanımda sen olmadan bir gece daha geçirmek istemiyorum. Bunu zaten söyledim ama tekrar söyleyeceğim çünkü daha önce hiç söylememiştim." Gözlerim yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, Asher."

Asher önce kaskatı kesildi ve sonra gevşedi, sanki sözlerim ona

çarpmış ve bir an sonra kafasına dank etmiş gibiydi. Ardından itfaiyecimin yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle değişti. O kadar nefes kesici bir şeydi ki kara gözlerinin ve sert hatlarının arkasından yayılan duygunun tamamen benim için olduğuna inanmadım.

“Ben de seni seviyorum, Faith,” dedi sonunda. Basitçe. “Sana âşığım ve sanırım çok uzun zamandır âşığım.”

“Ben de,” diye fısıldadım. “Gerçekten uzun bir süre.”

Bir adım daha yaklaşp ellerini belime doladı ve beni kendine çekti. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Hayır. Hepsi bu kadar.”

“Güzel. Şimdi seni öpebilir miyim?”

“Tanrım, evet.”

Asher başını eğdi ve dudakları benimkileri buldu. Öpüşü yumuşak, derin ve daha önce hissetmediğim bir enerjiyle doluydu. Sanki içinde eksik olan bir şey yerine oturmuştu.

Huzur gibi.

Ben de aynı şeyi hissettim. Sanki tüm çılgın kaosum, kendimden kuşum ve belirsizliğim Asher’la birlikte dinlenmişti. Bana güvendi ve inandı.

Ve ben de onu sevmeyi hak ettiği şekilde sevebileceğime inandım.

“Gitmeliyiz,” dedi bir süre sonra. “Seni akşam yemeğine götürmek istiyorum ve daha fazla şey hakkında konuşabiliriz.”

Gülümsedim ve kırmızı rujumu ağzından silmek için masanın üzerindeki kutudan bir mendil aldım.

“Kulağa hoş geliyor. *Bir şeyler* hakkında konuşmayı severim ama bekle. Silas nerede? İkiniz açıkça işbirliği içindesiniz.”

“Hayır,” dedi Asher kapıya doğru ilerlerken. “Buraya gelirken onu dövdüm, arabasını çaldım ve onu da bagaja tıktım.”

Gülerek gözlerimi devirdim.

“Göt kafalı. Geçen gün onunla konuştuğumda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Tam bir sersem gibi davranıyordu ve Silas Marsh asla *sersemlik* yapmaz.”

Asher'ın gözleri parladı.

"Onunla konuştun mu?"

"Sadece *neredeyse* günahlarımı itiraf etmek için."

"Ah. Tamam."

"İşte yine *tamam*. Sen iyi misin? Birden benden daha gergin görünmeye başladın."

"Bu tören büyük bir olay." Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Kazanacaksın, Faith. Bunu hissedebiliyorum."

"Belki," dedim asansöre adım attığımızda. "Belki de değil. Benimle olduğun için çok mutluyum. Ama Asher... Kauai'ye en son gittiğimde yaşadığımız sorunları hâlâ yaşıyoruz. Daha da körüsü, terfiyi kabul ettim. Beni ortak yaptılar."

Hiç tedirgin görünmüyordu.

"Tabii ki yaptılar. Çünkü sen bir dâhisin."

Tekrar konuşmaya başladım ama beni sessizce öptü ve dizlerimin bağı çözüldü. Ağzının nazik, emici çekişi ve öpücüğün tizliği kalbimde kalıcı bir iz bırakıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Vay canına," dedim ayrıldığında. "Ne diyordum ben?"

Asansörün kapıları açıldı ve Asher kolunu öne uzatarak önce benim girmemi işaret etti.

"Yemekte konuşuruz."

Silas'ın arabasını ödünç almak konusunda şaka yapmıyordu. Bir şoför şık, siyah Sedan'ın kapısını açtı ve bizi Bell Harbor Center yakınlarındaki en sevdiğim İtalyan restoranına götürdü.

Işıltılı suyun önündeki iki kişilik masada Asher şampanya sipariş etti ve sanki takım elbisesi çok darmış gibi yakasını tekrar çekiştirdi. Kadehlerimizi *şeref*e, diyerek kaldırdık ve sonra sağ elini tekrar yere koyarak şampanyayı masa örtüsünün üzerine döktü.

"Bunu yapamam."

Kalbim bir düzine atışı atladı.

"Yapamaz mısın? Ne?"

"Kahretsin, hayır, özür dilerim." Asher ellerini salladı. "Tanrım, şimdiden her şeyi berbat ettim. Bütün bunları tatlıyla birlikte yapacaktım ama tatlıya yetişemeyeceğim. Şimdi yapmak zorundayım."

Elini ceketinin cebine attığı anda telefonu çaldı. Zamanlama o kadar esrarengizdi ki sanki tam o anda birinin onu arayacağını tahmin etmişti.

Kaşlarını çatıp cebinden telefonunu çıkardı. “Yüzbaşı arıyor,” dedi. “Üzgünüm, Faith, buna bakmalıyım.” *Cevap* tuşuna bastı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. “Ne oldu, Yüzbaşı Reyes?” Dinledi ve kaşları daha da çatıldı. “Hayır, bir restorandayım. Neden?” Bir duraksama oldu ve gözlerinde korkunun parladığını gördüm. “Hayır, bana hemen şimdi söyleyebilirsin.”

Etrafımızdaki hava aniden yirmi derece düştü. Tüylerim diken diken olmuştu. Asher’ın yüzündeki kan çekilip, onu korkunç derecede soluk bir beyaza boyarken vücudumdaki her kas gerildi. Boğuluyormuş gibi zorlanarak önce bir nefes, daha sonra bir nefes daha çekti. Boşta kalan eliyle masanın kenarını kavradı, kolu kas-katı kesilmişti ve parmak eklemleri bembeyazdı.

“Ne?” diye mırıldandı.

Masanın öbür ucundan ona uzandım.

“Asher?”

“Hayır, değil,” dedi. “Hayır, değil. *Nalanı?* Hayır. *Hayır.* Yüzbaşı, benimle taşak geçmeyi bırak.” Sesi gitgide yükseliyordu, öfkeyle sertleşmişti ama sonunda düpedüz dehşetle çıkıyordu.

Diğer masalardaki insanlar da bize doğru dönmeye başlamıştı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

“Asher, ne oldu? Neler oluyor?”

Asher’ın gözleri benimkilerle buluştu ve yüz hatlarını kaplayan dehşet dolu şaşkınlık karşısında neredeyse ağlayacaktım. Bana, *içime* baktı ve sonra yavaş bir nefes alarak sertçe başını salladı.

“Tamam, Yüzbaşı Reyes,” dedi. Sesi aniden düzleşmişti. Tonsuzdu. “Anlıyorum. Hemen geliyorum.”

Telefonu titreyen elleriyle indirip sanki camdan yapılmış gibi dikkadice masanın üzerine koydu.

“Asher?”

Nefes nefese kalmıştı ve konuştuğunda sesi daha önce hiç duymadığım gibiydi. Havasız ve boğuk.

“Gittiler. İkisi de.”

“İkisi de mi?” Çarpan nabzım yüzünden güçlükle konuşabiliyordum. **“Kim? Hayır...”**

“Nalani ve Morgan. Morgan öldü.” Asher çaresizce bana baktı. **“Kardeşim öldü.”**

19. Bölüm

Faith

Şok dolu birkaç dakika boyunca hareket edemedim ve nefes alamadan öylece bakakaldım. Asher şimdi masanın her iki kenarını da kavıyor, keten masa örtüsünü sıyrıyor ve bıçağıyla kaşığını yere düşürüyordu. Bu ses beni durağanlıktan kurtardı ve sandalyemden fırladım.

“Hadi, bebeğim. Hadi...” Bir kolumla Asher’ı ayağa kaldırdım, diğer kolumla da şef garsona buraya gelmesini işaret ettim. “Arabamızı getirin, lütfen. *Hemen.*”

Başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

“Hadi, Asher,” dedim nazik ama kararlı bir şekilde. “Benimle yürü.”

Asher bir zombi gibi ayağa kalktı ve restorandan dışarı doğru beni takip etti. Biz kaldırıma adımımızı atar atmaz, araba gıcırdayarak kaldırıma çıktı. Şoför durumun ciddiyetini anlayarak aceleyle kapıyı açtı. İçeri tırmandık.

“Nereye, hanımefendi?”

“Benim eve gidelim,” dedim ve Asher’a döndüm. “Oraya gidip bundan sonra ne yapacağımızı planlayacağız, tamam mı?”

Hareket etmedi ya da cevap vermedi. Pencereden dışarı baktı. Nefesleri kısa, sık soluklarla geliyordu. Morgan ve Nalani için yürümeğim parçalanırken, sanki onu teselli edebilecekmişim gibi elini elime alıp sıkıca tuttum.

Bu olamaz. Olamaz.

Nasıl olduğunu sormak istedim ama Asher'a yüksek sesle söyleyip işkence edemezdim.

Geri alınamaz.

Sanki her şeyi geri alacak ve düzeltecek bir şey *olabilirmiş* gibi çılgınca bir umut besliyordum. Asher'a bir telefon daha gelebilirdi, hata yaptıklarını söyleyen bir telefon. Her şey olması gerektiği gibi kalırdı.

Ama öyle değildi.

Ve bir daha asla olmayacak.

Evime vardığımızda titreyen parmaklarımla kapıyı açtım ve ceketimi çıkardım. Asher geniş alana adım attı ve küçük daireler çizerek volta atmaya başladı, sert nefesleri artık daha hızlı geliyordu. Yakasını çekiştirdi, daha sonra kravatını yırtıp düşmesine izin verdi. Takım elbisesinin ceketi de bir yığın halinde yere düştü.

Telefonumu zar zor tutabiliyordum ama kendime hâkim oldum. Asher'ın dağılmamak için bana ihtiyacı vardı.

"Kimi arayayım?"

"Ben... Ben geri dönmeliyim," dedi. Sesi hırçın ve kalındı. "Kal'a gitmeliyim. Doğruca havaalanına gitmeliydik. İlk uçakla geri dönmeliydik. Bu gece."

"Bu saatte hiç yok," dedim kısıp bir sesle.

Asher'ın kafası bana doğru döndü. "Ne?" dedi.

Gözlerindeki kan çanağına dönmüş, neredeyse delirmiş bakışlar karşısında irkildim.

"Bu yolculuğu o kadar sık yaptım ki... Yarın sabaha kadar uçuş olmayacak."

"Geri dönmem gerek," dedi ne dediğini anlamadan. "Şu anda burada olamam. Şu anda *burada* olamam."

Nefes nefese, sanki kaçmanın bir yolunu arıyormuş gibi küçük, panik içinde bir daire çizdi. *Red Bull* kampanyası için hazırladığım ön sanat maketleri sehpanın üzerindeydi. Asher acı dolu bir kükremeyle her şeyi silip süpürdü. Cam bir kâğıt ağırlığı duvara çarpıp, paramparça olurken kâğıtlar yere savruldu. Zorlukla nefes alıyordu. Gözleri vahşi ve gözyaşı doluydu. Odanın etrafına

bakarken hiçbir şey görmüyordu. İçinde kardeşinin olmadığı bir gelecek görüyordu. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, sadece çok acı çekiyordu ve bunun sona ermesini istiyordum.

“Asher...”

Elimi uzattım, parmak uçlarım gömleğinin koluna değdi. Sonra onu tutup kendime çektim. Kollarımı etrafına dolayarak ona sıkıca sarıldım. Ona tutunacak bir şey veriyordum. İçindeki gerginlik bana karşı titreşiyordu. Keder, bir çıkışa ihtiyaç duyan derin, gümbürdeyen bir elektrik akımı gibiydi.

Sertleşti ve bir an için beni iteceğini sandım ama sonra elleri beni kavrayarak elbisemde ve saçlarımda yumruk haline geldi, tekrar tekrar. Nihayet kollarını tamamen bana sardı ve sıkıca tuttu, ilk dalga çarparken bana yapıştı. O anlarda Asher’ı tutmak, okyanusu tutmaya çalışmak gibiydi. Benden daha büyük ve daha güçlü bir enerjiyi kollarımda tutuyordum. Beni sallıyor, anlayamadığım ama içinden aktığını hissettiğim acısının akıntısında savuruyordu. Kalbim kırılacak kadar ağrıyordu ve gözlerimi kapatıp ona tutundum.

Gitmene izin vermeyeceğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim.

Kuru hıçkırıklar içime doldu ve sonra beni şok edici bir anı harekete itti. Elini ağzına götürerek volta atmaya devam etti.

“Geri dönmek zorundayım. Dönmeliyim...”

Çılgınca başım salladım, düşünmeye çalışıyordum.

“Tamam. Belki özel bir jet? Silas! Silas’ı arayacağım.”

Asher kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atarken ben titreyen parmaklarımla telefonumu aldım. Telefon çalarken biraz su doldurmak için mutfığa gittim, şok beni tamamen susuz bırakmıştı. Asher’ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Dünyası tersine dönmüş...

“Hey, sen,” diye cevap verdi Silas parlak bir sesle. “Ödül sonuçları için henüz çok erken. Umarım bana söylemek için arıyordursundur.”

“Silas, yardımına ihtiyacım var.” Telefonu kulağıma dayadım ve sürahidenden bir bardak su doldurdum. “Acil bir durum var.”

Ses tonum karşısında gülümsemesi kayboldu.

“Ne oldu? Neyin var?”

Sesim titredi, gözyaşlarım patlamak üzereydi.

“Bir... Bir trajedi yaşandı. Korkunç bir trajedi.”

Asher’ın yanına gidip suyu ona uzattım. Bardağı hissetmeden tuttu ve pencereden dışarı baktı.

Silas telaşla, “Faith?” diye seslendi.

Birkaç adım uzaklaşıp, “Asher’ın kardeşi ve karısı...” diye fısıldadım. “Ölmüşler, Silas. Gittiler.”

“Ah, lanet olsun! Ah, kahretsin! Faith, Tanrım, çok üzgünüm.” Silas duraksadı ve kendisini toparlamaya çalıştığını anladım. “Ne yapabilirim ki?”

Pencerenin önündeki Asher’a baktım, bana arkası dönüktü.

“Jetine ihtiyacım var. Bu gece Kauai’ye dönmek zorundayız.”

Ailesini kaybeden yeğenine. Aman Tanrım!

“Tabii ki. Faith, beni dinle. Beni dinliyor musun?”

“Evet. Buradayım.”

“Nefes al, tatlım. Bir kalem ve kâğıt al. Sana havaalanı detaylarını vereceğim. Kevin Barker’la konuşmak isteyeceksin, tamam mı? Her şeyle o ilgilenecek. Yakıt almaları ve hava trafik kontrolüyle konuşmaları gerekecek. En fazla birkaç saat.”

Başımı salladım ve paket servis numaralarının listesini tuttuğum buzdolabının beyaz tahtasına çılgınca detayları yazdım.

“Teşekkür ederim, Silas. Çok teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Geleyim mi? Yardıma ihtiyacın var mı?”

Evet. Yaşanan her şeyi yok et. Onun için her şeyi geri al

“Hayır, şimdi gidiyoruz.”

“Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Telefonumu hazır tutacağım. Ve Asher’a söyle...” Silas’ın sesi kesildi. “Sadece... Ben buradayım, tamam mı?”

“Tamam. Teşekkür ederim. Hoşça kal.”

Telefonu kapatıp sakın bir nefes aldım.

Ceketimi almak için aceleyle girişe dönerken, “Hallettim,” dedim Asher’a. “Hadi, gidelim.”

Başını sallayıp durdu. Şoka girmiş, sersemlemişti. Patlamış binanın enkazından tökezleyerek çıkan bir adam gibiydi. Yerdeki kâğıt yığınınına baktı.

“Bunu ben yaptım. Ve senin ödülün...”

Tören, adaylığım ve Asher’a onu sevdiğimi söylediğim o mükemmel an... Bunların hepsi başka bir hayata ait gibiydi. Kederle boğulmak yerine her şeyin güzel ve umut dolu olduğu bir hayat.

“Unut gitsin.” Elimizi uzattım ve kolunu tuttum. “Hadi, tatlım. Gel hadi.”

Dalgınca başını salladı ve beni takip etti.

Alt katta Silas’ın şoförüne bizi King County Havacılık’a götürmesini söyledim. Havaalanı bir dizi özel jet hangarından oluşuyordu. Alacakaranlık çökerken, Silas’ın talimatlarını izleyerek jetin hazırlandığı yere yöneldim, ekip çoktan harekete geçmişti. Üzerimizde hâlâ benim gece elbisem, Asher’ın da kravat ve ceket hariç takım elbisesi vardı. Görevli bizi jetin içine götürdü.

Asher arabayla gelirken tek kelime etmemişti ve kalkışa hazırlanırken de sessizliğini koruyordu. Pencereden dışarı bakıyordu. Hiçbir şey görmüyordu ama elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Görevli gelip alçak sesle su ve yiyecek ikram etti. Silas’ın onlara bunun bir eğlence uçuşu olmadığını söylediğinden emindim.

“Su lütfen,” dedim. “Asher, suya ihtiyacın var.”

Bardağı eline tutuşturdum ama içmedi. Sadece tuttu, gözleri altımızdaki pistteydi ve pist okyanusa dönüşene, gece çökene ve siyahtan başka görececek bir şey kalmayana kadar orada kaldı.

III. KISIM

**“Kendimi sensiz hayal etmeye çalışıyorum
ama yapamıyorum.”**

Fall Out Boy

20. Bölüm

Asher

Günün ilk ışıkları bir fotoğraf karesi gibi gelip geçti.

Faith ve ben şafak vakti vardığımızda doğruca eve gittik. Mommi hemşiresiyle birlikte oradaydı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Chloe Barnes da oradaydı. Kaleo'yu daha yeni yatırmıştı ama onu görmem gerekiyordu. Uyanık ve ağlıyordu. Bana annesi ve babası hakkında sorular soruyordu. Sanki ben de gidecekmişim gibi sarılıyordu ve sonra merhametle tekrar uykuya daldı.

Sonraki birkaç gün boyunca Nalani ve kardeşimin evi sürekli insanlarla doluydu. Arkadaşlar, işyerlerinden müşteriler, itfaiyeden çocuklar, polis arkadaşlar, hastane arkadaşları, Paula, Chloe, Momi ve tanımadığım bazı yüzler... Düzenlemelerin yapılması, *Ada Hatıraları*'nın ele alınması gerekiyordu ve Kaleo...

Kalbim yıpranan iplerle bir arada tutuluyordu ve o, iplerin tamamen kopmasını engelleyen tek şeydi. Onun yüzünde, yanan bir karavanın içinde duran on bir yaşındaki Morgan'ı görüyordum.

Hayatta olmaz.

Onu gömdüm. Her şeyi gömdüm. Bu da her şeyi rüya gibi ve gerçekdışı gösteren uyuşmuş şok sayesinde daha kolay oldu.

Kendime *bunun acil bir durum* olduğunu söyledim. *Üstesinden gel*.

Harekete geçip düzenlemeleri yönettim ve sanki bir çağrıya cevap verir gibi her şeyi hallettim. Ama çağrı önemli olduğunda burada değildim.

O gün durmadan yağmur yağıyordu. Her gün yağmur yağan

bir adanın en yağmurlu mevsimiydi. O öğleden sonra hava henüz kararmamıştı ama bulutların yoğun olduğunu, yolların kaygan olduğunu söylediler. Tam Faith'e onu sevdiğimi söylediğim sırada Morgan yoldaki bir şeye çarpmamak için aşırı fren yapıyordu ya da belki de çok hızlı dönüyordu. Ya da belki her zamanki gibi dikkatli kullanıyordu. Çünkü deli gibi araba kullanan bendim ve o hiç böyle yapmazdı ama yine de başına gelmişti. Araçları kaydı, yoldan savruldular ve sonra çamurlu bir setten aşağı yuvarlandılar. Arabanın aldığı hasara bakılırsa üç ya da dört kez hatta daha fazla yuvarlanmış olmalıydı. Araba baş aşağı düşmüştü. Söylediklerine göre ikisi de anında ölmüştü. Acısız olmuş olmalı. Bana böyle söylediler.

Ben orada olmadığım için olanları başkaları anlattı ve ben her şeyi başkalarından dinlemek zorunda kaldım.

Orada değildim. Orada değildim. Orada değildim.

Bir noktada -ne zaman ve nerede olduğunu hatırlamıyorum- güçlü eller omuzlarımı kavradı. Yüzbaşı Reyes, "Hey!" dedi. "Konuş benimle, Ash. Her şeyi kendi üzerine alma. *Yapma bunu.*"

Ona baktım, en basit gerçeği anlamadığı için şaşkınlık içindeydim. "Yüzbaşı," dedim. "Hareket etmeye devam etmeliyim yoksa öleceğim."

Sonra yolumdan çekildi.

Faith oradaydı. Yardım ediyor, süreci yönetiyor, organize ediyordu. Ağlıyordu. Hemşire arkadaşım Paula ona bir şort ve tişört getirene kadar neredeyse yirmi dört saat boyunca o payetli gece elbisesinin içindeydi. Faith'in patronlarından biri olan -Terrance- ona mesaj atmıştı. Clio ödülünü kazanmıştı. Faith, zaferini gösterişli bir partiyle kutlamak yerine, ödünç aldığı kıyafetlerle benim yanımdaydı. İnsanlara kardeşimin ve güzel karısının öldüğünü söylemek için telefon görüşmeleri yapıyordu çünkü benim bunu bir kez daha söyleyecek gücüm yoktu. Bir şeylere koşturmadığı zamanlarda Momi'yle oturuyordu. Her seferinde birkaç dakikadan fazla yanından ayrıldığını sanmıyordum. Ne zaman göz göze gelsek bana kaçamak ve acı dolu bakışlar atıyordu.

Hep başka tarafa baktım. Ona bakamıyordum çünkü yüzüne her baktığımda artık var olmayan bir gelecek görüyordum. Faith'le evli olduğum, Seattle'da yaşadığımız, Morgan ve Nalani'yi yaz ve Noel zamanlarında ziyaret ettiğimiz, Kal'ın kuzenleriyle oynamak için şehre ziyarete geldiği bir yaşam...

O iş bitmişti. Ve çok yakında, planlamalar, ziyaretler, taziyeler ve insanların gelip gitmesi de sona erecekti. Hayat gerçekten sessizleşecekti. Sadece ben ve Kal olacaktık. Her ne kadar doğru kişi olduğuma inanmasam da o artık benimdi.

Morgan'ı bu kadar başarısızlığa uğratmışken kendime nasıl güvenebilirdim?

Orada değildim. Orada değildim. Orada değildim.

Nalani ve Morgan'ın küllerinin okyanusa bırakılacağı anma töreni yaklaşıyordu. Kaptan Gary ve eşi Cindy bir tekne filosu organize ettiler çünkü tek yelkenlileri saygılarını sunmak isteyen herkesi alamazdı.

Üniversitedeyken C.S. Lewis'ın karısını kaybettikten sonra yazdığı bir kitabı okuduğumu hatırlıyorum. Kimsenin ona kederin ne kadar korkuya benzediğini söylemediğini belirtmişti.

Bana da kimse söylememişti.

O törene gitme, yas tutanların gözyaşlarını görme, ağlamalarını duyma ve kardeşimi okyanusa bırakma fikri içimi derin, karanlık bir korkuyla dolduruyordu.

Hayatta olmaz.

Ama bununla daha sonra ilgilenecektim. O zamana kadar yapacak işlerim vardı. Uyumadım. Çalışmaya, yönetmeye, kontrol etmeye devam ettim.

Kontrol. Ne saçmalık. Acımasız bir şaka.

Anma töreni sabahı Faith, Hawaii tarzı uzun bir elbise giymiş ve saçına bir çiçek takmıştı. Birini bu kadar çok sevip yine de ona veda etmek zorunda kalmanın nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Ama kardeşime de bunu yapmak zorunda kalmıştım. Veda etmeye hazır değildim. Yakınından bile geçmiyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Ama bu sefer ben hazırdım. *Bu vedayı* kontrol edebilirdim. Halledilmesi gereken başka bir görevdi.

İçimdeki keder henüz patlamamış bir yanardağ gibiydi. Henüz kaymamış basınçlı gerginlikten oluşan tektonik plakalar. Daha da kötüsü, Faith'e baktığımda, içimde ona karşı adil olmayan ama yine de orada olan bir öfke, suçluluk ve kızgınlık fırtınası vardı. Ve hepsi tek bir cümleye indirgenmişti. O amansız gerçeğe.

Orada değildim. Orada değildim. Orada değildim.

Onunla birlikte olduğum için orada değildim.

Yumuşak dokunuşu omzuma düştü.

"Asher... Marina için ayrılma vakti geldi."

O gün gelmişti ama kardeşimi okyanusa bırakmayacaktım. Bugün olmaz. Bir karar vermiştim. Neden herkes bu kadar acele ediyordu ki? Olaydan sadece günler sonra cenazeler ve anma törenleri mi? Sanki herkes üzülmeyi bırakıp hayatlarına geri dönmek için can atıyordu.

Onların böyle bir seçeneği vardı. Bazılarımızın yoktu. Morgan'ı biraz daha uzun süre tutacaktım.

Ama Faith'i değil. Onu bırakmak zorundaydım.

Her şeyini kaybettikten sonra Kal'ı Seattle'a, evinden uzağa götüremezdim. Hepimizden daha fazlasını kaybetmişti. Ve Faith benimle olamazdı. Burada olamazdı. Benim iyiliğim için bir şeyler yapmaya çalışabilirdi ama onu sevdiği hayattan koparıp kendi hayatımın enkazında bırakamazdım. Bu seçimi yapmak zorunda değildi. Başka her yerde başarısız olmuşken en azından bunu onun için yapabilirdim. Görevimde başarısız oldum. Ayağımı gazdan çektim. Kontrolü bıraktım. Alarm çalmıştı ama ben okyanusun ötesindeydim ve duymamıştım.

Yapabileceğim bir şey olmadığını söylediler ama bunu asla bilemeyecektim.

Çünkü orada değildim.

Faith'e baktım, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti ama yine de çok güzeldi. Bana karşı sevgi doluydu. Görüşüm bulanıklaştı ama ağlayamazdım yoksa milyonlarca parçaya ayrılırdım. Uzandım ve omzumdaki eline dokundum, tenini son kez hissedip onu tuttum.

Sonra bıraktım.

21. Bölüm

Faith

“Eve gitme vaktin geldi,” dedi Asher.

Onu okyanusa bakarken bulduğum arka bahçede yalnızdık. Kollarını kavuşturmuştu, çıplak ayakları çimlere basıyordu. Yüzü bitkindi. Gözleri kan çanağı gibiydi ve koyu halkalarla çevriliydi. Döndüğümüzden beri geçen dört gün içinde birkaç saatten fazla uyuduğunu sanmıyordum. Onunla neredeyse bir an bile yalnız kalamamıştım ve şimdi ne kadar kötü durumda olduğunu görmediğim için kendime kızıyordum. Halletmem gereken şeyleri halletmiş ve onu rahat bırakmıştım ama bu bir hataydı.

“Eve gitmek mi? Hayır, gitmek zorunda değilim. Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım.” Sertçe yutkundum. “Kalacağım.”

“Hayır,” dedi Asher. Sesi buzdan bir bıçak gibi içimi keserek beni ürpertti. “Gitmen gerekiyor.”

“Asher... Anlamıyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?”

Karanlık bakışları önündeki ufuk çizgisindeydi. “Sen değil. Ben. Gitmemeliydim. Asla yapmamalıydim.” Çenesi kasıldı. Yanağındaki kaslar gerildi. “Evine git, Faith. Evine geri dön.”

Gözlerim yaşlarla doldu.

“Asher, ben-”

Aniden bana dönerek, “*Beni duymuyor musun?*” diye gürledi. Korkuyla geriye bir adım attım. Ev, marina ve anma töreni için ayrılmaya hazır insanlarla doluydu. Yanaklarım alev alev yanıyor, kalbim Morgan ve Nalani için çoktan kırılmışken sanki ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum.

“Seattle’a geri dön, Faith,” dedi Asher. “Alışverişe, süslü öğle yemeklerine ve şımartılmış yaşam tarzına ihtiyacın var ve bu küçük ada o değil. Bunu yapamazsın ve bunu biliyorsun.”

“Bu... Bu adil değil,” diye nefes aldım. “Ben...”

Sanki beni duymamış gibi devam etti.

“Sen buraya ait değilsin. Ben de oraya ait değilim. Burada olmalıydım. Onunla birlikte. Onu her zaman koruyacağıma söz verdim. Söz verdim...”

Sesi titriyordu ama nefesini içine çekti, sanki acıyı serbest kalmadan önce geri çeker gibiydi. Kendini suçladı. Çünkü o, başarısız olduğunu düşünen bir koruyucuydu.

“Asher, yapma bunu,” dedim sesim titreyerek. “Bu senin hatan değil. Yapamazdın.”

“Bana ne yapabileceğimi ya da yapamayacağımı söyleme,” diye hırladı. “Çünkü asla bilemeyeceğiz, değil mi?”

Bu sözlerin içine gömülü suçlamadan irkildim. Ama acı ve keder yüzünde bir fırtına gibi esiyordu. Bakışlarımız kitlendi ve zırhında sevginin sızmaya çalıştığı çatlakları gördüm.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim usulca. “Ne istersen yapabilirim ya da... Nerede olmamı istersen orada olabilirim. Seni seviyorum.”

“Gitmeni istiyorum,” dedi. “İhtiyacım olan şey bu.”

Bir adım daha geri çekildim. Bu sözlerdeki kesinlik beni derinden yaraladı.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Eğer istediğin buysa.”

Hiçbir şey söylemedi ama okyanusun kenarındaki nöbetine devam etti. Kollarını kavuşturmuştu ve bana kapalı duruyordu. Kilitli bir kapı gibi.

Kendimi uyuşturulmuş gibi hissediyordum. Bedenimin yarısı dışarıdaydı. Döndüm ve çimenlikten geçip verandanın merdivenlerinden yukarı çıktım. Momi sandalyesindeydi ve zayıf elini uzattı.

“Faith... Yapma.”

Durdum ve onun yanında diz çöktüm. “Yapmak zorundayım.

İhtiyacı olan şey bu ve ben yapamam.” Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ve onları yuttum. “Bana baktığında kendini burada değil, Seattle’da görüyor. Zaten bu kadar çok acısı varken bir de ben ekleyemem. Bunu yapamam.”

Momi gözleri yaşlarla parlarken, “Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyor,” dedi. “Çok yeni, çok taze. Zaman... Hepimizin ihtiyacı olan iyileşme bu. Sadece biraz zamana ihtiyacı var.”

Başımı salladım.

“Onun isteklerine saygı duymak zorundayım.”

Başını salladı. Aşağıya bakıyordu. Gözleri okyanusu izleyen bahçedeki adamdaydı. “Anlıyorum. Bu mantıksızlıktan anlam çıkarmamın tek yolu bana kendini göstermeyi bekleyen daha büyük bir resim olması gerektiğini hissetmektir. Ama henüz göremiyorum. Henüz göremiyorum.” Beni kuş gibi kollarının arasına aldı. “Aloha, Faith.”

“Aloha, Momi. Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Ne zaman istersen.”

Boş sözler. Çok uzakta olurdum. Ondan ve Kal’dan...

Asher’dan...

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Chloe Barnes’in, Yüzbaşı Reyes’in, itfaiyecilerin, arkadaşların ve Paula’nın, yani marinaya gitmek için bekleyen herkesin yanından geçerek hızla eve girdim. Kimse beni durduramadan, geçip gittim ve çantamı alıp çıktım.

Geldiğimde yanımda hiçbir şey yoktu ve şimdi de yanımda hiçbir şey olmadan ayrılıyordum.

Hiçbir şey. Hiçten de az çünkü artık Asher yoktu.

Evime geldiğimde kapıyı açtım ve o korkunç telefon görüşmesinin enkazına adım attım. Oturma odam *Red Bull* reklamı için yaptığım çalışmalarla doluydu. Asher’in ceketi ve kravatı hâlâ yerde, buruşuk bir yığın halinde duruyordu. Bir suç mahalline girmek gibiydi.

Her şeyi olduğu gibi bırakıp uzun, sıcak bir duş aldım ve ya-

tağa girdim. Asher, Morgan ve Nalani için gözyaşı dökmeyi bekliyordum. Küçük, tatlı Kaleo için. Kendi kırık kalbim için. Ama hemen uykuya, merhametli siyahın içine daldım.

Ertesi sabah bir fincan sert kahve yapıp telefonumdaki mesajlarla yüzleştım. Silas ve Terrance'tan gelen cevapsız aramalar... Cynthia'dan *Red Bull* un bilgilerine sahip olup olmadığını öğrenmek isteyen bir sesli mesaj... Ama Terry'yle, Clio'mu almak için neden orada olmadığını açıklayacak kısa bir görüşme dışında, işle ilgili hiçbir şeyi kontrol etmemiştim.

Ona mesaj attım.

Seattle'a döndüm.

Nasılsın?

Bu basit soru beni neredeyse mahvediyordu ve cevap vermenin hiçbir yolu yoktu.

Ben iyiyim. Öğleden sonra ofise döneceğim.

Acele etme. Aceleye gerek yok.

Ama vardı. Dairemde daha fazla tek başıma oturamazdım.

Yakında görüşürüz.

Bir duraksama oldu ve sonra cevap geldi.

Sadece kendini iyi hissediyorsan. Ve erkek arkadaşına en içten taziyelerimi ilet.

Gözlerimi kapadım ve telefonu yere bıraktım. Kendime birkaç dakika daha sessizlik verdim ama hiçliğin sesi çok çok hızlı yükselmeye başladı. Gözyaşları akmakla tehdit ediyordu. Bunu yapamazdım. Eğer başlarsam ne zaman duracağımdan emin değildim ve işe gitmem gerekiyordu.

Çünkü artık sorumluluk sahibi biriydim ve sorumluluk sahibi insanlar böyle yapardı.

22. Bölüm

Asher

Tahmin ettiğim gibi birkaç gün sonra ev gerçekten sessizleşti. Benim evim. Morgan ve Nalani'nin evinin hâlâ yaşanabilir olup olmadığını öğrenmek için beklerken Kal'ı Anini'deki evime taşımak zorunda kalmıştım. Henüz resmileşmemiştii ama yağmurlar durmuyordu ve çok tehlikeli olduğundan şüpheleniyordum. Yani yeğenim sadece annesini ve babasını kaybetmekle kalmamıştı, evini de kaybetmek üzereydi.

Bir akşam mutfak tezgâhının karşısında bir resim üzerinde çalışırken ona baktım ve hareketlerini inceledim. İyi olacağına dair ipuçları arıyordum. Chloe'nin yardımıyla onu hemen yas danışmanına götürmüştüm. Hiçbir işareti kaçırmadığımdan emin olmak istiyordum. Dayanıyor gibi görünüyordu ama nereden bilebilirdim ki? Hiçbir referans çerçevem yoktu. Annemle babam bizden ayrılmıştı, kopup gitmemişlerdi.

“Selam, dostum,” dedim. “Akşam yemeği için acıktın mı?”

Omuz silkti. Hâlâ çizimini karalıyordu. Görebildiğim kadarıyla bir tür zürafaydı. Bunu dünyanın ateşe verildiği bir taslak değil, sadece bir hayvan olduğuna dair iyi bir işaret olarak kabul ettim.

Kal yanında duran fincanından bir yudum aldı. Yere koymak üzereyken bardak kaydı. Her yere dökülmeden önce yakaladı ama ananas suyu resminin üst köşesine sıçradı.

“Hayır,” dedi. “Hayır...”

“Dur, sana yardım edeyim.” Aceleyle bir kâğıt havlu aldım ve

lekeyi kuruladım. “Gördün mü? O kadar da kötü değil. Sadece köşede.”

“Hayır, mahvoldu,” dedi Kal. Sonra sesini daha da yükseltti. “Mahvoldu!”

Nefesi kesilmeye başladı ve kâğıdı iki eliyle kavrayıp, kenarlarını kırıştırarak meyve suyundan çok daha fazla zarar verdi.

“Hey, dostum, sorun yok. Mahvolmadı. Sadece biraz sıçradı.”

Başını sallayıp tabureden atladı. “Mahvoldu!” diye bağırdı. Kâğıdı yere fırlatıp, üzerinde tepinerek yırttı ve ayakkabı izleri bıraktı. “Eskisi gibi olamaz. *Asla* eskisi gibi olamaz!”

Her nasılsa hâlâ atmaya devam eden kalbim neredeyse duracaktı. Kal şimdi tam bir öfke nöbeti modundaydı; ağlıyor ve hıçkırıyordu. Yerdeki kâğıdı kaptı ve lime lime etti.

“Asla eski haline geri dönmeyecek!” diye bağırdı. “Asla!”

Diz çöktüm ve omuzlarını ellerimin arasına aldım.

“Hey, Kal, bana bak. Nefes al, dostum. Tamam mı? Her şey yoluna girecek.”

Saçmalıktı ama yine de söyledim. Belki bana inanırdı.

Nefes alıp verişini sakınleştirdi ve ciddi ciddi ağlamaya başladı. Onu kendime çekip kucakladım ve bir anda kendimi tekrar karavanda, Morgan’ın yanında, etrafı dumanla kaplı ve gözleri yaşlı bir haldeyken buldum. Her şeyi düzeltmemi istiyordu. Her şeyi eski haline getirmemi istiyordu ama yapamazdım çünkü her şey mahvolmuştu.

Bu yüzden Kal’a sarıldım ve kendimi dağılmamaya adadım çünkü Kal’ın iyiliği için dağılmamak bugünlerde birinci görevimdi. Ezici bir acıyla uyanmıştım ve bütün gün bu acıyı üzerimde taşıdım. Kısa anlık görüntüler dışında ona bakmadım, Morgan’ı düşünmeye bile çalışmadım. Onun kim olduğunu, şimdi kayıp olan bütün bir insanın derinliğini ve büyüklüğünü düşünürsem delirirdim. Binlerce anı -bazıları derin ve bazıları basit- her geçen dakika bana ulaşmaya çalışıyordu.

Basit olanlar en kötüsüydü. Dramatik anlardan daha insani ve gerçek olan küçük yaşam dilimleri. Gülüşü, aptalca şakaları, kin

rutmasının nasıl imkânsız olduğu. Columbia'dan mezun olduğumda benim için nasıl pasta yaptığı...

Hayatta olmaz.

İşe geri dönmem gerekiyordu yoksa kendimi kaybedecektim. Mümkün olduğunca çok izin aldığımı söylememe gerek bile yoktu. Artık bir teğmendim. Görevlerim ve sorumluluklarım vardı.

Kırılma noktasına kadar gerildiğimi hissettim ve sonra bakışlarım Morgan'ın küllerinin olduğu vazoya takıldı, oturma odasındaki rafta duruyordu. Onu okyanusa bırakamamıştım. Birçok insan neden onu okyanusa bırakmadığımı anlamamıştı.

Nalani'yle dalgaların altında birlikte olmasına izin vermeye hazır değildim.

Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?

"Ash amca?" Kal burnunu çekti ve kucığımdan çekildi. "Eve gitmek istiyorum."

"İsteddiğini biliyorum, dostum. Ama bu çok tehlikeli. Bir süre daha burada kalmalısın, tamam mı? Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum. Çok fazla olduğunu biliyorum." Sözlerimin kulağa ne kadar zayıf ve acınası geldiğini duydum ama devam ettim. "Elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız, tamam mı?"

Başını sallayıp burnunu sildi.

"Tamam."

"Tamam," diye kabul ettim ancak hiçbir şey tamam değildi ve olmayacaktı. İkimizin de önünde bambaşka bir hayat uzanıyordu ve bunun hiçbir iyi yanı yoktu.

Kal'a yemek yedirip banyo yaptırdım. Sonra artık onun yatak odası olan boş yatak odalarından birinde uyuyana kadar onunla oturdum. İkimizden birinin bu durumdan nasıl canlı çıkacağını merak ediyordum.

İki gün sonra dört on iki vardiyamın ilkinde başladım. Sabah dörtten akşam dörde kadar. Chloe, Kaleo'yu okuldan aldı ve ben gelene kadar onunla evimde takıldı. Haftalardır uyumamak bana önümüzdeki birkaç günün zor geçeceğini söylüyordu ama ben

memnuniyetle karşıladım. Beynimi meşgul etmezsem zihinsel bir çöküş yaşıyacaktım. Kal için iyi olmayacaktım ve şu anda önemli olan tek şey oydu.

Eve girdiğimde onu video oyunları oynarken, Chloe'yi de mutfak masasında otururken buldum.

Sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Size biraz daha poblano kızarmış pilavı yaptım. Buzdolabında duruyor. Tekrar ısıtmak için 350 derece fırında yirmi dakika pişirsen yeter.”

“Teşekkürler,” dedim. “Minnettarım ve önümüzdeki dört gün boyunca Kal’a baktığın için de minnettarım. Sana ödeme yapma izin vermelisin.”

“Kesinlikle hayır,” dedi. “Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum.”

İnce bir şekilde gülümsedim. Verebileceğim tek şey buydu.

Beni inceleyip, “Çok yorgun görünüyorsun,” dedi. “Hiç uyudun mu?”

“Pek sayılmaz.”

Ama sorun değildi çünkü uykuya dalmak için uzandığımda düşünceler gelmeye başlıyordu. Mümkün olduğunca geç saatlere kadar ayakta kalmalı ve alarmımın çalmasına dakikalar kala kendimden geçmeliydim. Bazen öyle oluyordu.

Chloe endişeyle kaşlarını çatığında, “Ben iyiyim,” diye ekledim.

“Sadece bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinmeni istemiyorum,” dedi ve sonra gözleri doldu. “Nalani ve Morgan özel insanlardı. Sadece en sevdiğim öğrencimin ebeveynleri değil, aynı zamanda iyi arkadaşlardı.”

Sessizce başımı salladım. İçimdeki keder dev bir karadelik gibiydi ve dokunduğu her şeyi içine çekiyordu. Diğer insanların da acı çektiğini hayal etmek benim için zordu ama onlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Depoda hiçbir şeyim yoktu ve olan azıcık şey de Kal’a aitti.

“Eninde sonunda yirmi dört saatlik vardiyalara geri dönmek zorunda kalacaksın, değil mi?”

“Eninde sonunda.”

Chloe adadaki tezgâha bakarak, “Bir fikrim var,” dedi. “Ya ben taşınırsam?”

İkimize de birer bardak su doldururken, donup kaldım.

“Ne?”

“Boş bir odada uyurdum,” diye ekledi hemen. “Böylece Kal için her zaman burada olabilirim. Ve senin için.” Elini koluma koydu. “Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var, Asher. Stresini biraz olsun azaltacak birine. Senin için burada olmak istiyorum. Her zaman.”

Dokunuşundan uzaklaşarak niyetimden daha sert bir şekilde, “Hayır,” dedim. “Hayır, teşekkürler, Chloe. Kal’ı okuldan alman ve sürekli onunla ilgilenmen bana yetiyor. Senden daha fazlasını isteyemem.”

“Sormana gerek yok.” Gülümsemesi utangaçlıkla cesaretin tuhaf bir karışımıydı. “Bunu düşün.” Elime tekrar dokunmak için uzandı. “Yarın görüşürüz.”

Gidişini izledim ve yorgun gözlerimi ovuşturdum. O haklıydı. *Eninde sonunda* yirmi dörde dönmek zorunda kalacağımı söylemiştim ama bu aslında çok *yakındı*. Yüzbaşı Reyes bana elinden geldiğince izin veriyordu ama Kauai’de yaşamayı beceremeyen iki adamımızı daha kaybettiğimiz için eleman eksikimiz vardı. En küçük adanın gerçekte ne kadar uzak olduğunu fark edene kadar Hawaii’de çalışmanın cennette yaşamak olduğunu sanıyorlardı.

Bu yüzden Faith’le doğru şeyi yapmıştım.

Sadece doğru gelmiyordu ama nereden bilebilirdim ki? Ben lanet bir kargaşaydım.

Yorgunluğum, evimde yaşayan, Kal okuldan eve döndüğünde orada olan, ben yirmi dört saat çalışırken ona göz kulak olan bir kadını yararsız bir şekilde gözümde canlandırdı. Eve geldiğimde göreceğim biri. Yatağımdaki biri...

Kendime geldim. Faith ada hayatına uygun değildi ve kırık dökük bir adamla onun kayıp yeğenine hizmetçilik yapmayı hak etmiyordu.

Telefonumu elime aldım ve Silas Marsh'a bir mesaj attım.

Ona yüzükten bahsettin mi?

Cevap çok hızlı geldi.

Ben bir şey söylemedim. İş için uzaklardaydım. Ne durumda olduğunu merak ettim.

Başparmaklarım uçarcasına cevap yazdı.

Ona söyleme.

Onu dışlama. Şu anda hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yapıyorsun ama onu dışlama. Lütfen.

Gözlerimi kapadım ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Aramızda kalsın. Eğer bana biraz olsun saygın varsa bunu benim için yaparsın.

Başka bir metnin yuvarlanan noktaları ortaya çıktı ama önce ben bir tane attım.

Her şey için teşekkürler, Silas.

Telefonumu sessize alıp televizyonun başındaki Kal'a katıldım.

Kal, gözlerini video oyunundan kaldırmadan, "Bayan Barnes bizimle mi yaşayacak?" diye sordu.

"Hayır." Ona baktım. "Neden? Bunu yapmasını mı istiyorsun?"

Omuz silkti.

"Faith yerine onunla evlenebilirsin."

Sanki göğsüme vurmuş gibi irkildim.

"Ne? Neden böyle söyledin?"

"Çünkü yalnızsın, Ash amca. Ve üzgünsün."

"Annen ve baban için üzülüyorum."

"Ve Faith burada olmadığı için mi üzülüyorsun?"

Sertçe yutkundum.

"Evet, onun için de üzülüyorum."

"Burada yaşamak istemiyor mu?"

"Hiç sanmıyorum, dostum. Bu herkes için iyi bir şey değil."

Ani bir düşünce onu sarstığında bana korkudan kocaman açılmış gözlerle baktı.

"Seattle'a taşınmak zorunda mıyız?"

“Hayır. Burada kalacağız.”

“Ah çünkü babam dedi ki...” Kaleo tılandı ama sekiz yaşındaki bir çocuğun sahip olabileceğini düşündüğünden daha ağırbaşlı bir şekilde kendini toparladı. “Babam Seattle’a taşınacağını ve Faith’le evleneceğini söyledi.”

“Evet ama artık böyle bir şey olmayacak. Bu konuda endişelenmene gerek yok, tamam mı?”

“Tamam.”

Sonra başını omzuma yasladı ve gözyaşları yanaklarında kururken oyununu oynadı.

23. Bölüm

Faith

Ofisimin kapısı çalındı ve Terrance kafasını uzatarak içeri girdi.

“Selam. Meşgul müsün?”

Asher’ı düşünmek yerine masamdaki iş yığını halindeki dağdan başımı kaldırdım. Elbette bu imkânsızdı ama bir kadın deneyebilirdi.

Pogo çubuğu üzerinde Ay’a zıplamayı da deneyebilirdim ve aynı sonucu alabilirdim.

Gülümsedim.

“Ne oldu?”

“Red Bull çalışanlarının yaptığın işten olağanüstü memnun olduğunu bilmeni isterim. Biz de öyle. Cynthia övgülerini yolladı.”

Gülümsemem azaldı.

“Çok memnun oldum.”

Terry kaşlarını çatıp ofise adımını attı.

“Bir dakika oturabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Masamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve iç çekerek beni inceledi.

“Nasılsın, Faith? Ve lütfen beni saçma sapan cevaplarla aşağılama. Gerçeği duymak istiyorum.”

“Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum,” dedim. “Elimden gelenin en iyisini mi yapıyorum? Dayanıyor muyum?”

Başını salladı.

“Ben artık senin patronun değilim; ben senin iş ortağınım. Ve umarım arkadaşın da olurum.”

“Tabii ki.”

“Bu arada, bir şeye ihtiyacın olursa bana bir arkadaş ve iş ortağı olarak gelmeni istiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Herhangi bir isteğin, planın ya da fikrin varsa *bana* gel. Tamam mı?”

Gülümsemem o kadar zorlayıcıydı ki yanaklarımı acıttı.

“Şehri terk edip Hawaî’ye gitmemden endişeleniyorsan buna gerek yok. Böyle bir şey olmayacak.”

“Hayır mı? Çok sık gidip geliyorsun, merak ettim. Acaba...”

“Hayır, bitti,” dedim ve kelimeler göğsüme saplandı. “Onun orada uğraşması gereken çok şey var ve benim burada işim var. Bu... Bu onun istediği şey.”

“Peki, sen ne istiyorsun?”

Gözlerimi kırptırdım. Bu soruyu sormaya cesaret edemiştim çünkü cevabı beni hem dehşete düşürür hem de heyecanlandırırdı ve sonra umutsuzluğa kapılırdım. Çünkü ne yaparsam yapayım -ne yapmak *istersem* isteyeyim - Asher beni hayatında istemiyordu.

Ben cevap vermeyince Terrance konuşmaya başladı ama telefonuna bir mesaj geldi. “Kahretsin. Bunu halletmem gerek.” Gülümseyip ayağa kalktı. “Sadece kapıları kilitleme diyorum, tamam mı?”

Kilitlerimi açık tutayım ki isfaiyecim içeri girebilsin.

Terrance dışarı çıktı ve ben de gözlerimi yakan yaşları silerek uzaklaştırdım. Saatte on kez içimden akmaya çalışıyorlardı ama buna izin veremezdim. O acı çukuruna dalmak ve beni ele geçirmesine izin vermek çok korkutucuydu. Hayır, devam etmek zorundaydım. Çünkü hazır olsanız da olmasanız da hayat devam ediyordu.

Öğle yemeğinde Viv’le favori İtalyan restoranımız Altura’da buluştuk. Üzerinde Chanel No. 5 bulutu ve omzunda bir sürü alışveriş torbasıyla on dakika geç geldi.

“Aman Tanrım, Belmont’taki trafik çok saçmaydı,” diyen Viv zarif bir şekilde kabine çökrü ve bir dakika sonra gelen garsondan martini sipariş etti.

“Şimdilik sadece su,” dedim.

Garson gidince Viv gözlerini bana dikti.

“Bana bahsetmediğin bir tür arınma programı mı uyguluyorsun?”

“Döndüğümde beni bekleyen bir yığın iş var. Aklımı başımda tutmam gerek.”

Dudaklarını büzdü.

“Bu seni daha önce hiç durdurmadı. Yorgun görünüyorsun, bebeğim. Ve üzgün. Hâlâ o itfaiyeci için ağlamıyorsun, değil mi? Kızım, o seni terk etti. *İki kere.*”

Birkaç hafta önce Viv’e bütün o iğrenç hikâyeyi anlattığım için anında pişman oldum. Ama yalnızlık beni mahvediyordu ve Silas yıllardır iş için şehir dışındaymış gibi geliyordu.

“Durum bundan daha karmaşık,” dedim.

“Muhtemelen en iyisi de bu zaten. Kendini gerçekten o küçük adada görebiliyor musun? Senin bile olmayan bir çocukla? Bir sürük gibi konuştuğum için üzgünüm ama bunun bir parçası olmak istemediğini biliyorum.”

“Onu seviyorum,” dedim ve biraz şaşkınlıkla Asher ya da Kal’dan bahsediyor olabileceğimi fark ettim. Tatlı, küçük çocuk kalbime Asher’ın kırıp açtığı kapıdan girmişti.

Viv menüyü inceledi.

“*Louboutin*’lerimi seviyorum ama aralarından seçim yapabileceğim bir galaksi dolusu ayakkabı varken onlar için tüm yaşam tarzımdan vazgeçecek değilim. Ve bana anlattıklarına bakılırsa tam bir pislik gibi görünüyor.”

“Öyle değil. Acı çekiyor.”

Tanrım, çok fazla acı var. Ve bununla tek başına başa çıkıyor.

Viv, “Yani huncını senden mi çıkarıyor?” diye homurdandı.

Çatalımla oynarken, “Belki de beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu,” dedim. “Beni korumaya çalışıyordu. Yaptığı şey bu.” Sonra Asher’ın gözlerindeki öfkeyi ve bana Hawaii’ye ait olmadığını söylediği zamanki sert ses tonunu hatırladım. “Belki de bunu kastetmiştir. Burada benimle olduğu ve orada kardeşiyle olmadığı için üzgündü.”

“Sanki bu senin hatan,” dedi alay eder gibi.

“Benim hatam değil ama olan bu.”

Viv menünün elinden düşmesine izin verdi.

“Suçluluk duygusuyla onun için Hawaii’ye mi taşınacaksın?”

Suçluluk değil. Sevgi. Aşk beni ona götürecekti.

“Fark etmez,” dedim. Kalbimdeki acı kalıcı bir demirbaş gibiydi. “Benimle konuşmuyor ve gitmesine izin vermeliyim.”

“Biraz zaman ver. Her şeye yeniden alışacaksın.” Viv’in gözleri büyüdü. “Hey, şu sürekli karşılaştığımız Jack denen adama ne dersin? Çok seksi, çok zengin ve senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyordu. Bundan daha iyisi olamaz.”

Ben geleceği düşünürken Viv menüsüne geri döndü. Anlık olarak kendimi dışarı çıkıp, Jack Phillips’le buluşurken, muhtemelen onunla bir geceden fazla süren bir ilişki yaşarken gördüm. İşimde çalışmak, Viv’le öğle yemeği randevuları, alışveriş, dışarıda akşam yemekleri... Bunların hiçbirisi korkunç değildi ve hepsi tamamen yanlıştı.

Asher’ı özlemenin acısını bastırmak için içimde inşa ettiğim baraj sallanmaya başladı. Çatlaklar oluşuyordu. Kalbimde onun yaşadığı yer zonklayan bir ağrıya dönüştü ve gözyaşlarım sel olup aktı.

Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp, “Gitmek zorundayım,” dedim.

Viv kaşlarını çatıp, “Daha yeni geldik,” dedi. “Öğle yemeği ne olacak?”

“Üzgünüm.” Sesim kısık çıkıyordu. “Yapamam.”

“Kızım, son zamanlarda çok tuhafsın. Seninle ne yapacağımı bile bilmiyorum. Sanki artık aynı kişi değilsin.”

“Sanırım bu doğru,” dedim ve çantamı omuzladım.

Viv’in martinisi geldi, bu da onu yatıştırmış görünüyordu. İç geçirerek bir nefes aldı. “En azından bu cuma içki içelim mi?” diye sordu.

Dudaklarımdan her zaman otomatik olarak, “Elbette, seni arayacağım,” diye bir cümle dökülürdü ama bu sefer onun yerine yaklaşan hıçkırık tufanına gülümsedim.

“Hoşça kal, Viv,” dedim çünkü o anda, bir daha onu görmeyeceğimi biliyordum.

Daireme tam zamanında varmıştım. Kapı kapanır kapanmaz baraj patladı. Büyük hıçkırıklar bir tsunamideki dalgalar gibi içimde yuvarlanırken anahtarlar elimden düştü. Hıçkırıklar o kadar derin ve sertti ki ellerim titremeye başladı, başımın döndüğünü hissettim.

Derin nefesler aldım, çılgın bakışlarım koridordaki dolaba takılana kadar etrafa bakındım. Asher’in ceket... Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı yoksa parçalanacaktım.

Dolabı açıp kollarımı cekete sardım. Yakasını hıçkırarak kokladım, solmakta olan parfümünün kalıntılarını içime çektim. Kumaşı sıkıp, bırakarak, üzerine asılıp askıyı zorladım. Sonra kavrayan parmaklarım ceplerden birinde sert bir yumru hissetti.

Elimi içeri kaydurdum ve kadife kaplı bir şeye dokundum. Yavaşça bir kutu çıkardım.

“Aman Tanrım!”

Siyah ve küçüktü. Kesinlikle bir yüzük taşıyabilecek türdendi. Sonra başka bir hayattan gelen bir rüya gibi o akşam yemeğini hatırladım, Asher’in daha fazla bekleyemeyeceğini söylediği anı... Elini cebine attığında kutuyu çıkarmak yerine trajediden başka bir şey taşımayan telefonunu çıkarmıştı.

Ceket askıdan kaydı ve kucağımda ceket, elimde kutuyla yere oturdum.

“Ah, Asher...”

Yanaklarıma düşen gözyaşları ılık ve yumuşaktı. Kalbimdeki bazı çatlaklar umutla dolmaya başladıkça nefes almam kolaylaştı.

24. Bölüm

Asher

Yağmurlar bir haftadır neredeyse hiç dinmemişti ve cipimdeki radyo fırtınanın yaklaştığını söylüyordu.

“Yok artık,” diye mırıldandım. Bunu duyduğum anda bir fırtına başlamıştı.

Yüzbaşı Reyes’ten lanet bir telefon geldi ve peşimi bırakma belirtisi göstermemişti.

İşletme müdürümle yaptığım toplantıdan yeni çıkmıştım. Al Jacobs’ı, *Ada Hatıraları*’nı araştırması ve bana ne durumda olduğunu söylemesi için görevlendirmiştim. Kapsamlı bir denetimden sonra kaza sırasında işletmenin kârlı bir yükselişte olduğunu keşfetti.

“Ama aile işletmesi olması en büyük avantajıydı,” demişti Al. “Yeni insanları işe alabilirsiniz ancak aynı şey olur mu bilmiyorum.”

Yakınından bile geçmezdi. Nalani’nin sıcak gülümsemesi ve karizmasıyla Morgan’ın fotoğrafçılığı işlerini eskiden daha iyi bir hale getirmişti. Onların yerini alması için kimseyi işe alamazdım -onların yeri doldurulamazdı- ve alsam bile bu işi takip edemeyecek kadar zayıflamıştım.

“Sat,” dedim. Boğazımda safra yükseliyordu. “Ne kadar kazandırırsa onu Kaleo’nun üniversitesi için bir fona yatır.”

“Çok iyi. Ve ev...”

Al, bana Morgan ve Nalani’nin evinin yıkılması gerektiğini söyledi. O ve yollarındaki diğer üç evin, kötü bir fırtınada okyanusa doğru kaymalarına ramak kalmıştı.

Kal bir daha asla eve dönemezdi.

“Her şeyi depoya taşıyın,” diye cevap verdim.

“Her şey mi?” Al kaşlarını çatı. “Belki de kurtulmak için bir satış düzenleyebilirsin.”

“Kardeşime ait olan tek bir lanet şeyden bile *kurtulmayacağım*,” diye gürledim. Titreyen bir nefesi hafiflettim. “Depo. Hepsi.”

Al başını salladı ama anlamamıştı. Morgan’ın küllerini suya bırakmamı isteyen insanlar gibi. Her şeyi verirsiniz ve işi satıp külleri okyanusa bırakırsanız sonra elinizde ne kalırdı?

Hiçbir şey. Hiçbir şey kalmadı.

Güneş batmak üzereyken evimin önüne çektim. Chloe’nin arabası elbette oradaydı. Her gün okuldan sonra Kal’ı alır ve ben işten eve gelene kadar onunla kalırdı. Yüzbaşı Reyes bana önümüzdeki haftadan itibaren birkaç gün yirmi dört saat çalışmam gerektiğini söylemişti. İtfaiye istasyonu iskelet bir ekiple çalışıyordu ve benim öne çıkmam gerekiyordu.

Yorgunluk o kadar derinlerime sızmıştı ki ruhuma işlemişti. Kırılma noktasına kadar gerilmişti. Bir şeyler değişmezse her şey parçalanacaktı. Yardıma ihtiyacım vardı. Her şeyi bir arada tutacak bir yapıştırıcıya.

Chloe’nin mutfakta koşuşturduğunu duyabiliyordum. Muhtemelen ondan hiç istemediğim halde akşam yemeği hazırlıyordu. Kal oturma odasındaki sehpa ev ödevini yapıyordu.

Saçlarını karıştırdım.

“Günün nasıl geçti?”

“İyiydi.”

Her zaman sessiz bir çocuk olmuştu ama bana daha fazlasını anlatmasını isterdim. Keşke ne soracağımı bilseydim. Birkaç hafta önce anne ve babasını kaybetmiş bir çocuk için insanlık dışı bir şekilde *iyi* görünüyordu. Yas danışmanı bana çocukların dirençli olduğunu söylemişti ama şimdi daha fazla kötü haber vermek zorundaydım. Başka bir kayıp.

Yanında diz çöktüm.

“Sana söylemem gereken bir haber var, dostum.”

Bana baktı.

“Artık eve gidebilir miyiz?”

İsa aşkına.

Bunu bana neredeyse her gün soruyordu ve artık ondan kaçmak mümkün değildi.

“Olay da bu. Eksperlerden son sözü aldım ve çamur kayması tehdidi nedeniyle çok tehlikeli olduğunu söylediler. Sokaktaki birkaç evde artık oturulamıyor.”

Sizinki de dahil.

Kaşlarını çattı.

“Geri dönemeyecek miyiz?”

Biz, deyip duruyordu çünkü eski evinde onunla birlikte yaşayacağımı varsayıyordu. İsteddiği buysa Mars’ta bir koloniye taşınardım ama ona en basit isteğini, bildiği tek evi veremezdim.

“Hayır, dostum. Özür dilerim.”

“Ona ne olacak?”

“Şey, muhtemelen... Yıkacaklar.”

Kaleo bir süre kıpırdamadan oturduktan sonra elindeki kâğıtlarla yüzleşti.

“Eve gitmek istiyorum.”

Göğsümü sıkıştıran acıyla gözlerim kapandı.

“İsteddiğini biliyorum ve keşke yapabilseydik. Bunun için her şeyimi verirdim ama...”

Büyük kahverengi gözleriyle bana baktı, korkudan kocaman olmuştu çünkü kimse ona kederin böyle bir şey olabileceğini söylememişti.

“Tamir edemez misin Ash amca? Sen ve itfaiyeci arkadaşların kaymaması için tamir edemez misiniz?”

Hiçbir şeyi düzeltemem. Hiçbir şeyi.

Başımı salladım.

“Keşke yapabilseydik, dostum. Ama artık burada yaşayacaksın ve odanı da aynı şekilde dekore edebiliriz. Nasıl istersen.”

“Sonsuza kadar seninle mi yaşayacağım?”

“Evet. Ben...”

Neredeyse *seninle ilgileneceğim* diyecektim ama öfke boğazımı sıktı. Önce Morgan, daha sonra Kal. Evren, Tanrı ya da her kimse, küçük çocuklardan ebeveynlerini alıyor ve devreye girmeyi bana bırakıyordu. Sanki onların yerine geçebilirmişim gibi.

“Tamam,” dedi Kaleo ve işine geri döndü.

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için saçlarını tekrar karıştırdım ve mutfakta Chloe’ye katıldım. Spagetti sosunun kokusu, fırında pişen sarımsaklı ekmekle birlikte havayı kaplamıştı.

“Selam,” dedi gülümseyerek. “Müdürünle görüşmen nasıl geçti?”

“Korkunç,” dedim kısık bir sesle. “İşi satmak zorundayım ve Kal’a evin gittiğini söylemek zorundaydım. Çok tehlikeli.”

“Olamaz.” Chloe çekmecedan fırın eldivenlerini aldı. Benim mutfağını avcunun içi gibi biliyordu. “Nasıl karşıladı?”

“Bilmiyorum. Korkunç bir şey olduğuna eminim ama onu okuyamıyorum,” dedim. Gözlerimi milyonuncu kez ovuşturup etrafıma bakındım. Chloe akşam yemeğini pişirmişti ve masa hazırdı. Kal ev ödevini yapıyordu. İstikrar. Ona vermek için mücadele ettiğim bir şey. “Chloe... Buraya taşınma teklifini düşünüyordum.”

“Hâlâ geçerli.”

“Ama kendi evini tutacaksın,” dedim. “Ve bu kalıcı olmayacak. Bunu isteyemem. Sadece kendimi toparlayana kadar.”

Bana bakan gözleri sıcacık, gülümsemesi genişti.

“Ben de bunu istiyorum. Elimden geldiğince sana yardım etmek.”

Başımı salladım.

“Ama... Küstahça konuşmak istemem ama şu anda kimse için bir şey olamam.”

Hafif bir şekilde ifade etmişim. Kalbim tamamen paramparça olmuştu ama her küçük parça hâlâ Faith’e aitti ve hep öyle kalacaktı. Onu özlemek, yanımda taşıdığım yığının üzerindeki bir başka tuğlaydı. En ağırlarından biri.

“Biliyorum,” dedi Chloe. “Ve sana baskı yapmaya çalışmıyo-

rum. Burada olmam için hiçbir koşul ya da benim açımdan hiçbir beklenti yok. Ama belki..." Yanakları pembeleşti. "Belki de sadece açık fikirli olmalısın, ha?" Gözkapaklarını indirerek bana tamamen beklenti dolu bir bakışla baktı.

"Açık fikirli mi?" Zihinsel alarmlar çalmaya başladı ama zaten var olan kakofoninin içinde kayboldular. Ve artık ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için dalgınca başımı salladım. "Elbette."

Chloe memnun bir şekilde gülümseyip ekmeği fırından çıkardı. "Yemek hazır."

25. Bölüm

Faith

Silas'ın Max'le paylaştığı çatı katındaki daireye kapıyı çalmandan daldım. Kapıcısı ona geleceğimi söylemişti ama daha fazla nezaket için bekleyemezdim. Silas haftalardır şehir dışındaydı, *opioid* salgınının ciddiyeti hakkında kongrede ifade veriyordu ve valizleri hâlâ kapının önündeydi. Max işte olmalıydı çünkü Silas yalnızdı. Onu bebek kuyruklu piyanosunun başına oturmuş, delicesine karmaşık bir klasik müzik parçası çalarken buldum.

Etrafından beni görünce durdu ve bankta dönüp bana baktı.

“Faith...”

“Nedir bu?” diyerek neredeyse yirmi dört saattir elimde tuttuğum kadife kutuyu ona uzattım.

Silas bakakaldı.

“Açmadın mı?”

“Göz bile atmadım. Çünkü eğer düşündüğüm şeyse onu ilk kez bu şekilde görmek istemiyorum.” Sertçe yutkundum. “Düşündüğüm şey mi?”

Başını sallayıp, “Evet, öyle,” dedi. Sesi alçaktı.

“Ah, Tanrım...”

Dizlerim çözülünce kanepeye geçtim.

Asher bana evlenme teklif edecekti. Benimle evlenmek istiyordu.

“Benimle evlenmek *istedi*,” diye mırıldandım. Gözlerim yaşarmıştı. “Geçmiş zaman. Şimdi her şey mahvoldu.”

“Hiçbir şey mahvolmadı, Faith.” Silas yanıma oturdu, elinde

yüzük kutusu vardı. “Hey! Beni duydun mu? Hiçbir şey mahvolmadı. Sadece... Berbat bir zamanlama. En kötüsü.”

“Beni görmek istemiyor, Si,” diye ağladım. “Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.”

“Aynı fikirde değilim.” Silas kutuyu havaya kaldırdı. “Delil A.”

“Bu daha önceydi. Artık çok geç.”

Silas beni kendine çekip kolunu titreyen omuzlarıma doladı.

“Öyle değil.”

“Bunu nasıl söylersin? Bilmiyorsun ki.” Başımı kaldırdım ve gözyaşlarımdan arasından yüzünü inceledim. “Bekle. O kutuyu gördüğünde hiç şaşırmuş gibi görünmüyordun. İçinde ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü daha önce gördüm.”

Sarsılarak uzaklaştım.

“Sen... Ne?”

Silas yanaklarını şişirerek bir iç çekti ve elini altın sarısı saçlarında gezdirdi.

“Asher ödül töreninden birkaç gün önce bana geldi.”

“İkiniz yer değiştirmeyi ayarladığınızda.”

Başını salladı.

“Sana evlenme teklif edecekti ve benim onayımı istedi.”

“Senin onayını mı? Neden?”

“Bilmiyorum. Baban ortalıkta olmadığına göre sanırım Asher bir sonraki en iyi şeyin ben olduğumu düşündü.” Silas’ın yüz ifadesi ciddileşti. “Seattle’a taşınacaktı. Senin için.”

İmalar daha da derine inerek, beni kanepeye yapıştırırken gözlerimi diktim.

“Ne? Taşınacak mıydı?”

“Sana böyle söylemekten nefret ediyorum. Her şey çok mükemmel olacaktı. Ta ki o telefon gelene kadar.”

“Neden bana söylemedin?”

“Benden yapmamamı istedi. Yas tutuyordu ve onun isteklerine saygı duymam, müdahale etmemem gerektiğini hissettim. Sonra Washington’a çağırıldım ve kongre oturumlarına katıldım...”

“Muhtemel bir hikâye,” diye burnumu çektim.

Silas gülümsedi ama gülümsemesi çabucak soldu.

“Ama bunu senden saklamak hoşuma gitmedi. Bütün bunların içinde benim yerimin ne olduğunu bilmiyordum. D.C.’de sessizliğim içimi kemirmeye devam etti. *Benim yerim*, senin arkadaşın olmak. Sanırım bir parçam, en büyük acıyı atlattığında Asher’ın kendine geleceğini düşündü. Bunu bozmak istemedim. Ama henüz gelmedi ve bunu senden sakladığım için özür dilerim.”

“Sorun değil. Her şey karmakarışık, seni suçlayamam.” Gözyaşları içinde ona baktım. “Gerçekten hayatından vazgeçecek miydi? Benim için... Ha?”

Silas yüzük kutusunu elinde evirip çevirdi.

“Bence bu daha çok senin, *onun hayatı* olduğun anlamına geliyor, Faith. O sadece senin olduğun yerde gerçekten mutlu olacak. Ama yeğenin şu anda ona ihtiyacı var ve aynı türden bir hamle yapamaz. Küçük çocuğun hayatı çok kötü bir şekilde altüst oldu ve onun iyiliği her şeyden önce gelmeli.”

“Öyle,” dedim. Kaleo’nun kaybettikleri için döktüğüm taze gözyaşları gözlerime hücum etti. “Asher onu koruyacaktır. Çünkü onun işi bu. İnsanları korur. Bu onun DNA’sında var.”

“Sen de dahil.” Silas elime dokundu. “Bak, uzun yıllar boyunca insanları uzaklaştırma konusunda uzmandım, bunun *onlar* için daha iyi olduğunu düşündüm. Bu hareketi gördüğümde tanırım. Asher seni uzaklaştırdı çünkü senin için en iyisinin bu olduğunu düşünüyor. Seni, hayatından vazgeçmekten korumak için. Hepsi bu. Başka bir nedeni yok.”

“Bana söyledi.” Gözyaşlarım boğazımı düğümledi. “Bana Hawaii’ye ait olmadığımı söyledi. Çok şımarık ve materyalist olduğumu ve...”

“Ah, evet. Bu, *kalplerini kır, böylece senden nefret ederler ve hayatlarına daha hızlı devam ederler* manevrası. Kitaptaki en eski numara.”

“Bilmiyorum, Si. Oldukça gerçekçiydi.”

“Tahmin edebiliyorum. Ama adamı elinde bu kutuyla bana

geldiğinde görmedin. Çok gergindi. Gerginden de öte. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Bu kelimeden nefret ediyorum. Max’e onu kullandığımı söyleme yoksa sonunu asla duyamam.”

Gözyaşlarımdan arasından bir kahkaha yükselmeye çalıştı.

“İri, güçlü itfaiyecimin herhangi bir konuda gergin olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.”

“Berbat durumdaydı,” dedi Silas. “Ama onu suçlamıyorum. Tehlikede olan çok şey vardı. Sen, bebeğim. Sen oldukça önemlisin.”

Arkama yaslandım, her şeyi özümsedim.

“Şimdi ne yapacağım?”

Silas bana bir bakış fırlatıp, “Gerçekten sormak zorunda mısın?” dedi.

Bir an yüzüne baktım. İçimdeki her şeyin değiştiğini, yer değiştirdiğini, ayarlamalar yaptığını ve mükemmel derecede yerine oturduğunu hissettim. Göğsüm ılıktı, doluydu -her zamankinden daha doluydu- ve elektrikli sinirlerle titriyordu. Heyecanla, bilinmeyen korkusuyla ve her şeyden çok kendi savunmasızlığımla, çıplak ve çiğ bir haldeydi.

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiçbir erkek için değil.” Nefesimi tuttum. “Bundan hoşlanmıyorum.”

Silas gülerek, “Evet, seviyorsun,” dedi. “Onu seviyorsun. *Onu seviyorsun.*”

“Hayır, sevmiyorum,” dedim ve Silas’ın şaşkın tepkisi geçmeden devam ettim. “Ona tamamen, delicesine, umutsuzca âşığıım. Ve bunu söylemek bile yeterli gelmiyor.”

Aloha kelimesi düşüncelerimin arasında uçtu.

Merhaba. Hoşça kal. Momi başını salladı. İngilizcede bu kadar derin bir duyguyu yansıtacak başka bir karşılık yok.

Gözyaşlarımı silerken, “Evet, o,” diye mırıldandım. Silas ağır gözlerle beni izliyordu.

“Seni özleyeceğim,” dedi.

“Lanet olsun! Bu oluyor, değil mi?”

“Görünüşe göre öyle.”

Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım ve bu vahşi anın geçmesini bekledim. Aşkın beni bırakmasını ve normal hayatıma geri döndürmesini...

Olmadı. Asla olmayacağını biliyordum. Ve daha kötüsü, olmasını da istemiyordum.

Silas bana sıkıca sarıldı ve ben de göğsüne doğru burnumu çektim. “Bu arada yanıyorsun,” dedim.

“Ben mi? Asla. Ne hakkında?”

“Bir sonraki en iyi şey olduğunu söylemiştin. *En iyi şey* sensin, Silas. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Gözlerime bakmak için geri çekildi. “Ve ne olursa olsun Asher benden onay istediğinde, ben de verdim. Bu, gelip en iyi kızımı almaya çalışan herhangi bir ahmağa vereceğim bir şey değil. O iyi bir adam, Faith. En iyilerden biri.” Sevgiyle gülümsedi ve evlilik yüzüğünü parmağında çevirdi. “Ben bilirim. Benim de bir tane var.”

Silas’ın Max’le yaşadığı kadar güzel ve gerçek bir şeye sahip olabileceğim fikri nefesimi kesti.

Sesim çatlayarak, “Sence o hâlâ benim mi?” diye sordum.

“Gerçekten mi?” Silas yüzük kutusunu elime tutuşturdu. “Git ve bana haklılığımı kanıtla. Tekrar.”

“Bilmiyorum. Çok acı çekiyor, Si.”

Silas’ın ifadesi ağırlaştı. “Öyle olduğunu biliyorum ama seni gördüğünde kahraman olmayı bırakabilir. Kimseye ihtiyacı yokmuş gibi davranmayı bırakabilir.” Nazikçe gülümsedi. “İşte o zaman iyileşme başlayacak.”

Ertesi gün Coleman, Cross & Benson’ın ofisinde Cynthia Cross’ın kapısını çaldım ve cevap beklemeden açtım. Terry oradaydı, sandalyesinin arkasında duruyordu. İkisi de *Banana Republic* hesabının resmine eğilmişti. Ben Cynthia’nın masasının önüne geldiğimde başlarını kaldırdılar.

Sesimde beni şok eden bir kararlılıkla, "Ben Kauai'ye gidiyorum," diye ilan ettim.

Cynthia kaşlarını çatı.

"Ne kadar bir süre için? *Red Bull* hesabı-"

"Üretime hazır. Ne kadar kalacağımı da bilmiyorum. Orada birkaç gün ya da belki... Sonsuza kadar kalabilirim."

Asher'in beni hâlâ sevip sevmediğini öğrenene kadar. Bizim için çok geç olup olmadığını öğrenene kadar.

Cynthia'nın kaşları çatılırken Terrance gülümsüyordu. "O adam için o küçük adaya mı taşınacaksın?" diye sordu.

"O adamın aşkı için oraya taşınacağım. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmedim ve bundan vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmem. Bu büyük bir hata olabilir ya da ihtiyacım olan her şey olabilir ama onu ne kadar sevdiğimden bu kadar korkmayı bırakana kadar bunu bilemeyeceğim." Cynthia'ya baktım. "Senin bir Kutupyıldızı'n vardı, değil mi?" dedim.

"Çocuklarım," diyerek kollarını kavuşturdu. "Seninki de o mu?"

"Hayır," dedim. "Ona olan sevgimi ve doğru şeyi yaptığıma dair kendime olan inancımı takip ediyorum. Yeterince güçlü olduğuma. Benim Kutupyıldızım bu." Çenemi dikleştirdim. "Ve eğer beni kovmak isterseniz savaşacağım. Bu ajans için çalışmayı bırakmak istemiyorum. İşimi seviyorum ve bir şeyi sevdiğinizde onu nasıl yürüteceğinizi de bulursunuz. Eğer bana görüldüğünüz kadar değer veriyorsanız o zaman bu işi yürütmeme yardımcı olursunuz." Titrek bir nefes verdim. "İşte benim durduğum yer burası. Sadece... Bilmeniz gerektiğini düşündüm."

İkisi de bana baktı ama zaman geçiyordu. Döndüm ve dışarı çıktım. Terrance bana yetiştiğinde neredeyse ofisime varmıştım.

"Faith, bekle."

Döndüm. "Özür dilerim, Terry. Bu muhtemelen ofis için uygun olandan daha kişiseldi ama yapmam gerekeni yapmak zorundayım."

"Ve ben bunun için buradayım." Başını salladı ve benim şaşkın

ifadem karşısında kükürediydi. "Sana herhangi bir isteğin olduğunda bana gelmeni söylemedim mi?"

"Gitmem senin için sorun değil mi?"

"Dediğin gibi bunu başarabiliriz." Başını eğdi. "Yine de iyi bir konuşmaydı. Kitap gibi."

Rahat bir nefes aldım. Tüm kabadayılığuma rağmen beni içimden edeceklerinden ölesiye korkuyordum. "Bir hiç uğruna olabilir." Serçe yutkundum. "Kısa bir yolculuk olabilir."

Gülümsemi. "Olmayadabilir. Ama gitmezsen bilemezsin, değil mi?" Elini uzatı ve dostça tokalaştık. "İyi şanslar. Seni burada ofiste görmeyi özleyeceğiz."

"Teşekkürler, Terry," dedim ve rahatlamayla bir kez daha iç geçirdim ki bu sadece on saniye sürdü.

Lihue'e olan uçak yolculuğum boyunca kendimden eminliğim dağıldı ve paniğe kapılmış, anlamsız binlerce düşünce huzurumu çalmak için etrafıma üşüştü.

Bu büyük bir adım. En büyüğü. Ne yapıyorum ben? Mabeçem dairemden uzak mı geçiyorum? Asher beni görmek istiyorduk mı? Peterson'umu Hawaii'ye getirebilir miyim?

"Affedersiniz." Yoldan geçen bir uçuş görevlisine sarıldım. "Double vodka martini alabilir miyim lütfen?"

Ama bana içkiyi uzattığında, planladığım gibi bir dikişle içip geri bırakmadım. Beynimin içi hamster çarkı paniği yaşamama rağmen daha derindeki şey gerçek, sağlam bir kalp taşı gibiydi. Bir Kuruppyıldızı.

Büyümenin zorluklardan geçtiğini ve gücün dirençle inşa edildiğini söylerlerdi. Seattle'da büyümüyordum. Kendi rahatlığım içinde durgunlaşıyor, beni yıpratıcı pırl pırl, pen şakrak, zorluklardan uzak bir varoluşun içinde yüzüyordum. Konfor alanımdan çıkmam ve büyümem gerekiyordu, zaten Kauai'ye geliş nedenim de buydu.

Ve bana Asher'i verdi.

O adamı tüm benliğimle sevdim. Adasını seviyordum çünkü orası onun evim dediği yerd. Benim için her şeyden vazgeçmeye

hazırdı. Ailesiyle, arkadaşlarıyla, iş arkadaşlarıyla birlikte olmak-
tan, hayatı boyunca aradığı ve küçük Kauai'de bulduğu memnu-
niyet ve huzurdan fedakarlık etmeye, hepsini takas etmeye hazırdı.
Ve bunu yapmasının tek nedeninin, benimleyken o huzurun bir
parçasını hissetmesi olduğunu ummak zorundaydım.

Kokteyl saatlerini, şehir sokaklarını ve alışveriş çılgınlıklarını
istediğimden daha çok onu sevmeyi ve onun tarafından seilmeyi
istiyordum. Asher'da kaybolmak ve kendimi ona teslim etmek de-
ğil, onunla *daha fazla* olmak istiyordum. Henüz bildiğimden *daha
fazla* kendim olmak. Çünkü benim de verecek bir şeylerim vardı.

Boynumdaki kuvars kolyeye dokundum ve kilometrelerce uza-
nan okyanusa gülümsedim. Sonsuz. Olasılıklar gibi. Hayat tek bir
şeyden ibaret değildi. Hatta tek bir yer bile değildi. Sınırsız bir
potansiyel ve keşfedilmeyi bekleyen deneyimlerdi. Seattle benim
için her zaman orada olacaktı ama Asher için hissettiklerim bir
daha karşıma çıkmayacaktı.

Gitmesine izin vermeyi reddettim.

26. Bölüm

Asher

Fırtına geldi.

Koyu, kalın bulutlar içeri girdi ve yağmur aralıksız yağdı. O öğleden sonra vardiyam bitince Momi'nin ve işe aldığım yatılı hemşirenin güvende olduğundan emin olmak için onu kontrol ettim. Momi'nin Hanalei'deki küçük evine gittim, Morgan ve Nalani'nin yaşadığı yerden çok uzakta değildi.

Yaşamış olduğu... Geçmiş zaman.

Bunu kendime sık sık hatırlatmam gerekiyordu. Beynim, kardeşimin şapşal gülümsemesini beklemeye, telefonda sesini duymaya, gülüşüne, aptalca şakalarına ve sevmiyormuş gibi yaptığım ama aslında tahmin edebileceğimden çok daha fazla ihtiyacım olan sarılmalarına bağlıydı.

“Kes şunu.”

Keder bugün aç bir kurt gibi yakınımnda dolaşıyordu. Her zaman beni gölgeliyor, dişlerini geçirmeye ve beni parçalara ayırmaya hazırlanıyordu.

Henüz değil.

Momi'nin bungalovuna giden yola girdim. Evin içi tamamen eski Hawaîi ahşabıydı ve ada sanatıyla doluydu. Koa ahşap heykeller, dokuma halılar, boncuklar ve Momi'nin ailesinin eski fotoğrafları. Artık hepsi ölmüştü. Kanseri onu alana kadar Nalani'yi tek başına büyüten kızı, Nalani'nin annesi de dahil. Momi kızıdan ve torunundan daha uzun yaşamıştı ve hâlâ buradaydı. Vazgeçmemişti.

Hemşire -Maryanne- beni kapıda karşıladı. Acil durum malzemelerini ve prosedürlerini gözden geçirdik. Sonra bana Momi'nin odasında uyumak üzere olduğunu ama beni görmek istediğini söyledi.

İçeri girdiğimde, "Aloha, Asher," dedi ama gözleri yağmurun camı kırıldığı penceredeydi. Don Ho eski bir pikapta *Güzel Kauai* hakkında şarkı söylüyordu. Momi bana döndü, kalçası kırıldığından beri zayıflamış ve daha da çelimsizleşmişti. Son zamanlarda biraz siyah olan uzun saçları artık tamamen beyazdı.

Keder size bunu yapar. Ruhunuzdan bir parça koparır.

"Gel. Otur."

Yatağının yanına bir sandalye çektim.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yaşlı," dedi. "Ve zamanım tükeniyor."

"Tanrım, böyle söyleme."

Kadın zayıfça alay etti. "Şu anda ölmüyorum, çocuğum ama söylenmesi gerekeni söyleyeceğim ki söylendiğinden emin olayım." Bana sert bir bakış fırlattı. "Faith, nerede?"

"Nerede olduğunu biliyorsun," dedim kısık bir sesle. "Onu buraya geri getiremem, Momi. Onu istemediği bir hayatı yaşamaya zorlayamam."

"Ne istediğini nereden biliyorsun? Ona sordun mu? Yoksa onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüğün için mi onu kendinden uzaklaştırdın?"

"Şehirde çiçek açıyor. Bana yüzlerce kez adanın çok küçük olduğunu söyledi." Ellerimi salladım. "Önemli değil. Chloe taşınmayı teklif etti, ben de kabul ettim."

Momi'nin gözleri parladı. Başını sallayarak, "*Ai, ke akua e ko-kua mai ia'u,*" diye mırıldandı.

"Kal konusunda yardıma ihtiyacım var ve belki..."

Momi, "Belki ona da Faith'e âşık olduğun gibi âşık mı olursun?" diye homurdandı. "Bir de akıllı olanın sen olduğunu sanıyorsun."

* Hawaii dilinde "*Tanrım, bana yardım et.*" (ç.n.)

Gözlerimi ovuşturdum. “Geçen gün işletme müdürümle bir toplantı yaptım. *Ada Hatıraları* kapanmak zorunda. Burayı yönetemem ve birini işe alsam bile hepsi Morgan’dı. Onun fotoğrafları...” Boğazımı temizledim. “Üstelik evleri yıkılacak ve bunu Kal’a söylemek zorunda kaldım ve her şey...”

“Çok mu fazla? Ah, oğlum.” Momi elimi okşadı. “Keşke yüklerini taşımaya yardım edebilecek kadar güçlü olsaydım ama içimden bir ses bana izin vermeyeceğini söylüyor. Yapabileceğim tek şey sana sözlerimizi söylemek. Dinlemen istiyorum.”

“Sözlerimiz mi?”

“Benim ve Morgan’ın.”

“Ne demek istiyorsun?”

Momi penceredeki yağmura döndü. Rasgele şekillerde akan derelere.

“Benim kadar yaşlı olduğunda, bazı şeyleri fark edersin. İşaretleri. Tesadüfleri. Ve büyük bir kayıp olduğunda, o zaman da onları fark edersin. Düşündüğün kadar yalnız olmadığını bilmeni sağlayan küçük hediyeler.” Bana döndü. “İşaretler tesadüflerle aynı şey değildir, her ne kadar alaycılar böyle söylese de. Ama bir işaret, sadece bir tesadüften daha farklı hissettirir. Onu ruhunun derinliklerinde hissedersin. Bazen bir balina ufukta sadece bir balınadır. Bazen de değildir. Bazen balina tam da görmen gereken anda gelir ve seni rahatlatır.”

Çoğunlukla saygılı olmak için başımı salladım ama adaların başka her yerden farklı bir enerjisi olduğunu da inkâr etmedim. Okyanus, orman ve büyük kanyon... Hepsinin sadece var olarak bile sunacakları çok fazla şey vardı.

“Morgan’ın en başından beri Faith’le birlikte olmanı istemesi sana da garip gelmiyor mu?” dedi Momi.

Bir an düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim. Bileği burkulan güzel turistten ilk bahsettiğim andan itibaren bizden bir şeyler koparmaya kararlı görünüyordu.

Momi düşüncelerimi okuyarak başını salladı.

“Nalani’mle çok muduydu ve senin de bu mutluluğa sahip

olmanı istiyordu. Görünüşe göre acilen. Morgan'ın seni Faith'e doğru teşvik etmesinin bir işaret olduğunu hissediyorum. Sanki bir şekilde, çok yakında seni yakalayacak birine ihtiyacın olacağını biliyordu."

"Ben böyle şeylere inanmam, Momi," dedim boğazım düğümlenerek. "Başına ne geleceğini bilmiyordu."

"Yüzeyde değil, hayır. Günlük bilincinde değil. Ama belki de derinlerde bir yerde, hatırlayamadığımız bir yerde, o kadar da gizli olmayan sırlar vardır." Şüpheli ifademe gülümsedi. "Bunlar deli ve yaşlı bir kadının düşünceleri olsa bile seni elinden geldiğince korumaya çalıştığını düşünmek bana huzur veriyor. Ve sana huzur veren şeyi yapmak en önemli şey değil mi?" Elimi tutmak için uzandı, bakışları niyetliydi. "Onu sevmek, Asher. Bu sana huzur getirmedi mi?"

Ona artık çok geç olduğunu söylemeliydim. Ona söylediğim korkunç şeyleri...

Faith... Onu incittim. Onu suçladım. Ama Momi gerçeği hak ediyordu. Belki ben de hak ediyordum.

"Evet. Öyle oldu."

"Al bakalım." Gülümsedi ve elimi okşadı. "Şimdi git. Benim biraz kestirmem gerekiyor ve senin de yapacak işlerin var."

Yanağını öptüm, ona duyduğum sıcak minnettarlık, soğuk acının bir kısmını bastırıp sonra geri çekilmesini sağladı ve geride biraz umut bıraktı.

"Fırtına kötü olacak," dedim. "Bizimle yaşamak istemediğine emin misin? Teklifim hâlâ geçerli."

Başını iki yana sallayıp, "Burası benim evim," dedi. "Birlikte birkaç fırtınadan daha fazlasını atlattık. Senin inşa etmen gereken kendi evin var." Bana sert bir bakış attı. "Ve bence oraya kimin ait olup kimin olmadığını biliyorsun."

Evime vardığımda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve gökyüzü siyaha dönüyordu. İçeri girdiğimde Chloe beni karşılamaya koştu.

“Dışarısı gittikçe kötüleşiyor,” dedi. “Sen iyi misin?”

“İyiyim. Kal nerede?”

“Üst katta. Akşam yemeğini yedi ve odasında oynuyor. Fırtınanın onu rahatsız etmediğini söylüyor ama emin değilim. Nasıl olduğunu söylemek zor. Son zamanlarda çok sessiz. Her zamankinden daha fazla.”

Başımı salladım ve bana çok yakın duran Chloe'den uzaklaştım. Buraya taşınalı iki hafta olmuştu ve şimdi on dört günün çok uzun olduğunu biliyordum. Bu yanılttı. O ve ben... Hepsi yanılttı ve asla doğru olamayacaktık. Asla eve dönmek istediğim kişi olmayacaktı ve ona bir şansımız olduğuna dair umut verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

“Chloe, konuşmamız gerek,” diye başladım ve sonra bakışlarım mutfak tezgâhının üzerindeki büyük zarfın üzerine düştü. “Nedir bu?”

“Bu, bugün sana geldi,” dedi beni mutfağa kadar takip ederek. “İşletme müdüründen. Sanırım bunlar fotoğraf.”

Bir şey söylemeden, ağır ve sert zarfı alıp kanepeye oturdum. Yırtarak açtığımda fotoğraflar kahve sehпасının üzerine döküldü. Morgan'ın fotoğrafları. Al Harris'tan gelen bir notta bunların kişisel fotoğraf makinesindeki son rulo olduğu yazıyordu.

Titreyen ellerimle, hiçbirine bir dakikadan daha uzun süre bakmadan onları karıştırdım. Nalani ve Kal'ın evlerinde güldükleri ya da aptallaştıkları fotoğraflar. Güneş okyanusa batarken, onların verandasında akşam yemeği yerken. Momi ve onun sessiz, bilgili gülümsemesi. Ve onların masasında oturan Faith ve ben. Gülüyordu -dolu ve gerçek- ve o kadar güzeldi ki göğsüm daraldı. Ve ben de ona gülümsüyordum, sadece onu görüyordum çünkü o anda bile tüm dünyam haline gelmişti.

Chloe'nin havada asılı kaldığını hissettim.

“Çok güzel fotoğraflar,” dedi. “Morgan'ın mı?”

Başımı salladım ve keder göğsüme jilet gibi keskin dişlerini geçirdi.

“Onun. Bu yüzden içinde değil. Tek bir lanet resimde bile yok.”

Korkunç bir hıçkırık, etrafımı demir bir bant gibi sararken eğildim, bir elimle gözlerimi kapadım. Chloe yanıma oturduğunda kanepe çöktü. Elleri üzerimdeydi, kolumu sarıyordu. Dokunuşu beni uçurumun kenarından döndürdü çünkü yanında dağılabileceğim kişi o değildi. Her nasılsa yanağını omzuma yasladığında tüm duygularımı yutkunarak geri çektim. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Muhtemelen kaşlarım Faith'in benimle her zaman dalga geçtiği gibi çatılmıştı.

"Chloe..."

"Buradayım," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Ben buradayım."

Çenesi yukarı kalkıp gözleri dudaklarıma kaydı ve sonra eğildi.

Gözlerim öfkeyle parlayarak koltuktan kalktım. Dışarıdaki fırtına gibi öfkelenmek isteyen duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak, nefes alıp verirken geri çekildi.

"Özür dilerim," dedim. "Ama bunu yapamam. Yapamazsın. Senden asla buraya taşınmanı istememeliydim. Bu yanlıştı ve özür dilerim."

Şaşkın bir öfke yüz hatlarına yayıldı. Kollarını kavuşturarak koltuktan kalktı.

"Anlıyorum. Kal konusunda yardımına ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Her şeyi tek başına halledemeyeceğini düşündüm. Sana *yardım* ettiğimi sanıyordum."

"Eskiden öyleydin. Öylesin. Ama bu şekilde değil."

Faith'in bir fotoğrafını göstererek, "Onu seviyorsun," dedi. "Evet, seviyorum," dedim. "Ona âşığım ve o-"

"Burada değil," diye tersledi Chloe. Sesi çatallaştı ve gözleri yaşlarla doldu. "Sen yas tutuyorsun, acı çekiyorsun ve o burada değil. Ama ben buradayım, Asher. Buradayım ve daha da kötüsü..." Çenesi titredi. "Her zaman öyleydim. Her zaman."

Başım öne eğildi. Çok aptalca davranmıştım. Çok dikkatsizdim.

"Üzgünüm, Chloe. Üzgünüm. Ama benden olmamı istediğin şey olamam. Yaptığın her şey için minnettarım ama... Bozduğum şeyi düzeltmek zorundayım."

“Peki, ya Kal? Birdenbire yardım almadan onu idare edebilecek misin?”

“Ne yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım.”

Şimşek çaktı ve birkaç saniye sonra gök gürleyerek evi salladı.

“Ben giderim,” dedi Chloe.

“İmkânı yok. Şimdi olmaz. Bu fırtınada olmaz. Kal’ı kontrol edeyim, daha sonra daha fazla konuşuruz ve sadece... Bana bir dakika ver, tamam mı?”

İsteksizce başını salladı ve kazağının içine daha da gömüldü.

“Elbette. Tamam.”

“Teşekkür ederim.”

Merdivenlerden ikinci kata çıktım ve Kaleo’nun kapısını çaldım. Cevap yoktu.

“Hey, Kal?” Kapıyı araladım. “Dışarıda işler iyice sarpa sarmaya başladı. İyi misin?”

Kapıyı sonuna kadar açtım. Yatağı boştu. Masanın önündeki sandalye boştu. Oda boştu ama pencere açıktı ve Kal gitmişti.

Faith

Seattle’da çok yağmur görmüştüm ama tropikal fırtına tamamen bambaşka bir canavardı.

Lihue Havaalanı’ndaki araba kiralama görevlisi, özellikle hava durumuna alışık olmayan biri olarak beni araba kullanmaktan vazgeçirmeye çalıştı ancak onu ikna etmek için hatırı sayılır cazibemi kullandım ve yola çıktım.

“Çünkü bir deliye göre hatırı sayılır bir cazibem var.”

Asher’in beni gördüğünde nasıl tepki vereceğini merak etmekten sinirlerim zaten gerilmişti. Elim ayağım titreyerek arabayı sürdüm. Gençken bize öğrettikleri gibi yağmurla kayganlaşan otodan cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde Anini Plajı’na gittim.

Ki bu çok fazla değildi.

Yağmur, sanki biri ön cama kovalar dolusu su atıyormuş gibi vuruyordu. Sileceklerim zar zor yetişiyordu.

“İnsanların aşk için yaptıkları çılgınca şeyler,” diye mırıldandım. GPS'im bana Anini Beach Drive'in hemen ileride olduğunu söylediğinde rahatlamıştım ve neredeyse ağlayabilirdim.

Yine de selin içinden geçerken az kalsın dönüşü kaçırıyordum. Ama saatte yaklaşık sekiz mil hızla gidiyordum ve yolu buldum. Neyse ki arkamda kimse yoktu çünkü başka hiç kimse bu karmaşanın içinde olacak kadar aptal değildi.

Arabayı özel yol boyunca Asher'in büyük evine doğru sürüp park ettim, ışıkların yandığını görünce rahatladım. Seattle'dan sadece küçük bir bavulla ve yağmurluksuz çıktığım için kot pantolon ve kazakla aceleyle ön kapıya gittim. Anında sınısıklam olmuşum.

“İşte bu kadar. Hayatımın geri kalanı şimdi başlıyor,” diyerek, bir nefes alıp kapıyı çaldım.

Ayak sesleri yaklaştı ve sinirlerim yarı endişe, yarı heyecana dönüştü. Ne olursa olsun Asher'ı görecektim. Beni tekrar fırtınanın içine atsa bile ona bir kez daha onu sevdiğimi söyleyebilirdim ve ben-

Chloe Barnes kapıyı açtı.

Birbirimize baktık. O da beni görünce benim onu gördüğüm kadar dehşete düşmüş görünüyordu. Arkasına baktı ve ben içeriye göremeyeyim, kimse de dışarıyı göremesin diye kapıyı kapadı.

Boğulmuş bir fare gibi görünüyorsa da gururumu toparlayarak, “Chloe,” dedim sertçe. “Burada ne yapıyorsun?”

Kollarını kavuşturup çenesini yukarı kaldırdı.

“Ben burada yaşıyorum.”

“Sen... Burada yaşıyorsun.”

“Asher'la, evet.”

“Ah,” dedim ve gökyüzünde şimşekler çaktı. Ya da belki de kalbim tam ortasından çatırdıyordu. “Tamam.”

İşte bu kadar.

Rahatlamanın beni bulmasını bekledim. Seattle'dan vazgeçmek zorunda kalmayacaktım. Kozmopolit bir yaşamı, okyanusun ortasında sonsuz bir yeşillik manzarasıyla takas etmek zorunda kalmayacaktım.

Ama hiç gelmedi.

Uyuşukluk üzerime çöktü, beni düşünce ve duygulardan arındırdı, geriye sadece acıdan olabildiğince çabuk kaçma içgüdüğü kaldı.

Dalgınca başımı salladım.

“Doğru. Pekâlâ. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Sonra döndüm ve arabama doğru yürüdüm, yağmur beni iliklerime kadar ıslatıyordu. Beni alıp götürmesini diledim.

Asher

Merdivenlerden gürleyerek indim, kalbim acıyla çarpıyordu.

“Kal? Kal, neredesin dostum?”

Ama içten içe burada olmadığını biliyordum.

Çünkü eve gitti.

Chloe'nin ön kapıyı kapadığını görmek için aceleyle tam zamanında oturma odasına gittim.

“Kal'ı görüyor musun? Orada mı?”

“Ne, hayır...”

Onu itip geçtim ve kapıyı açtım.

“Kim var orada?”

Chloe sesi titreyerek, “Kimse yok,” dedi. “Kal odasında değil mi?” Karanlık ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Gözlerimi kısarak baktım. Bir şimşegin ışığında Faith'i gördüm. Bir an için beynimin sonunda çatladığını sandım ama altın sarısı saçları ve yağmurun altındaki güzelliğiyle oydu.

Zaten saniyede binlerce duygu bombardımanı altında olduğum için ağlayabilirdim. Haftalardır ilk kez acı dışında bir şey his-

sediyordum. Rahatlama. Sanki kuşatılmış kalbim sonunda rahat bir nefes alacaktı.

Kal'ı kaybedersem olmaz.

Chloe'ye dönüp, "Onu böyle bir gecenin içine mi gönderdin?" dedim.

Kekeledi ama ben çoktan kapıdaki acil durum çantamdan bir el feneri kapmıştım. Çağrılarda kullandığım ses tonuyla, "Kal'ın geri gelme ihtimaline karşı burada kal," diye emrettim. Sıfır itaatsizliği tolere eden bir ses tonuydu bu.

Chloe hızla başını salladı ve ben de tufanın içine doğru koştum. Faith arabasına binmek üzereydi.

"Faith!"

Yağmurdan sırlıslıkla olmuş, saçları yanaklarına yapışmış olsa da dünyada ondan daha güzel bir şey ve kimse yoktu. Donup kaldı ve bana baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sonra tekrar kayboldu.

"Asher..."

Onu yakalamak, ona sarılmak, affetmesi için yalvarmak istedim.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim. "Kal kayıp. Sanırım evine geri döndü. Hanalei'e." Göğsüm ağnyordu. "Eve gitmek istiyordu."

Faith'in eli kalbine gitti.

"Ah, Tanrım. Tamam. Neye ihtiyacın var?"

"Buradan Princeville golf sahasına giden bir patika var. Muhtemelen onu kullanmıştır. Yolu biliyordur. Oradan gideceğim ve bakalım ona yetişebilecek miyim? Eve doğru sürmeni istiyorum. İçeri girmesine izin veremezsin. Bu çok tehlikeli."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama sorularla vakit kaybetmedi.

"Tamam. Onu aldığım anda seni ararım."

Aldığım anda. Alırsam değil.

Başarısız olduğum ve Kal'ı da kaybedeceğim korkusu kısa bir süreliğine üzerimdeki hâkimiyetini gevşetti ancak Faith'i tehlikeye attığım için hızla geri geldi.

“Faith. *Dikkatli ol.*”

Faith bana en küçük, kemerli gülümsemesini gönderdi. “Sen de itfaiyeci,” dedi imalı bir halde. “*Sen de öyle.*”

Sonra arabasına atladı ve ben de koşmaya başladım.

Faith

Morgan ve Nalani’nin evine doğru cesaret edebildiğim kadar hızlı sürdüm. Yağmur hafiflemeye başlamıştı. Kovayla dökülmek yerine iri damlalar halinde yağıyordu. Araba yollarına girdiğimde ön kapıyı ve verandayı kapatan sarı uyarı şeridini görünce kalbim sıkıştı. Pencereilerin üzerine ahşap kalaslar çakılmıştı.

“Tanrım, bu aile başka ne yaşayabilir?”

Farlarım evin önüne sarı ışıklar saçarak yanaştı ve mavi bir gömlek gözüme çarptı. Kal tırmanıyordu.

Ön verandanın altında. En sevdiği saklanma yeri. İçimi bir rahatlama kapladı ama tahtalarla çevrili ev tehlike çılgınlıkları atıyordu.

Farları açık bıraktım ve Asher’a hızlı bir mesaj attım.

O burada. Verandanın altında.

Sonra arabadan çıkıp ayakkabılarımı emen toprağın üzerinde ilerledim.

İroniye gülümseyerek, “Çamurdan nefret ederim,” diye mırıldandım. “Sen ve ben böyle tanıştık, Kauai. Beni test mi ediyorsun? Yine mi?”

Ellerimle dizlerimin üzerine çöktüm ve tahta çıtaların altından karanlık oyuğa baktım. Küçük çocuğun dış hatlarını zar zor seçebiliyordum.

“Kal?”

“Merhaba, Faith,” dedi donuk bir sesle. “Burada ne yapıyorsun?”

“Bu gerçekten uzun bir hikâye. Neden dışarı çıkmıyorsun ve sana her şeyi anlatmıyorum?”

“Hayır.”

“Oranın altının pek de güvenli olmadığını duydum. Dışarı gel ve-”

“Hayır.”

İç çekerek yağmurdan keçeleşmiş saçlarımı yüzümden geriye ittim.

“Tamam, seninle oturabilir miyim? Ama sadece bir dakikalığına.”

“Sanırım.”

“Harika.”

Karnımın üzerine çöktüm ve çamurda sürünerek Tanrı bilir kaç örümcek, solucan ve diğer iğrenç şeylere ev sahipliği yapan verandanın altına girdim. Eve daha yakın bir yerde daha fazla alan vardı ve dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını sımsıkı sarmış oturan Kal’ın yanına kambur bir şekilde oturabildim. Her yer inliyor, fırtınaya karşı sallanıyor ve sundurma çıtalarının arasından su akıyordu.

“Burada küçük, rahat bir yerimiz var,” dedim ve gülümsemeye çalıştım. “Dışarıda olmak için oldukça körü bir fırtına, sence de öyle değil mi?”

Kısık bir sesle, “Eve gitmek istiyordum,” dedi. “Ama yapamam.”

“Biliyorum,” dedim. Çok şey kaybetmiş bu küçük çocuk için kalbim parçalanıyordu. “Ama bu ev artık güvenli değil, değil mi?”

Başını salladı.

“Çamur kaymaları yüzünden burayı yıkacaklar.”

Evin her an dağdan aşağı yuvarlanabileceği fikri nabzımı hızlandırdı.

Kal’a, “Tüm bunların senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum,” dedim. “Ama artık yeni bir evin olacak. Amcanla birlikte-”

“Asher amca benimle ne yapacağını bilmiyor. Bayan Barnes’a anlatırken duydum. Her şeyi idare edemiyormuş. Çok zor olduğunu söyledi.”

“Annen ve baban olmadan olmayı kastetti,” dedim nazikçe. “Zor olan da bu, Kal. En zoru.”

Başını salladı. “Evet, öyle.” Yaşlarla dolan gözleri loşlukta parlıyorlardı. “Onun için bu kadar zor olmasını istemiyorum. Ya çok yorulur ve artık beni istemezse?”

“Ah, tatlım.” Kolumu ona doladım. “Asher *asla* seni istemezlik yapmaz. Asla.”

“Hiç uyumuyor ve çok çalışması gerekiyor.”

Benim itfaiyem.

“Onun için de zor,” dedim. “Baban, Asher’in kardeşiymiş ve onu çok severdi. Ama o da seni çok seviyor. Bunu hissetmiyor musun?”

Kal bir an düşünüp başını salladı. “Evet, hissediyorum,” dedi. “Annemle babam gibi hissettiriyor.”

Yüzünü kollarına gömdü ve küçük bedeni hıçkırıklarla sarsıldı. Onu kendime çektim ve gözyaşlarım yağmur suyuna karıştı. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu konuda iyi değildim. Daha önce hiç bu kadar acı dolu, en ufak bir yanlış kelimenin her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getirebileceği bir durumda bulunmamıştım.

Bir an için gözlerimi kapadım ve düşünmeyi bıraktım. Nefes alıp fırtınayı ve gıcırdayan evi duymamazlıktan gelerek ona sadece gerçeği söyledim.

Kal’la verandanın altında, çamurlu pisliğin içinde otururken, “Çok fazla değişiklik var, değil mi?” dedim. Başını salladı. “Değişim zordur. Ve korkutucu. Ama sen cesursun, Kal. Sen tanıdığım en cesur çocuklardan birisin.”

“Cesur hissetmiyorum. Korkmuş hissediyorum.”

“Bu da anlaşmanın bir parçası. Korkarsın ama yine de zor olanı yaparsın. Cesur olmak böyle bir şeydir. Sana bir şey daha söyleyeceğim ve sonra gerçekten buradan gitmeliyiz, tamam mı?”

“Tamam.”

“Senin ona ihtiyacın olduğu kadar Asher amcanın da sana ihtiyacı var.”

Çamur ve gözyaşıyla lekelenmiş yüzünü kaldırdı.

“Öyle mi?”

“Kesinlikle,” diyerek başımı salladım. “Kendisi dışında herkesle ilgilendiği için sürekli yorgun. Ama belki siz birbirinizle ilgilerseniz tekrar iyi olursunuz.”

“Sen de onunla ilgilenecek misin?”

Yutkundum.

“Bilmiyorum. Chloe... Bayan Barnes onunla ilgileniyor gibi görünüyor.”

“Artık değil,” dedi Kal. “Bu gece Asher amca ona gitmesi gerektiğini söyledi. Bunun bir hata olduğunu söyledi.”

Yüzümü önüme doğru çevirdim.

“Ah.”

Nihayet dinmeye başlayan yağmurdan ayak sesleri geliyordu. Bir el feneri ışığı üzerimizden geçti.

Asher, “Kal? Faith?” diye seslendi. Sesi korkudan ve yorgunluktan titriyordu.

“Buradayız!” diyerek Kal’a baktım. “Artık eve gidebilir miyiz?”

Bir an düşündü ve sonra başını salladı.

“Sanırım evet.”

“Aferin, oğlum. Sen benim kahramanımsın.”

“Ben mi? Ben sadece Ash amca gibi itfaiyecilerin kahraman olabileceğini sanırdım.”

Gözyaşları tekrar tehdit etmeye başladı ama onları geri ittim.

“Öyleler. O da öyle. Ama cesur küçük çocuklar da kahraman olabilir. Yüzde yüz.”

Her şeyini kaybedip yoluna devam eden cesur küçük çocuklar.

Kal gülümsedi ve burnunu sildi.

“Bunu sevdim.”

Verandanın altından sürünerek çıktı ve ben de onu takip ettim. Asher bizi bekliyordu, sıırıslıklam ve bitkin bir haldeydi ama yüzünde rahatlama ifadesi vardı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi ve el feneri elinden düşerek çamura saplandı. Kal ona doğru koşarak küçük kollarını boynuna

doladı. Asher da kollarını çocuğa doladı, hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. İkisi de sonunda fırtınanın üzerlerinden geçmesine izin verdi.

Tatlı küçük çocuğu ve itfaiyecimi izlerken gözlerim dolu doluydu. Keder ve sevgiyle aynı anda sarsılsam da gülümseyerek geri çekildim.

Çünkü sonuçta ikisi de aynı şeydi.

Düzenleme
Ny.ozlem

27. Bölüm

Faith

Bizi eve geri götürdüm ve Asher, Chloe'yle sessiz bir konuşma yaparken mutfakta bekledim. Yağmur durmuştu ve Chloe uzakta yaşamıyordu, bu yüzden gitmesine izin vermenin yeterince güvenli olduğunu düşündü. Zaten kalacağını sanmıyordum. İçeri girdiğimizde bize bakışı her şeyi anlatıyordu. Onun için üzıldüm. Asher Mackey'i sevmekten ve onun seni sevmemesinden daha büyük bir işkence düşünemiyordum.

Asher, Kal'ı banyo yaptırıp, yatırmak için yukarı çıkarırken, ben de alt kattaki duştan yararlanarak üzerimdeki tüm soğuk yağmur ve çamuru yıkadım. Verandanın altındaki küçük gezintim sayesinde tepeden tırnağa çamurla kaplıydım.

Sonra bir havluya sarındım ve Asher'in pijama pantolonu ve atletle beklediği oturma odasına gittim. O da yeni duş almıştı, saçları hâlâ nemliydi. Beni ve neredeyse çıplaklığımı görünce gözleri büyüdü. Kanepenin kolçağına oturdum, avuçlarım iki yanımda, sanki kendimi ona karşı destekliyordum.

"Faith..."

Başımı sallayıp, "Sonra," dedim. Sesim, kalbim yüzlerce farklı duyguyla dolup taşarken kalınlaşmıştı. Yalnızca biri diğerlerinden daha güçlüydü. Ona karşı duyduğum saf, katıksız bir aşk.

Asher ne demek istediğimi anladığında gözleri karardı. sesi Boğuk bir sesle, "Ona dokunmadım," dedi.

"Biliyorum," dedim ve biraz geriye yaslanıp bacaklarımı ayırdım. "Buraya gel ve ellerini üzerime koy."

Çünkü onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu, tüm acılarını ve yaptıklarının nedenlerini yeniden anlatmak zorunda kalmak değildi. Daha sonra konuşmak için yeterince zamanımız olacaktı. Şu an rahatlamaya ihtiyacı vardı. Kal'la birlikte yağmurun altındayken kendini bırakmıştı ama ben ona başka türlü bir rahatlama sağlayacak ve bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını gösterecektim.

Artık yalnız değildi.

Asher bana doğru bir adım attı ve sonra tam önüme gelinceye kadar bir adım daha attı. Kalbim delicesine çarpıyordu ama aynı zamanda sakinleştiğimi de hissediyordum. Huzurluydum.

Ellerini yüzüme doğru kaldırdı, beni saygıyla tutuyordu. Ama bunun için de zaman yoktu.

Ellerini omuzlarıma, havlunun kenarına kadar indirdim. Yutkunuşunu izledim, âdemelması hareket etti ve sonra nefesini içine çekip bir eliyle havlunun kıvrımını kavradı. Tek hamleyle çekip ayırdı ve havlu açıldı.

Asher'ın gözleri tekrar parladı ve bir saniye sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi, nefesimi kesecek kadar güçlü bir ihtiyaçla beni öpüyordu. Buna dayanabilirdim. Bunu ben de istiyordum. Vermek zorunda olduğu her şeyi istiyordum, bu yüzden onu kalçalarından tuttum ve kendime çektim. Ereksiyonu pazen pijama pantolonuna doğru gerildi ve çıplaklığıma sürtündü. Homurdanarak beni daha sert öptü. Isırıp yalayan derin öpücüklerine ben de aynı şekilde karşılık verdim. Onu hırpalıyordum. Haftalardır içimde kaynayan ihtiyaç ve istek bir anda ortaya dökülmüş, bizi çılgına çevirmişti. Birbirimizi bütünüyle tükettik.

Ben pantolonunun belini çekiştirirken o da ellerini göğüslerimle doldurdu. Uzanıp elimi onun kocaman ve sert aletinin etrafına sardım. Ama aramızda çok fazla giysi vardı.

“Çıkar şunu,” diye nefes aldım.

Tişörtünü çıkaracak kadar uzun bir süre beni serbest bıraktı. Çıkarır çıkarmaz ağzım onun tenindeydi. Düşün verdiği sıcaklık

ve sert karın kasları, sert göğüs kasları, beni arzuladığı için kalbinin sert çarpışı...

Pantolonunu çıkardı ve beni kaldırarak kanepenin önüne yattı. Onun üzerimdeki ağırlığı... Bunun nasıl bir his olduğunu asla unutmak istemiyordum. Bu dokunuşlarının, öpücüklerinin sıcaklığı, vücudunun benimkinin üzerinde hareket etmesinin gücü olmadan asla var olmak istemiyordum. Yarı hıçkırık, yarı saf ihtiyaç hırıltısı gibi bir ses çıkararak kolay bir hamleyle içime girdi.

“Faith...” diye boynuma doğru soludu.

Ona sarıldım. Kollarım geniş omuzlarına dolanırken bana daha iyi ulaşmak için bacaklarımı birkaç santim daha açtı. Daha derine. Ben çoktan delirmiş ve orgazmın eşiğine gelmişim. Birkaç ateşli hamle yetmişti ve tatmin duygusu üzerime çöktü.

Asher içimde titreyen zevki hissedip kalçamı kavradı. Sertçe içime girip yavaşça dışarı çıkıyordu. Birkaç dakika sonra artçı sarsıntılar hâlâ uzuvlarımda devam ederken oturur pozisyona gelene kadar onun duvar gibi sert göğsünü ittim. Sonra da ona sarıldım. Aramıza uzanarak, aletini kavrayıp tekrar içime yönlendirdim.

Bana bir bakış attı, iliklerine kadar bitkindi ama hâlâ savaşıyordu. Gözleri karanlık bir güzelliğe sahipti ve bana duyduğu sevgiyle doluydu. Aynı zamanda acı içinde yüzüyordu. Hayatımın geri kalanında, bu geceden başlayarak ondan alabildiğim kadarını alacağıma sessizce yemin ettim.

Üstünde kıvranıp kalçalarımı döndürdüm. Kulağına ateşli bir şekilde, “Ver onu bana,” diye fısıldadım. “Bana her şeyini ver.”

Yüzünü boynuma bastırırken kalçalarımı sıkıca kavradığını hissettirdi. Ne demek istediğimi anlamıştı. Ona daha sert binmeye başladım ve o da vücudumu kullanarak beni üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi.

“Evet,” diye nefes aldım. “Aynen böyle.”

Dudaklarını ısırarak, emen sert bir öpücükle öpmek için eğildiğimde çenesi gerildi ve gözleri karardı. Ağzımın içinde homurdandı ve sonra başka bir orgazmın anılığı, onun acımasız darbeleriyle

birlikte içimde patladı. Uyarılmanın ıslak sesleri, birbirine dola-
nan vücutlarımızın kokusu, paylaştığımız nefeslerin sıcaklığı bir
hezeyan yarattı. Asla uyanmak istemediğim ateşli bir rüya gibiydi.

“Evet, Asher,” dedim. Onun yakın olduğunu, vücudunun ge-
rildiğini hissediyordum.

Onu yoğun bir aciliyetle sürerken bana karşı göğsünün de-
rinliklerinden bir ses çıkardı ama orgazmını zapt edemedi. Bo-
şalırken boğazından acı dolu bir homurtu çıktı. Kendini içime
boşalttı. Yüzüne bir rahatlama maskesi yerleşmişti. Parmakları
kalçalarımıdaydı ve beni kendine doğru tutuyordu. Orgazmının
etkisinin onun vücudundan bana geçtiğini hissediyordum. Sonra
kanepeye geri çöktü. Kalçalarımı döndürmeye devam ederek her
son damlanın benim olmasını sağladım. Ancak tükendiğinden
emin olduğumda kendimi ona doğru bıraktım. Terli alnım onun-
kine değiyordu ve ikimiz de zor nefes alıyorduk. Kollarını etrafıma
dolayıp beni öpmek için çenesini kaldırdı ve yanağıma yapışan saç
tellerini geriye itti.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Artık pek bir şey bilmiyorum
ama şunu biliyorum. Benden geriye ne kaldıysa senindir.”

“Seni seviyorum,” dedim hâlâ küçük küçük öptüğüm dudak-
larına karşı. Onun gözyaşlarıyla benimkiler birbirine karışıyordu.
“Bir daha asla senden uzaklaşmayacağım.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri güzel bakıyor, karanlıkta
parlıyordu.

“Ve hayatım üzerine yemin ederim ki sana asla bunu yapman
için bir sebep vermeyeceğim.”

Ertesi sabah Asher’ın kollarında erkenden uyandım. Yeniden
birlikte olmaya devam etmek için taşındığımız yatağındaydım.

*Artık daha sessiz olmalıyız. Düşünmemiz gereken bir çocuğumuz
var.*

Bir kahkahayı bastırdım. Hayatım uzun zamandır duraksamış-
tı ama şimdi aniden ileri atılıyordu. Yine de her şey mükemmel bir
şekilde doğruydı. Tam olarak olması gerektiği gibiydi.

Yataktan kayarak çıktım. İç çamaşırımı ve Asher'ın tişörtlerinden birini giydim. Dışarıya, arka bahçeden sahile inen kısa patikadan ilerlediğimde ev sessiz ve sakindi. Fırtına dinmiş ve güneş bulutların arkasından kendini göstermeye başlamıştı. Havlu getirmeyi unutmuştum ama önemli değildi. Kendimi nemli kumların üzerine atıp okyanusla birlikte oturdum.

Ellerimin üzerine yaslandım. Kum tanelerine bastırıyordum ve hayal gücümünden kaynaklanıyor olsa da adanın enerjisinin altımda uğuldadığını hissediyor gibiydim. Belki de beni karşılıyordu. Beni test etmiş ve layık bulmuştu. Su nazik dalgalar halinde gelip gidiyor, bir özür diler gibi ayak bileklerimi yıkıyordu.

“Ben de sana *Tanrı'nın cezası*, dediğim için özür dilerim,” diyerek güldüm. “Ve şimdi bir adayla konuşuyorum.”

Ama barıştık ve ben ufku seyrederek orada oturdum. Sonsuz maviliği... Derin bir nefes alıp havadaki deniz tuzunu tattım ve çarpan dalgaları dinledim. Sonra da ayak seslerini.

Asher yanıma oturdu, üzerinde tişörtü ve uzun bir şort vardı. Kaşlarının arasına o sevimli çatıklık geri gelmiş ve gözleri ağırlaşmıştı.

“Aklında bir şey mi var?” diye nazikçe sordum.

“Faith, özür dilerim.”

Dirseğini dürttüm.

“Dün geceki tüm o seksin kırgınlık olmadığımı göstermek için olduğuna eminim.”

Gülümsemedi.

“Yine de söylemem gerekiyor.”

Suya bakıp, uzun süre hiçbir şey söylemeden düşüncelere daldı. Ama içinde bir rahatlama hissedebiliyordum. Dün gece Kal'la birlikte, o fırtınanın içinde kederinin en kötü kısmından arınmıştı ve geriye kalan şey neredeyse güzeldi. Fırtına bulutlarını yaran bir güneş gibi. Ağır grinin içinden geçen altın ışıkların her biri diğerini daha da güzelleştiriyordu.

“Morgan'ı özledim. Kardeşimi özlüyorum.”

“Biliyorum,” dedim usulca. Kalbim bu basit bildirim karşısında sızlıyordu.

“Asher her zaman Morgan’la ilgilenirdi. Tüm hayatımız boyunca. Onu güvende tutmanın hayatımın görevi olduğunu düşünürdüm. O da her zaman ona göz kulak olduğumu ve onu koruduğumu söylerdi. Bunun için bana *teşekkür ederdi* ki bu saçmalık çünkü gerçek bunun tam tersiydi.” Asher’ın sesi kalınlaştı ve gözlerinde yaşlar birikti. “Benimle ilgilenen *oydu*. Beni en kötü içgüdülerimden korudu. İçimi yiyip bitiren öfkeden. Öfkemi onun için doğru olanı yapmaya yönlendirdim çünkü o aramızdaki en iyisiydi. Sadece var olarak beni kurtardı. Sonra kalkıp beni terk etti ve ben kayboldum.”

Hiçbir şey söylemedim ama gözlerini omzuna silip, kendini toparlarken Asher’la birlikte oturdum.

Bana döndü.

“Kendimi kaybetmişim. Seni uzaklaştırıp korkunç şeyler söyledikten sonra Chloe’yi eve getirdim ve ben... Ne yaptığımı bilmiyordum.”

“Ben de öyle. Sanki burada bir tsunami varmış gibiydi,” dedim göğsüme vurarak. “Kaçtım, Seatle’ya geri döndüm. Ama yapmam gereken tam da buydu. Geri dönmem ve orada içinde senin olmadığın bir hayat kurmaya çalışmam gerekiyordu.”

Başını iki yana salladı.

“Senden bunu isteyemem.”

“Yapma. Ben buradayım.” Gülümsedim. “Bana başka bir şey sor.”

Hırıltılı bir nefes alıp başını salladı. Sonra elini cebine atıp siyah kadife kutuyu çıkardı.

“Tanıdık geliyor,” dedim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. “Bavulumu mu karıştırıyordun?”

Sırıttı.

“Çantayı açık bırakmışsın ve en üstte duruyordu.”

“Bu kızı suçlayabilir misin? Haftalardır meraktan ölüyorum.”

Asher kutuyu elinde evirip çevirerek, “İzini kaybettim,” dedi. “Pek çok şeyin izini kaybettim ama senin hakkında ne hissettiğimin değil.” Sonra kaşlarını çatı. “Bekle, ona hiç bakmadın mı?”

“Hayır ve bence bir dakikalığına da olsa bu konuda sergilediğim devasa boyuttaki irade gücünü takdir etmemiz gerekir.”

Güldü ve başını salladı.

“Tanrım, Faith. Şu anda nasıl gülebiliyorum? Kalbim binlerce kez ezilmiş gibi hissederken sana nasıl bu kadar deli gibi âşık olabiliyorum?”

“Çünkü sonsuz bir kaynağımız var.” Uzanıp yanağına dokundum. “Kalbin benimle güvende. Ona iyi bakacağım. Söz veriyorum.”

Asher hırıltılı bir ses çıkardı, gözleri parlıyordu ve bir de baktım ki kumun üzerinde diz çökmüştü. Kutuyu açmak için uzandı, daha sonra durdu ve huysuz bir bakışla beni düzeltti.

“Ayağa kalkmalısın yoksa tüm bu diz çökmelerin bir anlamı kalmaz.”

Gözlerim yaşararak güldüm ve ayağa kalktım.

“Çok otoritersin.”

Boğuk bir sesle, “Faith,” dedi. “Sırada ne var bilmiyorum. Yarın hatta önümüzdeki bir saat içinde ne olacağını bilmiyorum ama seni sevdiğimi biliyorum. Bu asla değişmeyecek bir şey. Yaşadığım ve nefes aldığım sürece değişmeyecek. Ne olursa olsun seni her zaman seveceğim.”

Kutuyu açtı ve işte oradaydı. Geniş, beyaz, altın bir bant içinde elmaslarla çevrili güzel, ısıltılı, gri bir inci.

Elim şaşkınlıkla ağzıma gitti.

“Aman Tanrım! Hiç böyle hayal etmemiştim. Çok güzel. Etrafında küçük şehir ışıkları olan Hawaii gibi.”

“Bu biziz,” dedi Asher huysuzca. “Faith... Benimle evlenir misin?”

Önce yavaşça, daha sonra içimden taşan sevinçle kuvvetlice başımı salladım.

“Üstüne düşeceksem ayağa kalkmanın ne anlamı var?”

Ağlayarak kollarımı ona doladım ve tam da bunu yaptım.

İkimiz de dizlerimizin üzerinde öpüşürken ben tekrar tekrar *evet* dedim.

Yüzüğü parmağıma taktı. İnci, fırtına sonrası okyanusun grisi-
ni emip, yansıtırken elmaslar bulutların arasından görünen güne-
şin ısıltısını yakalıyordu. Fırtına bulutları güneş ışığıyla çevrelen-
mişti. Hüzün ve neşe, keder ve aşk gibi. Hepsini istiyordum ama
sadece bu adamlarla.

Asher'ı öptüm. Geleceğimiz ufuk çizgisi gibi hissettiyordu.
Hem güneş ışıkları hem de fırtınalarla sonsuza kadar uzanıyor ve
bizi gitmek istediğimiz yere götürüyordu.

28. Bölüm

Asher

Sabah sürat tekneyle Kaptan Gary'nin bana verdiği koordinatlara doğru yola çıktığımda okyanus suyu sakindi.

Arada bir kadrani kontrol ederek ve yanımdaki koltuğa sıkıca bağlanmış tuz kavanozuna* göz kulak olarak açığa doğru ilerledim. Beyaz, çizgili soluk şeftali rengindeydi ve dibe, Nalani'nin battığı yere batacaktı. Zamanla suyun içinde eriyecek, tuzu okyanusun tuzuyla karışacaktı. Küller dışarı akacak ve akıntı onları yakalayıp dünyanın dört bir yanına taşıyacak, daha sonra da buraya geri gelecekti. Bu yere. Eve.

Koordinatlara vardığımda motoru durdurdum ve sürüklenmeye bıraktım. Tuz kavanozunu alıp teknenin kış tarafına, küpeştenin üzerine oturdum. Ağırdı, ilk aldığımda olmasını beklediğimden daha ağırdı ama yine de çok hafifti. Küçük bir kavanoz koca bir hayatı nasıl barındırabilirdi? Ama olamazdı, biliyordum çünkü Morgan bir kavanozda kül değildi. O etrafımdaydı. Suda, balinalarda, ışıktaki ve kumda. Tüm bu hayat ve içindeki her şey... İşte o kadar büyüktü.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Onları tutmaya çalışmayı bırakıp düşmelerine izin verdim ve derin bir nefes aldım.

"Özür dilerim," dedim sesim titreyerek. "Lütfen beni affet." Kavanozu bir süre daha tuttum, ellerim pürüzsüz ve soğuk yüze-

* Tuz Kavanozu, vefat eden kişinin küllerinin saklanması için ailelere çevre dostu bir alternatif oluşturmak amacıyla karı kaya tuzundan el yapımı olarak üretilir. Kavanozların alt kısmında, suyun hızlı bir şekilde girmesine izin veren delikler bulunur. Suyla yerleştirildiğinde zarif bir şekilde batıp, kısa sürede çözünerek küllerin suya karışmasını sağlar. (ç.n.)

yinde gezindi. Zorlukla nefes alıyordum ama devam ettim. “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Morgan.”

Teknenin kenarına eğildim ve kavanozu suya dokundurdum. Gözyaşlarım da beraberinde düştü ve uçsuz bucaksız mavi okyanus tarafından emildi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım ve Nalani’ninkinin yanında yerini alması için usulca denize bıraktım.

Tuz, ışığın yansımasını yakaladıkça, parlak mavi renkte parlayarak battı ve artık onu göremediğimde oturup gözlerimi kapadım. Dalgalar altımda usulca salınırken, güneşin sıcaklığını yüzümde hissedip gülümsedim çünkü yine onunla birlikteydi ve ikisi de evlerindeydi.

Epilog

Faith

İki yıl sonra...

Gri ve yağmurlu Seattle silüetine baktım. Arkamdaki konferans masasında alçak sesle mırıldanmaları ve kâğıtların karıştırıldığını duyabiliyordum. Kendi kendime gülümsedim. *Coffee Company* çalışanları konuşacak bir şeyleri varmış gibi davranabilirlerdi ama günün sonunda istedikleri kampanyanın benimki olduğunu biliyorlardı.

“Bayan Benson.”

Dönüp ellerimi Chanel takım elbisemin ceplerine soktum. Bu şekilde karnımın ince kıvrımlarına gizlice dokunmak daha kolaydı.

“Beyler. Düşünceleriniz var mı?”

Pazarlama Başkan Yardımcısı Bay Galveston başıyla onayladı. “Ürünümüzle ilgili vizyonunuzun bizim vizyonumuzla en yakın şekilde örtüştüğünü düşünüyoruz,” diyerek elini uzattı. “Tebrikler. Kahve satışı konusunda sizinkinden daha canlandırıcı ya da yenilikçi bir yaklaşımımız olduğunu hatırlamıyorum.”

Genişçe gülümsedim ve saatime bakmamak için kendimi zor tuttum. “Çok nazıksınız. Mutlu olmanıza sevindim. Şimdi izninizle, beyler. Sizi müşteri yönetimi müdürümüz Jess Browning’in yetenekli ellerine bırakıyorum.” Gülümseyerek eski asistanımı işaret ettim. “Tüm ayrıntıları o halledecek.”

Acelem varmış gibi görünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde konferans salonundan çıktım. Uçağım ertesi sabaha kadar kalkmayacaktı ama zihnimde çoktan Kauai’ye, *ev* dönmüştüm.

Elim milyonuncu kez karnıma kaydı.

Son gelişmeleri kocamla, o seksi piçle paylaşmam gerekiyordu.

Terrance bir anda yanımda belirip, "Duyduğuma göre bir başka maç sayısı daha," dedi.

"Şimdiden mi?" diyerek gülümsedim. "Burada laf çabuk yayılıyor."

"Yüzünü görmek güzel, Faith. Yani *Zoom*'un aksine gerçek hayatta."

"Buna alışma, Terry. Bir süre beni buralarda göremeyeceksin."

"Yine de toplantı için şehre geri döndüğüne sevindim. Söyle bana, bizi hiç özlüyor musun?"

Her ne kadar gökdelenlere ve kaldırımlara duyduğum arzunun eskisinden çok daha az güçlü olduğunu fark etsem de, "Biraz," dedim. "Daha çok en iyi arkadaşım Silas'ı ve onun kocası Max'i özlüyorum. Ve tabii ki seni, Terry."

"Doğal olarak," dedi Terry sırtarak. "Sanırım seni bir dahaki görüşümde ailede yeni bir Benson-Mackey olacak."

"En az bir tane," dedim ve saatime baktım. İnci ve pırlanta yüzüğüm ışıktaki parlıyordu. Ona hayranlıkla bakmak için duraksadım. *Bir kez daha.* Yıllar sonra bile hâlâ bakışlarımı yakalıyordu ama ne yapabilirdim ki? Asher'a takılmaktan hoşlandığım gibi parmağınızda *Dünyanın En Güzel Topu ve Zinciri* varsa ona hayran olmaktan kendinizi alamazsınız.

Terry bana kısa bir an sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Tekrar tebrikler. Sakın yabancı olma." Koridorda ilerlemeye başladı. "Sana yeni potansiyellerin özelliklerini göndereceğim."

"İş üstündeyim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye seslendi.

Son iki yıldır Seattle'da birkaç günden fazla zaman geçirmiştim. Terry'nin işleri yoluna koymasıyla birlikte Cynthia'yı işimi uzaktan da yapabileceğime ikna ettik. Asher beni mümkün olan en kısa sürede hamile bırakmaya çalışırken ben de bunu kanıtlamaya koyuldum. Adam kendi iyiliği için fazla ikna ediciydi ve kızımız Alani Grace, kumsaldaki düğünümüzden neredeyse dokuz ay sonra doğmuştu.

Adımlarımı hızlandırdım. Küçük Yerfıstığı'm'a, yabancı bir ot gibi hızla büyüyen Kal'a ve itfaiyecim olan kocama geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Yüzbaşı olmanın eşiğindeydi. Onunla kelimelerle ifade edilemeyecek kadar gurur duyuyordum ama bu gururun yanında gerginlik de vardı. Yaptığı iş tehlikeliydi ve bu asla değişmeyecekti.

Güvenmek zorundaydım.

O gece Max ve Silas'la akşam yemeği yedim ve haberi yakında paylaşmazsam patlayacağım için onlara bebek bölümündeki *küçük gelişmemden* bahsettim.

İkisi de çok sevinmişti, Max gözyaşlarına boğulurken Silas başını sallıyordu.

Silas, "Asher biliyor mu?" diye sordu.

"Beni tekrar hamile bıraktığını mı? Tabii ki. Ama henüz kaç tane oldukları hakkında bir fikri yok."

Max sırtarak, "Biri bonus mu?" diye ekledi.

Silas ve ben birlikte inleyip peçetelerimizi ona fırlatık. Hepimiz kahkahalara boğulduk. Bu kahkahalar gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Bu beni sevgili en iyi arkadaşımı ve hızla *diğer* en iyi arkadaşım haline gelen kocasını bir sonraki sefer görene kadar tutması gerekecekti.

Çatı katlarından sabahın erken saatlerinde, hayatımda bu kadar çok sevgi olduğu için minnettarlıkla dolu bir şekilde ayrıldım. Kendi ailem beni hayal kırıklığına uğrattığında kurmak zorunda kaldığım bir aileydi ama yine de her şeyden gerçek ve hakiki bir aileydi.

Asher ertesi gün öğleden sonra beni havaalanından aldı. Kollarını bana dolayıp kendine çekti. Beni öpmeden önce her zaman sarılmasını seviyordum. Sanki onun için varlığımla yeniden tanışmak her şeyden daha önemliymiş gibiydi.

Kollarının arasında eridim ve sonra ellerini yuvarlak karnıma koyarak beni derin bir şekilde öptü.

"Herkes nasıl?"

“Ah, hepimiz harikayız,” dedim gülümseyerek.

Hem de hepimiz.

Neredeyse ona hemen o anda söyleyecektim ama kahramanca kendimi tuttum. Asher kalabalık havaalanlarının ortasında, duygularını herkesin önünde göstermekten pek hoşlanmazdı.

Bagajımı almak için yolumuza devam ederken, “Siz nasılsınız?” diye sordum.

“Harika. Kal matematik sınavından A+ aldı. A+. Çocuk çok zeki.”

“Peki, ya Yerfıstığı?”

“Mükemmel. O mükemmel bir bebek,” dedi şiddetle. Sözlerinden filtelenmemiş sevgi akıyordu.

“Artık o kadar da bebek değil,” dedim. “Bir gün daha kaçırmak istemiyorum yoksa bir bakmışım liseye başlamış.”

“Bunun olacağından oldukça eminim.”

“Hatırlatma bana.”

Paula Harold, Alani doğduktan kısa bir süre sonra hemşirelikten emekli olmuştu. Oğullarının hepsi büyümüş, bazıları adadan taşınmış ve evi boş olduğu için bize dadılık yapmayı teklif etmişti. Zamanlama bundan daha mükemmel olamazdı. Ben iş için uzakta-
tayken ve Asher uzun vardiyalarda çalışırken Kal ve Yerfıstığı’na bakmak için boş yatak odalarından birine taşındı. Ve bir kurtarıcı dadı olmanın ötesinde, benim için bir başka en iyi arkadaş, güvenebileceğim ve birlikte gülebileceğim biri oldu.

Sanki şiddetli bir fırtına her şeyi altüst etmiş, Kal ve Asher’in hayatlarını mahvetmiş ve onları kıyıya vuran bir enkaz gibi bırakmıştı. Ve benimkini de. Biraz. Ama zaman içinde, paramparça olmuş bir hayatı yavaş yavaş yeniden inşa ettik. Kal sessiz bir çocuktur ama yas danışmanları bize onun iyi durumda olduğunu söylemişti. Momi’yle çok konuşuyordu, bu da başlı başına bir terapiydi. O tatlı küçük çocukta kederden çok sevinç anları gördüm. Her geçen gün daha da fazla.

Arabada, Asher hassas durumum nedeniyle her zamanki aşırı hızından çok daha yavaş sürüyordu.

“Toplantı nasıl geçti?” diye sordu.

“Başardım,” dedim. “Aynı gün imzaladılar.”

Asher gözlerini yoldan ayırmadan çıkmam için bir beşlik yaptı.

“İşte benim *Sugar Mama’m*.^{*} Eve büyük paralar getiriyor.”

Güldüm.

“Evet, çok fazla iş olacak. Gece geç saatlere kadar ve uzun hafta sonları.”

“Ama evde kalıyorsun, değil mi?” diye sordu ve avcunu yuvarlaklaşan karnıma götürdü. “Artık seyahat yok mu?”

Elini kendi elimle kapatarak, “Artık seyahat yok,” dedim. “Çünkü ben erkeğimin beni nasıl istediğini biliyorum. Mutfakta, yalınayak ve hamile.”

Yüzünü buruşturdu.

“Tanrım, hayır, mutfak olmaz.”

Güldüm ve koluna vurdum.

“Yemeği *bir* kez yaktım.”

“Dört kez.”

Ona sinirli bir bakış fırlattım ve bana baktığında ikimiz de güldük. Elini tutup öptüm, daha sonra kendi kendime gülümseyerek tekrar karnımın üzerine koydum.

Eve vardığımda, ılık okyanus havasını içime çekip rahat bir nefes aldım. Buradaki enerji çok farklıydı, daha sakin ama aynı zamanda yaşamla uğulduyordu. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezken her gün daha da huzurlu hissediyordum.

Avluya baktım. Momi verandadaki sandalyesinde oturuyordu, Paula da yanındaydı. İki kadın sohbet edip gülüşüyorlardı. İkisi de Kaleo’nun, Alani’yle birlikte uzun çimlerin üzerinde oturmasını izliyordu. Kal, farklı böcekleri işaret ediyor ve bir uğurböceği tom-bul küçük eline konduğunda Alani’nin kahkahalarla ciyaklamasını izliyordu. Son zamanlarda onu *küçük kız kardeşi* olarak tanıtmaya başlamıştı ve bu da Asher’la benim boğazımızın düğümlenmesine neden oluyordu.

^{*} *Sugar daddy* kavramının tam tersi. *Şeker anne*, romantik veya cinsel zevk karşılığında genç eşlikçisine genellikle mali ve maddi destek sunan kadınlara denir. (ç.n.)

“Çok güzel,” diye mırıldandım.

“En güzeli,” dedi Asher ama gözleri benim üzerimdeydi. Eğilip onu öptüm ve neredeyse güzel haberi ona söyleyecektim ama içimden bir ses beklememi istedi. Ama çocuklarıma kavuşmak için bir saniye daha bekleyemezdim. Paula ve Momi’yi selamladım, kucaklaşıp öpüştükten sonra aceleyle bahçeye indim.

Alani, “Anne!” diye çığlık attı ve gelebildiği kadar hızla bana doğru gelmeye başladı. Sarışın, kıvrıkcık bukleleri bir hale gibi etrafında dalgalanıyordu.

Tam bana ulaştığında, “Kahretsin, kalbim yerinden çıkacak,” diye mırıldandım. Onu kucağıma aldım ve tombul yanaklarına öpücükler kondurdum. “Merhaba, bebeğim. Uslu bir kız oldun mu? Aman Tanrım, seni çok özledim.”

Kaleo da bize katıldı. Artık neredeyse on bir yaşındaydı ve boyu da uzamıştı.

“Bir uğurböceğini yemek üzereydi ama onu durdurdum.”

“Kahramanım benim. Eminim uğurböceği de sana teşekkür ediyordur.” Alani’yi kalçama koydum ve Kal’ı kucaklayıp alnına bir öpücük kondurmak için kendime çektim. Sonra saçlarını karıştırdım. “Seni özledim. Neden bu kadar büyüyorsun? Kes şunu.”

“Ben de seni özledim,” dedi ve kollarını bana doladı. Sonra kısa bir süreliğine, beceriksizce karnımı okşadı. “Şimdiden büyümüş!”

Biraz daha bekle.

“Öyle mi? Hayır, büyük bir öğle yemeği yedim.”

Güldü ve aklımdan daha fazlasına, çok daha fazlasına sahip olma düşüncesi geçti.

Hepimiz iyi olacağız.

Asher hamburger ızgara yaparken güneş yavaşça battı. Paula makarna salatası yapmıştı ve benim katkım masaya ketçap ve hardal koymak oldu. Sohbet ve kahkahalarla dolu akşam yemeğine oturduk. Yerfistiğim kucağımda uyuyakaldı, yumuşak bukleleri çenemi okşuyordu.

Bir süre sonra Momi ve hemşiresi eve gitti. Paula da Kal’ın

yatmaya hazırlanmasına yardım etti. Alani'yi de yatınca Asher'la nihayet yatak odamızda yalnız kaldık.

Üzerime kısa, saten ve hiçbir şeyi gizlemeyen bir gecelik giydim. Gecelik Asher'ı anında bana çekti ki zaten en başta bu yüzden giymiştim. Arkamdan yaklaşıp boynumu öptü, iş stresinin düğümlerini masaj yaparak çözdü.

"Evet, lütfen." Dokunuşuna doğru eğildim. "Buna çok ihtiyacım vardı."

Eli göğüslerimin üzerinden aşağı kaydı. "Peki, ya burası?" dedi. "Hassaslaştıklarından bahsetmiştin."

Gülerek gözlerimi devirdim.

"Aslında evet, cehennem gibi ağrıyorlar."

"Şimdiden mi?" diye sordu. Ağzı yine boynumdaydı. "Sadece on iki haftalıksın. Alani'de rahatsızlığın başlaması daha uzun sürmüştü."

"*Rahatsızlık*. Buna böyle mi diyoruz? Çok tatlısın."

Eli aşağıya, karnımın üzerine kaydı.

"Çok yakında kız mı yoksa erkek mi olduğunu anlayabileceğiz, değil mi?"

"Altı ya da sekiz hafta daha anlayamayız ama Seattle'dayken bir ultrason yaptırdım."

Asher dondu, daha sonra geri çekilip bana baktı.

"Neden? Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedim. "Bana öyle geliyor ki bu hamilelik aşırı hızlı ilerliyor. Bugünlerde sadece üç hızım var: Bitkinlik, mide bulantısı ya da azgınlık. Ortası yok."

"Üçte bir hiç de fena değil," diye alay etti Asher. Gözleri hâlâ parlıyordu.

Yatağın ayakucunda duran el bagajuma doğru ilerleyerek, "Ve böylece..." dedim. "Tüm bunların normal hormonal çılgınlıklar olduğundan emin olmak istedim. Ve öyle, söz veriyorum. Ama..."

Parmağımla rahmimin grenli siyah beyaz görüntüsünün yarısını kapatarak bir sonogram tuttum.

"Bu bizim bebeğimiz," dedim Asher'a. Yüzünün saf sevinç ve

sevgiyle erimesini izledim. Sonra parmağımı hareket ettirdim. “Ve bu da diğer bebeğimiz.”

Gözleri büyüdü. Önce bana, daha sonra sonograma ve sonra tekrar bana döndü.

“İkizler mi?”

“Kesinlikle, itfaiyeci. Kendi iyiliğin için fazla erkeksin. Eskiden bana yan bakarsan hamile kalırım diye şaka yapardım ama haklı olduğumu düşünmeye başladım.”

Asher sırtıttı. Sırtması kıkırdamaya, kıkırdaması da kahkahaya dönüştü, ta ki kendini tamamen kaybedene kadar. Sevinç gözyaşları yüzünden aşağı akarken ellerini karnıma doladı.

Göğsünü hafifçe ittim. “Hiç komik değil!” Ben de gülerek ağlamaya başladım. “Ne kadar büyüyeceğimi biliyor musun? Çocuk sayımızı bir çırpıda ikiye katlamamızdan bahsetmiyorum bile. Tüm bu çocukların üniversite masraflarını karşılamak için Seattle’daki dairemi satmak zorunda kalacağım.” Asher daha çok güldü çünkü bu tam olarak doğru değildi. Hâlâ tüm yatırımları tıkr tıkr işliyordu ve ben de abartmaya yatkındım.

Yatağın kenarına oturduğunda kahkahaları yavaşladı ve beni kucağına çekti. “Buna inanamıyorum,” dedi. Eli yine, yeni bir merakla karnımın üzerinde geziniyordu. “İkiz.”

“İnan buna, dostum,” dedim ve avuçlarımı yanaklarına koydum. Bu adama değer veriyordum çünkü bazen ona duyduğum sevgiyi ve bana verdiği hayatı anlatacak kelimeler bulamıyordum.

“Ben duyabiliyorum, sen duyabiliyor musun?” dedi usulca. “Morgan. Kıcıyla gülüyor.”

“Bunu duyabiliyorum,” dedim. “Ve Nalani, bizim adımıza çok mutlu olduğu için ağlamaklı gözlerle ona dirsek atıyor.”

“İkisi de mutlu,” diyerek gözlerini bana dikti. “*Ben de* bizim için mutluyum.”

Yanağını okşayarak, “Ben de mutluyum,” diye fısıldadım. “Hem de çok.”

SON